

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rabia Gümüş

NÖBET BAŞINDA

Aşk2

Parola

Hayatının aşkıyla karşılaştığını sanarken aslında hayatının hatasını yaptığını fark ettiği an Üsteğmen Mihrem Çelik, intikam uğruna ne kadar ileri gidebilirdi?

Mesleğinden, aşkından, evinden, dost bildiği insanlardan vazgeçebilecek miydi? Ve en önemlisi bu aşkın sonunda alacağı intikam sadece sevdiği adamı mı yoksa kendisini de mi dibe sürükleyecekti?

Mihrem bir yol ayrımında hayatını altüst edecek kararı verdi.

...

Her şeyden çok sevdiği kadını kaybetmenin eşiğinde olduğunu bile fark etmeyen Semih Karaaslan, tüm hayatı boyunca yaşadığı en mutlu zaman dilimindeydi. Sakladığı sırrın bir gün ortaya çıkacağını asla tahmin etmemişti. Yasak olduğunu bile bile yürüdüğü yoldan dönmemiş, pişman olmamıştı.

Peki, önce kim pes edecekti?

Sevdiği adam tarafından aldatılan Mihrem mi yoksa sevdiği kadın tarafından yaralanan Semih mi?

ISBN: 978-625-7522-59-5

f /parolayayinevi
i /parolayayinlari
t 7parolayayinlari

www.parolakitap.com

NÖBET BAŞINDA

Aşk 2

RABİA GÜMÜŞ

Kitap Kurdu

Parola

"Yorulдум."

"Bende dinlen."

"Kırıldım."

"Bende iyileş."

"Öldüm."

"Bende yaşa."

"Yandım."

"Yandım."

ZM

Duzenleme
Ny.Ozlem

Bölüm 1

Semih

Aylar Önce

İnsanın canı boşu boşuna yanmazdı. Elbet o canı yakan biri olurdu. Yanmıştım, ben de küle dönmüş, oradan oraya savrulmuştum. Beni savuran kadın bütün parçalarımı tek gülüşüyle, tek sözüyle bir araya getirmiş, sonra da hiç umurunda olmamış gibi dağıtmıştı.

Sema benim canımı çok yakmıştı.

Bindiğim taksinin camından dışarıyı izlerken gözlerim buğuluydu. Yeterince akıtmıştım gözyaşlarımı değmeyecek bir kadın için. Kalbim sızlamıyordu artık, sadece düşünceler yakıyordu canımı. Bana, "Seni seviyorum," derken bir başkasının bebeğini taşıyordu. Beni öperken bir başka adamın yatağından çıkmıştı. Parmağında benim taktığım yüzük varken, beni kandırmıştı.

Telefonumun sesi yankılanırken cebimden çıkarttım. İçi mi çekerken derin bir nefes alıp kendimi toplamaya çalıştım. Emre'nin aradığını görünce kaşlarım çatıldı. Daha bir saat önce konuşmuştuk, sorun yoktu. Ankara'ya, Gamze'nin ailesinin yanma geçecekti.

“Emre, bir şey mi oldu?” Telefonu açtığımda ses gelmeyince kaşlarım çatıldı.

“Semih uçak biletini Ankara’ya al. Acil konuşmamız gerekiyor.” Sesi hiç iyi gelmiyordu, bir sorun vardı.

“Gamze iyi mi? Bizimkilere mi bir şey oldu?” İçimdeki sıkıntı büyürken zaten havaalanına gittiğim için yolu değiştirmesi konusunda bir şey demedim taksiciye.

“Yardıma ihtiyacım var. Telefonda anlatılacak şeyler değil. Ankara’dayken geldiğimiz evi biliyorsun, oradayım. Konuşmamız gerekiyor.” Emre bilgi vermiyorsa mutlaka büyük bir şeydi konu.

“İlk uçakla geliyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra düşüncelerim yoğunlaştı. Başları dertten yeni kurtulmuşken artık rahat etsinler istiyorduk hepimiz. Evlilikleri yeni düzene oturmuş, herkes kabullenmişken durumu bir sorun daha çıkamazdı. Gamze’nin bir sorunu daha kaldıramayacağı konusunda Emre de ben de endişe ediyorduk. O kadar çok şey atlatmıştı ki hepimiz üstüne titriyorduk artık. En küçük olayda bile Gamze duymasın diye sessiz kalıyorduk. Gamze’nin yanında, askeriye ya da çatışmalarla ilgili konuşmamızı bile yasaklamıştı Emre. Bunca şeyden sonra Gamze için korunaklı bir sığınak olmak istemesi normaldi. Gamze bir kez daha kendini kaybederse, Emre dâhil hiçbirimiz onu toparlayamazdık.

Taksi havaalanının giriş kapısında durduğunda ücretini ödedim. İnince direkt havaalanına girdim. Yanımda çanta ya da bavul olmadığından işlemleri hızlı halletmiştim. Bir saat sonra Ankara’ya giden uçakta gökyüzünü izliyordum. Sema ile kurduğum geleceğin yıkılışı bu şehirde olmuştu. Mersin’e bir daha ne zaman gelirdim ya da gelebilir miydim, bilmiyordum. Her şey çok zordu.

Uçaktan indiğimde havaalanında tekrar taksiye bindim. Emre’nin anneannesinin evinin adresini verdim. Hiç uymadığımdan gözlerim ağrımaya başlamıştı. Geriye doğru

yaslanıp gözlerimi kapattım. Gözümün önüne Sema'nın eli karnında ağlarkenki hâli gelince sinirle derin bir nefes aldım. Gözlerimi bu görüntüden kurtarmak istercesine zorlukla açtım.

Canımın acısı dinmiyordu, yıllarca sevdiğim kadın tarafından ihanete uğramak tarifsiz bir duyguydu. Kanım öyle bir ateşle yanmaya başladı ki zorlukla yutkundum. Tamam âşık değildim, ona baktığımda kalbim hızlanmıyor, gözlerine dalıp gitmiyordum. Ama seviyordum işte. Sevgi bana göre aşktan önce gelirdi. Aşk gelip, geçerdi ama sevgi her zaman kalıcı olardı. Ben öyle sandım daha doğrusu, Sema'yı seversem hep yanında kalır sandım.

Taksi durduğunda düşüncelerimi bir kenara bırakıp, Emre'nin beni çağırma sebebine odaklandım. Cebimden cüzdanı çıkartıp parayı verdikten sonra taksiden indim. Emre'nin arabası evin önüne park edilmişti. Başka bir araba daha vardı, daha önce bir yerde gördüğümü hatırlıyordum. Bahçe kapısını açıp içeriye girdim. Evin kapısını çaldığımda Emre kapıyı açmıştı. Yüzünde garip bir ifade vardı. Ben içeriye girerken arkamdan kapıyı kapattı.

"Ne oldu?" Sabırsızca sorduğumda başıyla salonu işaret etti.

Salona girdiğimde ilk Vural'ı gördüm. Uzun zaman olmuştu karşılaşmayalı. En son Emre ve Gamze'nin düğününde görmüştüm. Başımla selam verdiğimde, o da başını salladı. Vural'ın önünde durduğu masaya yaklaştığımda üstünde birçok fotoğraf ve dosya vardı.

"Yardımanın gerekiyor. Gamze ve benim için bir şey yapman lazım Semih." Emre konuştuğunda masada duran dosyalardan birisini elime aldım ve ilk sayfasında beni karşılayan fotoğrafın altındaki ismi okudum.

"Mihrem Çelik."

Fotoğraftaki kadının üstündeki askerî üniforma dikkatimi çeken ilk şeydi. Sert bakışları başından beri bu iş için seçildiğini belli ediyordu. Meslektaş olduğum bir kadının neden

dosyasının masada olduğunu bilmiyordum ama bir tahminim vardı.

“Hain mi?” Sorumla birlikte Emre’ye baktım. Vural istihbaratta olduğu için bu işlerle de ilgileniyordu.

“Hem öyle hem değil.” Vural derin bir nefes verdiğinde sözleriyle birlikte kaşlarım çatıldı. Bizim meslek grileri kabul etmezdi. Ya siyahsındır ya beyaz, ortası yoktur.

“Şu işi düzgün anlatın, bizimle ne ilgisi var bu kadının?” diye sordum sandalyeyi çekip otururken. Vural konuşmaya başladığında dikkatle dinlemeye başladım.

“Asıl ismi Mizgin Çelik. 16.12.1995 Adıyaman doğumlu. Özel kuvvetler mensubu. Bir yıl önce gizli görev nedeniyle kimliği değiştirildi. Mihrem Çelik oldu ismi, abisi Arda Çelik’se istihbaratta yüksek mevkiye sahip. Bizim Mihrem’le ilgimizse Gamze’nin kaçırılmasından sonra başlıyor. Sercan, Gamze’ye deney aşamasındaki iğneleri yaptırırken Mihrem’de oradaydı.”

Bütün bedenim gerilirken Emre’ye baktım. Gözleri kanlanmış, elleri yumruk olmuştu. Bakışlarım fotoğraftaki kadına döndüğünde derin bir nefes aldım. Hem haindi hem değildi. Neydi o zaman bu kadın? Bilgilerine baktığımda sıradan bir hayatı var gibi görünüyordu. Son görev yerine dikkat kesildim. Hakkâri. Gamze’yi karış karış her yerinde aradığımız şehir.

“Sercan’a yardım mı etmiş? Gizli görevdeyse kimliğini belli etmemesi gerekiyordur.” Sakin kalmaya, Gamze’nin o hâlde nasıl olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

“Hayır, o da rehinelerden biriydi. Miran’ın yani Gamze’ye iğneleri yapan ve bu zehri üreten kişinin korumasıydı. Gizli görevdeydi Mizgin, Miran’ın yanına kimliğini değiştirip içeriye sızdı. Miran’ın yaptığı iş çok tehlikeli bir sınırdıydı. Aslında kısırlık tedavisi üstünde çalışıyordu. Mizgin bir hata yaptı ve koruduğu adama âşık oldu. Onları izleyen ekibi atlatıp, birkaç saatliğine Miran’la uzaklaşmak istedi. Saldırıya uğ-

radılar, ekip onları bulamayınca alarm verdi. Miran'ı, Mizgin ile tehdit ettiler, Gamze'ye zarar vermesi için. Miran, Gamze'ye iğneleri yaptıktan sonra Mizgin'in serbest bırakılması için anlaşma yaptı Sercan'la. Mizgin serbest kalmadan son iğneyi yapmadı. Sonrasını biliyoruz zaten, Gamze'nin gözleri önünde öldürdüler Miran'ı."

Herkes susunca odaya bir sessizlik çöktü. Mizgin hem suçluydu hem de suçsuz. Suçluydu çünkü görevine özel hayatını dâhil etmesi yasaktı. Bu olduğu anda görevden çekilmesi gerekiyordu. Suçluydu, tehlikede olduğunu bile bile kendi ekibini geride bırakmaması gerekiyordu. Suçluydu, Gamze'nin yerinde onun olması gerektiği hâlde Miran ona âşık olduğu için kıymıştı Gamze'ye.

Suçsuzdu çünkü âşıktı.

Dosyayı alıp, detaylara baktım. Mizgin'in olayı anlatışı, yazdığı savunma, görev ihmali hakkında tutulan tüm raporlar içindeydi. Sonra arkasından birkaç fotoğraf daha döküldü. Bunlar Emre ve benim ortadan kaldırdığımız adamlardı. Hepsini tek tek bulup, üyesi oldukları örgütten dolayı yok etmiştik. Büyük bir temizlik yapmıştık ama bunları üstteki birkaç kişiden başka kimse bilmiyordu.

"Bunlar ne peki?" Fotoğrafları onlara gösterdiğimde bu sefer Emre cevapladı beni.

"Bizim geride bıraktıklarımızı toplamış, iz bırakmamamız için. Hatalarını telafi etmeye çalışmış ama yaptığı çok büyük bir hata Semih. Gamze'den çaldıklarının yanında, kimyasal bir silahın büyük bir örgütün eline geçmesine imkân verdi bu kadın. Bizim arkamızı toplayarak üstlerine kendini affettirmiş, kendini temize çekmiş olabilir ama ben güvenmiyorum. Ben o an kendi kafama sıkardım, ne Gamze'ye zarar verirdim ne de başkasına! Bu kız özel kuvvetlerden, sence istese oradan çıkamaz mıydı? Çok da güzel çıkardı ama geride sevgilisini bırakmak istemedi. Doktor yaşasın, birileri onları kurtarsın diye son ana kadar bekledi."

Emre'nin öfkeli sesi odayı doldururken ne istediğini biliyordum. İntikam istiyordu, sevdiği kadından çalınanların karşılığını istiyordu. Buna giden yol kimden geçiyorsa, onu yoldan çekmek istiyordu. Önümde açık duran dosyaya baktığımda dikkatimi çeken bir şey daha vardı. Kaşlarım çatılırken tekrar tekrar okudum aynı satırı.

"Sercan'ı, Mizgin mi öldürdü?" Oturduğum sandalyeden kalkarken bu kadının daha neler yaptığını merak ediyordum.

"Gamze tam Sercan'ı vurmak üzereyken, Mizgin ateş etmiş. Onun yüzünden bir de katil olmasını istememiş Mizgin. Bana öyle söylemişti. 'Sercan'ın ona yaptıkları zaten Gamze için büyük bir yıkıntıya sebep oldu. Bir de onu öldürürse ağır gelir,' dedi bana. Sercan'ı öldürdüğü günden sonra bir daha görmedim zaten. Size bunları anlatmayacaktım. Bu konunun askeriye içinde sır olarak kalması gerekiyor ama önemli bir şey var beyler. Mizgin kendi isteğiyle görev yerini değiştirdi. Saatler sonra Iğdır'a gidecek. Sizin içinize girip, sizden biri gibi davranacak. Onun peşinden gelecek bir adam daha var ki bizim peşinde olduğumuz asıl kişi o." Vural başka bir dosyayı daha bana uzattığında dosyayı elinden alıp açtım.

Mavi gözlü, sarışın bir adamın fotoğrafı vardı. Altında yazan bilgilere geçtiğimde kalktığım sandalyeye geri oturdum. Bu adamı tanımıştım. Miran olması gerekiyordu. Gamze'ye kimyasal iğneleri yapan adamdı. Öldüğünden emin olmak için bizzat Emre ile birlikte kontrol etmiştik. Altında yazan isim ise başka birisine aitti. Dosyayı okumaya devam ederken her şey yerine oturmaya başladı. Aslında ikiz olan bu iki kardeş birbirlerini yeni bulmuş ve kaybetmişlerdi. Yetimhane kayıtları da dosyanın içinde yer alıyordu. Okuduğum her cümleyle birlikte şaşkınlığım artıyordu. Bu adam Amerika için çalışıyordu, kendi kardeşini Sercan'a ihbar eden en başında kendisiydi. Kendi kardeşinin ölümüne zemin hazırlamıştı.

"Neden böyle bir şey yapmış? Kardeş olduklarını biliyor-

muş üstelik?” Kaşlarım çatıldığında Emre’ye doğru döndüm.

Fazlasıyla sessizdi ve Emre ne zaman sessiz olsa Kurt’a dönerdi. Usta bir şekilde duygularını bastırır, mantıklı ve planlı yönünü ortaya çıkartırdı. Ona babasından kalan bir yöntemdi, meditasyon gibi. Ben de öğrenmeye çalışmışım ama o yetenek bende olmadığı için vazgeçmişim. Bazen bu yönü çok işimize yarasa da bu moda girdiğinde arkadaşım-dan çok avını tuzığa düşüren bir Kurt’a benziyordu. Sadece soyadının Kurt olduğundan değildi ona Kurt lakabını takmamız. Kurt sezgilerine de sahipti adam. Emre derin bir nefes aldı ve sorumu cevapladı.

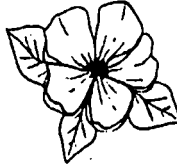
“Kıza âşık. Zaten yaptıklarının büyük nedeni kargaşa çıkartmak olsa da âşık olduğu için kardeşinin aradan çekilmesini istiyor. Mizgin’in görevi Miran’ı korumak. Eğer Mizgin’in görevi açığa çıkar ya da biterse ikisi uzaklaşacaktı. Marcus, Türkçe ismiyle Mirza bir süre bunun için bekledi. Uzun süre onlarla birlikte kaldı. Bu süre içinde Mizgin’e yaklaştı mı bilmiyoruz ama sonrasında aralarında geçen büyük bir olay var. Mizgin ve abisi Arda bütün bunların arkasındaki kişinin aslında Mirza olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar. Tabii o sırada Miran ölmüş, Mizgin görevden atılmakla yüz yüze gelmişti. Mizgin, Mirza ile buluşup ses kaydı alıyor. Bütün her şeyi anlattırıyor ve abisine veriyor kaydı. Abisi ise bir arkadaşına durumdan bahsediyor ve kayıt o gün yok oluyor. Mirza her şeyi öğrenince aslında Mizgin’in oyun oynadığını bu sefer anlıyor ve onu öldürmek istiyor. Öldürmek ve sevmek arasında kalıyor. Biz burada devreye gireceğiz.”

Emre bana baktığında konunun benimle ilgisini anlamamıştım henüz. Böyle şerefsiz bir kardeş olmaz olsun, diyordu insan tüm bunları duyunca. Benim kardeşim olsa büyük konuşmak istemiyorum ama çeker, vururdum. Hem vatanıma ihanet edecek, hem beni öldürmeye çalışacak hem de sevdiğim kadına göz koyacak. Ağzımın ucuna gelen küfürleri yuttum şimdilik.

“Mirza, kız için geldiğinde paketleyecek miyiz? Sonuçta kızın peşinden geleceği gün gibi ortada.” dedim geriye yaslanıp.

“Hayır, benim tek amacım Mirza değil, arkasında olanlar. Bizim bu şerefsize yakın olmamız gerekiyor. Kaldığı yerin adresini bilecek, telefonuna dinleme cihazı takacak, aldığı nefesi takip edecek kadar içeriye sızmalıyız. Burada olmanın sebebi de bu Semih. Şerefsizin tek bir zayıf noktası var.” Emre’nin önüme attığı fotoğrafa kaydı bakışlarım. Üstünde mavi bir elbise olan, gülümseyen bir kadın vardı fotoğrafta. Dosyadaki sert görüntüsü silinmiş, huzurlu bir ifade yerleşmişti. Bakışlarımı fotoğraftan çekip Emre’nin demek istediğini söyledim.

“Mizgin.”

Mihrem

Şu An

Kapı açıldığında içeriye giren Semih ile birlikte gülümsemem. Merdivenleri hızlı çıkmış olsam da ondan önce odaya gelmiştim. Nefeslenmem biraz uzun sürmüştü sadece. Semih’in bunu fark etmemesi içinse yapacağım şey belliydi. Birkaç adım atıp ellerimi boynuna koyup, gözlerine baktım.

“Nerede kalmıştık?” Sözlerimden sonra parmak uçlarımda kalkıp yüzüne yaklaştığımda beklediğim gibi beni geri çevirmedi. Dudaklarım dudaklarıyla buluştuğunda az önceki ne oranla daha yumuşak bir öpücük verdi bana. Artık dikkat çekmeyeceğimi anladığımda geri çekildim.

“Hazır mısınız?” Önüme düşen saç tutamını geriye doğru çekti yüzümden. Gözleri yine aynı bakıyordu, her zamanki gibi. Âşık gibi.

“Aslında tam değilim. Sen gidince abim aradı, onunla konuştuk. Taşınma haberini verdim, birkaç dakikaya hazır

olurum.” Belimde duran elini sıkılaştırıp, şakağıma öpücük bıraktı.

“Sen hazırlan, ben aşağıda bir sigara içeceğim. Ararsın işin bitince.” Benden ayrıldığında içini çekti. Tebrik etmek gerekirdi, güzel rol yapıyordu.

“Ben aslında abimle konuşunca düşündüm de Semih, biz bir karar verdik sonuçta. O kadar zaman geçirdik, evlilik kararı aldık, üstelik henüz ailenle bile tanışmadım. Hafta sonu ben raporluyum, sen de izin alırsan iki günlüğüne Mersin’e gidelim mi?” Yüzümdeki gülümseme hiç bozulmadan sordugumda Semih gözlerini kaçırdı benden. Bir süre sessiz kalmıştı ki ben konuşacakken konuşmaya başladı.

“Bizimkileri uzun süredir görmüyordum ben de, olur, gideriz.” Sesi kendinden emin çıkınca, yanağından öptüm. Bu güzel bir haberdi sonuçta.

“Harika o zaman! Sen aşağıya in, ben sana haber veririm. Sonuçta tek böbrekle bu kadar eşyayı müstakbel karına taşı-tacak değilsin ya dev?” diyerek göz kırptığımda gülümsedi.

“Tabii ki.” Beni onaylayıp kapıya doğru ilerledi.

Semih çıktıktan sonra giysi dolabımın üstündeki bavulu indirdim. Katlı olan kıyafetleri içine düzgün bir şekilde yerleştirdim. Kişisel eşyalarımınla birlikte kamuflajlarımı da yanıma aldım. Toplanmam uzun sürmemişti, zaten çok fazla eşyam yoktu. Pencerenin önünde vazoda duran çiçeklere baktığımda hepsini topladım. Büyük bir çöp poşeti alıp hepsini içine koydum. Semih’in bana aldığı kurutulmuş bütün çiçekleri poşetlere doldurdum. İşim bittiğinde derin bir nefes aldım.

Üzgünüm deniz gözlü adam. Bazen çiçeklerin suçu olmasa bile ölmek için kopartılırdı dalımdan. Benim çiçeklerim ise toprağa dikilip, ölüme terk edilmişti.

Perdeyi kenara çekip aşağıya baktığımda, Semih’i her zamanki köşesinde sigara içerken gördüm. Emre yanında yoktu, tek başınaydı. Büyük ihtimalle Uğur’u bana gelmesin diye durdurmakla uğraşıyordu. Perdeyi kapatıp, derin bir nefes

verdim. Bugün aldığım nefesler yetmiyordu bana. Odanın kapısını açıp koridorda ilerledim. Yukarı çıkarken gördüğüm nöbetçi asker yerinde duruyordu.

“Asker buraya gel.” dediğimde hızla bana doğru gelip selam verdi.

“Hüseyin Sancak/Sinop. Emret komutanım.”

“Odadaki siyah çöp poşetleri atılacak. Hafif zaten, şimdi hallet. Arka taraftaki çöp konteynerine at ama öndekiler yeterince dolu oluyor.” Emrimi verdiğimde selam verip, koridorun sonunda kapısı açık olan odaya ilerledi.

Şu an görevde olmasam bile yine onların üstü olduğum için emirlerime karşı gelemezlerdi. Zaten altı üstü altı yedi poşet, toplamı üç kilo etmeyen çiçek atacaktı. Asker odaya girdi, biraz sonra elinde poşetlerle çıktı. Hafif olduğu için kolaylıkla taşıyordu. Semih gelse bile Hüseyin arka tarafı kullanacağı için karşı karşıya gelmeyeceklerdi. Odaya doğru ilerleyip, hazırladığım bavulu ve çantamı aldım. Kapının önüne koyduktan sonra telefonumu çıkarttım. Semih’i arayacakken koridorda duyduğum adım sesleriyle başımı kaldırdım. Sesten o olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum onu ya da tanıdığımı sanıyordum.

“Tam seni arayacaktım ben de. Benim işim bitti, senin odanı toplayalım, hadi.” Elimi belime koyarken, Semih’in arkasına bakış attım. Hüseyin geri gelmiş ve yerine oturmuştu.

Semih’le birlikte odasına doğru ilerledik. Normalin aksine bugün daha sessizdi. Son zamanlardaki değişimini benim vurulmama bağlamıştım ama aklında başka şeyler olduğunu biliyordum artık. Odanın kapısını açtığında birlikte içeriye girdik. Semih bavulunu çıkarttığında ben de masasının üstünde duran eşyalarını toplamaya başladım. Kısa süre içinde işimiz bitmişti. Semih bavulunu alınca odayı düzenli bir şekilde bırakıp çıktık. Çantamı aldığım anda, Semih odanın kapısını kapattı.

Yatakhanedan ayrılıp, otoparka geçtiğimizde bavulları

arabaya yerleştirdi Semih. Zaten ikimizin de çok fazla eşyası yoktu. Bir bavula sığdırmıştık her şeyimizi. Hava kararmaya başlamıştı artık, güneş yüzünü çekiyordu bulunduğumuz yarım küreden. Arabaya bindiğimize emniyet kemerimi taktım. Semih arabayı çalıştırdığında, elimi elinin üstüne koydum.

“Ne bu sessizlik? Eğer ‘Pişman oldum, yüzüğü istiyorum,’ dersen baştan anlaşalım. Yüzük bende kalır.” diyerek gülümsedim dalga geçerek.

“Asla, senden pişman olmam Mihrem. Çünkü bir tek seni sevdim.” Gözlerime bakarken benim aksime ciddiye.

“Ben de seni çok seviyorum dev.” diyerek parmağımdayki yüzüğe dokundum. Seviyorum değıl, sevdim demişti. Bir şeyler değışmişti. Semih tebessüm ederken, bana göz kırptı.

Belki de iş ciddiye binmişti ve korkuyordu. Vazgeçmek için geç değıldi, isterse şu an bile evlilik bana göre değıl dedikten sonra beni yarı yolda bırakabilirdi. Ama yapmazdı, yapamazdı. Benimle işi henüz bitmemişti, bende olduğunu sandığı panzehri bulamamıştı henüz. Öyle bir şey olmadığını bilecek kadar yakın olmamıştı bana. Çünkü ona hiçbir şey anlatmamıştım gerçek kimliğimle ilgili. Bilmediğinden değıldi, benden duymak istiyordu her şeyi. Bu yüzden beni tanısa bile tanıımıyormuş gibi, anlattığım her şeyi ilk kez duyuyormuş gibi davranıyordu. İnsan okuyordum ben, Semih’i de okumuştum. Benim için kazdığı kuyuya kendi düşüyordu. Yere çakıldığı zaman anlayacaktı.

Bölüm 2

Yeni evimin önünde Semih arabayı durdurduğunda, kapıyı açıp indim. Benim bavulumu arka koltuktan aldıktan sonra yanıma geldi. Birlikte kapının önünde durduğumuzda zili çaldım. Birkaç dakika sonra Esra kapıyı açınca tebessüm ettim. Ev arkadaşımı artık Mine ile birlikte. Kızıl kıvrıkcık saçlarını tepeden toplamış, siyah kemik gözlük takmıştı. Beni görünce kocaman gülümsedi. Az zaman geçirmiş olsak da kısa süre içinde birbirimizi sevmiştik.

"Hoş geldiniz," diyerek geçmemiz için geri çekildi.

"Hoş bulduk."

Semih'le birlikte içeriye girdiğimizde kapıyı kapatıp yanıma geldi. Salondaki koltuğa kendimi attım. Bedenen olmasa bile şu an zihnen dolu ve yorgundum. Aklımın gerisinde çok şey konuşuluyordu ve şimdi onları duymazdan gelmek zordu. Yalnız kalmam ve her şeyi en baştan düşünmem gerekiyordu.

"Yemek yer misiniz ya da kahve içer misiniz?" Esra'nın sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Benim yan eve geçmem gerek, bugün izinliyken yerleşme işini halletmem gerekiyor. Bavulumu odana çıkartayım, sen de dinlen biraz daha. Yarın izin işini hallederim." Semih bavulumu alıp merdivenlerin yanında durdu. Yarın günler-

den cumaydı ve bu çok güzel bir haberdı. Cumartesi uçakla gidebilirdik Mersin'deki ailesinin yanına.

"Harika plan ama odamı ben de bilmiyorum," diyerek Esra'ya döndüm.

"O zaman sana odanı gösteriyorum hemen," diyerek merdivenlere yöneldi.

Ben de oturduğum yerden kalkıp peşlerinden ilerledim. Merdivenleri çıktığımızda üst katta üç oda, banyo vardı. Salon, mutfak, bir oda ve tuvalet aşağıda bulunuyordu. Esra bir odanın önünde durduğunda kapıyı açıp geri çekildi.

"Bir şey sormak istersen ben aşağıdayım. Hastaneden yeni çıktın, dinlen biraz. Mine'nin biraz işi varmış, sizden sonra çıkmıştı, gelir birazdan o da." Esra yüzünden eksik etmediği gülümsemeyle bana baktığında iyi anlaşacağımıza emindim.

"Teşekkür ederim Esra."

Bana öpücük atıp, merdivenlere yöneldi ve bizi baş başa bıraktı. Biz konuşurken Semih içeriye girmiş, bavulumu dolabın yanına bırakmıştı. Odanın içinde çift kişilik yatak, krem rengi üç kapılı giysi dolabı, pencere kenarında dikdörtgen masa ve pudra pembesi iki tane berjer koltuk vardı. Odanın rengi de açık krem tonundaydı, içerisi oldukça ferah hissettiriyordu. Burayı sevmiştim.

"Gel," diyerek elini bana uzattığında tuttum. Pencere kenarında durduğumda başımı göğsüne yaslayıp ellerini belime sardı. Eliyle karşıdaki evi gösterirken, yeni taşınacakları ev olduğunu anlamıştım.

"Odalarımız karşı karşıya olacak anlaşılan. Evdeki tek boş oda, şu penceresi görünen yer." Ellerimi elinin üstüne koyarken bakışlarım eve odaklanmıştı. İki katlı beyaz ev, bulduğumuz evin aynısıydı.

"Bunu sevdim." Gülümseyerek ona doğru döndüğümde gözlerinde yumuşak bir ifade vardı. Yanağımdan öptükten sonra geri çekildi.

"Gitmem gerek, yarına kadar dinlen. Sonra beraber yolculuğa çıkacağız." Gözlerimin içine bakarken, gitmeyi onun da istediğini fark ettim. Bunu ben istemiştim ama Semih'den hazırды.

"Görüşürüz," dediğimde başını sallayıp, kapıya doğru ilerledi.

Semih kapıyı kapattıktan sonra derin bir nefes verdim. Kendimi yatağa bıraktığımda çarşaflardan gelen deterjan kokusuyla kızların ben gelmeden odayı temizlediklerini anladım. Temiz çarşaf kokusunu seviyordum. Yataktan kalkıp, üstüme daha rahat edeceğim siyah bol tişört ve kısa şort giydim. Askeriyede bunları rahatça giyemiyordum tabii ki. Gece deprem, yangın alarmı verildiğinde böyle çıktığımı düşünmek bile istemiyordum. Oğuz'u, Semih'in odasında yakaladığımız gece Ercan'ın hâlini hatırlayınca güldüm.

Acaba onun da bu plandan haberi var mıydı? Sanmıyordum, Emre ve Semih arasındaydı bence sadece. Uğur bile yeni öğrenmişti. Yatağıma tekrar yatarken düşündüm. Uğur'un bugün yemekte yüzü asıktı, ayrıca düşünceliydi. Zeki bir adamdı, parçaları birleştirmiş ya da öğrenmiş olabildi. Bu durumda kimin yanında olacağım bilmiyordum. Şu ana kadar gelip bana bir şey anlatmamıştı. Demek ki arkadaşlarının yanında durmayı seçmişti. Kendi bilirdi, ben alışığım yalnızlığa.

Gözlerimi kapattım, sakindim. Çünkü beni tanıyordum. Mihrem'i değil, Mizgin'i. Ben Mihrem'ken kırılığandım, değer verirdim ve severdim. Son bir senede bu yüzden değiştirdiğim kimliğime uyum sağlayarak devam etmiştim. Bize eğitim verilirken tek şey öğretildi. Görev için gerekirse ölmeyi göze al, sadece vatanın için yaşa. Ben Mihrem olmaya alışmış, gardımı indirmiştim. Şimdiyse bunun cezasını çekecektim. Bir süre daha Mihrem olmaya devam etmem gerekiyordu. Uyku düşüncelerimi sineye çekip ona doğru yol almamı istediğinde, bu isteğe karşı gelemedim.

Derin bir nefes alırken yanımda oturan adama bakıyordum. İki gün çok hızlı bir şekilde geçmişti. Cuma günü Semih'i görememiştim askeriyede olduğundan. Bitirmesi gereken raporları izin alacağı için geç saate kadar çalışıp bitirmişti. Gece geç saatte eve döndüğünde herkes uyuyordu, benim dışımda. Parmağımdaki yüzüğü gören Mine ve Esra'ya evlilik teklifi aldığımı söylemiştim. Tebriklerini iletirken benim adına çok sevinmişlerdi. Semih'in diğerlerine çoktan söylediğini biliyordum zaten. Şimdiyse Mersin'e giden uçaktaydık.

"Mersin'e ilk defa gidiyorum ben de," dedi Gamze. Biraz önce ona sorduğum soruya cevap vererek.

Evet, Gamze ve Emre de bizimle birlikte geliyordu. Açıkçası Gamze'nin gelmesini beklemiyordum. Evde tek olduğumu bildiği için ziyaret etmek istemişti. Ben de büyük bir zevkle kabul etmiştim. Bir yerde elti oluyorduk, değil mi? Sonuçta Emre ve Semih kardeş gibiydiler. Gamze'ye, Semih'in ailesiyle tanışma konusundaki endişelerimi dile getirmiş olabilirdim. Önceden nişanlı olduğu Sema'yla bir geçmiş vardı ve ailesi beni hemen kabul edecek miydi? Sonuçta ilk defa karşı karşıya gelecektik ve Semih bana evlilik teklifi etmişti. Gamze ise bütün iyi niyetiyle beni teselli etmiş, Emre'yle konuşup bizimle geleceğini söylemişti. Kurt, karısını kullandığını bilse ne hissederdi acaba? Bu düşünceyle yüzümde büyük bir gülümseme oluştu.

"Ben daha önce gitmiştim, üniversite zamanımda. Yakın bir arkadaşımın memleketiydi, tatil döneminde bir hafta falan kalmıştım." O günler aklıma gelince içimi çektim. Güzel günlerdi.

"Ne güzel, Emre de çok kez gitmiş Mersin'e. Semih'le yedikleri, içtikleri ayrı gitmediği için beraber çok gezmişler." Gamze başını çevirip yanında oturan kocasına gözleri

parlayarak baktı. Emre ise onu karşılıksız bırakmayıp, aynı aşkla cevap verdi eşine.

Onlar bakışırken uçağın iniş anonsu yapıldı. Uçak piste indikten sonra iki gün için hazırladığım sırt çantamı aldım. Havaalanından taksiyle ayrılıp, gelmeden önce yer ayırttığımız otele geçtik. Semih ısrar etse de kesinlikle onlarda kalmayacağımı belirtmiştim. Zaten bir gece kalacaktık. Emre ve Gamze de benim kaldığım otele rezervasyon yapınca sorun çözüldü. Taksi otelin önünde durunca hep birlikte indik. Otele girdiğimizde resepsiyondan anahtarları aldık.

“Git, ailenle hasret gider dev. Ben de biraz dinleneceğim.” Emre ve Gamze odalarına çıkarken, Semih’e gitmesini söylemiştim. Uzun süredir ailesini görmemişti o da.

“Annem akşam yemeğe davet etti, Emre evi biliyor. Sizi almaya gelmek isterdim ama annemin pençesinden kurtulamayacağım gibi görünüyor. Yine de istersen gelirim,” dedi ellerini ceplerine koyup gülümserken.

“Gerek yok, uslu bir ev erkeği ol ve ben gelene kadar her şeyi hazırla,” dedikten sonra parmak ucumda kalkıp yanığından öpüp geri çekildim.

“Emredersiniz kraliçem.” Önümde hafif eğilip, reverans yaptı.

Ben odama çıkarken, Semih otelden ayrılmıştı. Odaya girdiğimde direkt kendimi duşa attım. Güzel bir duş aldıktan sonra saate baktım. Saat henüz üçtü, yemeğe altı gibi giderdik. Üstümü giydikten sonra saçlarımı tarayıp kuruttum. Kış aylarındaydık ama hava Mersin’de daha iyiydi. Hazırlandıktan sonra Gamze’ye mesaj attım odadan çıkarken.

“Semih’in ailesine bir şeyler almak istiyorum, biraz da etrafa bakacağım. Emre bana evin adresini gönderebilir mi? Orada buluşuruz.”

Elimde tuttuğum kırmızı kabanımı üstüme geçirip, siyah örgü şapkamı taktım. Siyah kol çantamın içine odanın anahtarını attım. Otelden çıkarken Gamze’den mesaj geldi.

“İyi gezmeler, görüşürüz,” yazmış ve yanına Semih’in ailesinin kaldığı evin adresini eklemişti.

Gülümseyerek bir taksi durdurdum ve telefonumdaki not bölümüne girdim. Taksiciye adresi verdikten sonra arkama yaslandım. Mirza’dan hiçbir haber yoktu. Yine tozu dumana katmış, ortadan kaybolmuştu. Abimle dün telefonda konuşmuştum. Ankara’ya gitmişti birkaç günlüğüne. Mirza’yı bulmak için çok uğraşıyordu. O güne döndüğümde gözlerinde gördüğüm panik ve korkuyu hatırladım. Beni vurmuştu. Eğer o gün ölseydim Semih pişmanlık duyar mıydı, bilmiyordum. Sonuçta bu işin ucu her türlü ona dokunuyordu. “Demek ki pişman olmadı,” dedi içimden bir ses. “Eğer olsaydı, sen o hastaneden çıktığın an sana her şeyi anlatırdı. Uğur’u susturmazdı. Evlilik teklifi edip, seni kendine bağlamaya çalışmazdı.”

Taksi durunca adresin çok da uzak olmadığını fark ettim. Ücreti ödeyip arabadan indim. Derin bir nefes alıp, karşımdaki eve baktım. Tek katlı, açık mavi renginde boyalı, büyük bir bahçeye sahipti. Bahçedeki ağaçlar kış nedeniyle yapraklarını dökmüş, kahverengi dallarını göğe doğru uzatmıştı. Bahçe kapısını açıp, içeriye doğru adımladım. Ev kapının önünde durup, zile bastım. Birkaç dakika sonra kapıyı ellili yaşlarda, benden epeyce kısa, hafif tombul bir teyze açtı.

“Buyur kızım,” dedi beni gördüğünde.

“Merhaba teyze, ben Sema’nın arkadaşıyım. Evdeyse çağırabilir misiniz lütfen, bir şey soracaktım.” Hafifçe tebessüm ettiğimde yaşlı kadın başını salladı.

“Tabii, çağırırım,” diyerek içeriye girdi.

Biraz sonra kapı tekrar açıldı ve birkaç ay önce bana nefret kusan kadını gördüm. Gözlerinin altı çökmüş, saçları başı dağınıktı. Beni görünce gözleri kocaman açıldı, şaşkıındı. Bu tavrına karşı gülümsedim, kim eski nişanlısının sevgilisini kapısında görse şaşırırdı. Mersin’e gelmekte iki amacım vardı, birincisi karşımdaydı.

“Ne yapıyorsun burada?” Öfkeli hâline bürününce, sakın kaldım.

“Konuşmamız lazım, üstüne bir şey al. Bahçede bekliyorum,” dedikten sonra arkamı döndüm. Bahçenin içine konmuş masaya doğru ilerleyip, ahşap sandalyeye oturdum. Çok geçmeden Sema da gelip karşıma oturdu.

“Ne istiyorsun? Yetmedi mi gözümün önünde yaşadığınız aşkınız?” Nefretle yüzüme bakarken ellerimi masanın üstüne koydum. Elime kayan bakışı dondu. Yüzüğü görmüştü, yutkundu.

“Gördüğün gibi evleniyoruz Sema.” Elimi kaldırıp, yüzüğü görmesini sağladım. Yüzü gittikçe kararırken, beklediğim tepki karşımdaydı. Kendinden geçercesine öfkelenmesini istiyordum.

“Şimdi buna engel olmak için sana bir fırsat sunacağım. Askeriyeye geldiğin gün bana bir şey söyledin. ‘Pişman olacaksın,’ dedin. Bana neden pişman olacağımı açıkla, ben de neden Semih’ten vazgeçmem gerektiğini bileyim.” Gözlerine alayla baktığımda beni öldürecek gibiydi.

“Sen aptalın tekisin! Semih seni hiçbir zaman sevmedi! Âşık değildi sana! Sadece öyleymiş gibi davranıyordu. Acıyorum sana,” dediğinde ifademi korudum. Bende herhangi bir değişiklik olmadığını görünce şaşkın ifadesi, öfkesinin önüne geçti.

“Biliyorsun, öğrenmişsin,” Fısıltıyla konuştuğunda başımı salladım.

“Şimdi bana Mirza’yla Iğdır’da ne halt yediğiniz anlat. Sana bunu ondan başkası söyleyemez. Semih seni yanına yaklaştırmayacak kadar nefret ediyor, sana asla böyle büyük bir sırrı vermez.”

Sema’nın beni görmek için askeriye geldiği gün Semih buna engel olmak için her şeyi yapmıştı. O gün Mirza’nın, Sema’yı gönderdiğini tahmin etmiştim. Sonrasında bana söylediklerini düşündüğümde gözlerime bakarak, “Pişman ol-

caksın,” demesi geldi aklıma. Sanki bir şeyler biliyordu da zamanını bekliyor gibiydi. Şimdi zamanıydı.

“Mirza sizi birlikte çarşıda gördüğümüz gün buldu beni. Semih’in aslında seni sevmediğini anlattı. Bunun bir oyun olduğunu söyleyip, aranızda girmemi istedi. Sana bunları anlatsa Semih’i bırakacağını söyledim ama bunu kabul etmedi. Senin tamamen yıkılmanı istiyordu, seni perişan görmek istiyordu. Hastalıklı birisi olduğunu anladım ama ben de Semih’i istediğim için sessiz kaldım. Nasıl olsa planın bir sonu vardı ve sen gerçeği öğrenince ya da Semih senden istediği şeyi aldığı anda eskiye dönecektik. Bu yüzden sustum.”

Anlatırken bakışlarını benden bir an bile çekmedi. Yaptıkları için pişman değildi. Oysa bana bunları söyleseydi, Semih’e karşı en başında gardımı çekerdim. Şüphe bir kurttur, insanın içini kemirir. Oturduğum sandalyeden kalkıp ona baktım.

“Susmaya devam et o zaman. Semih eğer bu yaptıklarını duyarsa yüzüne bakmayı bırak, yanından geçmez. Bana her şeyi anlatanın sen olduğunu söylerim. Ayrıca ben Semih’i ne zaman istersem, nasıl istersem, öyle bırakırım. Şansa bak ki şimdi canım bırakmak istemiyor.”

Bahçeden çıkarken Sema’nın asla gidip Semih’e anlatmayacağını biliyordum. Sema kullanılacak ve kolayca sindirilebilecek bir kadındı. Mirza bu yüzden onu bu kadar kolay susturmuştu. Simdi de konuşmayacak ve yine susacaktı. Hamile olduğunu söylemişti Semih ama karnunda aylar geçmesine rağmen bir şişlik yoktu. Bebeği ya aldırılmıştı ya da kaybetmişti. Semih’e karşı umutları belki de bu yüzden hâlen vardı. Evlenmemişti, gelmeden önce yaptığım araştırmada özellikle buna bakmıştım.

Yürüyerek caddeye indim ve mağazalara bakmaya başladım. Biraz gezdikten sonra yemek saatinin yaklaşmasıyla pastaneye girip güzel bir kutu içinde tatlı aldım. Eli boş gidilmezdi sonuçta. Pastaneden çıkıp, cadde üstündeki çiçekçiden

bir buket renk renk çiçek yaptırdım. Çok güzel kokuyor ve görünüyordu. Yoldan bir taksi durdurup, bindim. Evin adresini verdikten sonra Gamze'ye mesaj attım. Onlar da çıkmışlardı. Taksi durunca indiğim an Gamze ve Emre'yi gördüm. Yeni gelmişlerdi onlar da.

"Zili çalışıyorum," diyen Gamze'yi başımla onayladım. Geldiğimiz ev iki katlı, beyaz boyalı ve ağaçlara ev sahipliği yapan bir bahçeye sahipti. Oldukça güzel görünüyordu. Kapı açılırken bakışlarım Semih'e döndü.

"Hoş geldiniz," derken bana bakıyordu. Emre ve Gamze önümde olduğu için ilk önce onlar girdi içeriye.

"Hoş buldum," diyerek çiçekleri ona uzattım. Yüzündeki gülümsemeyle bir çiçeklere bir bana baktı.

İçeri girdiğimizde kalabalık bir aile beni bekliyordu. Aslında hepsini tanıyordum neredeyse. Semih ben hastanede yatarken fotoğraflarını göstermiş, uzun uzun anlatmıştı. Semih'in annesi Gamze ve Emre'den sonra bana doğru döndü.

"Hoş geldin kızım," dediğinde eğilip, elini öptüm.

"Hoş buldum," diyerek tebessüm ettim.

Sonra da ailenin geri kalanıyla tanıştım. Babası Gürkan amca Semih kadar olmasa da uzun boyluydu. Annesi ise tam tersine kısa ama çok tatlı bir kadındı. Ablası Nazenin ağır başlı, biraz mesafeliydi. Kız kardeşi Nesrin ise tam tersine cıvılcıvıldı. Nazenin'in eşi İzmir'de Emniyet Müdürlüğünde çalıştığı için gelememişti. Sıra en sona gelince küçük kıza döndüm.

"Merhaba, ben Mihrem," diyerek elimi uzattığımda önce dayıma döndü.

Semih başını sallayınca, "Ben de Sadem," diyerek elimi tuttu.

Yemekler hazır olduğundan ve biz yoldan geldiğimiz için Semih'in annesi Nermin teyze bizi beklenmeden yemek masasına oturttu. Sofrada genelde Nermin teyzenin yakınmalarını dinledik. Oğlunu çok özlemişti. Yüzümdeki tebessümle

aile sıcaklığı olan ortama baktım. Yıllardır görmediğim bir şeydi. Annem ve babam ölmeden önce biz de böyle bir aileydik. Sonrasındaysa sadece hayata tutunmaya çalışan iki kardeş kalmıştık.

“Sen nerelisin Mihrem?” Nazenin’in sorusuyla ağzımdaki lokmamı yuttum.

“Babam aslen Adıyamanlı, annemse Nevşehirli,” diyerek cevapladım.

“Ne güzel.” Nazenin tebessüm ederken ben de karşılık verdim. Birkaç kez daha böyle sorular gelince cevapladım. Kimse annemi ya da babamı sormadı. Ailemden bahsetmeliler, bu konuda Semih’in uyardığına emindim.

Sonunda yemek bitip sofraya toplandı ve kahve faslına geçildi. Herkes yerine yerleşince oluşan sessizlikten fırsat bulup konuşmaya başladım.

“Semih’le bir yola çıkmaya karar verdiğimizde sizinle tanışmak istedim. Açıkçası sizi çokta sevdim. Beni gelip isteyeceğiniz bir ailem ya da tanışacağınız bir akrabam yok. Benim annem ve babam öldü. Uzun zaman oluyor onlar bu dünyadan göçeli. Semih belki size söylemiştir. O yüzden siz de izin verirseniz, bu görüşmeyi resmîleştirmek istiyorum,” dediğimde önce Semih’in anne ve babasını sonra Semih’e baktım. Kaşları yukarı kalkmış, ne yaptığımı anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Madem bir karar verdiniz, bize saygı duymak düşer kızım. Aslında usulünce olsun isterdik ama kader böyleymiş. İsteddiğiniz gibi olsun.” Babacan bir tavırla onayladı beni Gürkan amca.

“Dediğim gibi bir ailem yok ama çok iyi dostlar edindim kendime. Bana bir aile kadar sıcak davrandılar. Emre ve Gamze de aileden birisi olarak kabul ettiler beni. Bence Emre, Semih için beni isteyeceğiniz en doğru kişi. Her koşulda yanımda olduğunu Gamze ile hissettirdiler. Değil mi Emre?” diyerek gecenin başından beri sessiz kalan adama döndüm.

Bölüm 3

Emre kendini toparlayarak bana baktıktan sonra bakışlarını Semih'e çevirdi. Aralarında geçen sessiz konuşmayla birlikte karar verilmiş olacak ki Emre tebessüm ederek başını salladı. Bakışlarım Semih'e döndüğünde gözlerinin içi parladı. Planları yolunda gidiyordu sanırım.

"Tabii Mihrem. Sen bizi dostun, arkadaşın, ailen olarak gördüysen bu vazifeyi kabul etmemek olmaz." Emre'nin konuşmasıyla birlikte Semih'in babası elindeki kahve fincanını bir kenara bıraktı.

"Madem öyle, siz gitmeden bu işi halledelim. Allah'ın emri Peygamber Efendimiz'in kavliyle kardeşiniz Mihrem'i oğlumuz Semih'e istiyoruz." Tez canlı hâliyle yüzünde gülümsemeyle ve babacan tavrıyla bize dönen Gürkan amca bana istediğini vermişti.

"Bir kızımıza soralım, bakalım gönlü var mı?" Gamze'nin bakışları bana dönerken mutluluğu yüzünden okunuyordu. Semih'i abisi gibi gördüğünden şu an mutluluğuna tanık olduğu için sevindiğini tahmin ediyordum.

Bilmiyordu, abisi aslında kız kardeşini mutlu etmek için ona âşık olan kadını harcıyordu.

"Yüzüğünü bir kere parmağıma taktım, geri dönüş olmaz artık," diyerek kabul ettiğini belirttim.

“Mihrem’in de rızası olduğuna göre hayırlı olsun.” Emre, Gürkan amcaya döndüğünde isteme işi bitmişti.

Semih’in annesine doğru döndüğümde yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. Boğazıma derin bir yumru oturdu. Bu insanlara bunu yapmaya hakkım yoktu ama mecburdum. Eğer annem yaşasaydı ve Semih’in bana yaptıklarını öğrenseydi, benimle birlikte yıkılırdı. Semih onlara yalanlar söyler, ailesine kendini affettirirdi nasıl olsa. Emre ile dostluğunu öne sürerdi belki de. Kimse evladına kıyamazdı. Onlar da anlayacaktı belki beni, bunları neden yaptığımı. Kendi içlerinde affedeceklerdi, bunu ummaktan başka çarem yoktu.

Ayağa kalkıp Nermin teyzeye doğru ilerledim. Elini öptükten sonra bana sıkıca sarıldı. Anne özlemi çeken benliğim, sıcaklığıyla sarsıldı. Geri çekildiğimde dolan gözlerimi saklayıp, tebessüm ettim. Benden bir hâyli kısa olan kadın, anaç bir gülümsemeyle elimi tuttu.

“Daha önce hiç görüşmedik kızım ama benim sana çok canım kaynadı. Oğlumu sana gözüm kapalı emanet ediyorum. Seni de oğluma emanet ediyorum. Birbirinize iyi bakın.” Başımı usulca salladım, konuşsam sesim titrerdi.

Eğer bundan bir hafta önce olsaydı, mutluluktan ayaklarım yere basmazdı. Kollarında huzur bulduğum adamın annesi beni sıkıca sarsa ben de anne der, bağrıma basardım. Şimdiyse sadece sessiz kalmak zorundaydım. Ne diyecektim ki? “Oğlun beni yalanlarla kandırıyor teyze, beni kendine âşık edip bir cehenneme mahkum etti,” mi? “Sırtımdan vurulmalara doyamadım, orada yer kalmayınca kalbime hançer sapladı,” mı? “Canımın acısı, kalbimin yangını yeterdi bana. Bir de âşık etti, kalbimi çaldı beni mahvetti,” mi?

“Mihrem, iyi misin?” Semih’in koluma dokunmasıyla kendime geldim. O an fark ettim olduğum yerde donup kaldığımı.

“İyiyim sadece annemle babamı düşündüm. Bugün burada

olsalar, kızlarının ne kadar mutlu olduğunu görsünler isterdim.” Derin bir nefes aldığımnda Semih sessiz kaldı.

“Sen de bizim bir kızımızsın.” Gürkan amca kollarını bana açarken tebessüm ettim, birkaç adım atıp yaşlı adama sarıldım. Kolları bir babanın bütün evlatlarını saracağı bir yuva sıcaklığındaydı.

Gecenin devamı tebriklerle biterken Gamze, Emre ve ben otele gitmek için evdekilerle vedalaşmıştık. Semih babasının arabasıyla bırakacaktı bizi. Yarın Mersin’de kısa bir geziye çıkacaktık. Akşam beşte uçakla geri döneceğimiz için çok fazla vaktimiz yoktu. Arabaya bindiğimizde Emre ve Gamze arkaya, ben öne, Semih’in yanına geçmiştim.

Gamze yorgunluktan Emre’nin omzunda uyuyakalırken, birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını bir kez daha fark ettim. Emre, Gamze’ye göre şekil alıyordu. O an Gamze’nin neye ihtiyacı varsa o oluyordu. Mesela şimdi onu sıkıca sarıyordu, kolları arasında yeni doğmuş bebeğini tutan bir baba gibiydi. Kırılmasından, incinmesinden, tüm kötülüklerden korumak ister gibiydi. İşin diğer tarafı Gamze’de öyleydi. Söz konusu Emre olunca her şeye dikkat ediyordu. Aralarında derin bir bağ vardı ve dışarıdan bakan birisi bile bunu rahatlıkla görürdü.

Otelin önünde durduğumuzda Emre, Gamze’yi uyandırdı. Birlikte arabadan indiklerinde ben halen oturuyordum. Semih konuşmak istediğimi anlamış olacak ki arabayı tekrar hareket ettirdi. Biraz sonra arabayı park ettiğinde sahil kenarındaydık. Havalar soğuk olsa da Mersin’e henüz kış tümüyle gelmemişti. Beraber banklardan birine oturduğumuzda Semih elini kaldırdı. Yanımıza gelen gençten iki çay aldı. Bardağı bana uzatınca gecenin karanlığında sokak lambalarının ışığında parlayan denizden gözlerimi çektim. Sıcak bardağı elime aldım.

“Mihrem, bir sorun mu var?”

Evet, var. Kalbimi yerinden sökmen büyük bir sorun.

Gözlerine baktığımda içinde derin bir merak vardı, tebesüm ettim. Çay bardağını bankın kenarına bıraktım. Elimi yavaşça kaldırıp yüzüne koydum. Parmaklarım yavaşça teninde hareket ederken içini çekti. Ona istediği ve beklediği şeyleri söyledim. Yalanlarımla zehirledim, bana yaptığı gibi güzel yüzümü gösterdim.

“Hayır, sorun yok. Sadece düşünüyordum ki eğer sen de istersen, ben daha fazla bu işi uzatmak istemiyorum Semih. Seni çok seviyorum ve senin de beni çok sevdiğini biliyorum. Aşkın o kadar güzel ki seninle olduğum her an mutluyum. Ben seni kaybetmek istemiyorum.” Gözlerim dolarken, ona olan sevgimden sanıyordu ama ben kaybettiğim sevgime ya-nıyordum.

“Ben de seni çok seviyorum güzelim. Bizimkilerle bu akşam konuşurum, merak etme, daha fazla uzasın istemiyorum ben de.” Avucumun içini öptükten sonra sıkıca tuttu elimi.

Çaylarımızı içtikten sonra Semih beni otele geri bıraktı. Yorgundum, hem zihnen hem de bedenen. Oynadığım oyun şimdiden bana yük olurken, Semih bunu aylardır kusursuz bir şekilde devam ettiriyordu. Üstümü değiştirip yatağa yat-tım. Gözlerimi kapatırken, aklımda bugün aslında gerçek bir tanışma olsaydı nasıl olurdu düşüncesi yer aldı. Bir daha kendime yalan bir hayat kurmayacaktım. Miran’da yaşadığım hayatı bir daha yaşamayacaktım. Sonunda yıkılan ben olma-yacaktım.

Gözlerimi kapatıp yine kâbus dolu bir uykuya doğru kendimi bıraktım. Her şeyi öğrendikten sonra yine kâbus-lar çökmüştü üstüme, üstelik bir farkla. Önceden Miran’ın ölümünü tekrar tekrar yaşarken şimdi Semih’in yalanlarını yaşıyordum rüyalarımnda. Bazen çok mutlu olduğum anlarda Semih’le birlikte diktiğimiz bir güle su verirken, bazen ye-mek yerken değişiyordu her şey. Semih birden ayağa kalkı-yor, “Bunlar gerçek değil Mihrem, sen sevmeye asla layık değilsin!” diyor ve ben kan ter içinde uyanıyordum. Bile bile

yine kapattım gözlerimi gerçeğe. Uyudum, nasıl ayakta uyu-
tulduysam.

Telefonumun sesiyle gözlerimi açarken, yataktan kalktım. Pencerenin önündeki komodine bıraktığım telefonu elime aldım. Abimin aradığını görünce içimi çektim. Benim Iğdır'da olmadığını öğrenmişti demek. Daha fazla beklemeden telefonu açtım. Aklımdan söyleyeceğim yalanları sıralarken abimin sesini duydum.

"Neredesin sen Mihrem? Askeriyeye geldim yoksun, ayrı eve çıktı dediler. Evi de soramıyorum kimse kardeş olduğumuzu bilmiyor diye!" Sinirlice arka arkaya saydıran abime neredeyse gülecektim.

Ferîştahımızı bile biliyorlar abi.

"Sakin ol abi, gayet iyiyim. Semih, Emre ve Gamze ile birlikte Mersin'deydim. Hafta sonu kaçamağı yaptık, biliyorsun, hastanede duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Değişiklik olsun istedim." Sakince konuştuğumda, bir süre sessiz kalan abimin hastanedeki hâlimi hatırladığına emindim.

"Yine aklından neler geçiyor? Gamze ve Emre'den uzak durmaya çalışıyordun, seni tanımalarını istemiyordun. Ne değişti?"

Arda her ne kadar benim abim olsa da o bir istihbarat subayıydı. Bu yüzden sessiz kalmam gerekiyordu. Eğer Emre ve Semih'in her şeyi bildiğini öğrenirse kendi yollarıyla halletmeye çalışırdı. Bense kendi yöntemimle devam etmekte oldukça ısrarcıyım. Abim önce Vural'ı devlet sırlarını ifşa etmekten dolayı suçlar sonrasında Vural, Emre ve Semih'e devlet sıralarını paylaşma, devlet görevlisine tuzak kurma ve emre itaatsizlikten askeri mahkemeye verirdi.

Ben sadece rütbeli bir asker değildim. Özel kuvvetlerin, Hayalet Timi'nin göz bebeğiydim. Beni bu yüzden Miran'ın dosyasında çuvallamama rağmen yanlarında tutuyorlardı. Miran için düzenlenen operasyon ve planlarda beni özellikle seçmişlerdi. Profesyoneldim, işime duygularımı karıştırmaz

sadece plana odaklanırdım. Tabii bunların hepsi Miran'a kapılana kadardı. Sonra her şey tepetaklak oldu.

"Çünkü Semih'le ciddi bir ilişkimiz var abi, birbirimize âşığız. Evlenme teklifi etti ve ben de kabul ettim. Artık kimse benden şüphelenmiyor, sen de bu konuyu kapat lütfen. Ben çok mutluyum. Ayrıca biliyorsun, canımı yakanın canını alırım." Abime gerçeği söyleyemezdim ama planımın bir kısmını anlatabilirdim.

"Sana ne söylersem söyleyeyim, yine kendi bildiğini okuyacağını biliyorum. O yüzden sadece tek cümle söyleyeceğim. Nasıl mutlu oluyorsan, öyle olsun." Arda'nın bana karşı çıkmayacağını biliyordum, Miran'dan sonra ne kadar yıkıldığımı en iyi o biliyordu.

"Teşekkür ederim abi. Iğdır'a gelince görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldım. Saate baktığımda dokuza geliyordu. Telefonu geri masanın üstüne bıraktım. Banyoya doğru adımlarken, derin bir nefes aldım. Kapısını açıp içine girdiğimde üstümdeki kıyafetleri çıkartıp, duşa kabine girdim. Suyu ılığa ayarlayıp, bir süre bedenimin alışmasını bekledim. Güzel bir duşun ardından banyodan çıktım, ferahlamıştım.

Sırt çantamdan çıkarttığım lacivert kot pantolonumu, bordo rengi boğazlı kazağımı giydim. Banyoya geri dönüp, saçlarımı taradıktan sonra kuruttum. Eşyalarımı toplayıp, çıkmak için hazırlandım. Saat onu geçerken, telefonumda bir cevapsız çağrı vardı. Semih'in ismini görünce, beklemeden geri aradım. Gamze ve Emre'den hâlen bir ses yoktu. Telefon çok geçmeden açılmıştı.

"Günaydın güzellik." Semih'in sesine ek olarak gelen araç sesleriyle trafikte olduğunu anladım.

"Günaydın canım. Otele mi geliyorsun?" Telefonu omzumla kulağımın arasına alırken sırt çantamın fermuarını kapattıktan sonra silahımı belime yerleştirdim.

"Evet, güzel bir kahvaltı yaparız diye düşündüm. Emre

mesaj atmış, seni rahatsız etmek istememişler, sabah erken çıkmışlar gezmek için." Semih'in ses tonu durgun geldiğinde, tek kaşımı kaldırdım. Telefonu elime aldığımda, bozmadan cevap verdim.

"İyi yapmışlar, ben de geç kalkmıştım zaten, sen işlerin varsa hallet. Ben biraz daha dinlenebilirim." Emre'nin dün geceden sonra benden kaçtığını anlamamak için salak olmam gerekiyordu. Vicdanına dokunmuştum sanırım.

"Hayır, işim yok ve beş dakikaya otelin önünde olurum. Mersin'e gelmişken otelde kapalı kalmak olmaz." Semih'in ısrarıyla daha fazla bahane sunmadan kabul ettim.

"Olur, iniyorum şimdi."

Telefonu kapattıktan sonra otele bir daha dönmeyeceğimi düşünerek sırt çantamı da yanıma aldım. Kabanımı ve botlarımı giydikten sonra beremi başıma taktım. Hazır olunca odaya son kez dönüp baktığımda unuttuğum bir şey yoktu. Oda kartını alıp aşağı resepsiyona indim. Ödemeyi yaptıktan sonra kartı bırakıp, otelden çıktım. Semih'i babasından aldığı arabayı park etmiş şekilde beni beklerken gördüğümde, oyalanmadan yanına doğru ilerledim. Kapıyı açıp bindikten sonra yanağından öptüm.

"Yine çok güzelsin." Beni süzerken sakın kalmaya çalışarak gülümsemeye devam ettim.

"Siz de çok yakışıklısınız Semih Bey," diyerek göz kırptım. Gülümseyip başını iki yana sallarken, arabayı çalıştırdı.

"Gitmek istediğin bir yer var mı?" Araba ana yola çıkarırken düşünüyordum ama yoktu.

"Bugün rehberim sensin, sana bırakıyorum." Geriye yaslanıp akan yolu izlemeye başladım.

Semih ilk önce kahvaltı yapmamız için sahil kenarındaki kafelerden birinin önünde durdu. Burası çok şirin ve küçük bir yerdi. İki katlıydı ama üst kat camdan olduğundan soğuk olur diyerek aşağı katta oturmuştuk. Mavi boyalı duvarla-

rında gemi resimleri vardı. İçerisi de gemici konseptine göre dizayn edilmişti. Masalarda mavi masa örtüleri, tavandan sarkan halatların ucunda yanan lambalar, filikaya benzeyen kasa bölümü ayrı bir hava katıyordu kafeye. Etrafı incelemem bitince gelen menüye baktım.

“Yörük kahvaltısı nasıl?” Oldukça zengin duruyordu çeşitleri. Semih’in ne kadar çok yediğini düşünürsek idealdi.

“Benim önerim de oydu zaten. Serpme kahvaltı gibi ama içinde Mersin’e ait kahvaltılıklar da var.” Onayı alınca yanımıza gelen garsona sipariş verdik.

Kış mevsimi olduğu için sanırım fazla kalabalık değildi. Kahvaltımız hızlı bir şekilde hazırlanmış, masamız donatılmıştı. Semih çay isterken, kahvesiz güne başlayamayan ben kahve tercih etmiştim. Yemeğe başladığımızda ne kadar acıktığımı fark ettim. Deniz havası sanırım iştahımı açmıştı. Özellikle sıkma adı verilen gözlemeye benzeyen yeşillikli dürüm ve zeytin reçeli favorim olmuştu. Sanırım Mersin’de yeni tatlar keşfetmiştim. Semih zeytin reçelinin olduğu tabağı önüme bırakmıştı. Onun önünde durduğu için sürekli uzanmak zorunda kalıyordum. Ona bakıp tebessüm ettikten sonra yemeğime devam ettim. Semih de yemek yerken konuşmayı pek sevmiyordu. Hakkında edindiğim izlenimdi bu.

“Sanırım çok yedim ama enfesti, iyi acıkmışım,” dedim. Kahvemden bir yudum alıp, geriye yaslandım.

“Oturmayla olmaz öyle, hadi gel, yürüyelim biraz.” Ayağa kalkıp elini uzattığında tuttum.

Kasaya geçtiğimizde hesabı ödemesine izin verdim. Şimdilik her şeyi alttan almaya onun gibi âşık rolü yapmaya devam edecektim. Eli, sıkıca elimi tutarken kafeden ayrıldık. Sahil kenarında denize çok yaklaşımadan yürümeye başladık. Kıyıya vuran sert dalgalar, deniz suyunu yola kadar sıçratıyordu. Hava gri mavi tondaydı. Yağdı, yağacak gibi duruyordu. Tahmin ettiğim gibi de oldu. Birkaç dakika sonra başlayan yağmurla Semih’le birlikte arabaya doğru koşmaya başladık.

Kendimizi arabanın içine attığımızda yağmur sağanak bir hâl aldı. Semih arabanın ısıtıcılarını açtı.

“Biraz sonra hafifler, öyle çıkarız yola. Silecek yetişmez böyle yağmura, çok şiddetli yağıyor.” Başımı sallayıp onayladım Semih’i.

“Olur, zaten otelden çıkış yaptım, oraya dönemeyiz.” Radyoyu açtığımda çıkan şarkıyla değiştirmedim. Başımı koltuğun arkasına koyup, camdan yağan yağmuru izlemeye devam ettim.

*Düz dara düz dara yar zülüfün düz dara
Doksan dokuz yarem var sen açtırdın yüz yara
Düz dara yar düz dara yar zülüfün düz dara
Doksan dokuz yarem var sen açtırdın yüz yara
Uy amman amman amman burası Adıyaman
Alem düşman kesilir seni sevdiğim zaman
Uy amman amman amman burası Adıyaman
Alem düşman kesilir seni sevdiğim zaman
Düzdedir yar düzdedir yar zülüfün diz dedir
Nice güzeller sevdim gönlüm hâlâ sendedir
Düzdedir yar düzdedir yar zülüfün diz dedir
Nice güzeller sevdim gönlüm hâlâ sendedir
Uy amman amman amman burası Adıyaman
Âlem düşman kesilir...¹*

Ne güzel diyordu Zara, “Doksan dokuz yarem var, sen açtırdın yüz yara,” diye. Yanımda oturan adamın bende açtığı yaralarla kan kaybediyordum ben. Zar zor ayaktaydım, zar zor nefes alıyordum. Ölmüştüm ben, daha ötesi var mıydı? Nefesim kesilmiş, bu hayattan kopup gitmiştim.

---

1. Zara - Burası Adıyaman.

Bölüm 4

“Ne düşünüyorsun öyle dalgın dalgın?” Camdan çektiğim gözlerimi onun yüzüne çevirdim. Güzel çehresi, kısılan gözleri, her an çekip sarılacakmış gibi hazır bekleyen elleriyle karşımdaydı.

“Ölümü düşünüyordum. Ne kadar kolay, değil mi? Bir an nefes alıyorsun, sonrası yok. Nefesin duruyor, kalbin atmayı bırakıyor ve bedenin ruhundan ayrılıyor. Bütün dünya dertlerin bitiyor. Ne kadar kolay geliyor, değil mi?” Semih’in kaşları çatılırken sözlerimden memnun kalmış gibi değildi.

Yaşarken öldürmek varken, neden nefesini kesmesini bekleyesin ki?

“Yaşamı düşün Mihrem. Bundan sonra aldığın her nefesin benimle birlikte kalbine yeni bir mutluluk ektiğini düşün. Bizim için yeni bir hayat var, beraber inşa edeceğimiz bir ailemiz var.” Elimi tuttuğunda benden çok kendini inandırmak ister gibiydi.

“Tabii ki sevgilim, bizim için mükemmel planlarım var.” Gülümsediğimde, Semih avucumun içini öptü.

Yağmur şiddetini azaltınca yola çıktık. Dışarıda gezecek hava olmadığı için kapalı hediyelik eşya mağazalarından Esra ve Mine için birkaç hediyelik aldım. Ercan, Uğur, Mert ve Semih’in yeni evine de fincan takımı ve cezve almıştım. O evde

eksik olduğuna adım gibi emindim. Gerçi benim ismim de yalandı ama olsun. Evlerine gittiğimde en azından fincan yok, cezve yok diye bahane bulamazlardı. Sevgilimin ya da daha doğrusu nişanlımın eviydi artık.

Kendimizi Mersin'in meşhur tantunicilerinden birine attığımızda, uzun zamandır hastanede yattığım için yorulmuş hissediyordum. Bir ay boyunca hareketlerim o kadar kısıtlıydı ki neredeyse yürümeyi unutacaktım. Kaslarım biraz zayıflamıştı bu dönem içinde. Sıkı bir idmanla eski sağlıklı hâlime kavuşurdum birkaç haftaya. Kendime bugünlük izin vermiştim. Semih ikincisini sipariş ettiği tantuniyi beklerken ben hâlen kahvaltının etkisinde olduğum için yarısını yemiştim. Ayranımı içerken, bu muhteşem lezzetin tadını çıkarttım.

"Emre arıyor." Semih çalan telefonunu açtığında ilgili bir şekilde etrafı izliyordum ama kulağım ondaydı.

"Tamam, çıkarız biz de şimdi." Telefonu kapattığında ona doğru döndüm. Semih'in tantunisi geldiğinde bana doğru döndü.

"Gamze biraz kötü olmuş. Tedavi sürecinde içtiği ilaçlar bünyesini zayıflatıyor. Hastaneden çıkmışlar, şimdi havaalanına geçiyorlarmış." Semih ağzının içinde söylenirken, tabağına dokunmadı.

"Gamze hasta mı?" Şaşkın çıkan ses tonuyla Semih duraksadı.

Sorumla birlikte Semih bakışlarını bana çevirdi. Bana şimdiye kadar bu konuyla ilgili hiçbir şey söylememişti, açık vermemem gerekiyordu. Bildiğimi o da biliyordu ama bunu yüzüme söyleyemiyordu işte. Keşke söyleseydi ama o ateş çıkan gözlerini üstüme dikip, usulca başını salladı. Şu an bana bağırıp çağırmasını bile sineye çekerdim ama böyle bakması... Ne bileyim, sanki ateşte yanmak gibiydi. "Yapma," demek istedim o an ona. Ben zaten vicdanımın mahkemesinde yargılanıp, hayatımın elimden alınmasıyla cezamı ödemiştim. Yete-

rince acımı çekmiştim. Ama yine sustu, beni beklemeden çıktı dışarıya.

Bir şey demeden hesabı ödeyip sessizce gittim peşinden. Kahvaltıyı Semih ödediği için zaten bu yemeği ben ısmarlayacaktım, öyle kabul etmişim buraya gelmeyi. Kapının önünde çalışır durumdaki arabanın kapısını açıp bindim. Hızla hareket ederken, geriye doğru yaslandım. Yol boyunca tek kelime daha etmedik.

Havaalanına geldiğimizde uçuş saati gelmişti. Emre ve Gamze'yi bulduğumuzda onlar da sessizdi. Uçağa bindikten sonra gözlerimi kapatıp geriye yaslandım. Semih beni kendine çektiğinde göğsüne doğru başımı koydum. Çok zordu, bu kadar yakınımdayken böyle olması. Dayanabilirdim, dayanacaktım. Başka yolu yoktu.

Uçaktan indiğimizde taksiye bindik. Emre ve Gamze kendi evine geçerken, biz de yeni evlerimizin olduğu siteye geçtik. Taksiden indiğimizde evimin önünde durmuştuk. Semih bana sıkıca sarıldığında ben de ona sarıldım.

"Sabah seni alırım, birlikte gideriz askeriye." Saçlarıma öpücük bırakıp geri çekildi.

"Olur, sen de yorulduğun bütün gün oradan oraya. Dinlen biraz, sabah görüşürüz." Yüzüme yerleştirdiğim sahte gülümsemeyle el salladım.

Semih yandaki eve doğru giderken, çantamdan çıkarttığım anahtarla kapıyı açtım. Semih eve girmeden son kez bakmıştı bana. İçeri girdiğimde yerde duran sırt çantamı ve hediyeliklerin olduğu çantayı aldım ben de.

"Konuşalım mı biraz Mihrem?" Arkamdan gelen sesle derin bir nefes verdim. Sonunda gelmişti.

"Konuşalım," diyerek içeriye girdim. Ayakkabılarımı çıkartıp, vestiyere bıraktım.

Kapıyı arkamdan açık bırakmışım. Esra, Ercan nöbetçi olduğu için kendine olmayan bir iş çıkartmıştı, geç gelecekti.

Mine hafta sonu olduğu için Mert'le yemeğe çıkmıştı. Gelmeden önce kızlara mesaj attığımda öğrenmiştim bunları. Yoksa bu konuşmanın yeri kesinlikle bu ev değildi. Kapı kapanınca, çantayı koltuğa bırakıp ona doğru döndüm.

"Nasıl geçti iki günlük tatil?" Gözlerini kısmış, durum analizi yapıyordu.

"Semih'in ailesiyle tanıştım, hatta işleri bir adım daha ileri götürdük. Artık nişanlıyız, Semih'in babası beni Emre'den istedi. Görmek lazımdı, ortam çok güzeldi." Gülümseyerek montumu çıkartıp, çantamın yanına koydum. Ona doğru döndüm.

"Mihrem yapma." Uğur gözlerimin içine bakarak ciddiyetle söylediğinde gülümsedim.

"Neden ki? Bizim adımıza mutlu olman gerekmiyor mu Uğur? Sonuçta en yakın arkadaşlarından biriyle, dostunla, kardeşinle mutlu bir birlikteliğimiz var. Bu yüzüğü görüyor musun? Bak, iyi bak bu yüzüğe," dedim elimi yukarı kaldırdım parmağımda takılı olan yüzüğü daha iyi görmesi için.

"Biliyorsun," İlk defa yüzünde gördüğüm şaşkınlık ifadesi, yüzüne büyük bir sis bulutu gibi dalga dalga yayıldı. Uğur'u şaşırtan şeyler de varmış.

"Biliyorum ve bedelini ödeteceğim. Söz verdin bana, yanımda olacaksın, değil mi Uğur?"

Haftalar öncesine giden hafızam verilen sözleri Uğur'a da hatırlattı. "Pişman olmayacaksın," dediği kadın şimdi karşıtıydı. Pişmandım, Allah kahretsin ki o gün Semih'e inandığım için deliler gibi pişmandım. Keşke o gün ölseydim de, "Yanalım," demeseydim.

"Sözüm söz, yanıdayım. Şimdi otur ve her şeyi baştan anlat bana. Anlat ki sözümün arkasında durayım."

Uğur'un kararlı çıkan sesiyle bana içlerinde yalan söylemeyecek tek adama inandım. Uğur benim gibiydi, beni en iyi o anlardı. Kimsesiz birini yıkacak tek şeyin ne olduğunu bi-

liyordu. Önce umut verip uçurumun kıyısından çekilir, sonrasında o uçuruma atılırdı. Ben uçurumun kenarına oturmuş, ayakları boşlukta sallanan kız çocuğuydum. Uğur da farkındaydı ya atlayacaktım ya geri çekilip daha sağlam basacaktım adımlarımı.

Uğur çıktıktan sonra kapıyı kapattığımda bütün konuştuklarımızdan sonra hafiflemiş hissediyordum. Sanırım birisine içinde tuttuğun her şeyi anlatmak iyi geliyordu. Uğur'un verdiği sözün arkasında duracağına inanmak istiyordum. Kabanımı koltuğun üstünden alıp, askıya astım. Sırt çantamı alıp yukarı çıktığımda odama girdim. Hediyeliklerin olduğu çantayı aşağıda bırakmıştım. Sırt çantamı bir kenara bırakıp, yatağımın üstüne attım kendimi. Yoğun ve yorucu geçen bir gündü. Kızlar gelene kadar dinlenmek için gözlerimi kapatıp, yatağın içine girdim. Kulaklığımı takıp, müzik listemi başlattım.

Omzuma dokunan elle hızla arkamı dönüp, eli avucumun içine alıp çevirip kıracağım zaman Mine'nin şaşkın ve korkulu yüzüyle karşı karşıya kaldım. Elini henüz kırmadığım için derin bir nefes verip bıraktım. Müzik dinlerken uyuyakalmıştım en son.

"Elin kırılırsın mı istiyorsun Mine? Bir daha sakın bana sessizce yaklaşma, ya kırsaydım elini?" Mine'nin gözleri büyürken elini kıracağımı şu an anladı galiba. Bu kötü oldu sanırım.

"Evimize psikopat sokmuşuz da haberimiz yok. O kadar kapını çaldım, ses gelmeyince korktum bir şey oldu diye. Daha yeni hastaneden çıktın, bir de başında seslenip cevap vermeyince ambulansı aramak üzereydim." Mine, avukat kimliğine bürünüp savunmaya geçerken derin bir nefes aldım.

"Haklısın ama sen yine de bana böyle sessizce dokunma. Kulağımda kulaklık vardı, müzik dinlerken uyuyakalmışım. Yoksa kapıyı açtığın an gözlerimi açardım zaten." Boynuma dolanan kulaklığı çıkartıp, yatağın üstüne attım. Telefonumu cebime koydum.

“Tamam, bir daha yaklaşmam sana böyle. Neyse, hoş geldin. Esra da geldi, yemek hazır, ben yedim ama Esra seni bekliyor.” Mine tebessüm ederken, ben de gülümsedim. Benim için endişesi gözlerinden okunuyordu.

“Geliyorum, bir yüzümü yıkayayım.” Mine aşağıya inerken ben de banyoya ilerledim. Elimi yüzümü yıkayıp banyodan çıktım. Saat geç olmuştu. Merdivenlere yönelip aşağıya inip direkt mutfağa yöneldim.

“Evin yolunu bulabildiniz demek Esra Hanım,” dedim karşısındaki sandalyeyi çekip otururken.

“Vallahi eve taşınalı üç gün oldu, yüzünü gören cennetlik Mihrem Hanım.” Esra’ya attığım taş geri sekince güldüm.

“Vallahi ben nişanlanıp geldim, sen ne yaptın? Sana tek taş almayan Ercan’ın kafasına taş mı attın?” Mine sesli gülerken, ben de sııttım. Bu saate kadar eve gelmemesinin sebebi belliydi sonuçta.

“Kafası kırılsın o Ercan’ın! Daha hatırlamadı beni.” Esra sinirle konuştuğunda, elindeki ekmeği böldü.

Geçmişte tanıştıkları ve Ercan’ın, Esra’yı çocuk yerine koyup, dalga geçtiği geldi aklıma. Şimdi peşinden koşuyordu da Esra yüz vermiyordu. İşler tam tersine dönmüştü ama bizim kızın asıl istediği Ercan’ın onu hatırlayıp, köpek gibi pişman olmasıydı. O biraz zor görünüyordu ama imkânsız değildi. Ben Esra’ya güveniyordum, gerekirse Ercan’ın kafasını dağa taşa vurur, yine kendini hatırlatmayı başarırdı.

“Hadi bakalım, çorbanızı için.” Mine olaya nokta koyarken uzattığı kaseyi aldım.

Mercimek çorbası enfes kokuyordu. Salatayla birlikte biraz atıştırdım. Yemek işi bitince bulaşıkları kızlara bırakmadım. Misafirliğim çıkmıştı, artık ev sahibiydim. Dinlenmiş, biraz daha kendime gelmişim. Böylesi daha iyiydi. Salona geçtiğimizde Esra kahveleri yapmıştı. Televizyondan açtığımız filme bakarken hepimiz bir köşeye çekilmiştik. Esra telefonu çalınca mutfağa doğru gitmişti. Mine’ye doğru döndüm.

“Nasıl gidiyor Mert’le?” Kahvemden bir yudum alıp, nefis kokusunu içime çektim.

“Her şey güzel gidiyor. Ben Mert’e anlattım her şeyi Mihrem. O kadar rahatladım ki üstümden büyük bir yük kalktı. Ben seninle de paylaştım bunu ama Mert başka, biliyorsun. Duyguları anlattıktan sonra değişir mi diye endişe ediyordum. Aslında tam tersi oldu; daha fazla ilgi gösteriyor, sevdiğini belli ediyor. Ne bileyim, mutlu olmam için çaba harcıyor. O gün iyi ki seni dinlemiş, Mert’le kendime bir şans vermişim.” Mine büyük bir mutlulukla anlattığında onun adına çok sevinmişim. Mine mutlu olmayı hak ediyordu ve Mert onu mutlu edecek âşık bir adamdı.

“İnanıyorum, çok mutlu olacaksınız.” Mine tebessüm ederken, Esra’nın salona girmesiyle sessiz kaldık. Mine ona anlatmadığı için ben de bilerek Esra’nın yanında sormamıştım zaten.

Gecenin geri kalanında sabah işe gideceğimiz için herkes odasına dağılırken ben de üst kattaki odama çıktım. Perdeyi araladığımda Semih’in odasına baktım. Işığı yanmıyordu, içi rahat bir şekilde uyuyordu demek. Uyusun bakalım, yakında bütün uykuları kaçacaktı.

Perdeyi kapatıp, üstümü değiştirdim. Yarın beni yeni bir gün bekliyordu. Işığı kapatıp, yatağıma girdim. Gözlerimi yine kâbusların pençesinde olduğum bir uykuya kapattım.

Sabah uyandığımda uzun süredir giymediğim askerî kamuflajımı giydim. Saçlarımı tarayıp topladım. Hazır olunca aşağıya indim. Kızlar benden sonra çıktıkları için sessizce kapıyı arkamdan kapatıp evden ayrıldım. Semih’in beni beklediğini görünce ona doğru ilerledim.

“Günaydın,” dedi arabayı çalıştırırken.

“Günaydın sevgilim.” Dudağına kısa bir öpücük bıraktığımda şaşırsa da bir şey demedi. Araba siteden ayrılıp, ana yola çıktı. Askeriyeye uzak değildik zaten.

“Kendini bugün çok yorma, dikkat et.” Semih bana bir bakış atıp yola doğru döndü.

“Merak etme, geri hizmetteyim artık. Saha görevi yok, eğitim yok. Oturup, rapor düzenleyeceğim.” Umursamaz bir şekilde söylesem de bu duruma canım çok sıkılıyordu.

“Akşam bir şeyler yaparız beraber. Bu evlilik işini hızlandırmak istiyorsun ya, eşya falan bakarız diye düşündüm.” Bakışlarım aniden Semih’e dönerken, sakın bir ifadeyle konuşuyordu.

“Olur canım,” diyerek onayladım.

Askeriyeye geldiğimizde ben yemekhaneye geçerken, Semih erken kalkıp kahvaltı yaptığını ve yemeyeceğini söyledi. Zaten masada da fazla kimse yoktu Tufan albay, Ercan, Mert ve ben vardık. Kahvaltı başladıktan sonra herkes sessiz bir şekilde yemeğini yedi.

Odama geçip biriken işlerimi halletmeye başladım. O kadar çok dosya ve rapor vardı ki fena hâlde bunalmıştım. Öğle arasında yemeğe çıkmayıp odama tost ve kahve istedim. Yemeğimi yedikten sonra kısa bir mola verdim. Pencerenin kenarına koyduğum sandalyeye oturup camı biraz açtım. Odanın havası da bunalmıştı. Bahçede koşar adım ilerleyen Esra’yı ve arkasındaki Ercan’ı görünce gülümsedim. Sonunda onlar da olacaktı. “Peki, sen ne olacaksın,” diyen iç sesimle yıkılan umutlarım geldi aklıma.

Çok mu aptaldım?

Bu kadar kolay mıydı bir insanın hayallerini yıkmak, canını yakmak? Anlamıyordum. Anlamak istemiyordum. Bütün yapılanların plan olduğunu bile bile yüzüme gülmeleri zoruma gidiyordu. Çok mu zordu, yardım istemek? “Biz aslında her şeyi biliyoruz Mizgin, yanımızda ol,” deselerdi bir dakika düşünmezdim. Onların hayatları sekteye uğramasın, eski günleri hatırlayıp, canları yanmasın diye gizlendim ben. Şimdiyse karşımda durmuş, beni aptal yerine koyuyorlardı. Onlar Mizgin’i ismen biliyordu, Mihrem’i tanımışlardı. Bense onlara Mizgin’i tanıtacaktım.

Oysaki gözlerimin içine baka baka, “Sevdim,” demişti.

Bu muydu sevmek? Kalbinin kırıklarım tamir etmek için bir başkasının kalbinden çalmak mıydı? Semih, ah Semih. Sana ah ediyorum, şu an duymasan da kalbin çoktan aldı ahımı. Yanına kalmayacak, biliyorum çünkü ben o aha bütün hayatımı sığdırdım. “Yanarız,” dediğinde yanacak olanın ben olduğumu bilmiyordum.

Doğru yandık, yangın oldum ben, kendime ateş oldum. Elimde bir fotoğrafla kaldım, bana okyanus olan adama sırtımı döndüm. Senin için ben çok şeyden vazgeçtim. Ah Semih, unutma, aldığın her ahın bir sahibi var. Sen unutsan bile, O unutmaz.

Ben de yangınımı söndürmek yerine, ateş ekleyeceğim ki unutmayacağım bana yapılanı. Unutmayacağım canımı yakamı ve kalbimi çalanı. Unutmayacağım ateşime alev olanı.

Parmağımdaki yüzüğe baktım içimi çekerken. Oysa parmağıma ilk takıldığında ne kadar da mutluydum. Şimdiyse yüzüğü takmamın başka bir amacı vardı. Baktıkça hatırlıyordum, bana yapılan ihaneti. Baktıkça hissediyordum, içimde yanan ateşi. Benim ateşimin bir ismi vardı: Semih... Kalbimi yerinden sökerken, beni önemsemeyen âşık olduğum adamdı.

İçi sızlamış mıdır hiç? “Ben bu kadına ne yapıyorum?” demiş midir? Yoksa umurunda bile olmadan, sadece plana sadık mı kalmıştır? Kusursuz bir plandı. Peşinden koş, anlayışlı davran, yaralarım sarmaya çalış, kendine bağla. Sonra da hiç beklemediği bir anda sertçe yere it ve yeniden yaralanmasını sağla. Benim her yerim yara bere içindeydi zaten.

Kabuk tutan yaralarım tekrar kanamıştı sadece.

Bu yüzden sakindim. Ben daha önce bu filmin sonunu görmüştüm. Miran’a âşık olduğumda zaten hepsini yaşamıştım. Miran beni sevmiş, önemsemiş ama yarım bırakmıştı. Semih ise hiç sevmeden, önemsemeden canımı yakmıştı. Karşısına çıkıp sormak istiyordum.

Değdi mi?

Canımı bile bile yaktığına değdi mi? Beni böyle yaralarken, mutlu olacağını mı sanıyordu? Bilmiyordu, asıl beni tanımiyordu. Ona öyle bir an yaşayacaktım ki hep o anda yaşayacaktı. Hep bıraktığım yerde kalacaktı. Benim canım nasıl yanıyorsa, onun da canı yanacaktı. Sadece Semih değil, Emre'nin de canını yakacaktım. Karşımda kim durursa yıkıp geçecek, arkama dahi bakmayacaktım.

Kapının tıklatılmasıyla gözlerimi pencereden çektim. "Gel." Seslenmemle birlikte kapı açıldı. Semih'in geldiğini gördüğümde yüzüme büyük bir gülümseme oturttum. Oturduğum sandalyeden kalkıp birkaç adımda yanına gittim. Semih kapıyı kapattığında sıkıca sarıldı bana. Yüzümü görmediği için nefretle baktığını fark etmedi. Geri çekilirken yüzümdeki gülümsemeyi geri kondurdum. Bakışları bana değdiğinde yüzünde tebessüm vardı.

"Her şey istediğin gibi olacak," dediğinde yüzümdeki gülümseme gerçek bir hâl aldı.

Tik tak,

Zaman geçiyor bak.

Son geliyor senin için,

Ölüm herkese hak.

Semih elindeki kâğıdı bana uzattığında beklemeden aldım. Yazılanları okuduktan sonra tebessümüm büyüdü. Evlilik izin belgesini çıkartmıştı Semih. Artık evlenmemiz için önümüzde hiçbir engel kalmamıştı.

"Ne zaman?" Heyecanla sorduğumda benim hâlime güldü.

"Evlenmeye bu kadar meraklı olduğunuzu bilmiyordum Mihrem üsteğmenim. Sen ne zaman istersen, o zaman olsun. Dün bizimkilerle de konuştum, onlar da uzatmamamızı istiyor." Semih'in ailesi beni gerçekten sevmişti, o yüzden kabul etmelerine şaşırmadım.

Nazenin ve Nesrin'le konuşurken Semih'in evlenip yuva kurmasını istediklerini, annelerinin Semih'in oralarda tek başına olduğu için içinin rahat etmediğini laf arasında geçirmişlerdi. Bir diğer sebep de sanırım Sema ile yaşanan olayların üstünden geçmesi ve tamamen unutulmasıydı.

"Düğün falan istemiyorum. Sade bir nikâh olsun sadece sevdiklerimizin olduğu. İki hafta sonra evlenelim Semih." Kararlılıkla ağzından çıkan sözlerle Semih başını usulca sallayıp onayladı. İki hafta sonra taş üstünde taş kalmayacaktı.

Bölüm 5

“Nasıl istersen öyle olsun güzelim.” Gözlerinde yeşeren umutlarını alacaktım elinden ve şu an bana gülümsediği yüzünde bir daha gülümseme olmayacaktı. Benden çaldığı umutlarımı ve gülüşlerimi geri alacaktım ondan.

Semih öğle molasının bitmesiyle işine geri dönerken, ben de raporlarımı yazmaya devam ettim. Zaman ne getirecekti bilmiyordum ama benden çok şey götürdüğü aşikârdı. Kalbim ne kadar sızlasa da yok saydım. Dik durmak zorundaydım, yıkılmak için henüz erkendi. Zamanım vardı.

Daha her şey yeni başlıyordu.

Mesai saati bitene kadar bilgisayar başında kaldım. İş terimi benim için artık bununla kısıtlıydı. Saat beşi geçiyorken oturduğum yerden kalkıp bedenimi esnettim. Bugünkü nöbetçi Semih olduğu için eve Esra’yla birlikte dönecektim. Masamı toplayıp, dosyaları düzenledim. Uzun süre bilgisayara baktığım için gözlerim ağrımaya başlamıştı. Saçlarımdaki tokayı açıp, saç diplerimi ovdum. Daha gevşek bir şekilde bağlayıp, telefonumu cebime koydum. Esra’yı bugün bahçede gördüğüm için askeriyede olduğunu biliyordum. Çalışma odamdan çıkınca merdivenlere yöneldim.

Yönetim binasından ayrılınca bahçeye çıkmıştım. Derin bir nefes alıp, esen rüzgârın tenimde dolaşmasma izin ver-

dim. Üşüsem bile içeride bütün gün kapalı kalmaktan iyiydi. Bir ay boyunca zaten hastanede yeterince kapalı kalmıştım. Üstüne bir de askeriye eklenince, bu durumdan oldukça memnuniyetsizdim. Bakışlarım bahçede dolaşırken, Esra'nın söylenerek bana doğru geldiğini gördüm. Kızıl saçları montunun altında dalgalanırken burnu kızarmış, gözleri parlıyordu. Eminim, yine Ercan'la laf dalaşına girmişti.

"Hayırdır, kim bastı kuyruğuna?" Yüzümde oluşan tebessümle sesimi biraz yükselterek sorduğumda Esra beni yeni fark ediyormuş gibi duraksayıp sonra hızlı adımlarla yanıma geldi.

"Öldüreceğim ben bunu, elimde kalacak!" Ellerini yumruk yapmış, kaşları çatılmıştı.

"Bu sefer ne yaptı?" Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmek için kendimi tuttum.

"Bugün arka taraftaki duvarların ölçüsünü alıyordum, yanıma gelip bana, 'Seni hatırlıyorum,' dedi. Öyle ciddi söyledi ki bir an gerçekten beni hatırladı sandım. Geri zekâlı 'Eski sevgilimsin değil mi, ondan bu hırsın?' diye sordu bana! Hayatından eski sevgililerini hatırlamayacağı kadar çok kadın geçmiş Mihrem!" Esra'nın gözlerinde hem öfke hem de hayal kırıklığı vardı.

Bu hissi iyi biliyordum ama bence Ercan onu gerçekten de hatırlıyordu. Sadece bunu Esra'ya itiraf edemiyordu. Belki de tepkisinden çekiniyordu. Sonuçta yıllar önce çok büyük bir kalp kırıklığına yol açmıştı. Esra bunu yıllarca unutmamış, üstüne Ercan'ı gördüğünde bile kalbindeki hisse yenik düşmüştü. Bu işe el atmanın zamanı gelmişti anlaşılan.

"Ercan, buraya gel!" Nizamiyeye doğru hızla giden adamı gördüğümde kaçtığını tabii ki anlamıştım. Esra tek kaşını ne yapıyorsun dercesine kaldırırken omuz silktim.

"Emredin komutanım!" Yanımıza geldiğinde bana bakıp selam verdi. Özellikle işi ciddiye alıp, komutanım var, sana bakmam diyor gibiydi Esra'ya.

“İşin bitti mi?” Sonuçta ben sabah Semih ile gelmişim ve Esra’nın arabası yoktu. Birinin bizi eve götürmesi gerekiyordu.

“Bitti komutanım.” Güzel.

“Aynı yere gidiyoruz nasıl olsa, bizi de eve bırakırsın, değil mi Ercan?” Tebessüm ederek sorduğumda, Ercan yan gözle Esra’ya bakıp derin bir nefes verdi.

“Bırakırım Mihrem,” dediğinde komutan ayaklarının sökmeyeceğini anlamıştı sonunda.

“Siz arabaya geçin, ben de Semih’e haber verip geliyorum. Bu arada Esra sen öne geç, arada dikiş yerim sızladığı için rahatça arkaya otururum ben.” İkisine de bakıp, bir şey söylemelerine izin vermeden arkamı döndüm. İkisinin şaşkın suratı gelince aklıma kendimi tutamayıp güldüm.

Semih en son eğitime gittiği için kamufleajın üst tarafına kadar fermuarı çekip hızlı adımlarla ilerledim eğitim alanına. Askerler dönmüş olsa bile Semih’in hâlâ orada olduğunu biliyordum. Askeriye içinde değildi, olsaydı direkt benim yanıma gelirdi mesaim bittiğinden dolayı. Soğuk havada derin bir nefes alıp beni üşütmesine aldırmadan yoluma devam ettim. Bakışlarım etrafta geziyordu bu sırada. Daha birkaç ay önce diğerleriyle birlikte yarıştığım parkurun yanından geçerken gözlerimi kaçırdım.

Onu gördüğümde elinde silahıyla hedef tahtasının önünde nişan alıyordu. En son benimle girdiği iddia sonucunda yenilmiş, boyun eğmişti bana. Keşke o zaman sözünün arkasında durması için çabalasaydım. Şimdi bu durumda olmazdım. Gözlerim onu baktığım her yerde görmek istediğinde kalbim buna şiddetle karşı çıkmamış olurdu.

Seviyordum, çok seviyordum. Kalbimi yerinden söküp, ellerine verecek kadar çok seviyordum.

Ben onu öyle izlerken elindeki silahı yavaşça indirip, burada olduğumu hissetmiş gibi bana doğru döndü. Yüzüme gülümseme kondururken, bakışlarım kahvenin en tatlı

tonunda gözleriyle beni inceleyen adama döndü. Olduğum yerde durmayı bırakıp, birkaç adım daha atıp, yanına ilerledim. Canım yana yana beni kül edene ateş olmak için yeniden alevlendim. Onu da ateşime çekmeden, kül etmeden bir daha nefes alamayacaktım.

“Gitmeden önce yanına gelmek istedim.” Yüzümden düşürmediğim tebessümle kirpiklerimin altından baktım utan- gaç bir tavırla.

“Çok iyi yaptın,” diyerek kolumdan tutup, başımı göğsü- ne yasladı.

“Ne yapıyorsun? Askeriye’nin içindeyiz hâlâ.” Kızgınca çıkan cümlelerime aldırmadan sıkıca sardı beni.

“Bu tarafta kimse yok, atış sahası olduğu için nöbetçiler de bizi göremeyecek kadar ileride kalıyor.” Ses tonu mırıltı şeklinde gelirken, iri elleri belimde çoktan yerini almıştı.

Başını saçlarımın arasına gömüp derince bir nefes aldı- ğında zorlukla yutkundum. Kapanmak isteyen gözlerime, kokusunu bana taşıyan rüzgâra lanet ederek kendimi sıktım. Kaskatı durmamak için ellerimi ensesine koyup, kısacık olan saçlarına tutundum. Parmaklarım buz gibi uyuşurken, kal- bim yine beni öldürmek istercesine attı.

Hatırla Mihrem, sana sarılmaları yalan. Seni sevmiyor. Yalandan bir hayal yaşıyor şu an sana. Hep yaptı sana bunu, hatırla. Pişmanlık gördün gözlerinde çünkü vurulduğunda oynadığı oyun için pişman oldu ama geri dönmedi, yine de yaktı canını. Sarılmak için can attığın adam aslında seni ya- lanlarıyla kandırıyor, sessiz sedasız canını yakıyor. Şimdi tut gözyaşlarını ve bak gözlerine her şeye inat, ona istediğini ver.

“Gitmem gerek sevgilim, Ercan ve Esra bekliyor. Birlikte döneceğiz.” Kollarından yavaşça çıktığımda yüzündeki te- bessüm yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. Farklı bir şey vardı.

“Kendine dikkat et, o şerefsiz şu an dışarıda. Bir şey olur- sa, en ufak bir şey, bizimkiler hemen iki adım ilerinde ve hiç düşünmeden beni ara. Nerede olursam olayım, ne yapıyor

olursam olayım, gelirim Mihrem. Senin için dağı, taşı yıkar; cehennem çukurundan çıkar, yine gelirim.” Sözlerindeki ciddiyet, gözlerindeki o endişe kırıntıları, nefesimi yavaşça bırakmamı sağladı.

“Söz mü Semih? Ne olursa olsun, arasam gelir misin?” Bunu neden sorduğumu bile bilmiyordum ama soruyordum işte. Sanki bu benim için çok önemli bir şeydi. Söz vermesini istiyordu bir yanım.

“Söz.”

Ben ilk defa bir yalancının sözüne güvenmek istedim. Bana yalan söylediğini bile bile.

Semih’ten ayrılıp, ön avluya doğru ilerledim. Aklımda konuştuklarımız bir bir geçerken, nefesimi seslice verdim. Bu işin sonunda sadece Semih değil, ben de dibe batacaktım. Her şeye rağmen kalbim onun aşkı için atarken, boğazımda büyük bir yumru oturdu. Mizgin’in zayıf yönü yoktu ama Mihrem’in tek zayıf noktası Semih’ti.

Ve ben deli gibi zayıf noktaya yenilmekten korkuyordum.

Arabanın arka kapısını açtığımda düşünceler eşliğinde bindim. Ön tarafta oturan Ercan ve Esra oldukça sessizdi. Ercan arabayı çalıştırırken, bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Soğuk rüzgârlar esiyorken aralarında tek kaşımı kaldırdım. Bu ikisi Mert ve Mine’den daha zordu ama sonunda fark edeceklerdi içlerindeki duyguların yoğunluğunu. Bu konuyu Gamze’yle konuşsam daha iyi olabilirdi, sonuçta Ercan’ı o daha iyi tanıyordu. Belki bu konuda ona birkaç şey söyler, kulağını çekerdi. Araba sitenin girişindeki evin önünde durduğunda Esra beklemeden kapıyı açıp indi.

“Teşekkür ederiz Ercan.” Onun gözleri giden Esra’nın üstündeyken, beklemeden indim ben de. En azından konuşurlar diye ikisini aynı ortama sokmuştum ama konuşmak yerine birbirlerini yemişlerdi anlaşılan.

Eve geldiğimde kapı aralık bırakıldığı için ayakkabılarımı vestiyere bırakıp, kapıyı kapattım. Üstümdeki kamufla-

jin kalın parkasını çıkartıp astım. Mine ofisi yeni açtığından geç saatlere kadar çalışıyordu. Mert bıraktığı için eve geç gelmesi sorun olmuyordu. Mine arabasını Ankara'dan daha getirmediği ve taksiler çok pahalı olduğundan en iyi seçenek buydu bence de. Mutfaktan sesler gelirken, ben de oraya doğru adımladım. Esra bardağa doldurduğu suyu içerken elleri titriyordu.

"Esra, sorun mu var?" Hızla yanına ilerlerken yüzünün bembeyaz olduğunu fark ettim. Bardağı tezgâhın üstüne bırakıp derin bir nefes verdi.

"Beni öptü! İnanabiliyor musun Mihrem, beni öptü!" Esra'nın isyan eden sesine karşılık şaşkınlıkla duraksadım.

Sanırım kimse müdahale edemedi Ercan her şeyi halledecekti. Esra elini dudağına götürürken, o ana geri döndüğüne emindim. Gözlerindeki hayal kırıklığının yansıması ise gözlerini doldurmuştu. Aralarında net hiçbir şey yokken Ercan'ın bunu yapması kırmıştı sanırım onu. Esra'ya sarıldığım da bunu bekliyormuş gibi kendi serbest bıraktı ve ağlamaya başladı. Ercan'a âşıktı.

"Şşşt, sakın ol güzellik. Şimdi elini, yüzünü yıkıyorsun ve derin bir nefes alıyorsun. Ben de güzel bir çay yapıyorum ve oturup konuşuyoruz. Gamze'yi de arıyorum şimdi, o bizden daha iyi tanıyor Ercan'ı. Madem ikiniz bu işin içinden çıkamıyorsunuz, oturur, bir yol düşünürüz biz de." Yavaşça geri çekilirken, Esra başını salladı onaylayarak. Su koyduğum demliği ocağa bırakıp, altını yaktım.

Üst kata çıkarken telefonumu çıkartıp, Gamze'nin numarasını buldum. Daha önce hiç alamamıştım ama hastaneye geldiği sıralarda numaralarımızı almıştık birbirimizin. Telefon çok uzun sürmeden açıldığında Gamze'nin sesini duydum.

"Geliyorum, sen başla sevgilim. Merhaba Mihrem." Emre'nin eve geldiğini anladım, yemek yiyeceklerdi galiba.

“Merhaba Gamze, nasılsın?” Ses tonumu yumuşak tutarken derin bir nefes verdim.

“İyiym, sen nasılsın? İşe başladığını söyledi Emre, umarım güzel gidiyordur.” Bütün iyi niyetiyle beni düşünen kadının güzel kalbine karşı direnmek biraz zordu. Üstelik abisi yerine koyduğu Semih ve kocasından alacağım bir intikam varken.

“Her şey güzel gidiyor. Ben seni başka bir konu için aradım aslında. Bize uğrayabilir misin müsaitsen? Esra da evde, çay içelim beraber.” Odama girmiş, dolabımdan siyah eşofman altı ve gri renk polarımı çıkarmıştım. Yatağın üstüne koyduktan sonra Gamze’den bir cevap bekledim.

“Harika olur. Yarım saate gelirim, çikolatalı kek yapmıştım ben de.” Esra’nın sanırım çikolataya aşırı ihtiyacı vardı. Güzel.

“Tamam o zaman, görüşürüz yarım saate.” Gamze de beni onaylayınca telefonu kapattık.

Üstüme bakıp duşa girme kararı aldım. Gamze gelene kadar çıkardım zaten. Bornozumu alıp, banyoya yöneldim. Esra banyodan çıkmış, aşağıya inmek üzereydi. Merdivenlere yöneldiğinde çay suyu koyduğumu söylemiştim, kaynayınca demleyecekti Esra. Ben aşağı inene kadar aklını bir şeylerle meşgul etmesi en iyisiydi. Banyoya girip üstümü çıkarttım. Dikiş yerim tamamen kapandığı için artık duş alırken sorun yaşamıyordum. Ferahlatan bir duşun ardından banyodan çıkıp, odama döndüm. Hızlıca üstümü giydim, saçlarımı tarayıp kuruttum. Kabarmaması için ördükten sonra hazırdım. Odadan çıkıp, merdivenlerden indim. Kapının çalmasıyla beklemeden açtım.

“İyi akşamlar.” Gamze elinde kek tabağıyla dururken, geçmesi için kenara çekildim.

“İyi akşamlar, hoş geldin. Biz de seni bekliyorduk.” İçeri girdiğinde kapıyı kapatıp, bana uzattığı kek tabağını aldım. Montunu ve ayakkabılarını çıkartıp, vestiyere bırakınca birlikte mutfığa geçtik.

Esra sandalyelerden birine oturmuş, kaşlarını çatmıştı. Gamze başıyla Esra'yı işaret edince başımı iki yana salladım. Gamze, Esra'nın yanına geçip oturduğunda ben de bardakları çıkarttım. Çayları doldurduktan sonra kek tabağıyla birlikte masaya koydum. Karşılarındaki sandalyeye oturup, çayımı önüme aldım.

"Nasılsın, Esra?" Açılışı yapan Gamze'yle birlikte bakışlarım karşımda oturan kıza döndü.

"Beni öptü Gamze, inanabiliyor musun? Şak diye yapıştı bana, sonra da hiçbir şey olmamış gibi öylece durdu. Bırakın beni, geberteceğim onu!" Esra eline aldığı çatalla taarruza hazır şekilde kalkarken gülmemek için kendimi tuttum.

"Otur yerine Esra, bir saat geçince mi geldi aklına? Ne diye dayanacaksın kapısına? Sen beni bir saat önce öptün diye mi?" Sözlerimle birlikte Esra'nın omuzları çöktü. Mantıklı bulmuş olmalı ki geri yerine oturdu.

"Ercan, Esra'yı öptü ve sanırım Esra böyle bir şeyin yaşanmasını beklemiyordu. Gerçi içlerinde romantiklik yönünden en öne çıkan Ercan'dı ama ondan da ümidi kestim şu an itibarıyla." Olayı özetleyen Gamze'nin konuşmamızdan her şeyi anlamasına şaşırmadım. Zeki bir kadındı.

"Aynen öyle, şimdi sen hepsini çok iyi tanıyorsun, senden fikir almak istedik." Gerçi kocasının ve abim dediği adamın neler yaptığını bilmediğine göre, buna pek emin olamadım.

"Taktik basit, kaçan kovalanır. Madem Ercan duygularını kabullenmekte bu kadar zorluk çekiyor, biz de ona yeni bir rakip buluruz. Bakalım, bu kadar sakın kalabilecek mi?" Gamze çayından bir yudum alarak cevap verdiğinde bu fikrin işe yarayacağını düşünüyordum.

Bu konu hakkında fikir beyan etmekten kaçırıyordum. Kelin ilacı olsa, başına sürerdi. Semih ile aramızdaki aşk - nefret ilişkisini düşününce Gamze'nin bana ne tavsiye vereceğini düşündüm. Kıyamazdı o da sanırım Semih'e ya da adil davranır, canını okumamı söylerdi.

“İyi de askeriyede nereden bulacağım kıskandıracak adamı? Bekâr olan şu an sadece Uğur var ki o da olmaz. Ercan eğer öyle bir şey düşünürse, bir daha yüzüme bile bakmaz.” Bu konuda kesinlikle haklıydı Esra. Birbirlerine karşı aşırı hassaslardı bu konuda. Askerlerden biri de olmazdı, canını okurdu, üstelik yaşları da küçüktü.

“Buldum!” Heyecanla öne atıldığımda ikisinin bakışı da bana döndü.

“Oğuz diye bir çavuş var, tam bizim olay için mükemmel aday. Merak etme, çocuğun günahını almayacağız, ben baştan durumu anlatacağım, seninle birkaç kez yan yana görünse yeter. Hem Oğuz öyle masum biri de sayılmaz.” Her şeye rağmen Semih’in donlarını Ceyda’ya getiren Oğuz’a karşı içimde minik bir acıma duygusu yoktu.

“Tamam o zaman, sorun çözüldü.” Beni onaylayan kızlarla birlikte keyifle çayımı içtim.

Gamze evine gittikten sonra Esra da sanırım yalnız kalmak için odasına çekildi. Mine gelene kadar ben de televizyonda oyalandım biraz. Kapıda duyduğum anahtar sesiyle başımı kaldırdım. Mine yorgun bir şekilde salona adımladığında elindeki bilgisayar çantasını kenara bıraktı.

“Hoş geldin.” Beni yeni fark etmiş gibi dalgın bakışlarını bana çevirdi.

“Hoş buldum, ölüyorum yorgunluktan. Hemen yatacağım.” Omuzları aşağıya çökerken, gerçekten de yorgun duruyordu.

“Kendini fazla yıpratma, iyi geceler.” Mine sözlerime karşı başını sallayarak, gözleri yarı açık şekilde yukarı çıktı.

Televizyonu kapatıp, mutfığa geçtim. Bir bardak su doldurup içtikten sonra bardağı bulaşık makinesine koydum. Işıkları kapatıp, merdivenlere yöneldim. Odama girince kapıyı kapatıp, telefonumu cebimden çıkarttım. Saat on bire geliyordu. Sabah erken kalktığım için uykum vardı. Işığı kapatıp yatağa yattım ve gözlerimi kapattım. Semih yarın izinli oldu-

ğundan ev tutmak için bakmaya gidecektik. Yarın yoğun bir gün beni bekliyordu.

Sabah uyandığımda, telefonda saate baktım. Alarmin çalmasına beş dakika vardı. Alarmı kapatıp, yataktan kalktım. Kamuflajlarımı giydikten sonra dün örüp bıraktığım saçlarımı açtım. Omuzlarıma dalga dalga düşerken, tarayıp topladım. Yüzüm biraz solgun görünüyordu. Nemlendirici sürüp, biraz rimelle kirpiklerimi belirginleştirdim. Hazır olduğumda arabamın anahtarlarımı, telefonumu ve evin anahtarını alıp aşağıya indim. Kamuflajın cepleri hem derin hem fazla olduğu için çanta almama gerek yoktu. Aşağı indiğimde kızlar henüz uyanmamıştı. Onlar saat sekiz gibi çıkarken ben yedide çıkıyordum evden. Kapıyı sessizce kapatıp ayakkabılarımı giydim.

“Günaydın.” Semih’in sesiyle kalbim hızla çarptı. Bir anda arkamda belirtmişti.

“Günaydın, korkuttun beni,” dedim kalbimin hızla çarpmasını korkuya bağlayarak.

“Siz bir şeyden korkar mıydınız Mihrem Hanım?” Tek kaşını kaldırıp, iri ellerini belime koyup yaklaştı bana.

“Nöbetin bir saat önce bitti. Uyuyor olman gerekirdi şu an.” Konuyu değiştirdiğimde başını saçlarımın arasına yasladı.

“Sensiz uyumak zor ama sayılı gün çabuk geçer. Özledim.” Sessizce fısıldadığında kalbimin tam ortasında bir sancı oluştu.

Öyle inandırıcıydı ki sözleri, kalbim aldanıyordu. Öldürmüyordu ama yaşatmıyordu da. Hastanede her gece başımda bekleyişi geldi aklıma. Son zamanlarda iyi olduğum için çok fazla beraber uyumuştuk. Beni kötü kâbuslarımın içinden çekip çıkartan bir huzuru saklıyordu içinde. Şimdi benim kâbuslarımın nedeni olduğunu bilmeden, bana sarılıyordu.

“Ben de seni özledim ama akşama sakla özlem gidermeyi. Geç kalacağım yoksa ve bu yüzden geç çıkacağım.” Yüzüme

zorlukla oturttuğum tebessümle Semih'ten biraz uzaklaştım.

"O zaman çabuk dön bana." Tamamen geri çekildiğinde gözlerinin içine baktım. İnsan okuyordum ben, Semih'i de okudum. Gözlerinde yanan bir adam vardı.

Başımı usulca sallayıp, yanağına öpücük bıraktım. Ben arabama binene kadar bekledi. Siteden çıkarken gülümseyip el salladım. Semih tamamen arkamda kalınca gaza yüklen-dim. Derin bir nefes alırken kendime gelmek istercesine camı açıp, soğuk rüzgârın içeriye dolmasını sağladım. "İnanma," diye sertçe çıkıştı bana Mizgin, "gözlerinde gördüğün yanan bir adam değil, onu seven kadını kurban eden bir adam var."

Kahvaltı yapma gereği duymadan askeriye gelince direkt odama çıktım. Odama söylediğim tost ve çayla karnımı doyurduktan sonra raporların başına oturdum. Semih arayınca beklemeden açtım telefonu.

"Hayırdır, uyku mu tutmadı?" Sesim net bir şekilde çıkarken neşeyle konuştum.

"Yok güzelim, raporlardan birine imza atmayı unutmuşum, o da acılmış. Öğlen arası geleceğim, bir şey istiyor musun diye sormak istedim." Uykulu çıkan sesiyle henüz yeni uyumak üzere olduğunu tahmin ettim.

"İstemiyorum, gelince bekliyorum." Başka diyecek bir şeyim yoktu.

"Tamam, görüşürüz." Ben de, "Görüşürüz," dediğimde telefonu kapattık.

Derin bir nefes alıp önümdeki rapor yığınının geri döndüm. Dün akşam eve dönünce sitenin içinde boşalan bir evi görmüştüm. Aslında orayı tutmamız benim planlarım için daha iyi olacaktı. Uzak bir yer istemiyordum diğerlerinden. Özellikle Emre'nin biz o evi kurarken sürekli gördüğü bir yerde olmasını istiyordum. Kızlarla birlikte kaldığım ve diğerleri de aynı sitede oturduğundan sık sık gelip gidecekler ve bizim evi yerleştirmemizi görecektlerdi. Hatta yardım bile edeceklerdi.

Öğle arasına aklımda düşünceler, önümde uğraştığım raporlarla girmiştim. Pencerenin kenarına koyduğum sandalyeyle dışarıya bakarken, kapı tıklatılmasıyla hafifçe aralandı. Uğur'u görünce elimle gel işareti yaptım. Kapıyı arkasından kapatınca derin bir nefes aldı. Bu gizli saklı görüşmeler onun için özellikle hiç iyi değildi. Sonuçta arkadaşlarının kuyusunu kazarken bana yardım ediyordu.

"Mihrem emin misin? Bak bu hem senin için hem de Semih için büyük bir yıkım olacak." Ses tonundaki endişe kırın-tılarını duymamak zordu.

Pencereden çektiğim gözlerimi Uğur'a çevirdim. Bu oda artık benim hapishanem gibi olmuştu, ben de buradan kurtulmak için gün sayan mahkûmdum. Bu pencere benim özgürlüğümü izlediğim parmaklıklarımdı. Uğur kollarını önünde kavuşturmuş, masama dayanmıştı. Benim için endişe ettiği kadar Semih için de endişe ediyordu. Buna rağmen yine benim yanımdaydı.

"Ben daha fazla yıkılamam Uğur, sınıra ulaştım. Semih için de artık çok geç. Evlilik izin belgesini almış bile. Bu enkazı tek başıma taşımayacağım. Semih de benimle birlikte altında kalacak." Sakin bir şekilde kurduğum cümleler bana bile ürkütücü geliyordu. Bana başka çare bırakmayan onlardı.

"Sadece tek bir şey isteyeceğim senden. Sor ona. Senden gizlediği bir konu var mı açıkça sor ona. Eğer Mihrem anlatırsa, hâlen bir şans var demektir." Beni ikna etme çabalarına gülümseyerek cevap verdim.

"Öyle olsun Uğur, soracağım ama ikimiz de bu sorunun cevabını biliyoruz. Kendini satar, Emre'yi satmaz Semih. Bu yüzden beni harcadı ya." Alayla çıkan sözlerim aslında derin bir yaranın varlığındandı.

Semih'i öyle bir yerden vuracaktım ki benden beter olacaktı. Uğur bu yüzden çekiniyordu çünkü benim açtığım yara asla kapanmayacak, kabuk tutmayacak, geçmeyecekti. Hep

orada kor bir ateş gibi kalacaktı. Nefesi kesilecekti ama ölme-yecekti. Bana yaptığını yapacak, yaşarken öldürecektim onu.

“Sen yine son kez sor Mihrem. Diğer konuya gelirsek çok az kaldı. Haber vereceğim en kısa zamanda.” Başımı sallayıp onayladım Uğur’un sözlerini.

Uğur fazla dikkat çekmemek için öğle arasında gelmişti yanıma. Konuşmamız bitince de direkt diğerlerinin yanına gitmişti. Birazdan Semih’in yanıma geleceğini ikimiz de bili-yorduk. Oturduğum sandalyeden kalkıp, masamın arkasına geçtim. Koltuğuma oturduktan sonra önümdeki evrak yığın-larına baktım. Bilgisayarm dosya bölümünü açtıktan sonra eğitim raporlarını girmeye başladım. Çok geçmeden kapı açıldığında Semih yüzündeki gülümsemeyle içeriye girdi.

“Müsait misiniz komutanım?” Eli kapının kolunda bana bakarken sorduğunda, tek kaşımı kaldırdım.

“Ne için?”

“Sizi biraz daha sevmem için,” diyerek odaya girip, kapı-yı arkasından kapattı.

Güzel gülüyordu yalan değil ama yalan gülüyordu. Kar-sısında gerçekten sevdiği kadın varmış gibi adımlarını acele-ci bir şekilde atıp oturduğum koltuğun yanına gelip kendi-ne doğru çevirdi. Dizlerinin üstünde eğildiğinde gözlerimiz aynı hizadaydı. Ellerini avucunun içine alıp sıkıca sardı. Gözlerinin içinde derin bir ışık vardı. Benim ışığımı çalmıştı.

“Ev bakmak için bugün çıkalım diyorum. Ne diyorsun?” Evet, giderek yaklaşan bir nikâh günümüz vardı.

“Aslında evi buldum ben. Bizim sitede taşınan birileri vardı dün, kiralık yazısı asmışlar. Hem bizimkilerden uzağa gitmeyiz hem de ben evin şeklini sevdim. Sen ne diyorsun?” Gülümseyerek heyecanlı bir şekilde konuştuğumda, Semih tebessüm etti. Bu fikir hoşuna gitmişti.

“Bizimkileri her gün kovmak zorunda kalacağız ama iyi düşünmüşsün. Evi tutalım o zaman, eşyalara bakarız. Benim

bekâr evindeki eşyaları diğer evde bırakacağım. Seninle hep-sini yeniden zevkimize göre alırız.” Semih ellerimi sıkıca tutarken gözlerinden okuduğum heyecana karşı derin bir nefes verdim. Sanki gerçekten mutlu gibiydi, tüm bunların amacı benden istediklerini öğrenmek değildi. Gerçekten benimle birlikte olmak istiyor gibi davranıyordu.

“Semih, benim hayatımı az çok öğrendin. Geçmişim hakkında bir bilgin var. Şimdi sana sormak istiyorum, benim bilmem gereken bir şey var mı? Sonradan öğrendiğimde aramızda sorun olacak bir şey?”

Gözleri beni bulurken, yutkunduğunda âdemelması yukarı çıktı. Boyun girintisinden gözlerimi çekip tekrar bakışlarına odaklandım. İki gündür ona dair inancı olan tarafım konuşurken, âşık gibi değil de, âşık olduğunu vurgularken, ben kaçıyordum. Şimdiyse Uğur’un sözlerinden sonra emin olmak istedim. Ben Miran’a anlatmışım çünkü ona âşık olduğumu biliyordum. İşler kopma noktasına geldiğinde her şeyi söylemişim. Şimdiyse Semih ve ben tam o kopma noktasında duruyorduk.

Anlatırsa, affedecektim.

Bütün bu planlardan vazgeçip, çekip giderdim. Affetmekten kastım buydu. Yoksa yaptığı her şeye rağmen kollarına atlayıp, “Sen beni yaktın ama ben küle döndüğümü unuttum,” diyemezdim. Her zaman köz gibi kalacaktı ve hatırlatacaktı bana orada olduğunu. Devamını biliyordum ben bu hikâyenin. Vicdanın affı olurdu ama ihanetin affı olmazdı.

Söylesin, anlatsın istedim o an her şeyi. İçimde bastırmadığım o küçük parça isyan etti ve dudaklarımdan döküldü o soru. Şimdiyse cevabını bekliyordum. Dudakları açıldı, kapandı. En sonunda sesli bir nefes döküldü dudaklarından. Şakağının kenarından bir damla ter süzüldü, teninden aşağıya.

Yalan söyleyecekti.

“Her şeyimi biliyorsun Mihrem. Senden bir şey saklamıyorum ama bir gün olur da sözlerim yetmezse sana, kalbimi

dinle.” Bileğimden tutup, elini kalbinin üstüne koydu. Kalp atışları elimin altında hızla atıyordu.

Ama artık bir önemi yoktu.

“O zaman sorun yok demektir. Hadi sen gidip kimse tutmadan evi tut. Eksiği var mı hem bakarsın. Sonra biraz uyu ve dinlenmiş şekilde akşam alışverişe çıkarız.” Elinin üstüne elimi koyup gülümsedim. Yapacağım başka bir şey yoktu, boğazıma oturan yumruya rağmen tebessümümü bozmadım.

“Olur sevgilim, çok yorma sen de kendini.” Başımı sallayıp onayladığımda, beni son kez öpüp çıktı.

Kalbimde derin bir sancı, gözlerim dolu dolu kapanan kapıya baktım. Elim masaya sert bir şekilde vurdum. Kalbim acıyordu ama canımın acısının ruhsal değil, fiziksel olmasını istedim. Elim kaldırıp bir kez daha sertçe masaya vurduğumda parmaklarım sızladı. Bu acı bile hiç kalıyordu hissettiğim kalp ağrısının yanında.

Hak ediyorsun Semih. Sana yapacağım her şeyi hak ediyorsun!

Ellerim titrerken masamın üstünde duran su şişesini alıp açtım. Dudaklarıma yaklaştırıp, usulca yudumladım. Sakin kalmaya çalışarak şişenin kapağını kapatıp, masaya geri bıraktım. Gözlerim yanarken yok saydım bütün acılarımı bir kez daha. Güçlüydüm ben, öyle kolay kolay yıkılmazdım. Yıkılmayacaktım.

Evrak işlerine geri dönerek bilgisayar başına geçtim. Raporları toplayıp, her şeyi ayarlarken takvime baktım. 21 Kasım Cumartesi, nikâh tarihimiz olacaktı. Telefonuma tarihi not ettim. Son iki hafta kalmıştı.

Mesai saatimin sonuna geldiğimde eşyalarımı toplayıp ayağa kalktım. Aklıma Oğuz’la konuşacağım gelince sabit telefonu kaldırıp, nizamiyeyi aradım. Oğuz’un odama gönderilmesini söyledikten sonra kapattım. Çok geçmeden kapı tıklatıldı. Oğuz içeri girince selam verdi.

"Beni çağırmissınız komutanım." Şöyle bir baktım Oğuz'a. Eli yüzü düzgün biriydi, elimizdekiyle idare edecek-tik artık.

"Otur Oğuz, iki dakika bir şey konuşacağım." Beni ikiletmeden koltuklardan birine oturdu.

"Dinliyorum komutanım." Tedirgin bir ifadeyle bana baktığında, bu işin daha kolay olacağını düşündüm.

"Sevgilin ya da sevdiğin biri var mı Oğuz?" Gözlerini açarak bana baktı. Şimdi sevdiği biri varsa da olmazdı.

"Yok komutanım." Şaşırsa da beklemeden cevap vermişti.

"Güzel, senden bir iyilik isteyeceğim Oğuz." Tedirgin hâli artarken geriye yaslandı.

"Komutanım, Semih komutanım beni öldürür. Zaten son olaydan sonra gözüne görünmemeye çalışıyorum." Ne anlamıştı bu böyle?

"Saçmalama da dinle Oğuz. Yeni gelen mimarı biliyor-sun, ismi Esra. Kızın etrafında istemediği birisi varmış. Sen yanında ol, böyle arkadaşı ol. Uzak dursun kızdan, sonuçta bize emanet kız burada. Sana güvendiğim için söylüyorum bunları, kız kardeşin gibi düşün." Olayları biraz daha de-ğiş-tirsem de bütün her şeyi de söyleyemezdim. Ercan'dan da korkardı kesin, yaklaşmazdı.

"Ha, öyle mi komutanım, tabii tabii yardımcı olurum. Merak etmeyin komutanım, kız kardeşim gibi sahip çıkarım, yalnız kalmasın diye arkadaşı da olurum." Oğuz rahat bir şe-kilde konuştuğunda bunu da halletmiştik.

"Tamam Oğuz. Sağ ol, çıkabilirsin." Ayağa kalkıp selam verdikten sonra çıktı.

Gerisini Ercan düşünsün artık.

Bilgisayarı kapatıp, Semih'i aradım odadan çıkarken. Merkezde olduğunu öğrenince gelmemesini söyledim. Uzun zamandır araba kullanmadığım için oldukça özlemiş-tim sürücü koltuğunda oturmayı. Konum atmasını söyleyip,

arabama yöneldim. Esra'ya, Oğuz işini hallettiğimi söyleyen bir mesaj attım. Bugün odadan çıkmadığım için hiç görmemiştim ikisini.

Otoparka geldiğimde arabamın kilidini açıp bindim. Çalıştırdıktan sonra askeriyeden ayrıldım. Semih mobilyacıların yoğunlukta olduğu bir semtin konumunu atmıştı. Telefona bakarken gözümün önünden ani bir karartı geçti. Ana yola daha çıkmadığım için yol kenarına çektim. Önümdeki boş yola baktığımda kapıyı açıp indim. Sert rüzgâr yüzüme vururken, derin bir nefes aldım. Buradaydı, biliyordum.

“Daha ne kadar uzaktan izleyeceksin beni!” Bağırmaımla birlikte arkamda duran arabamın kapısı açıldı. Geriye doğru döndüğümde arabasından indi ve bana doğru döndü.

Bölüm 6

Mine

Bir Hafta Sonrası

Elimdeki vazoyu sehpanın üstüne bıraktığımda güllerin kokusu burnuma doldu. Derin bir nefes aldığım kırmızı güller çok güzeldi. Mert yine jestini yapmış, bir buket gül göndermişti iş yerime. Notu okuduğumda tebessümüm büyüdü.

Gülümsemeni izlemek isterdim şimdi,

Kim bilir yine hangi şehre güneş doğdu.

Güzel dudaklarının kıvrılmasıyla,

Hangi rüzgâr taşıdı kokunu bir gül yaprağına.

İçimi çekerek çekmeceye koydum kartı saklamak için. Benim için böyle şeyler özeldi, özellikle Mert'ten gelenler. Daha önce de çiçek göndermişti ve ben kartlarının hepsini saklıyordum. Yüzümdeki gülümseme büyürken, güllere daldı bakışlarım.

"Bizim kız yine Leyla olmuş." Pınar'ın sesiyle irkildiğimde yüzündeki imalı gülümsemeyle güllere bakarak içeriye girdi.

"Mert göndermiş," dedim omuz silkip.

"Orası belli canım, kapıyı tıklattım cevap bile yok. Kapıyı

bir açtım, yüzünde hülyalı bir gülümseme.” Pınar gülümseyerek karşımdaki koltuğa oturdu. Mert’le beni akşamları almaya geldiğinde tanışmışlardı. Pınar, biz henüz Mert’le sevgili değilken çok kez “Olur bu iş,” demişti ve sonunda da olmuştu.

“Pınar gerçekten mutluyum ve hayatımın en iyi dönemi Mert’le daha da güzelleşiyor.” Kalbime akın eden o sıcak duygu sadece isminin geçmesiyle bile kendini belli ediyordu.

“Çok mutlu ol arkadaşım, en iyisini hak ediyorsun tabii ki. Yalnız enişte gelmek üzeredir, sen hâlâ hazır değilsin.” Bana göz kırpan Pınar’la aklıma son anda Mert’in yolda olduğu geldi.

Saati hatırlatmak ister gibi başıyla masayı işaret ettiğinde gözlerim saate kaydı. Çoktan beş olmuştu bile, üstelik bugün hafta sonuydu. Fazladan mesai yapmıştık, bir dava dosyayla ilgili hafta içi yetiştiremediğimiz için. Pınar odadan çıkarken, ben de hazırlanmaya başladım.

Mert aradığında meşgule attım. Kapının önüne geldiğinde arıyordu, hazır olduğum için beklemeden çıktım odadan. Pınar biraz daha kalacağını söylemişti. Ofisten çıktıktan sonra Mert’in arabasını karşı sokakta her zamanki yerinde park yerinde buldum. Yolu geçtikten sonra beklemeden arabanın kapısını açıp bindim. Göz göze geldiğimizde tebessümüm büyüdü.

“Hoş geldin,” dedi sımsıcak gülümsemesiyle.

“Hoş buldum.” Derin bir nefes alırken, arabanın içine sinmiş Mert’in kokusuyla huzuru bütün hücrelerimde hissettim.

Arabayı çalıştırıp yola çıkarken, yan tarafıma doğru dönüp başımı koltuğa yasladım. Ofis yeni yeni oturuyordu ve biz bu süreçte çok çalışıyorduk. Mert ile bütün vaktimizi değerlendiresek bile onu özlemekten kendimi alamıyordum. Siyah saçları biraz uzamış, alnına birkaç saç teli dökülmüştü. Üstünde siyah kaşe kaban, siyah kot pantolon ve krem rengi kazak vardı. Benim üstümdeyse siyah pantolon ve ceketten oluşan bir takım vardı. Avukat olunca ciddi giyinmek şart oluyordu.

“Eve geçecek misin yoksa direkt Semihlerin evine geçelim mi?” Mert bana bir bakış attığında onu izlediğimi görünce tek kaşını kaldırdı.

“Zaten çok geç kaldım, direkt onların evlerine geçelim. Mihrem’le konuştum gün içinde, ufak tefek şeyler kalmış, boyayı bitirmişler.” Iğdır’daki en yakın arkadaşlarımdan birisi Mihrem olmuştu. Birbirimiz hakkında çok fazla sırra sahiptik.

Hafta sonu evleniyorlardı, bir hafta kalmıştı. Mihrem çok yara almıştı, çok incinmişti. Bu yüzden mutlu olmayı hak ediyordu. Semih ise daha farklıydı. Mihrem’e büyük bir adanmışlık vardı gözlerinde. Sanki ona bakarken her şeyi unutuyor gibiydi. Aralarında farklı bir elektrik vardı, sanki aralarına girecek olan yüksek voltajdan çarpılacaktı. Hem ölümcül hem de yaşama hevesi gibi. Bu bana nedense garip geliyordu.

Mert ile aramızdaki duygu yoğunluğu ise çok başkaydı. Biz aşk, tutku için değil, birbirimizde huzur bulduğumuz için birbirimize ait hissediyorduk. Aramızda çekim vardı ama Mert her zaman bana bir başka bakıyordu. Kırmaktan, incitmekten korkar gibi. Bizim aramızdaki bağ, birbirimize olan güvenimizden ve sevgimizden geliyordu. Gözüm kapalı bir uçuşumun kenarında dursam, elimi sadece Mert tutsa, kendimi o boşluğa bırakırım. Çünkü bilirim, asla elimi bırakmayacağını, hep yanımda kalacağını.

“Çok yoruyorsun kendini.” Bu konudan oldukça şikayetçiydi Mert. Özellikle bitkin bir hâlde, gözlerim kapanırken beni gördüğünde.

“Bu ayı da bitirirsek, düzeni oturtacağız. Sadece birkaç hafta daha dayanmam gerekiyor. Sonra o kadar çok yanında olacağım ki benden bıkacaksın.” Kendimden emin bir şekilde, gülümseyerek söylediğimde sözlerim onu da gülümsetmişti.

“Senden asla bıkmam.” Yoğun çıkan ses tonuyla içimi çektim.

Siteye girdiğimizde bizim evi iki blok geçince Semih ve Mihrem’in tuttuğu evin önünde durduk. Aynı sitede oturacak

olmamız çok güzeldi. Yeni yeni birbirimize alışmıştık ayrı evin içinde ve şimdi çok uzağa gitmiyordu. Esra, çok iyi bir ev arkadaşıydı ama birkaç ay sonra burada işi bittiğinde o da başka bir şehre geçecekti. Tek yaşamayı sevmiyordum, evde ses olması her zaman tercihimdi. Bu yüzden Esra ve Mihrem'le eve çıkmak beni çok mutlu etmişti.

Arabadan indiğimizde Mert elimi tuttu. Birlikte zili çaldığımızda büyük bir patırtı eşliğinde kapı açıldı. Semih yüzünün yarısı boya olmuş şekilde homurdanıyordu. İlk tanışmamızı hatırlayınca bu iri adamdan ne kadar çekindiğim geldi aklıma. Emre için uğraşıyorduk ikimiz de ama kız kardeşi olarak benimsediği Gamze karşısında beni bir tehlike olarak görmüştü. Daha sonrasında Emre ile aramızdaki bağın onun Gamze'yle olan bağı gibi olduğunu anlamıştı. Şimdiyse ev arkadaşımınla evleniyordu.

"Bir hoş geldin demek yok mu?" Mert gülerek içeri geçerken, ben de peşinden ilerledim.

"Hoş geldiniz. Üst kata çıkın direkt, buranın boyası yeni bitti." Semih kenarda duran boya rulosunu çektiğinde basamaklara yöneldik.

"Ne o, boyayı çok beğendin de ten rengi olarak kullanmaya mı karar verdin?" Mert'in yüzünü işaret etmesiyle Semih elini yüzüne değdirdi. Biz basamakları çıkarken gözleri karşı odaya kaydı. Yüzünde tehlikeli bir gülümseme oluşurken bizimle birlikte çıkmak yerine adımlarını baktığı odaya çevirdi.

"Siz çıkın, benim ufak bir işim var." Üst katın basamaklarında artık onu göremezken, Mert omuz silkti.

Evin yapısı bizimkiyle aynı olduğundan her yeri biliyorduk. Yerlere gazete kâğıdı serilmişti boyanın damlamamasını sağlamak için. Beyazın bir ton koyusuna boyanmıştı duvarlar. Yukarıya çıktığımızda burasının boyası ilk yapıldığı için kurumuştu. Boya işini hafta sonu olduğundan Emre, Semih, Uğur ve Ercan üstlenmişti. Aşağıda büyük bir gürültü kopar-

ken, Mihrem'in çığlığı duyuldu. Ben kapıya doğru yneldiğimde Mert bileğimden tuttu. Biraz sonra Semih'in gülen sesi de eklenince Mert'in beni neden tuttuğunu anladım.

Kapı zili tekrar çaldığında biz Mert'le evin arka balkonuna ıkmıştıık. Hava tamamen kararmış, puslu bir geceye bırakmıştı kendini. Mert belimden sarılıp, çenesini omzuma koydu. Hava soğuktu ama hiç uşumyordum. Belimdeki elleri beni kendine çektiğinde başımı göğsüne yasladım. Derin bir nefes alıp, gözlerimi kapattım.

"Biz ne zaman bu aşamaya geçeceğiz?" Fısıltısı kulağıma dolduğunda gözlerimi açıp, başımı yukarı kaldırdım. Mert'in gözleriyle karşılaştığımda gayet ciddiye.

"Ben bir teklif almadım," diyerek önüme döndüm yüzümdeki gülümsemeyle.

"Kabul edeceksin yani? Zaman istediğini sanıyordum." Ses rengi anında değişirken elleri sıkılaştı.

"Sen bir teklifi et, gerisine bakarız." Elimle saımı geriye doğru attığımda, boynuna çarpan saçlarıma başını gömüp, derin bir nefes aldı.

"O zaman en kısa süre içinde hazır ol." Mert cümlesini bitirmişti ki içeriden sesler gelmeye başladı.

Henüz perdesi olmayan camdan baktığımızda Dursun ve Nazlı'nın geldiğini görünce içeriye geçtik. İki gün önce gelmişlerdi Gümüşhane'den. Evlerini tutmuşlar, eşyalarını toplayıp dn yeni evlerine göndermişlerdi. Dursun'un ailesi Gümüşhane'deydi, evin büyük eşyalarını onlar gitmeden yerleştireceklerdi. Bir hafta daha taşınma izni olduğu için Semih'le Mihrem'in düğününden sonra döneceklerdi. Bu süre içinde onları Gamze ve Emre misafir edecekti.

"Hoş geldiniz," diyerek Nazlı'ya sarıldım. Dursun ve Mert selamlaşıyordu o sırada.

"Hoş bulduk," Geri ekildiğimizde merdivenlerden çıkan Semih'le Mihrem de bize katıldı.

Evde oturacak yer olmadığından hepimiz salonda ayakta duruyorduk. Biz gelmeden önce Esra'yla Gamze yemek yapmak için eve geçmişlerdi. Erkekler de bütün gün boya yaptıkları için duş almak üzere evlerine gitmişti. Dursun askeriye uğrayıp, kalan tayin kâğıtlarım imzalayıp gelmişti. Gitmek onları üzse de eninde sonunda herkes bir yerde dağılacaktı. Mert'in tayininin çıktığını düşünmek bile istemiyordum. Geçen sene geldiği için daha üç yıl buradaydı. En fazla dört yıl kalabiliyordu zaten.

"Yemeğe eve geçelim, hadi." Mihrem'in önerisiyle diğerleri de kabul etti.

"Kusura bakma Mihrem, böyle son dakika geldik." Mahcupça konuştuğumda gülümseyerek elimi tuttu.

"Ne kadar çalıştığını biliyorum, sorun değil. Üstelik o kadar kişiydik, çabuk hallettik. Ama ev yerleştirirken, kaçacağını sanma." Göz kırptığında ben de başımı sallayarak onayladım.

"Yerleştirme işini tabii ki erkeklere bırakmayacağız. Onlara kalsa televizyonun önüne koltuğu koy, yeterli." Nazlı da bize katıldığında, kızlar koalisyonu olarak el birliğiyle erkekleri zevksiz ilan etmiştik.

Evden çıktıktan sonra erkekler arabalarını otoparka çekerken, biz yüz metrelik mesafeyi yürüdük. Boya kokusu dolan ciğerlerime, temiz havayı çektim. Ay ışığı tüm ihtişamıyla kendini dünya üzerinde belli ederken, soğuk hava tenimizi ısıırıyordu. Yemeği bizim evde yiyeceğimiz için çantamdan anahtarı çıkartıp, kapıyı açtım. Kızlarla birlikte içeri girdiğimizde arkamızdan arabalarını park etmiş Mert, Semih ve Dursun geldi. Üstümüzdeki kabanları çıkartıp vestiyere astık. Ben mutfığa doğru adımlarken, Mihrem duş almak için üst kata çıktı. Nazlı oldukça yorgun görüldüğü için onu da salona gönderdim. Semih ve Dursun da bütün gün koşturmuştu. Mert gece nöbetçi olduğundan birkaç saatlik uykuyla duruyordu.

“Yardım lazım mı?” Çantamı sandalyenin üstüne bırakıp kızlara doğru döndüm.

“Her şey hazır, sadece sofraya kurulacak.” Esra bana döndüğünde öpücük attı.

“Hemen hallediyorum.”

Ellerimi yıkadıktan sonra masa örtüsünü alıp, salona geçtim. Tabak, bardak, kaşık, çatal ve peçeteleri yerleştirdikten sonra su dolu sürahiyi de koydum. Zil çaldığında diğerleri de gelmişti. Emre, Ercan ve Uğur’la herkes tamamlanınca yemek masasına geçtik. Çorbalar tabakları bulurken, herkes yorgun ama mutluydu. Mert uzattığım tabağı aldığı anda gülümsedim. Esra’nın yanına, Mert’in karşısına geçecektim ki oturmak için elimden tutup, yanımdaki sandalyeye oturttuğunda bakışlarımız buluştu.

“Benden uzak olmana dayanamıyorum, yanımdan uzaklaşma.” Sadece benim duyacağım kadar kısık bir sesle konuştuğunda başımı salladım.

“Senden uzaklaşmam mümkün değil,” dediğimde gözlerinin içi parladı.

Zaten uzaklaşmak yerine karşısına oturup, gözlerimi ondan ayırmamak istemiştım. Gamze’ye baktığımda Mert’i işaret ederek göz kırptı. Bu ilişkideki en büyük desteğim Mihrem’le ikisiydi. Birçok kez bocalama yaşamıştım. Şimdi ayaklarım sağlam basıyorsa, ikisinin her zaman yanımda olduğunu bildiğim ve duygularımı dinlemem konusunda beni desteklemeleri sayesinde olmuştu. En sonunda kalbimi dinlemiş, sadece Mert’in sesini duymuştım. O ses bana bütün güzelliklerin kapısını açıyordu. Elini tuttuğum adamı çok seviyordum, beni sevdiğini ve sevildiğimi hissetmekse daha bir başkaydı.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Yorgunlukla oturduğum yerde geriye yaslandım. Semih'in kendi evindeki birkaç parça eşya gelmişti, onları yerleştirmiştik. Yarın mobilya alışverişi yapılacaktı ve nikâha sadece beş gün kalmıştı. Cuma günü kızlarla kendi aramızda bekârlığa veda adında parti verecektik. Cumartesi nikâh olacaktı ve pazar günü Nazlı ve Dursun da Gümüşhane'ye yola çıkacaktı. Mutfak masasım ve birkaç tabak çanağı yerleştirmiştım. Mihrem büyük bir güçle hâlen ayaktaydı. Mutfak dolaplarını silmiş, kapı ve pencerelere girişmişti.

Bense yerleri süpürüp, paspaslamıştım. Bugün temizlik ve hazırlıklar için izin almıştık. Mine gündüz yoğun olduğundan akşam yemeklerini üstlenmişti. Semih ve diğerleri de akşam geleceklerdir. Aslında Semih temizlik için birilerini tutmak istemişti ama Mihrem kesinlikle karşı çıkmıştı. "Evi mi kendim temizler, yerleştiririm. Bu evin her yerine benim elim değecek sadece," demişti. Semih de çok yorulmaması ve kendisinin de yardım etmesi şartıyla kabul etmişti.

"Perde siparişini önceden vermiştim zaten, abartı olmadı, merak etme. Fotoğraflar geldi, istediğim gibi olmuş." Elinde telefonla konuşurken mutfağa giren Mihrem, diğer elindeki kovayı kenara bıraktı. Üstünde Semih'in olduğunu düşündüğüm ekstra büyük gri bir tişört ve eşofman vardı. Saçlarını tepeden dağınık bir şekilde toplamıştı. Hava buz gibi olmasına rağmen üşümediğini iddia ediyordu.

"Tamam canım, perdelerle dikkat et, kırışmasınlar. Dikilince ben onları direkt yıkamaya gönderdim zaten, anlaşmaları olan bir yer varmış. Sadece gelince takılacak." Yüzündeki gülümsemeyle Semih'e laf anlatırken ne kadar heyecanlı olduğu belli oluyordu.

"Bekliyorum, öptüm." Telefonu kapatınca derin bir nefes alıp bana doğru döndü.

“Bizimkiler geliyor, yoldalar, Semih perdeleri almış.” Neşeyle konuştuktan sonra hiç o kadar işi yapmamış gibi mutfak-ğın penceresini silmek için adımladı.

“Biraz dinlen, sabahtan beri koşturup duruyorsun.” Gerçekten hasta olacak diye artık endişe etmeye başlamıştım.

“Temizlik bana iyi geliyor, düşünmemi engelliyor.” Mırıldandığında kaşlarımı çattım.

“Sorun mu var Mihrem?” Bir kadın hırsıyla temizlik yapıyorsa, orada bir şey var demektir.

“Nikâh öncesi gerginliği işte, seni de göreceğiz. Neyse bu arada Oğuz’u da davet ettim dün askeriyedeyken, büyük ihtimalle birazdan burada olur.” Ağzım bir karış açık kalırken Mihrem omuz silkti. O sırada çalan zille birlikte gözlerim kapıya kaydı.

Mihrem elindeki bezi cam kenarına bırakıp, kapıyı açmak için çıktı. Mutfakta olan masa, sandalye dışında zaten oturacak başka bir yerde yoktu. Biraz sonra sesler gelirken Oğuz’un sesini duydum. Yerimden kalkıp kapıya doğru ilerlediğimde beni görünce gülümseyen adama tebessüm ettim. Bu ilk karşılaşmamız değildi ama dışarıda ilk defa karşı karşıya geliyorduk.

“Merhaba,” dediğinde tebessüm ederek uzattığı elini sıktım.

“Oğuz niye zahmet ettin, teşekkür ederiz,” diyen Mihrem’in sesiyle elimi çektim. Ona doğru döndüğümde elinde orta boyda bir kutu vardı. İçini açtığında karışık desenlere sahip bir vazo vardı.

“Ne demek komutanım, güle güle kullanın.” Oğuz hediyesinin beğenilmesiyle mutlu olmuştu.

“Siz mutfak-ğa geçip oturun, ben de geliyorum birazdan.” Kaş göz edince bana, başımı salladım.

“Gel Oğuz, bu taraftan,” diyerek elimle mutfak-ğı işaret ettim.

Mutfağa girdiğimizde birazdan Ercan'ın geleceğini bildiğim için Oğuz'un yanındaki sandalyeye oturdum. Tepkilerini o kadar çok merak ediyordum ki acaba ne yapacaktı? Sanırım umurunda olmazdı, Mihrem'in yaptığı plan boşa çıkarsa artık pes edecektim. Aradan kaç ay geçmişti ve öküzlük mertebesinde hızla yükselen Ercan hâlen beni hatırlamamıştı.

Sinirle nefesimi verirken gözlerimi sakince kapatıp açtım. Yanımda oturan Oğuz saçma sapan konulardan konuşurken tahammül sınırımı çoktan geçmiştim. Boş gözlerle etrafa bakarken Ercan'm odaya girmesiyle bakışlarımı hızla Oğuz'a çevirip tebessüm ettim. Ne dediğini bile anlamadan şuh bir kahkaha attığımda Oğuz şaşırsa da bozmadı beni. Aksine gözleri dudaklarıma kaymıştı.

"Çok tatlısın," diyerek kirpiklerimin altından bakarak süzöldüğümde bir şeylerin kırılma sesi geldi.

Başımı sesin geldiği yere çevirdiğimde Ercan'ın elinde tuttuğu kolinin düştüğünü yeni fark etmiştim. Bakışlarımız buluştuğunda tek kaşımı kaldırdım. Yerdeki koliyi kaldırmak için hareket ettiğinde çenesindeki bir kasın seğirdiğine yemin edebilirdim. Bakışları yanımda oturan Oğuz'a kaydığında gözlerinden ateş çıkacak gibiydi.

"O ses de neydi?" Mihrem'in sesini duyduğumda Ercan kenara çekilip içeri girmesi için yer verdi.

"Kusura bakma Mihrem, Oğuz'un getirdiği hediye kırıdım. Merak etme, ben daha iyisini alırım sana." Koliyi fırlatır gibi kenara bıraktıktan sonra yüzünde milim pişmanlık oynamadan gözlerini çekti üstümden.

İlk defa böyle bir Ercan'la yüz yüze geliyordum. Genelde o her şeyle dalga geçen tavrı, alaycı üslubu ve yüzünden düşürmediği gülümsemesiyle görüyordum onu. Şimdiyse yaşının hakkını vermiş gibi otuzlarına yakın, dik duruşlu ve ciddi bir adam vardı karşımda. Demek ki o adamın devreye girmesi için biraz müdahale gerekiyordu.

“Önemli değil, yazık olmuş tabii, beğenmiştim hediye. Neyse, size bir şey olmadı ya.” Mihrem’in gözleri bana kayarken göz kırptı ama kimse görmedi. Başımı bir kere salladım her şey yolunda dercesine.

“Ben de çok beğenmiştim o vazoyu. Oğuz aldığın yere birlikte gidelim, zevkin çok güzelmiş. Bizim ev için de alırız belki.” Gülümseyerek konuştuğumda her şeyden habersiz Oğuz’un yüzünde derin bir gülümseme oluştu, konuşmak için dudaklarını araladı.

“Ben götürürüm.” Ercan’ın sert sesi odayı doldurduğunda şaşkın bakışlarımla ona doğru döndüm.

Doğru mu duydum ben?

Kulaklarıma inanamazken bakışlarım Mihrem’e doğru kaydı. Yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Yanımdaki Oğuz’dan ses çıkmazken, devreye girmem gerektiğini anladım.

“Gerek yok, Oğuz götürür. Sonuçta biz Oğuz’la arkadaş sayılırız ama seninle hiçbir yönden bir yakınlığımız yok.” Sözlerimle daha fazla kararan bakışları, yumruk yaptığı ellerinin üstündeki belirgin damarlarıyla biraz ürkütücü görünüyordu.

“Semih seni çağırıyordu Mihrem.” Sert ses tonuyla gözlerini benden çekmezken, Mihrem başını sallayıp kapıya yöneldi.

Arkasından “Gitme,” diye bağırarak istesem de ne yapacaktı ki? Ercan’ı dışarı atmasını istesem bile bununla yüzleşme zamanım geldiğini anladım. İstedikim de bu değil miydi zaten, artık benden kaçmaması ve saçma sapan teoriler üretmemesiydi.

“Oğuz bir ay boyunca her gün nöbet yemek istiyorsan orada oturmaya devam et. Semih iki günde bir ceza vermişti ama ben her gün diyorum.” Ercan’ın gözleri yanımdaki adama kaydıığında katılığından hiç ödün vermedi.

“Benim ocakta yemeğim vardı zaten, çocukları da okuldan almam gerek.” Arkaya doğru devrilen sandalyeyle Oğuz bir an vardı, bir an yok oldu.

Mutfak kapısının çarpma sesiyle şoklardaydım. Ercan’ın adımları bana doğru gelirken zorlukla yutkundum. Gözlerine bakmaktan çekinirken, önümdeki masanın her bir santimini incelemeye başladım. Karşımdaki sandalye gürültüyle çekilince gözlerimi kaldırdım. Bedenini bıraktığı sandalyeyle gözlerini benden kaçırmadı. Dik duruşuyla uzun olan boyu iyice ortaya çıkmıştı. Benim 1.65 olan boyum Ercan’ın 1.85 olan boyuyla yirmi santimlik bir farkı ortaya koyuyordu. Bakışlarımız buluştuğunda derin bir nefes aldım.

“Oğuz’dan mı hoşlanıyorsun?” Sert ses tonunun içinde hiçbir alaycı tavır yoktu. Kesin ve netti.

“Seni ilgilendiriyor mu?” Kalbim yerinden çıkacak gibi atsa da sesimi net çıkardığım için daha iyi hissediyordum.

“Cevabına göre ilgilendiriyor.” Elini masaya koyup, bana doğru eğildiğinde bakışlarının etkisine girmiştim.

“Beni hatırlıyor musun Ercan?” Sorusuna soruyla karşılık verdiğimde tek kaşım kaldırdı. Ne olursa olsun, ben bu kapıdan çıkmadan bu sorunun cevabını alacaktım.

“Sen bana bir cevap ver, ben de sana bir cevap vereyim.” Geriye doğru yaslanıp kartlarım önüme sürerken, sorusunu düşündüm.

“Hoşlanıyorum,” desem konuyu burada kapatacağma emindim, reddetsem bu kıskançlık işi de bitmiş oluyordu. Öyle bir ikilemde kalmıştım ki şu an Mihrem ya da Gamze’nin yanımda olmasını isterdim. Onlar bu işlerde benden daha tecrübeliydiler. Birinin abisi, birinin kocası askerdi, diğerinin mesleği askerlikti. Ercan’ın uyguladığı taktiği anlamıyordum.

“Hoşlanmıyorum ama bu hoşlanmayacağım anlamına gelmez. Sonuçta ben bağı olmayan, özgür bir kadınum. Sevdiğim kadar sevilme de isterim.” Başımı dik tutup, gözlerinin içine bakarak meydan okudum her şeyi boş verip. Taktikle olmayacaktı anlaşılan.

“Hatırlıyorum seni, aslında başından beri kim olduğunu biliyordum. Kızıl kıvrıcık saçlarını gördüğüm ilk an hatırladım hatta.” Gözleri saçlarıma kaydığında bakışları yumuşadı, bir süre sonra gözlerime çevrildi.

Ben nefes alamaz hâlde onun itirafıyla sarsılırken, Ercan sessiz kaldı. Benden bir tepki bekliyordu sanırım ama ben o an kitlenmişim sanırım. Bana gelip eski sevgilisi olup olmadığı sorduğunda ağladığım geldi aklıma. O kadar çok üzülmişim ki beni o hâlde ağlatmıştı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi öpmüş ve yine susmuştu.

“Beni öperken de biliyordun.” Fısıltı şeklinde çıkan sözlerim ona ulaştığında başını usulca salladı.

“Neden yaptın bunu?” Kalbimin kırıklarım derin bir nefes alarak görmezden geldim. Merak ediyordum, neden yapmıştı bunu bana.

“Seni hatırlamadığımı sandığında çok sinirli ve komiktin. Seninle uğraşmak hoşuma gitti, beraber eğleniyorduk.” Dudayının kenarı hafifçe kalkarken küçük bir tebessüm kondu dudaklarına.

Tahammülüm buraya kadardı, ayağa kalktığım gibi sinirle bağırdım.

“Seni şerefsiz! Her şeyi hatırladığın hâlde oynadın mı benimle! Yıllar geçse bile hâlen seviyordur, âşıktır diye düşündün değil mi? O zaman da biliyordun sana olan duygularımı ve herkesin içinde küçük düşürdün beni!” Göğsüm sinirle aldığım soluklarla inip kalkarken kalbim hızlanmıştı.

“Bana gelip hiç sormadın bunu şimdiye kadar, o yüzden sessiz kaldım bu konuda. Eğer seninle oyun oynadığımı düşünüyorsan, yanıyorsun Esra. Ben sadece kendimi ikna

etmeye çalışıyordum.” Sakin bir ses tonuyla konuşması beni çileden çıkartıyordu.

“Siktir git Ercan!”

Kapıya doğru adımlarken daha kapıyı açmadan kolumdan tuttuğu gibi beni kapının arkasına sırtım gelecek şekilde yasladı. Kollarımda duran elleri sıkıyor ama bırakmıyordu da. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda içim titredi. O bakışla derin bir nefes çektim.

“Sormadın,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

“Neyi?”

“Kendime kabul ettirmeye çalıştığım düşüncenin ne olduğunu.” Kısık bakan gözleri yüzümün her santimini talan ederken, istediğini yaptım.

“Soruyorum, o düşünce neydi?” Kısık sesle konuştuğumda bana biraz daha yaklaştı. Aramızda santimler kala gözleri parladı.

“Seni istemediğimi, sevmediğimi, kokunda kaybolmayı düşünmediğimi, kızıl bir gökyüzünü andıran saçlarını okşamamak için direnmediğimi, gözlerine baktığımda her şeyi unutmadığımı kabullenmek istiyordum.” Eli yanağımda gezerken, sanki dokunmaktan korkar gibi hafifçe değişiyordu tenime.

“Peki neden buradasın?” Madem tüm bunları düşünmek istemiyordu, soluğunu neden tenime işliyordu?

“Çünkü kabullenmek zorunda olmadığımı, ben seni sevdiğimi fark ettim Esra. Bütün bu dünya cayır cayır yansa, ilk aklıma gelenin sen olduğunu, bir gece yarısı uyandığım uykudan sonra sana sarılarak uyumak istediğimi fark ettim. Kızıl bir gökyüzüne benzettiğim saçlarının her bir teline ömrümü, yaşama sebebimmişçesine bağlamak istedim. Seni seviyorum.”

Yanağıma varlığını hissettirmek istercesine dokunan adamın sözleri beynimin ve kalbimin her santiminde çılgınlık eş-

liğinde yankılandı. Her bir kelimesinde öyle bir hâl almıştım ki sıkışan kalbime karşı parmak uçlarımda yükseldim. Sözleriyle beni nefessiz bırakan adamın, nefesinden çaldım. Dudaklarımız buluştuğunda bir kez daha anladım. Seneler geçse bile üstünden, ben Ercan'a her zaman âşıktım.

Bölüm 7

Mihrem

Nefes al, nefes ver. Bütün haftam böyle geçmişti, sadece nefes alarak. Düşünmeyi erteleyecek her türlü aktiviteye katıldım. Önce kızlarla birlikte bütün Iğdır'ı altına üstüne getirdik, daha sonrasında yeni evim için hazırlıklara giriştik. Evin boyası, temizliği, yenilenen ya da elden geçirilen prizler, lambalar, su tesisatı ile tam tamına dokuz günü geride bırakmıştık.

Nikâha beş gün kalmıştı.

Bu süre içerisinde Ercan için yaptığımız plan gayet güzel işlemişti. Simdi kaçan ve kovalayan taraf değişmişti. Esra köşe bucak kaçarken Ercan tam aksine onun üstüne gidiyordu. Bizim kız Ercan'ı öpüp üstüne aşkından emin olunca "Yedim bir bok madem, o kadar ayın intikamını alıp burnunu süründürmeden o Ercan bana yaklaşamaz," diye esip gürledi. Şimdiyse onları izlemek ayrı bir keyif veriyordu bana.

Mine'nin dediğine göreyse Mert ona evlilik teklifi edecekti. Sakin ve düzenli giden ilişkileri bu mutlu haberi vermesiyle hepimizi heyecanlandırdı. Bu aralar yeni evimi yerleştirmek için oldukça fazla bir aradaydık ve aramız çok iyiydi. Gamze akşamları bize yemek hazırlıyordu, Emre ve Semih evin

tadilat işlerini halletmişti. Evin boyasını ise bütün erkekler yapmıştı. Mert o gün nöbetçi olduğu için Mine ile sonradan katılmışlardı aramıza. Dalgın bakışlarım o akşama gidince derin bir nefes aldım.

“Kimmiş gelen?” Biraz önce çalan zille Semih kapıyı açmaya gitmişti.

“Mine ve Mert geldi ama yukarı çıktılar direkt.” Semih bana adım adım yaklaşırken, pencerenin altında kalan pervazı boyadığım ince fırçayı kovaya bıraktım.

“Biz de yukarı çıkalım o zaman,” diyerek Semih’e döndüğümde gözlerinde yaramaz parıltılar vardı.

Sağ yanağına doğru giden bakışlarımla fark ettiğini anladım. Biraz önce elim boya olmuştu ve ben de elimi Semih’in yüzüne koymuştum. Parmak izlerim yüzünde kendini belli ederken o an gözlerinin dudaklarıma kaydığı için fark etmemişti bile. Suç kesinlikle bende değildi, ne yapayım, o da yalandan da olsa öyle güzel bakmasaydı.

“Gel buraya küçük cadı.” Geriye doğru adım atamadan kollarımdan tuttuğu gibi sırtına aldı beni. Ani hareketle çılgık attığımda Semih kahkahasını serbest bıraktı.

“Ne yapıyorsun Semih? İndir hemen beni!” Ben sızlanırken sanki sırtında hiç ağırlık yokmuş gibi zorlanmadan büyük adımlarla biraz önce girdiği kapıya doğru ilerledi. Ben sırtına yumruk atarken, elime gelen sert kaslarla o yumruklar ellemeye döndü.

Resmen adamı elliyordum!

“Uslu dur, yoksa fena olur.” Popoma yediğim şaplaqla gözlerim kocaman oldu.

“Sen ne yapıyorsun be?! Bırak beni çabuk Semih. Vallahi çok kötü olacak.” Debelenirken bir an kendimi Semih’le göz göze gelmiş şekilde buldum. Ayaklarım hâlen havadaydı ama kapıya yasladığı tek dizinin üstünde oturuyordum.

“Sen benim oramı buramı ellerken iyiydi Mihrem Hanım.

Dövme ayağına ellemedik yer bırakmadın.” Göz kırparken yüzünde alaycı bir sırıtış vardı.

“Elledim, öyle mi?” Tek kaşımı kaldırıp sorduğumda başını salladı. Şimdi ellemek nasıl olurmuş, görürsün sen.

Semih’e doğru yaklaştığımda öpeceğimi sandığı için direkt hareketsiz bir şekilde beni bekledi. Tek elimi boynuna koyup, bir anda Semih’in üstünde oturduğum dizine ayağımı basıp, boynundan aldığım destekle bacaklarımı kaldırıp boynuna doladım. Tek elimle kolunu geriye doğru büktüğümde geriye doğru düştük. Semih’in omuzlarından destek aldığım için ben de onunla birlikte düştüm ama bu kontrollü bir düşüş olduğundan fazla bir hasar bırakmadı. Yerde ikimiz de uzanırken boğazma dolanan bacaklarım ona az bir nefes sağlamak için gevşedi. Tek kolunu hâlâ geriye doğru büktüğüm için hareketlerini kısıtlıyordum. .

“Evet hayatım, bir şey mi demek istiyorsun? Ah, özür dilerim, ne kadar da kabayım. Bacaklarımdan dolayı nefes alamıyorsun.” Tek kaşımı kaldırıp bacağımı biraz daha serbest bıraktım ve birkaç kez öksürdü.

“Nikâhtan önce sakat bırakacaksın beni, en azından gecemizi bekle,” diye alayla konuştuğunda bacaklarımı bu sefer tamamen kilitledim.

Nefessiz kaldığında birkaç saniye daha bekleyip kolunu bırakıp, bacaklarımı açtım ve yüz seksen derece dönüp oturduğum yerden ayağa kalktım. Semih boynunu tutarken kollarımı göğsümün altında bağlayıp, karşımdaki deve baktım. İki metreye yakın boyu ve doksan beş kiloluk cüssesiyle benden daha iyi olduğunu sanıyordu.

“Dua et de nikâha kadar yaşamayı istiyorum müstakbel kocacığım.” Bakışlarımız buluştuğunda göz kırptım.

Semih yerden kalkarken bir anda beni de kollarımdan çekip altına aldı. Nefesi tenimde gezinirken, başını boynuma gömdü. Bunu beklemediğim için öylece donup kaldım. Başını kaldırdığında dudaklarıma doğru fısıldadı.

“Bu hayatta beni öldürebilecek tek kadınsın. Anlaşılan evliliğimiz boyunca hiç sıkılmayacağız, bol bol teknik dövüşe çalışırız artık. Ben öğrenmeyi seven bir öğrenciyim.”

Dudağıma küçük bir öpücük bırakıp beni de kendisiyle birlikte kaldırdığında karşısında onu öldürecek olan kadının durduğunu biliyordu. Nefes alacaktı, nefes aldığı her anda “Keşke ölseydim,” diyecek kadar çok nefes alacaktı. Yüzümdeki gülümseme büyürken elimi tutup öptü. Semih’le birlikte üst kattaki Mine ve Mert’in yanına gitmek için odadan çıktık.

Bir gün daha böylelikle geçmişti. Gittikçe bizi bekleyen güne adım adım yaklaşıyorduk. Bu son sadece Semih’i değil, beni de derinden etkileyecekti ama ben her şeyi sonuna kadar göze almıştım.

“Mihrem, Semih geldi!”

Esra’nın sesini duymamla oturduğum koltuktan kalktım. Son kez aynanın önüne geçip üstümü kontrol ettim. Siyah pantolonum, bordo çizgili krem kazağım ve yandan siyah askılı çantamla iyi görünüyordum. Odadan çıkıp aşağıya indim, vestiyerden kabanımı alıp giydikten sonra kızlara çıktığımı haber verdim.

Semih’le birlikte gelinlik ve damatlık bakmak için çıkacaktık. Kızlar birlikte çıkmak isteseler de kesinlikle reddetmiştim. Nikâhtan önce gelinlikle görmek uğursuzluk getirirmiş. Kızlar bunu söylediğinde neredeyse kahkaha atacaktım. Hurafelere inanmadığımı dile getirmekle yetindim o an sadece.

Kapının önündeki büyük arabayı gördüğümde beklemeden ilerledim. Kapıyı açıp koltuğa oturdum. Arabanın kapısını kapattığımda Semih’i yanağından öptüm. Bana doğru döndüğünde elini çeneme koyup, küçük bir öpücük bıraktı dudaklarıma.

“Özledim seni, kaç gündür koşturmaca içinde hiç birlikte vakit getiremedik.” İçini çekerken, gözlerinde gerçek bir özlem gördüm.

“Ben de seni özledim. Bugün sadece ikimize ait olacak sevgilim.” Gülümsediğimde, başını sallayıp arabayı çalıştırdı.

Askeriyeden hazırlıklar için iki gün izin almıştık. Bu arada nikâh başvurusunda da bulunmuş, onu da halletmiştik. Geriye yarın gelecek olan mobilyaları yerleştirmek kalmıştı bir tek. Sonrasında kızlarla küçük bir parti yapacaktık kendi aramızda. Cumartesi günü akşam yedide nikâh sonrasında kutlama yemeği organize edilmişti. Semih’in ailesi de cumartesi günü sabah gelecek, akşam geri dönecekti.

Kusursuz bir nikâh töreni olacaktı, herkes bunun için uğraşıyordu.

“Sessizsin.” Pencereden çektiğim bakışlarımı yanımda oturan adama çevirdim.

“Yorgunum aslında, dün gece çok fazla uyuyamadım. Sen bensiz neler yaptın?” Başımı koltuğa yaslayıp, yönümü ona doğru çevirdim.

Dün gece uyuyamama sebebim olan adama baktım. Rüyamda daha doğrusu kâbusumda onu görüyordum. Bembeyaz bir gelinlikle nikâh masasında oturuyordum, herkes yerine yerleşmişti. Tam o sırada içeriye Miran giriyordu. Nikâh memuru benden cevap beklerken gözlerimiz birbirine kitlenmiş bir şekilde kalıyorduk.

“Unuttun mu beni?”

Sözleriyle gözümünden süzülen damla beyaz gelinliğime düşmüştü. Başımı yan tarafımda oturan Semih’e çevirdiğimde ise tam göğsünün ortasında saplı bir bıçak vardı. Yavaşça süzülen kan damlaları beyaz gömleğine doğru akıyordu.

“Neden yaptın?” Gözlerindeki hayal kırıklığı ve acıyla bana bakıyordu.

Sessiz fısıltısıyla kulaklarımda uğurlarken kan ter içinde uyanmıştım. Sonrasında ise bir daha gözüme uyku girmemiş, sabahı sabah etmiştim. Karşımda Semih’in gözlerindeki hayal

kırıklığı, aklımda Miran'ın dolu dolu gözleri bir kâbus daha eklemiştim uykusuz gecelerime.

“Evin ufak tefek işlerini hallettim. Bizimkilerle oturduk, sonra da uyudum işte. Arda'dan haber var mı? Evleneceğimizi biliyor, değil mi?” Semih'in sorusuyla abimle yaptığımız konuşmaya gitti aklım.

“İki gün önce aradı, söyledim tabii, biliyor. Nikâha yetişir mi, emin değilim. Görev emri çıkmış.” Aslında gelmemesi benim için daha iyiydi. Abime söylediğim yalanları düşününce içimi çektim.

“Gelse iyi olurdu tabii ama sonuçta her şeyden önce görev geliyor.”

Semih arabayı durdurduğunda, geldiğimiz yere baktım. Buranın adresini Gamze vermişti bana. Kendi nikâh elbisesini de buradan almış ve çok memnun kalmıştı. Gelinlik gitmeyeceğimi açıkça söylediğim için nikâha sade ama şık bir elbise almak istiyordum. Zaten toplamda yirmi kişiyi geçmeyen bir nikâh töreni olacaktı.

Semih'le birlikte içeri girdiğimizde oldukça büyük olan mağazaya baktım. Görevli yanıma gelirken üst kata çıktık. Alt kat daha çok abiye ağırlıklıydı ama üst kat nikâh elbiseleri için ayrılmıştı. Semih boş koltuklardan birine oturduğunda ben de askılar arasında gezmeye başladım. Yanımda yirmili yaşlarının başında genç bir kız vardı. Elime aldığım iki modelle kabine doğru ilerledim. Düz beyaz bir elbise bile olsa yeterliydi benim için. Üstümü çıkarttıktan sonra oldukça cüretkâr olan elbiseyi denedim. Sırt kısmı bel oyuğuna kadar tamamen açıktı. Göğüs dekoltesiyle birleşen önündeki dantel deseni ise can yakıcıydı.

Yüzümde hain bir gülümseme belirirken kabinin kapısını açıp dışarıya çıktım. Tam karşımda oturan Semih'in ağzı açılırken, gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Sesli bir şekilde yutkunduktan sonra baştan aşağıya inceledi beni. Sonra bakışları etrafa kaydılar ama bizden başka kimse yoktu.

“Güzelim, gecelik denemelerini şimdi mi yapıyorsun?” Farklı bir tepki beklemiyordum zaten.

“Neden hayatım? Ben çok beğendim. Sence de tam bedenime göre değil mi?” Etrafımda döndükten sonra sadece göğüs kısmını gören Semih’e sırt dekoltesini de göstermiş oldum.

“Mihrem nikâhta sadece kadın nikâh memuru ve kadın davetli istiyorsan üstündeki gecelikten bozma bez parçasını şimdi alalım. Ben giymene asla karşı değilim, hatta zevkle izleyeceğime emin olabilirsiniz.” Yüzündeki gülümsemeyle beni bir kez daha süzdü, içinde alevler dans ediyordu kahvelerinin.

Semih’in arsızlığı karşısında arkamı dönüp, kabine ilerlerdim. Ben o gün herkesin orada olmasını istiyordum ve o dediğini yapan bir adamdı. Bunu alırsam sadece bizim kızları çağırırdı nikâha. Emre de zaten onun yanında olduğundan diğerlerini de kolayca ikna ederdi. Üstümdeki elbiseyi çıkartıp diğer elbiseyi alıp kabinden çıktım.

“Bunu alacağım.” Görevli kıza uzattığım elbiseye bakışları kayan Semih tek kaşını kaldırdı.

“Bakma öyle, bu diğeri. Denemek istemiyorum, bunu daha çok beğendim,” dedim omuz silkip. Semih elbisenin kolları olduğunu fark edince itiraz etmedi, üstümde görmese bile.

Gerçekten de içime daha çok sinmişti. Gelin olarak içinde muhteşem görüneceğime emindim. Kasaya doğru ilerlerken, ödemeyi Semih’in yapmasına izin verdim. Damatlığın ödemesini ben yapacaktım. Bu konuda anlaşmıştık, her gördüğünde beni hatırlayacağı bir takım elbise almak istiyordum müstakbel kocama.

Mağazadan çıktıktan sonra cadde boyu yürümeye başladık. Elim Semih’in büyük eli arasında sıkıca tutuluyordu. Bir süre daha buna katlanmam gerekiyordu, çok az bir süre. Sonrasında her şey mükemmel olacaktı. Davetiye falan bastır-

mamıştık, davetli olarak gelecekler belliydi zaten. Yazın Mersin'e izne çıkıp gittiğimizde ayrı bir kutlama daha yapılacaktı. Semih'in ailesi, akrabalarının da katılımını istediği için onları böyle ikna etmiştik. Kalabalığa gerek yoktu, olmayacak bir düğün için söz vermek daha cazip geldi o an.

"Bence buraya bir bakalım." Dışarıdaki cam vitrinde gördüğüm siyah takım elbise çok şık duruyordu.

"Olur." Semih'in onaylamasıyla birlikte içeriye girdik.

Ben takım elbiselere bakarken, Semih ayakkabıların olduğu tarafa ilerlemişti. Etrafta kimseyi görmeyince mağazanın içine doğru adımladım. Biraz önce vitrinde gördüğüm takımı fark edince bedenlerine bakmaya başladım.

"Yardımcı olmamı ister misiniz?" Gelen sesle arkamı döndüğümde gülümsedim.

"Tabii, takımın L bedenini arıyordum." Aynı yaşlardaydık büyük ihtimalle siyah kıvrıkcık saçlı, benden on santim uzun, oldukça iyi bir fiziğe sahip bir adamdı. Öne doğru adımlayıp askıların arasında bedenlere bakmaya başladı.

"Oldukça güzel bir seçim, kimin için bakmıştınız?" Eline aldığı askıyı yukarı doğru kaldırırken, o bakışlarda abim ya da babam dememi duymak ister gibiydi.

"Kocası için." Semih'in sert ses tonu aramıza girdiğinde, gözlerimi ona doğru çevirdim. Yüzünde sert bir ifadeyle adama bakıyordu.

"Müstakbel eşime nikâh için bakıyordum. Bence bu çok iyi, kesinlikle denemelisin hayatım." Semih'in bakışları beni bulduğunda birkaç adımda yanıma geldi. Belimi sahiplenircesine tuttuktan sonra adamın elinden askıyı aldı.

"Pantolonu ve beyaz gömleğini de çıkartın. Takım olarak deneyeceğim." İfadesini bozmadan, görevli başıyla onayladı.

Adam yanıımızdan ayrıldıktan sonra Semih'e tek kaşımı kaldırıp baktım. Kıskançlık seviyesi askeriyede bu kadar fazla

değildi. Herkes benim soğuk tavrıma ve rütbeme alışık olduğu için cesaret edemiyordu konuşmaya. Dışarıda kimse bilmiyordu tabii, Mihrem'in kim olduğunu. Soğuk, acımasız bir asker olduğumu bilemezlerdi.

Yaklaşan adım sesleriyle Semih aniden bana yaklaşp, dudağımdan öpüp geri çekildi. Benim gözlerim kocaman açılırken hafifçe öksürük sesi ortamda kendini belli etti. Semih rahat bir şekilde görevlinin getirdiği takımı alıp kabine giderken, beni de yanında elimden tutarak götürdü. Ben daha ne olduğunu anlamadan kabinin kapısını kapattı.

"Ne yapıyorsun Semih, Allah aşkına?" Şaşkınlıkla sinirlenme arasında gidip geliyordum.

"Sen o adama bir gülüyorsun, ben bin parçaya bölünüyorum. Gülme demiyorum sana, gül ama içten bir bana gül öyle. Dudakların bir beni karşılasın, gözlerin bir beni görsün." Yüzüme gelen saçımı kenara çekip arkaya attıktan sonra boynumu açıkta bıraktı. "Benim yaşama sebebim senin gülüşün, kokun, gözlerin," diye ekledikten sonra başını boynuma gömdü, dudakları tenimi yakıp geçerken derin bir nefes çekti içine.

Ellerim boynunu bulurken, gözlerim kapandı. Daha birkaç gün önce kendime direnirken o anın büyüüne karşı koymadım. Semih'in dudakları tenimde iz bırakırken, küçük bir giyinme kabininde olduğumuzu bile unuttum. Bedenini bana yasladığında, başım kabinin tahta suntasına değdiğinde hatta Semih'in dudaklarıma kayan öpücüğüne karşılık verdiğimde bile düşünmedim. Birkaç dakikalık bir mola verdi beynim ve ben o birkaç dakikada kalbime yenildim.

Sıcak dudakları büyük bir açlık ve tutkuyla beni talan etti. İri elleri belimden tutmuş, beni köşeye sıkıştırmıştı. Her dokunuş, her öpüş yeni bir nefes ve tazelik getiriyordu ruhuma. Sevmeye, sevmeye öyle açtı ki ruhum, sanki Semih tamamıyla kapatıyordu ruhumun tükenmişliğini. Kabuk tuttuğunda kanattığı yaralarımın üstüne bastırıyordu. Ben kol-

larında ölürken o bana yaşamam için nefesini veriyordu. Bu sefer ben ondan çalışıyordum. Aşkını, tutkusunu, benim için inşa ettiği her şeyi alıyordum.

Semih, bana âşıktı.

Bölüm 8

Ruhumun, bedenimin ve kalbimin kabullendiği gerçek bir tokat misali yüzüme vurdu. Ben insan okurdum, Semih'i de okumuştum. Başta oyun olarak başlasa bile bu koca adam bana boyun eğmiş, âşık olmuştu.

“Dur, dur! Semih dur!” Ani çıkışımla birlikte Semih beni bıraktığında kalbim, göğsümün içine sığmıyordu.

“Bir şey mi yaptım Mihrem, ne oldu?” Kısık ama endişeli sesiyle başımı kaldırıp ona baktım.

Dağılmış saçları, öpmekten şişmiş ve kızarmış dudakları, gözlerinde hâlen biraz önce yaşadıklarımız yüzünden tutkunun parıltıları vardı. Bu sadece oyun değildi, kendi kalbimin sesinden duymamıştım ben onun kalbinin sesini. Hiç dinleyememiştım ki zaten, öyle gürültülüydü, öyle baskındı ki kendi duygularımın içinde kaybolmuştım.

“Ben dışarıdayım, sen de giyinince çıkarsın.” Zorlukla kapının kilidini açıp, kendimi kabinden dışarıya attım. Nefesimi toparlayamadan kurduğum cümleyi kendim bile anlayamamıştım.

Arkamdan kabinin kapanan sesini duyduğumda gözlerim mağazanın içinde gezindi. Yeni bir çift vardı ve görevli onlarla ilgileniyordu. Başka kimse yoktu, dikkat çekmediğimizi anlayınca derin bir nefes aldım. Adımlarım doğrudan

dışarıya yöneldi, buz gibi soğuk havaya ihtiyacım vardı benim. Kapıyı açtığımda yüzüme vuran soğuk esintiyle derin bir nefes aldım.

Ellerim titriyordu, onu istiyordu. Dudaklarım bana verdiği zehrin ıstırabıyla yanıyordu. Kalbim ona yenildiğim için sızlarken, gözlerim doldu. Kalbimde açtığı yaralar yetmiyordu, tenimde izlerini bırakıyordu. Nefesini ruhuma, dudaklarını tenime işliyordu.

Derin bir nefes daha aldım, titreyen ellerimi cebime koydum. Semih beni bu hâlde görmemeliydi. Yüzüme büyük bir gülümseme kondurdum. Acılarımı, gülüşlerimin arasına sakladım.

Kapıyı açıp içeriye geri girdim. Kabinlerin önüne geldiğimde Semih de çıkmıştı. Üstüne tam oturan siyah ceket ve pantolon takımının içindeki kar beyazı gömlekle mükemmel görünüyordu. Bakışlarım onun beni süzdüğü gibi baştan aşağıya dolaştı üstünde. Biçimli vücudunda tam üstüne dikilmiş gibi görünüyordu takım.

“Bence bunu almalıyız.” Biraz önce hiçbir şey yaşanmamış gibi gülümseyerek baktığımda Semih’in gözlerinde tedirginlik vardı. Başıyla kısaca onayladı beni. Bu bile konunun kapanmadığına işaret ediyordu.

Kabine üstünü değiştirmek için geri dönerken, ben de her ihtimale karşı kasaya yönelip ödemeyi yaptım. Semih elinde çıkarttığı kıyafetlerle geldiğinde takım elbise askısına koyuldu. Askıyı ve elbisemin çantasını tek eline aldıktan sonra elimi tuttu. Beraber mağazadan ayrıldığımızda ayakkabı satan farklı bir mağazaya yöneldik. Düz beyaz renk stiletto aldım, elbisenin altında görünmeyecekti zaten. Semih takım elbise-sine uygun siyah klasik bir ayakkabı aldı. Alacağımız şeyler bitince birlikte caddenin sonunda bıraktığımız arabaya doğru yürüdük.

Yarın mobilyalar gelecekti, o yüzden bütün gün evle uğraşacaktık. Sonrasında ise son dört gün kalıyordu nikâha.

Kurulmuş saat gibiydim, zaman akıyordu ama ben sadece tek bir anı bekliyordum. Arka koltuğa kıyafetleri bıraktıktan sonra arabaya bindim. Semih arabayı çalıştırdıktan sonra bana doğru döndü.

“Ne yemek istersin?” Anlaşılan hemen eve gitmiyorduk.

“Bilmem, hafif olsun ama. Nikâh öncesi kilo alıp, elbiseimde göbeğim çıksın istemem.” Havayı yumuşatmak için Semih’e takıldığımda gülümsedi.

“Sen her hâlinle mükemmel bir gelin olacaksın. Yüzündeki gülümseme bile yetiyor benim aklımı başımdan almaya.” Gözleri gözlerimden ayrılmazken, bakışlarımı onda tutmakta zorlandım.

En kötüsü de bunu içten söylediğini bilmektir. Rol yapsa, oyun oynasa bu kadar kötü olmazdım.

“O zaman damat bey, biraz daha sabredeceksin çünkü son üç gün kaldı bugün de geçince.” Sesim heyecanlı çıkarken, kendimi tutmak zordu.

Araba ana yola çıkarken başımı koltuğun arkasına dayayıp gözlerimi kapattım. Yorgun olduğumu düşünüyordu belki de ama ben gerçekten de yorulmuştum. Bütün her şeyin içinde bugün öğrendiğim o duygu yoğunluğu beni hem zihnen hem kalben yoruyordu.

Semih arabayı cadde üstünde bir kafenin önünde durduğunda gözlerimi açtım. Arabadan inip, kafeye girdik. Üst katına çıktığımızda cam kenarı olan masalardan birine geçtik. Semih köfte isterken, ben daha hafif bir sandviç aldım. Yarım saat ancak sürmüştü yemek faslı.

“Kahveleri evde içelim mi?” Sunduğum öneriyle Semih başını sallayıp onayladı. Hesabı ödedikten sonra kalktık.

Eve geçtiğimizde Mine ve Esra yoktu. Aradığımda Gamze’ye gittiklerini öğrendim. Nazlı da oradaydı, hep birlikte sohbet ediyorlardı. Bazı şeyleri daha net fark ediyordum. Mesela ben asla onlar gibi olamayacaktım. Sevdiğim adam

hakkında kimseden yardım isteyemeyecek, kırgınlıklarımı, üzüntümü, aşkımı anlatamayacaktım.

Gamze ve Emre'nin aşkına yakından tanıklık etmiş biriydim ben. Güzel seviyordu Kurt, gamzelisini. Şimdi gidip her şeyi Gamze'ye anlatsam, biliyordum ki Emre'ye karşı cephe alırdı. Öyle bir kadındı o, sevdiği adam bile olsa haksızlık karşısında susmazdı. Ayrıca bu çok basit ve kolay olurdu, benim yapacaklarımın yanında.

"Mihrem." Semih'in elime dokunuşuyla düşüncelerimden sıyrıldım.

"Sanırım fazla yorulduğum bu ara. Sen geç salona, ben kahveleri yapıp geliyorum." Elimdeki kabanı vestiyere astığımda Semih salona geçti. Elbise askısını odaya çıkartıp özenle astım. Semih'in takım elbisesi arabadaydı. Merdivenlerden girip inip salonda oturan Semih'e bir bakış attım.

Mutfağa girdiğimde kahve, cezve, iki tane fincan çıkarttım. İkimiz de şekersiz içiyorduk ama küçük tabaklara çikolata koydum. Kahve yanı bardaklarına su koyup küçük bir tepsiye yerleştirdim hepsini. İki çay kaşığı kahveye, bir fincan süt, bir fincan su ekleyip kahve dağılana kadar karıştırıp ocağın altını yaktım. Kısık ayarda yanan ocağın üstüne bıraktığım cezveye baktım.

"Senin bu hâlin, hâl değil." Belime sarılan kollarla yerimden sıçradım. Başını omzuma koyduğunda kokusu genzimden içeriye doldu. Yine oluyordu, kalbim ağrıyordu.

"Kahve taşacak."

Öne doğru adım atmamla kollarının arasından çıktım. Cezveden gelen sesle tam o an gerçekten de taşacağını anladım. Fincanlara bölüştürdüğüm kahveyi tepsiye bıraktım. Bu sırada ondan tarafa hiç bakmadım. Tepsiyi elime aldığımda mutfaktan çıktım. Adım sesinden arkamda olduğunu biliyordum. Tepsiyi sehpanın üzerine bıraktığımda belimden çekilmemle Semih'in kucağına düştüm.

“Birinin sana çelme takıp, kucağıma düşürmesini bekle yemedim. Zaten biz o evreyi geçtik.” Yüzünde hain bir gülümseme yer alırken, düşmenin etkisiyle dağılan saçlarını düzeltti.

“Semih ne yapıyorsun?” Kızgınca söylenirken kalkmak için bir hamle yaptım ama beni göğsüne sıkıca bastırdı. Bir eli belimdeyken, diğeri bileğimi nazikçe tutuyordu. Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

“Anlatmadan gidemezsin. Şimdi bana ne olduğunu anlatıyorsun çünkü benim bugün gördüklerim hiç hoşuma gitmedi. Sorun nikâhın bu kadar erken olmasıysa açıkça söyle Mihrem, erteleriz. Sen nasıl mutlu olacaksan her şey öyle olacak.” Taviz vermeyen ve gayet net olan ses tonuyla benden gelecek olan cevabı bekliyordu.

“Ben son günlerde kâbuslar görüyorum, Miran’la ilgili. Seni çok seviyorum ve âşığım ama geçmiş yakamı bırakmıyor. Bu kâbuslar beni çok fazla etkilemeye başladı. Seninle uyurken huzurluyum ve nikâhı ertelemek sadece bu kâbusların süresini uzatır.” Miran’ın isminin geçmesiyle Semih’in bedeni gerilirken, beni tutuşu sıkılaştı.

Miran konusunda benim ne kadar hassas olduğumu biliyordu. Defalarca şahit olmuştu bu duruma. Bir şarkı sözünde onu bulup, Semih’in kollarında ağladığım gün geldi aklıma. Belki o gün âşık olmuştu bana, belki de onu öptüğün gün. Belki de dün âşık oldu. Ne zaman oldu bilmiyordum ama kesin bir şey vardı ki geri dönüşü yoktu.

Ben de âşıktım, peki bana kıyarken susan adam kendi aşkı için niye susmayacaktı?

Sormuştum ona, “Benden sakladığın bir şey var mı?” demiştim. Kalbini gösterirken farkındaydı bana âşık olduğunun. Belki de uzun süredir biliyordu içinde bana karşı olan hislerini. Bu oyun onlar için bitmiş olsa bile benim için bitmemişti. Ben bana yapılanı kenara bırakmayacak, “Geçti,” demeyecek, “Zaten âşık oldu bana,” demeyecektim. Yaralarımı

bilmese kabul ederdim belki ama o beni herkesten iyi tanıyor, biliyordu. O benim içimdeki kanadı kırık kadını görüyordu. Çünkü bunu ona ben göstermiştim. Beni en çok yara aldığım yerden vurmasına izin vermiştim. Şimdiyse bunun bedelini ödüyordum.

“O zaman huzurlu bir uykunun zamanı gelmiş.” Bacaklarımın altından elini geçirerek beni kucağına aldığı gibi ayağa kalktı hiç zorlanmadan.

“Bırak hadi beni, kahvelerimiz soğuyacak.” Ellerimi boynuna doladığımda gözlerine bakmaya çalışsam bile bana bakmadı.

Merdiven basamaklarını kucağında elli dört kilo olan benimle hiç zorlanmadan çıktı. Nefesi dahi titremezken, rahatlıkla beni tek koluyla tutup kapıyı açtı. Sakince bekliyordum çünkü bu uykuya ihtiyacım vardı. Semih’le birlikte uyuduğumuz o gün o kadar huzurluydum ki tekrar hissetmek istedim o huzuru. Tabii bu karşı çıkmayışlarımın bir nedeni de planımın bir parçası olmasıydı.

Çift kişilik yatağa beni nazıkçe bıraktığında üstündeki uzun kollu kazağı çıkarttı. Altındaki gri renk spor atletiyile kalınca yatağın beni bıraktığı boş kısmına oturdu. Yatağın o kısmı aşağıya çökerken güldüm. Benim asla sahip olamayacağım bir ağırlıkla yatağımı işgal ediyordu. Bakışlarım dolabın kenarında askıda duran elbiseye kaydı. Üstünde beyaz bir kılf olduğu için modeli görünmüyordu.

“Geliyorum şimdi,” dedikten sonra yatakta oturduğum yerden kalktım. Dolaptan aldığım siyah eşofman altı ve gri tişörtle odadan çıktım. Banyoda dişlerimi fırçalayıp, yüzümdeki makyajı temizleyip çıkarttım. Üstümdeki kıyafetleri kirli sepetine atıp, rahat eşofman altını ve tişörtü giydim. Simdi uyumak için tamamen hazırdım.

Odama geri döndüğümde Semih çift kişilik yatağında büyük bir alan kaplıyordu. Gözleri yarı kapalı, başını yatak başlığına dayamıştı. Sanki hep orada beni bekliyor gibi, hiç yerini yadırgamamıştı. Işığı kapattıktan sonra yatağa ilerledim.

Yorganın ucunu kaldırıp yatağa girdiğim an iki büyük el tarafından çekildim. Beni göğsüne yasladığında yatağın içine gömülmüştü o da. Birlikte ilk kez uyumuyorduk, bu bana ilk ihaneti de değildi ama kalpti bu da işte, seviyordu, âşıktı, acıyordu.

“Kokun Mihrem, bir cehennemin ortasında yağan sağanak yağmur gibi. Hem yakıyor hem de daha fazlası için kor bir ateş bırakıyor içimde. Her şeyden geçtim, senden geçemiyorum.”

Sessiz, derin soluklar çekti başını gömdüğü saçlarımın arasından. Sessiz kaldım, öylece sıcaklığı ile beni sarmasını, kokumu içine çekmesini, tenime karşı duyduğu saf aşkın büyümesine izin verdim. Aşkın ıstırabıyla yandığında en olmadık anda gelecektim aklıma. Ve o yine yanacaktı cehennemde sağanak bir yağmura benzettiği ama ona cehennem ateşinin ta kendisi olduğum kor ateşler içinde.

Gözlerimi kapattığımda ciğerlerime dolan kokusunu duyumsadım. Çektim içime yanacağımı bile bile, her şeyin sonunda cehennemin kapısında tek kalmayacağımı umarak. Yandığım kadar yakacak, kanadığım kadar kanatacak, her defasında bir gece yarısı ansızın aklıma düşecektim. Benimle uyuduğu yatağını gördüğünde, ona aldığım bir hediyede ya da ona söylediğim bir sözü duyduğunda aklıma ilk gelen ben olacaktım. O evin her köşesinde bu yüzden izlerimi bırakıyordum.

Uykunun derinliklerine çekilirken beni sıkıca saran kollar, varlığını hissettirmek istercesine bırakmadı. Semih’in nefesi omzuma değerken gözlerimi açmadım. Ilık nefesleri tenimde son buluyordu ve tenimden alıyordu nefesini. Buna da dayandım. Sevdığım adamın kollarındaydım, yumruk yaptığım ellerimde tırnaklarım avuçlarımı delip geçerken sessiz kaldım. Sadece bekledim.

Sabah yarı uyur hâlde kaşınan yanağımı kaşımak için elimi yanağıma doğru götürdüm. Elim yumuşak tenime değ-

mişti ama kaşıdığım hâlde kaşıntı gitmiyordu. En sonunda ovalamaya başladığımda elimin üstünde bir el daha vardı. Hızla gözlerim açılırken yan tarafıma doğru döndüm.

“Sevgilim, ne yapıyorsun?” Uyku hâliyle konuşurken, benim kaşırken hoyrat davrandığım yanağını eliyle sıvazladı.

“Üzgünüm, uyku hâliyle yaptım sanırım.” Sessizce konuşarak başımı pencereden dışarıya çevirdim. Gün yeni aydınlatmak üzereydi.

Sessizce Semih’in kollarından ayrılıp, yataktan çıktım. Kâbussuz, derin bir uykuya dalmıştım. Son günlerin aksine kendimi çok dinç hissediyordum. Giysi dolabımı açıp içinden kıyafet çıkarttım. Semih bıraktığım gibi uyuyordu hâlen. Odadan sessizce çıkıp, banyoya yöneldim. Her ihtimale karşı kapıyı kilitledikten sonra üstümü çıkarttım. Güzel bir düşün ardından, bugün işe döneceğimiz için asker yeşili tişört, altına da kamuflajın pantolonunu giydim. Saçlarımı tarayıp, banyodaki kurutma makînesiyle kuruttum. Sıkıca topuz yaptıktan sonra banyoyu toplayıp çıktım. Aşağı kata indiğimde mutfığa yönelip güzel bir kahvaltı hazırlamaya başladım.

“Aaa!” Üst kattan gelen çığlıkla masanın üstüne bıraktığım tabağı boş verip merdivenlere koştum.

Bölüm 9

“Özür dilerim, özür dilerim.” Mine eliyle gözlerini sı-
kıcı kapatmış, odanın kapısının önünde duruyordu. Esra
ise şaşkınlıkla açılmış gözleriyle iki adım arkasında dikili-
yordu.

“Ne oluyor burada?” Sorumla birlikte iki kızın bakışları
da bana doğru döndü.

“Bir daha eve müstakbel kocanı atarken haber ver ki geç
kaldın diye seni uyandırmaya gelmeyelim.” Mine arkasını
döndüğü gibi giderken, Esra kıkırdayıp giden kızın peşinden
ilerledi.

Odada olan Semih’i hatırlayınca anladım ne olduğunu.
Açık duran kapıdan içeriye kafamı uzattığımda yorganı om-
zuna kadar çekmiş nişanlımın şok olmuş yüzüne baktım.
Omzumu pencere pervazına dayayıp, kollarımı göğsümün
altında bağladım. Semih’in bakışları bana döndüğünde bü-
yük bir kahkaha attım.

“Biz az önce basıldık mı?” Semih de gülmeye başlayınca
başımı sallayıp, onayladım onu.

“Hem de ne basılma, nikâha üç gün kala basılan bizim
dışımızda kim var acaba?” Tek kaşımı kaldırıp, muzip bir şe-
kilde gülümsedim. Aramızda bir şey olmasa bile sabah benim
odamda olması basılma sayılırdı bence.

Semih toparlanıp, kızlara görünmeden evden çıkmıştı daha fazla rezil olmamak için. Kahvaltıyı kızlarla yaparken durumu da anlatmışım. Mine benim kâbuslarımı biraz daha iyi anlarken, Esra sessizce destek olmuştu. Kahvaltıdan sonra biz Esra ile birlikte askeriyeye geçerken, Mine kendi bürosuna geçmek üzere arabasına bindi. Semih'e evden çıkmadan mesaj atmışım bugün Esra ile gideceğimi. Akşam iş dönüşü ise mobilyalar gelecekti, temizlenen eve yerleştirecektik. Benim isteğimle bu gece Uğur nöbetçi olarak kalacağı için diğerleri bizimle birlikte ev yerleştirecekti.

Esra'yla askeriyeye girince ayrıldık. Ben yönetim binasına raporlarımın başına dönerken, o da yenilenmeye başlayan dış duvarı kontrol etmek için arka avluya ilerledi. Hava kasım soğuşunu taşıırken adımlarımı hızlandırdım.

Merdiven basamaklarını çıkıp, odama doğru ilerledim. Semih diğerleriyle birlikte kahvaltıya inmişti. Kızlarla kahvaltı yaptığımız için ben inmedim. Üstümdeki kalın parkayı çıkartıp, askıya astım. Bilgisayarı açıp, masanın üstünde duran sabit telefonla kantini aradım. Kahve istedikten sonra izin aldığım için artan eğitim raporlarına geri döndüm. Henüz ikinci kâğıdı bilgisayara işliyordum ki kapı tıklatılıp açıldı.

"Kahvenizi getirdim komutanım." Elinde tepsiyle içeriye giren Semih'e gülümsedim.

"O işler tam tersi olmuyor muydu?" Fincanı ve suyu masama bıraktıktan sonra en sevdiğim çikolatanın paketini göreceğim şekilde yukarı kaldırdı.

"Bizim neyiniz normal ki?" Sitem eder gibi söylese de haklıydı.

"Vermeyecek misin çikolatamı?" Elimi uzattığımda almak için geri çekti.

"Bir öpücük bir çikolata, anlaşma basit." Gözlerinden muzip bir ışık geçerken masada eğilip bana doğru yaklaştı.

"Çıkarıcı," diye söylenerek güldüm.

Semih masanın üstünden bana biraz daha yaklaşırken oturduğum yerde doğruldum. Koyu kahve gözlerinin içinde titreşen yoğun bir duygu vardı. Kıvrımlı kirpikleri bir ustanın elinden çıkmış gibi tane tane görünüyordu. İyice yaklaştığında kokusu doldu ciğerlerime. Gözlerim mesafenin azalmasıyla kapanırken nefesi tenime değdi. Titrek bir nefes verdim.

Kahretsin Mihrem, ne yapıyorsun?

Gözlerim hızla açılırken Semih'in gözlerinin de kapalı olduğunu fark ettim. Yaklaştığı için elindeki çikolata paketini tek hamlede çekip aldığımda sandalyeyi uzaklaştırdım. Gözlerini açtığında şaşkınca paketini açtığım çikolatayı ısırın bana bakıyordu.

"Gözlerini kapatırsan kaybedersin, gözlerin hep tetikte olsun." Omuz silkip damağıma yayılan çikolatanın tadını çıkarttım.

"Sen inanılmaz bir kadınsın." Yüzünde yarım bir gülümseme oluşurken, hayranlıkla bakıyordu gözleri.

Kapı tekrar açıldığında Mert içeriye girdi. Bakışları Semih ve benim aramda gidip geldi. Kapının açılmasıyla Semih yerinden doğrulmuş, bakışlarını Mert'e çevirmişti. Biraz daha geri çekilmesem fena hâlde yakalanacaktık. Zaten sabah da kızların diline düşmüştük, nikâha birkaç gün kala adımız çıkacaktı.

"Ben gidiyorum o zaman komutanım, çikolatanın ücretini daha sonra tahsil ederim." Semih bana göz kırptıktan sonra kapıya yöneldi. Ne olursa olsun, burası bir iş yeri idi ve Mert de benim gibi onun üstüydü. Arkadaş dahi olsalar, bu kapının dışında kalıyordu.

"Yakında yemeklerini de yapar, sen yorulma diye odana getirir bu," dedi Mert, Semih çıktıktan sonra gülerek.

Güldüğümde başımı iki yana sallayıp, kahvemden bir yudum aldım. İlerisi için diyecek bir şeyim yoktu. Kahvemi içip, çikolatamı yedikten sonra bilgisayara geri döndüm. Mert de

imzalaması gereken evrakları imzaladıktan sonra eğitim için çıkmıştı.

Akşam mesai saati bitene kadar sadece öğle yemeği için ayrılmıştım odadan. Onda da Semih yoktu yemekte, çevre köylerden birinde elektrik bağlantısı kesilmiş. Her ihtimale karşı Tufan albay Emre'yle ikisini göndermiş tamirat için gelen görevlilerin yanında. Yemeğimi yedikten sonra beklemeden işimin başına dönmüştüm ben de. Mesai saati bitiminde üstüme kamufleajın parkasını geçirdim. Saçlarımı düzgünce tekrar topladım. Bilgisayarı kapattıktan sonra telefonumu alıp çıktım odadan.

Aşağıya indiğimde Semih'i buldu gözlerim. Arabaların olduğu tarafta Emre'yle konuşurken sigara içiyordu. Yanına doğru adımlarken, Emre'nin sinirli olduğunu fark ettim. Ben gelmeden önce tartışıyor gibiydiler. Kaşlarımı çatmak istesem de gülümsedim. Konunun ben olduğuma oldukça emindim. Semih benim duyamayacağım bir şeyler söylediğinde Emre'nin bakışları da bana döndü.

"Merhaba," dedim yanlarına geldiğimde.

"Mihrem seninle konuşabilir miyiz?" Emre'nin sözleri oldukça samimiydi. Bu konuşmanın içeriğini merak etmiştim.

"Emre, hayır." Semih bir adım öne doğru çıkıp ikimizin arasına girdi.

"Daha ne kadar saklayacaksın? Birkaç gün sonra evleniyorsun, kendine gel artık!" Emre, Semih'in yüzüne doğru bağırdığında bir adım geri attım.

"Ne oluyor Semih?" Sırtı bana dönük olan adamın elleri yumruk olmuştu.

"Eğer sen anlatırsan, ben de Gamze'ye anlatırım. Şimdi karar senin." Semih hızla yanımızdan ayrılırken şaşkınlıkla kaldım.

Semih arabaların olduğu yere ilerlediğinde beklemeden arabasına binip yola çıktı. Gözlerim Emre'ye kayarken, onun

gözleri yerdeydi. Düşünüyordu, bana anlatıp anlatmama konusunda çelişkiye düşmüştü. Eğer o bana her şeyi anlattırsa, Semih de gidip Gamze'ye kurdukları oyunu anlatacaktı sanırım. Böylelikle iki kardeş benim yüzümden birbirinin canını yakacaktı.

İzin veremezdim. Bunu onları düşündüğüm için değil, planım sekteye uğrayacağı için yapamazdım. Bir adım atıp, Emre'nin karşısına geçtim. Anlamadığım bir diğer şeyse Emre'nin neden karşı çıktığıydı. Bu işe birlikte girmişler, planı birlikte yapmışlardı. Acaba vicdanı mı dile gelmişti?

"Sema değil mi? Hâlâ Semih'in peşinde dolaşıyor ve nikâh öncesi bunu bilmemi istemiyor Semih de. Sonuçta bizim gibi altı aylık değil onların geçmişleri, dört yıllık bir ilişkileri vardı." Emre'ye uzattığım can simidiyle bakışlarını yerden kaldırdı.

"Mihrem sadece sana tek bir şey söyleyeceğim. Güvenme. En yakının da olsa, gözlerinin içine bakarak senin için her şeyi yapacağını da söylese güvenme. Senin için en fazla bunu yapabilirim." Yeşil gözlerinde durgun bir umutsuzluk peyda olurken arkasını dönüp gitti.

Ben ona "Neden?" demedim, o da bana nedenini söylemedi. Semih gibi arabasıyla çekip giderken, giden iki adamın arkasından baktım. Emre beni uyarıyordu Semih için. Benim anlayacağımı biliyordu çünkü benim gerçekte kim olduğumu biliyordu. Mizgin kimseye güvenmezdi.

Esra'nın yanıma gelmesiyle birlikte benim arabama geçtik. Semih'i aramadım, bana kendi gelsin istiyordum. Askeriyeden ayrılıp, eve geçtim. Eşyalar bugün geleceği için hızlıca üstümü değiştirdim. Bordo bisiklet yaka kazağımla siyah kot pantolonumu giydim. Mine de gelince kahvaltılık türü hafif bir şeyler atıştırdık. Zil çaldığında kızlar mutfakı toplarken, ben kapıya baktım. Kapıyı açtığımda karşımda beklediğim adam vardı.

"Konuşalım mı?" Sorusuyla başımı sallayıp onayladım.

Benim gibi o da üstünü değiştirmişti. Lacivert kazakla siyah kot pantolon giymişti.

“Kızlar ben Semih’le diğer evdeyim. Siz de gelirsiniz.” Mutfağa doğru seslendiğimde, “Olur canım,” diyerek cevap verdiler.

Üstüme kabanımı alıp çıktım. Birlikte iki bina ilerideki evimize geldik. Semih anahtarla kapıyı açtığında birlikte girdik içeriye. Evde şu an tek eşya mutfak masası olduğu için oraya yöneldim. Sandalyeyi çekip oturduğumda, Semih de karşıma geçti.

“Dinliyorum sevgilim,” dedim gülümseyerek.

“Emre sana ne dedi?” Demek konuşmuşlardı benden sonra.

“Bana, ‘Kimseye güvenme,’ dedi sadece. Mirza konusu yüzünden endişe ettiğini biliyorum, sonuçta Gamze’yi öldürmeye çalıştı. Merak etme, ben anlıyorum Emre’yi.” Yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan masanın üstünden uzanıp elini tuttum.

“Mihrem aslında-” Cümlesi çalan zille kesildiğinde ayağa kalktım.

“Eşyalar geldi sanırım.” Kapıya doğru ilerlerken derin bir nefes aldım. şimdi değil Semih, son anda değil.

Artık çok geç.

Tahmin ettiğim gibi eşyalar gelmişti. Evi temizlediğimiz için sadece yerleştirme işi kalmıştı. Uğur nöbetçi olduğu için yoktu ama diğerleri de gelmişti. Hatta Emre ve Gamze bile buradaydı. Ben gelmez sanıyordum, o konuşmadan sonra ama gelmişti Emre.

Hep birlikte evi yerleştirmeye başladık. Evin iki odası boş kalacaktı zaten kullanmadığımız için. Burası iki katlı bir evdi ama hep burada yaşamayacaktık sonuçta. Tabii bunlar Semih’le eşya seğerken konuştuğumuz bir şeydi. Az ve taşınabilir eşya alma konusunda karar kılmıştık. Oturma odası için

kiremit rengi koltuklar ve bej rengi berjerler seçmiştik. Orta sehpa olarak ahşap yapım olanlardan tercih etmiştik.

Yatak odası ise tamamen krem rengindeydi. Açık renkleri yatak odasında kullanmayı seviyordum. Misafir odası için çift kişilik bir yatak ve iki kapaklı bir dolap daha almıştık. Semih'in ailesinden annesi ve babası kalmak için gelebilirdi. Mutfak için zaten masa sandalye takımı olduğundan elektronik eşyalar yerleşti. Buzdolabı, çamaşır makinesi, bulaşık makinesi, kurutma makinesiyle ankastre de kurulmuştu. Hepsini el birliğiyle yapmıştık. Eşyaların kurulumunu yapan çalışanlar da yardımcı olmuştu.

"Bittim." Kendini koltuğa atan Esra eliyle alnunu ovuşturdu.

"Aynen ondan," diyerek katıldı Mine de ona. Kolay değil koca evi yerleştirmiştik.

"Ne yiyoruz?" Telefon elinde içeriye giren Semih bize baktı. Balkona sigaraya içmek için çıkmışlardı biraz önce. Gamze'yle Emre sabah hastaneye gidecekleri için erken ayrılmışlardı.

"Çiğ köfte alalım." Elimde ikimizin fotoğrafı olan çerçeveyi sehpanın üzerine bıraktım. Öneri olarak sunduğum teklif herkes tarafından kabul edilmişti.

Eve söylenen paket servisle hepimiz mutfak masasının etrafında yerleştik. Evimizde ilk yemeğimizdi. Ercan ve Semih kendi aralarında elektrik prizlerinin aşağıda olması konusunu tartışırken, Mert ve Mine yarın beraber alışverişe çıkmak için plan yapıyordu. Esra, annesinin aramasıyla yüzünde gülümsemeyle konuşmaya başlamıştı.

Herkes evine dağılırken Semih'le sadece birbirimize, "İyi geceler," demiştik. Bugün aramız gerildiği ve çok fazla işle uğraştığımız için fazla yan yana gelememiştik. Kızlara iyi geceler dileyip banyoya yöneldim. Sıcak bir duş alıp bornozumu giyip odama geçtim. Saçlarımı taradıktan sonra ördüm. Eşofmanlarımı giyip, ışığı kapattım. Yatağıma yattığımda al-

dığım nefesle Semih'in dün gece teninin kokusunun sindiği yastığa sarılıp gözlerimi kapattım.

Son iki gün kaldı.

Sabah uyandığımda telefonun alarmını kapattım. Kollarımın arasında duran yastığı yatağa bırakırken hazırlanmaya başladım. Mine ve Esra bugün işe gitmeyeceği için kızları uyandırmadım. İkisi de bugün yapacağımız eğlenceyi planlamak istediğinden izin almışlardı. Esra elbisesini almıştı ama Mine, Mert'le çıkacaktı alışverişe. Hazır olunca mutfakta bir şeyler atıştırdıktan sonra evden çıktım.

Semih'in arabası yerinde duruyordu, henüz çıkmamıştı anlaşılan. Kendi arabama yönelip beklemeden bindim. Askeriyeye doğru sürerken aklımda son iki günümün kaldığı vardı. Askeriyeye geldiğimde arabamı park edip arka tarafa doğru ilerledim. Ormana açılan kapının önündeki askeri geçip, ormanın içine girdim. O günü tekrar hatırlarken bedenimdeki kurşun yarası sızladı.

Vurulduğum yere geldiğimde içim ürperdi. Gözlerimi kapatıp o ana döndüm. Her şey daha farklı görünüyordu şimdi. Olayları bilen Semih, Mirza'nın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesi bile yeterliydi bu oyuna başlaması için. Ailesinden uzak tuttuğu adamı, bana yaklaşmasını sağlamaktı görevi. Öyle de olmuştu, Semih'in her adımında Mirza bana koşmuştu.

Gözlerimi açıp, geldiğim gibi geri döndüm aynı yolu. Hiçbir şey olmamış gibi yönetim binasındaki odama girdim. Raporların içine gömülürken Semih aradı. Askeriyeye geldiğimi söylediğimde beni almak için eve geldiğini öğrendim. Ben daha erken bir saatte çıkmıştım evden. Telefonu kapattıktan sonra işe geri döndüm.

Öğle arasında yemeğe inmeyip, odama söyledim. Semih yine dışarıda göreve çıkmıştı. Akşama kadar odamdan çıkmadım. Uğur bugün izinli olduğundan askeriyede yoktu. Esra ise Ercan'a soğuk davranmaya devam ediyordu

ama Ercan her yerden çıktığı için uzun sürmezdi bu durum.

Mesai saati sona ererken, Semih işinin bitmediğini mesaj atmıştı. Esra ile eve giderken, Semih direkt eve geçecekti. Eve geldiğimde odama çıktım. Üstümü değiştirip, çamaşır makinesini çalıştırdım. Bavullarımı çıkartıp, kıyafetlerimden ayakkabılarıma kadar her şeyi yerleştirdim. Odada hiçbir şeyimi bırakmadım. Semih eşyalarını yeni eve dün yerleştirmişti, bense yorgunluğumu bahane etmiştim.

“Hazır mısın?” Esra’nın sorusuyla gülümsedim. Üstüne siyah kadife bir elbise giymişti. Uzun kollu olan elbise dizlerinin üstünde bitiyordu ama göğüs kısmı kalp şeklindeydi.

“Hazırım, çıkalım hadi.” Aynada kendime baktığımda giydiğim eteği ve kazağımı düzelttim. Siyah deri eteğim düzdü, üstüme füme rengi kazak giymiştim, içimde gömlek varmış gibi kol detayı vardı kazağın. Çantamı alıp Esra’nın peşinden ilerledim. Aşağıya indiğimizde vestiyerden koyu gri renkteki kaşe kabanımı aldım. Siyah çizmelerimi de giyince evden çıktım.

Mine bize gittiğimiz yerde katılacaktı. Iğdır küçük bir yer olduğu için fazla seçeneğimiz yoktu. Birlikte güzel bir yemek yedikten sonra kahve içip sohbet edecektik. Nikâh günümü mahvedecek aşırı eğlence ve aksiyon içeren her şeyden kaçınmış kızlara da bunu söylemişim.

Esra’yla birlikte şık bir restorana karar vermiş, Mine’ye konum atmıştık. Mert, Mine’yi bıraktıktan sonra gitmişti. Erkekler de onların evinde toplanacaktı. Gamze’nin de bize katılmasını istesem de bugün doktora gittiği için evinde dinleniyordu.

Yemeğimizi yedikten sonra başka bir yerde kahvelerimizi içtik. Kızlarla bol bol sohbet edip güldük. Erkekleri çekiştirip, dedikodu yaptık. Her şey çok güzel gitmişti. Gecenin sonunda eve gelip, saat çok ilerlemeden odaklarımıza çekildik.

Son Bir Gün

Esra'nun beni uyandırmasıyla kalktım sabah. Gece yine gördüğüm k  buslarla yarım bir uykuyla duruyordum. Aşaağıya inip güzel bir kahvaltı yaptık. Ben duşaa girerken kızlar da hazırlanmaya başladı. Kuaf  re birlikte gidecektik, oradan Semih beni alacak, fotoğraf çekimine geçecektik. Nikâh salonunda nikâhımız kıyılacak, kutlama yemeğii yiyecektik. Tabii bu Semih'in planıydı.

Ben kuaföre gitmek için yola çıkarken, Semih havaalanına ailesini almak için gitti. Her Ő ey çok hızlı ger  ekleŐ iyordu. Sonunda beklediğim gün gelmiŐ ti. Kuaf  re geldiğimizde beni öncelikle sa   ve makyaja aldılar, öğlen olmuŐ tu bile. Hazır olduğumda dikkatlice elbisemi giydim. Kızlar da hazırdu. Mine bordo rengi, bileğine kadar uzanan, uzun kollu, bacadan yırtmaçlı bir elbise gitmiŐ ti. Esra ise mor renk mini bir Ő ifon elbise gitmiŐ ti. Fiziğine çok güzel yakıŐ mıŐ tı.

Aynaya baktığımdu dalga dalga belime dökülen saçlarıma baktım. Elbisemin   st tarafı dantelle kaplı ve bedenime tam oturuyordu. Göğüs bölgesi kalp Ő eklindeydi. Belden aşaağısı u  uŐ  u  uŐ  Ő ifon ve beyaz kumaŐ ın eseriydi. Kolları omuzlarımdan bileğee ulaŐ ıyor ama ten görünecek kadar Ő effaf bir dantelle kaplıydı.

Aynadaki güzel kadın, içinde cehennemi taŐııyordu.

‐Semih geldi.‐ Mine'nin haber vermesiyle derin bir nefes alıp, arkamı döndüm.

  st  nde benim seçtiğim siyah takım elbise vardı. BaŐ tan aşaağıya s  zduğ  mde ne kadar kusursuz göründüğünü fark ettim. Kahverengi gözlerinde ıŐ ıltı, dudağında bir gülümseme,

baştan aşağıya benim gibi süzdü beni. İki elimi tuttuğunda titrek bir nefes verdim.

“Çok güzelsin.”

Dudakları şakağıma sıcak bir öpücük bıraktı. Yüzümdeki gülümseme kendini korurken zorlukla yutkundum. Oysa ne çok isterdim kusursuz görüntüsünün altındaki kusursuz yalanlarını bilmemeyi.

“Sen de çok iyi görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim güzelim.” Yüzündeki büyüyen gülümsemeyle derin bir nefes çekti içine.

“Mine, Esra hazırsanız sizi Ercan bırakacak eve,” diyerek kızlara döndü.

“Hazırız.” Esra heyecanla cevap verildiğinde güldüm.

Kapı açıldığında bu sefer içeriye Ercan girdi. Bakışları direkt Esra’ya yönelirken yutkundum. Ağzı bir şey söylemek için açılmış, sonra tekrar kapanmıştı. Daha sonra toparlanıp bakışlarını kaçırdı. Gözleri beni bulduğunda gülümsedi, birkaç adım atıp yanımıza geldiğinde elindeki çiçeği bana uzattı.

“Senin için yaptım bunu Mihrem, nikâhta elin boş olsun istemedim. Daha önce Gamze için de yapmıştım, kız kardeşim birdi, şimdi iki oldu.”

“Teşekkür ederim Ercan, çok güzel görünüyor.” Uzattığı çiçeği alıp, hayranlıkla baktım. Büyük küçük, pastel tonlarındaki canlı gül buketi ellerimin arasına yakışmıştı.

Ercan ve kızlar eve giderken nikâh saatine kadar biz de fotoğraf çekimi için çıktık. Aslında çok da istekli değildim ama bu fotoğraflar Semih’in elinde kalacaktı, bu yüzden kabul etmiştim. Çekim için geldiğimiz yerde kar oranı epey yüksekti. Fotoğrafçının direktifinde verdiğimiz pozlarla epey zaman getirmiştik.

“Gelin hanım, üşüdüyseniz ara verelim?” Fotoğrafçı bana tedirgin bir şekilde bakarken gülümsedim. Neredeyse bir sa-

attir sadece elbisemle duruyordum, onlar kaban giymişken.

Adam nereden bilsin, bu havadan daha soğukta dağda saatlerce kurşun sıkıldığını.

“Gerek yok, gayet iyiyim,” dedim gülümsemeye devam ederek.

“Peki o zaman, gelin çiçeğinizi bırakın arkanıza, damat bey siz de gelin hanımın belinden tutun. Kollarınızı damat beye dolayın ve sanki dansın son anı gibi geriye doğru belinizi bükün. Evet, harika, böyle kalın.”

Semih’le göz göze geldiğimizde kollarına sıkıca tutundum. Gözleri parlarken aklıma bir şey gelmiş gibi bana doğru eğildi.

“Çikolatanın ücretini tahsil etmemiştim,” dedikten sonra dudaklarıma yumuşak bir öpücük bıraktı.

Geri çekildiğinde fotoğrafçı o kareyi kaçırmadığı için harika bir fotoğraf olduğunu söyledi. Biraz önce üşümeyen benim içime karlar yağdı o öpücükle.

“Gidelim bittiyse.” Semih başını sallayıp onayladı beni.

Fotoğrafları bir hafta sonra alacaktık. Arabaya bindiğimizde nikâh saati yaklaşmıştı. Isıtıcıları açarken Semih, ben de kabanımı giydim. Semih sessiz kalırken uzanıp radyoyu açtım.

Çıkan şarkıyı değiştirmeyip, geriye yaslandım. Cem Adrian’ın sesi doldurdu içeriği. Sözleri o kadar anlamlıydı ki bu eski şarkının camdan dışarıya baktım.

“Üşüdün mü güzelim?” Semih’in sesiyle ona doğru döndüm.

“Yok, gayet iyiyim hayatım. Neden sordun ki?” Sonuçta arabanın içi gayet sıcaktı.

“Ellerin Mihrem, ellerin titriyor,” dediğinde fark ettim titreyen ellerimi.

“Sanırım soğuk havadan sıcak havaya geçince oldu. Elimi Semih’in ceketinin içine koydum. Göğsü sıcacıktı, kalbi çok hızlı atıyordu.

“Ben ısıtırım seni,” dediğinde güldüm.

Nikâh dairesinin önüne geldiğimizde arabayı park edince indik. Elime aldığım gelin çiçeğimle Semih’in koluna girdim. Birlikte yürürken bakışlar bize doğru dönüyordu. Bizimkiler çoktan yerleşmiş, gelmemizi bekliyorlardı. Nikâh salonuna girdiğimizde davetli koltuğunda oturan Semih’in ailesini, Emre, Gamze, Dursun, Nazlı, Uğur, Ercan, Mert, Mine ve Esra’yı gördüm. Bakışlarım salonun içinde gezinirken en arkada oturan abim diğerlerine görünmemek için köşe bir yer seçmişti. Normalde buna üzülürdüm ama şimdi üzülecek bir zaman değildi. Nikâh memuru geldiğinde Semih sandalyemi çekti ve biz yerimize oturduk.

“Şahitleri de yerine alalım.” Memur bey yerine otururken bakışlarım davetliler arasında gezdi.

“Benim şahidim Gamze,” dedi Semih. Gamze gülümseyerek ayağa kalktığında Emre’nin kaşları çatıldı.

“Evlileri ayırmak olmaz, benim şahidim de Emre olsun.” Gülümseyerek Emre’ye baktığımda bir karısına bir bana baktı ve yerinden kalktı.

“Gelin hanım, adınız, soyadınız.”

“Mihrem Çelik.” Yüksek sesle söylediğimde sıra damada geçti.

“Damat bey, adınız, soyadınız.”

“Semih Karaaslan.” Semih bana bakarak gülümsedi.

“Belediyemize evlenmek için başvurdunuz. Yapılan araştırmalarda evliliğinize bir mâni olmadığı tespit edildi. Şimdi şahitler huzurunda bunu sesli olarak bir kez daha söyleyin lütfen. Siz Semih Karaaslan, hiçbir baskı ve tehdit altında kalmadan, kendi özgür iradenizle Mihrem Çelik’i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?” Nikâh memurunun sorusuyla Semih gözlerimin içine baktı.

“Evet!” Bütün mutluluğu gözlerinin içine yansırken gözleri dolmuştu.

“Siz Mihrem elik, hiçbir baskı ve tehdit altında kalmadan, kendi zgr iradenizle Semih Karaaslan’ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?”

Yanımda oturan ve cevabımı bekleyen adama döndüm. Bugünü ömrünün sonuna kadar hatırlayacaktı.

Bölüm 10

Semih

Yanımda oturan dünyalar güzeli kadına baktım. Gülümsemesi bile nefesimi kesiyordu. Nikâh memuru Mihrem'e dönüp sorduğunda bakışlarımız buluştu. Birkaç saniye sonra ağzından çıkan tek kelimelik cümle ve atılan imzalarla karım olacaktı. Gözlerimin içine bakarak cevapladı.

"Evet!"

Mihrem'in sessiz salonda yüksek sesli cevabıyla büyük bir alkış sesi salonda yankılandı. Nikâh memuru bu sefer Gamze ve Emre'ye döndüğünde onlar da şahit olarak, "Evet," dediler. Nikâh defteri bana geldiğinde isminin altına imzamı attım ve Mihrem'in önüne uzattım defteri. Mihrem kalemi elimden alırken büyük bir heyecanla elleri titrerken imzasını attı. Emre'yle Gamze de imzalayınca defter tekrar nikâh memurunun önüne geldi. Hepimiz ayağa kalkarken kırmızı nikâh cüzdanını Mihrem'e uzattı.

"Ben de sizi Iğdır Belediye Başkanı'nın bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri eş ilan ediyorum. Hayırlı olsun."

Nikâh cüzdanını Mihrem aldığı anda birbirimize doğru döndük. Ellerinden tutup alına dudaklarımı bastırdım. Derin bir nefes alıp geri çekildiğimde gözleri dolmuştu. Yüzün-

de büyük bir gülümseme eşlik ederken buğuluydu bakışları. Elimi yüzüne koyduğumda titrek bir nefes verdi.

“Hayatımın en unutulmaz günü bugün.” Dudaklarını aralayıp, hislerini dile getirdiğinde mutluluktan dolan gözleri kalbime serin bir nefes verdi

“Hayatının bütün günlerinin en mutlu ve unutulmazı olması için her şeyi yapacağım.” Kalbim aşkıyla doluyken, gülümsedim

Sırayla herkesin tebriklerini kabul ettik. Sonrasında ise dinî nikâhımız kıyıldı gelin odasında. Emre’nin tanıdığı olan sınır köylerinden birisinin imamı Hasan amca kıydı nikâhı. Zaten imam nikâhı da kıyılacağı için önceden konuşmuştuk bunu. Benim şahidim yine Emre olurken, Mihrem şahit olarak Mert’i seçmişti. Dinî nikâh da kıyılınca rahatlamıştım.

Bizimkilerle düğün sonrası kutlama yemeği ayarlamıştık. Annem, babam, Nesrin, Nazenin ve eşleri gelmişti. Çocukları eşlerinin ailesine bırakmıştı kızlar, akşam dönecekleri için yormak istememişlerdi. Zaten yazın Mersin’de bir düğün daha yapacağımız için nikâh merasimi yapılmıştı sadece.

Nikâh salonundan çıkarken Mihrem’in elinden tutuyordum. Annem ve babam bizim arabaya binerken diğerleri de boş arabalara yerleşti. Annemin gözleri dolmuştu Mihrem’e sarılırken. Bir kez görmesine rağmen çok sevmişti, gerçi Mihrem’le beş dakika bile konuşsanız sevmek için kendinize bir neden bulurdunuz. Nesrin ve Nazenin de ağırbaşlı duruşu, kendine güveni ve güzelliği ile çok yakıştırmıştı ikimizi.

“Güzel kızım biz bugün dönüyoruz ama ne zaman istersen arayabilirsin beni, canınız sıkıldığında atlayın, gelin.” Annem bir yandan da buruktu çünkü Mihrem’in kimsesinin olmadığını biliyordu, telefonda konuştuğumuzda çok kez, “Sakın kıza ailesi hakkında bir şey deyip üzmeyin, biz onun da ailesiyiz,” demişti. Kızları da tembihlemiş, “Mihrem

bu konuyu açana, kendi anlatana kadar sormayın,” diyerek uyarmıştı.

“Geliriz tabii anne, oğlundan çok beni görürsen şikâyet etme ama.” Mihrem’in *anne* demesiyle derin bir nefes aldım. Ben sürücü koltuğunda, Mihrem de yanımda oturuyordu. Başını arka tarafta oturan anneme uzatmış, sevecen bir ses tonuyla konuşmuştu.

“O ne demek yavrum, sen de benim kıızımsın.” İçten bir şekilde karşılık veren annemle Mihrem’in kalbini bence çoktan fethetmişti.

Yemek yiyeceğimiz restorana geldiğimizde saat sekize geliyordu. Arabayı park ettiğimde birlikte indik. Diğer arabalarda aynı hizada durunca herkesin gelmesini bekledik. Kasım soğuğunu bile hissetmiyordum, öyle büyük bir mutluluk vardı ki içimde, kalbim yerinden çıkacak kadar hızlıydı. Mihrem’in beline elimi koyduğumda, bana doğru baktığında gülümsedi. Birlikte içeriye girip önceden yer ayırdığımız üst kata çıktık. Dört masa bizim için uzunlamasına yerleştirilmişti. Tam ortaya Mihrem ve ben oturduk. Bir tarafımıza arkadaşlarımız diğer tarafa ailemiz geçti. Yemek siparişlerini verdikten sonra herkes bir sohbetin içine girdi.

“İyi misin güzelim?” Mihrem’in dalgın başkaları masaya odaklanınca, elini tuttum.

“İyiyim, annem ve babam da keşke burada olsaydı. Kızlarının en mutlu günlerini görselerdi. Sırtını yaslayıp, koşulsuz güveneceği ve kalbini aşkla doldurduğu adamı tanısalar mı keşke. Seni tanımalarını, bana ne kadar değer verdiğini bilmelerini isterdim. Babamın buluştuğumuzda zorluk çıkarmasını, annemin ‘Genç onlar,’ diyerek beni kayırmasını izlemek güzel olurdu.” Hüzünlü bir gülümseme yerleşse de dudaklarına gözlerinde görüyordum isteklerini.

“Onlar hep senin yanında Mihrem, her ne kadar yanında değilseler bile kalbindeler ve hissediyorlar.” Kalbi kırık bir kadındı ama her şeye rağmen çok güçlüydü. Sözlerimle

birlikte bakışlarında ki pus dağıldı ve güneş açtı yeniden.

“Sizin düğün ne zaman?” Nazlı’nın sesiyle ilgimiz oraya döndü. Karşılarında Mert ve Mine oturuyordu.

“Var daha onlara, birbirlerini tanısınlar bir önce.” Bu ses tabii Kurt’tan çıkmıştı.

Mine’nin normal bir ailesi yoktu, az çok biz de durumları öğrenmiştik. Emre bu konuda kesinlikle katıydı. Bir kız kardeşi yoktu ama Mine onun için gerçek bir kız kardeştan fark-sızdı. Gamze’nin üstüne titrediği gibi Mine’ye de karşı aşırı korumacıydı. Nedense bu bana Mine’nin çok kötü olaylar yaşadığını ve Emre’nin de bu yüzden bu kadar hassas olduğunu düşündürüyordu. Bu konuyu hiçbir zaman açmadık, Mert’te de değişiklik vardı bu aralar. Önceden Emre’ye karşı daha soğuktu Mine konusunda. Sonra aralarında bir şey olmuş ve tamamen Emre’nin Mine ile ilgili söylediklerine karşı çıkmak yerine saygı duymaya başlamıştı.

“Bu konuyu biz konuştuk aslında, çok yakın bir tarih ol-masa bile ilişkimizi ciddi bir boyuta taşıyacağız tabii.” Mine, Emre’ye bakarak yumuşak bir ses tonuyla konuştuğunda ba-şını salladı sadece. Mine 26 yaşına gelse bile Emre’nin ona-yını almadan bir şey yapmıyordu. Sadece Emre değildi onu kız kardeşi gibi gören, Mine de onu abisi sayıyor, saygı du-yuyordu.

Yemek servisi başladığında birkaç dakikalık bir sessizli-ğin ardından yemeğe başlandı. Arada bizimkilerin sorularını cevaplayıp, sohbete katıldım. Mihrem kızlarla ve bizimkilerle oldukça neşeli bir sohbet kurmuştu.

“Uğur, geçen Sude’yi gördüm markette. Üstünden o ka-dar zaman geçmesine rağmen kız beni hatırladı. Tercihlerinin aynı olup olmadığını sordu.” Gamze, Uğur’a döndüğünde küçük bir kıkırtı eşliğinde imada bulunduğunda o gün bizim-le olan herkes gülmeye başladı.

“Tabii ki aynı Gamze, sence bu tatlı şey benden vazgeçe-bilir mi?” Ercan lafa daldığında Uğur derin bir nefes aldı.

“Ercan, bu gece bir gözün hatta iki gözün açık uyu. Çünkü bu tatlı şey seni soğukkanlılıkla kesip, kemiklerinden masa yapıp, derinden örtü dikecek.” Uğur’un gözleri karşısında oturan adamın üstündeyken, buz gibi ses tonu bütün gülüşmeleri kesti.

“Senin arabayı ne yaptın? Kış lastikleri yetersiz diydün.” Mert araya girip Emre’yle sohbet başlattığında, gerginlik azaldı. Uğur’da bugün ayrı bir gerginlik vardı.

“Bu Sude mevzusu ne?” Mihrem’in kısık sesli sorusuyla tebessüm ettim.

“Kızın birisi Uğur’a fena takıntılıydı, o da ‘Tercihlerimi kızlardan yana kullanmıyorum,’ dedi başından atmak için. Ercan’ı bilirsin, suyunu çıkarmasa olmaz, kıza, ‘Sevgilimden uzak dur,’ falan dedi Uğur için. Tabii o günden sonra temiz bir dayak da yedi Uğur’dan ama gördüğün gibi yine aynılar.” Kısaca açıklamıştım durumu Mihrem’e ama biraz fazlası vardı. Kızın Mine ve Gamze’ye dönüp hanginiz sevgilisiniz diye sorması üstüne tuz biber olmuştu. Sonrasında olanlar ise tam kahkaha tufanıydı.

“Abi biz kalkıyoruz artık.” Nesrin’in sesiyle başımı onlardan yana çevirdim. Saate baktığımda ona geliyordu, uçakları on birde kalkıyordu.

“Tamam, ben bırakırım sizi,” dediğimde itiraz nidaları yükseldi.

“Taksiyle gideriz, olmaz öyle şey, damat dediğin nikâh günü gelini tek mi bırakır?” Annem beni azarladıktan sonra sevecen bir şekilde Mihrem’e döndü.

“Anne hiç önemli değil, Semih bıraksın sizi.” Mihrem’in anlayış dolu sesiyle gülümsedim.

“Hiç gerek yok kızım, sizin en mutlu gününüz bugün, taksiye bindik mi direkt havaalanı buradan.” Babam da karşı çıkınca bir şey diyemedim. O sırada Uğur girdi devreye.

“Ben kalkıyorum, bırakırım sizi de. Yarın sabah askeri-

yeye gitmem lazım benim, geçen haftaki eğitim raporlarını imzalamamışım.” Kimse itiraz etmemişti, yarın pazardı yani izin günüydü, herkes evinde olacaktı ama Uğur sabah işe gidecekti.

Mihrem ve annem sıkıca sarıldığında gözlerim ikisinin üstünde kaldı. Bu görüntü benim için eşsizdi. Beni bu hayata bağlayan iki kadın vardı karşımda. Birisi beni dünyaya getirmiş, diğeri ise aşkıyla yaşatmıştı. Derin bir nefes aldığım anda ikisinin de mutluluğu yüzünden belliydi. Mihrem benim için bu dünyadaki her şeye bedeldi.

Sırayla herkesle vedalaşıp, en kısa zamanda Mersin’e gitmek için söz verdik. Bizimkiler restorandan Uğur’la ayrılınca, biz de kahvelerimizi söyledik. Tatlılarla birlikte içilen kahvenin ardından hesap geldi. Mihrem kesinlikle takı ya da hediye istemediği için kimse bir şey almamıştı. “Mersin’deki düğünde getirin isterseniz ama bu nikâh olacağı için istemiyorum,” demişti. Bu konuda haklıydı çünkü aceleye gelmişti nikâh, tam bir düğün olduğunda bütünüyle olacaktı her şeyimiz. Emre ve Gamze lojmanlara gideceği için onlarla kapıda vedalaştık.

“Tebrik ederim tekrar.” Gamze, Mihrem’e sarıldığında aynı sıcaklıkla karşılık verdi Mihrem de.

“Teşekkür ederim Gamze. Ben kısa bir süre içinde tanıdım seni ama iyi ki tanıdım diyorum. Birlikte paylaştığımız anılar benim için çok değerliydi, hiçbirini unutmayacağım.” Mihrem, Gamze’nin elinden tutup konuştuğunda aralarında güzel bir bağ oluştuğunu düşünüyordum.

“Her zaman yanıdayım.” İçten tebessümü ve gülümsemesiyle başını salladı Mihrem, Gamze’nin sözleriyle.

“Tebrik ederim Mihrem, çok mutlu olun.” Mine’nin gözleri dolarken sıkıca sarıldı Mihrem’e.

“Sen de çok mutlu ol. Kendin için doğru adamı bulduğuna inanıyorsan korkma Mine, yoluna devam et. Yürüdüğün yollarda ayağına taşlar batsa bile sen kendi yaralarını saracak

kadar güçlüsün.” Yanında durduğum için sesini daha net bir şekilde duyuyordum Mihrem’in ama diğerleri benim kadar net anlamıyordu söylediklerini.

Mine ve Mihrem ayrıldıktan sonra birden Esra atladi üstüne. Mihrem gülererek sarıldı arkadaşına. Bu dört kadın bir araya geleli uzun zaman olmamıştı ama aralarında güçlü bir bağ oluşmuştu. Gamze’yi zaten kız kardeşim gibi seviyordum, Mine ve Esra’ysa kardeşim dediğim adamlar tarafından sevilen ve sayılan kadınlardı. Mihrem’se benim dünyamdı.

“Artık birlikte kalmayacağız, seni bu devden bozma insan yarmasına kaptırdık.” Esra huysuzca söylenirken, biz gülüyorduk. Bunları genelde Mihrem söylerdi bana, Esra’nın da aklında oradan kalmış olabilirdi.

“Ben nerede olursam olayım, kalbim hep sizinle. Birlikte sabah kahvaltılarımızı, akşam yemeklerimizi, izlediğimiz filmleri ve yaptığımız planları hiç unutmayacağım.” Derin bir nefes çekerken geri çekildi Mihrem. Gözlerinde yine buğulu bir parlaklık vardı.

“Sanki bir daha hiç görüşmeyeceksiniz. Kadınlar ve her olayı dramatize etmeleri,” diyerek güldü Ercan. Nedense bunu Esra’yı sinir etmek, ilgisini çekmek için söylediğine emindim.

“Sen ne anlarsın zaten hödük.” Esra gardını çekip, Ercan’a karşı eski hâline bürünmüştü.

“Tebrikler kardeşim, son şansını da kaybettin.” Emre elini uzattığında kimsenin duyamayacağı bir sesle konuştuğunda uzattığı eli sıktım.

“O benim tek şansımdı, kaybedemezdim.” Geri çekildiğimde Mihrem’in yanımıza geldiğini görüp gülümsedim.

Sırayla Ercan, Mert ve kızların da tebriklerini kabul ettim. Mihrem de bizimkilerle el sıkışıp, tebrikleri kabul etti. Herkes arabasına doğru giderken Mihrem yolcu koltuğuna, ben de sürücü koltuğuna geçtim. Başını koltuğa dayayıp, bana bak-

tığında dudaklarında yine hayran kaldığım gülümsemesinin izleri vardı.

“Yoruldu mu güzelim?” Arabayı çalıştırırken elini kolunun üstüne koydu.

“Biraz gözlerimi kapatacağım,” diye mırıldandı. Elini çekmediğinde derin bir nefes verdim. Ne zaman ayrı uyusak, kâbusları sarıyordu etrafını.

Birkaç gün önce birlikte uyuduğumuz o an geldi aklıma. Gece bir anda gözlerimi açmış, bir daha kapatamamıştım. Dalgalı kahve saçlarında gezinmişti parmaklarım, kusursuz teninde ve bakmaya doyamadığım kahvenin en güzel tonu olan gözlerini saklayan kirpiklerinde. Mihrem sadece güzel bir kadın değildi, eşsiz bir kadındı aynı zamanda. Âşık olduğum, kalbimi bütünüyle açtığım ve görmesine izin verdiğim tek kadındı.

Araba siteye girdiğinde sessiz olmaya çalışarak kapıyı açıp indim ve kapattım. Mihrem’in kapısını açtığımda onu kucağıma aldım. O kadar hafif kalıyordu ki kollarımın arasında o kadar güzel duruyordu ki bana sarılırken nefesim kesiliyordu. Kollarımı boynuma doladığında arabanın kapısını kapatıp, kilitledim. Evin anahtarı pantolonumun cebindeydi, Mihrem’i tek kolumla sarıp, kapıyı açtım. İçeriye girince ayağım la kapıyı ittim hafifçe. Kapı arkamızdan kapanırken üst katın merdiven basamaklarına yöneldim.

Yukarı çıktığımda açık olan yatak odasının kapısından girdim. Mihrem’in üstünde beyaz tüylü bir mont vardı elbiseyle uyumlu. Kokusu ciğerlerime dolduğunda içimi çekti. Yatağın üstüne sarsmamaya çalışarak bıraktım. Üstümdeki siyah kaşe kabanı çıkartıp, sandalyenin üstüne attım. Odadan çıkmak için kapıya doğru ilerledim.

“Nereye?” Mihrem’in sesiyle adımlarım durdu. Arkama dönüp, yatağın üstünde bacaklarını kendine çekip oturan kadına doğru baktım.

“Uyu sen güzelim, bugün yoruldu oradan oraya.” Mihrem,

ayağa kalktığında ben de ona doğru ilerledim. Ellerini kollarıma koyduktan sonra gözlerimin içine baktı.

“Beni yakıtığın ateşin içinde tek başıma yanmaya niyetim yok. Bu gece seninle birlikte yanacağım, seninle birlikte kül olacağım. Sen ömrünün sonuna kadar bu geceyi unutmayacaksın, buna asla izin vermeyeceğim.” Gözlerini gözlerimden çekip dudaklarıma kaydırıp ve parmak uçlarında yükselip, büyük bir tutkuyla öptü beni.

Elim Mihrem’in montunun fermuarına gitti. Omuzlarından düşen montla birlikte yumuşak dudakları talan etti beni. Sadece Mihrem vardı, her şeyde ve her yerde sadece o vardı. Kalbimin yıllardır kör bir hevesle kapladığı bütün duvarları teker teker yıktı. Büyük bir tutkunun eseriymiş gözleri ve dudakları, sürgün etti beni kendine. Parmakları arasında gezinen ipek gibi saçları, beni kendine katan kokusu ve parmaklarının değdiği her yerde iz bırakan yakıcı bir ateşi vardı.

Dediğini yaptı; yaktı, kül etti ve savurdu.

Sabah uyandığımda gözlerimi yavaşça açtım ve yan tarafıma baktım. Mihrem yoktu, yataktan kalkıp eşofmanımı giyip odadan çıktım. Merdivenleri indiğimde mutfaktan gelen sesle derin bir nefes aldım. Yüzümdeki gülümsemeyle mutfığa girdiğimde Mihrem’i üstünde siyah ipek gecelikle demliğe su koyarken gördüm.

“Günaydın karıcığım,” dedim belinden sarılıp, boynuna küçük bir öpücük bırakıp. Topuz yaptığı saçlarını tamamen toplamış, boynunu açıkta bırakmıştı.

“Günaydın sevgilim.” Bana doğru döndüğünde ellerini omuzlarıma koydu.

“Kahvaltıyı beraber hazırlarız, uğraşma.” Gözlerine baktığımda gülümsedi.

“Sen düşünüyorsun al gel, ben duşumu aldım. O sırada bir şeyler hazırlarım ben de, toplaması sana kalır.” Elini yüzüme koyup, dudaklarıma öpücük bıraktı.

“Tamam güzelim.”

Gülümseyerek üst kata çıkıp banyoya yöneldim. Duşumu aldıktan sonra üstüme eşofman takımımı giydim. Merdivenlerden inip, direkt mutfağa yöneldim. Patates, köfte kıztırmış, çayı demlemiş, mükemmel bir kahvaltı hazırlamıştı Mihrem. Üç gün boyunca nikâh iznimiz olduğu için sürpriz hazırlamıştım. Akşam uçağına bilet almıştım Ankara’ya. Mihrem’i anne ve babasının mezarına götürmek istiyordum. Çok uzun süredir buradaydı ve dün gece ailesi yanında olmadığı için çok üzölmüşü. Belki bu biraz yüzündeki buruk tebessümü geçirirdi.

“Eline sağlık, her şey çok güzeldi.” Masanın üstünden elini tutup öptüm.

“Afiyet olsun hayatım, hadi bakalım, aylaklık yok. Sen masayı topluyorsun ben de kahve yapıyorum, sonrasında birlikte film izliyoruz.” Göz kırıp yerinden kalktı.

Mihrem mutfaktan çıkarken, ben de kahvaltılıkları dolaba yerleştirip sudan geçirdiğim bulaşıkları makineye koydum. Tek yaşadığım için uzun zamandır böyle şeylere alıştım ama sabah kalkınca tek başına kahvaltı yapmamak, birisinin seni düşündüğü için bir tabak daha koyması çok güzel bir şeydi. İşim bitirince ben salona geçerken, Mihrem kahve yapmak için mutfağına geçti. Televizyonu açıp, internete bağladım. Güzel bir film arıyordum. Mihrem elinde iki kahve kupasıyla geldiğinde sağ tarafıma doğru kaydım oturması için yer açarak. Bana uzattığı kahve kupasını alıp sıcak kahveden yudumladım.

Gözlerim yavaşça açılırken bedenimdeki tek duygu hissizlikti. Başımı dahi kıpırdatamıyorum, sadece gözlerimi kapatıp açabiliyordum. Ne olduğunu anlamayan beynim bana tekrar hatırlatmaya çalışır gibi en son olanları zihnimde

oynatıyor. Mihrem'le gülüyoruz, kahve bardağını uzattığında alıyorum. En son gözlerine bakarak kahveden bir yudum alıyorum.

Gözleri mi doluyor yoksa benim gözlerim dolduğu için mi öyle görüyorum, anlamıyorum. Sonrası ise büyük bir karanlık.

“Uyanmışsın.”

Sesini duyduğum an başımı kaldırmak istedim ama yapamadım. Birkaç adımla göz hizama girdi, buz gibi soğuk ve donuk hâli duruyor karşımda. Üstünde en son gördüğüm geceliği yerine kot pantolon, kazak vardı. Biraz arkasına kayan bakışlarım büyük bir bavulun üstünde geziniyordu. Ankara'ya gidecektik, bavulu onun için hazırlamasını isteyecektim kahvelerimizi içerken. Tekrar gözlerine baktığımda alaycı bir gülüş dökülüyor daha bir gece önce öpmek için bana uzanan dudaklardan.

“Ne oluyor Mihrem?” Sormak için açtığım ağzımı bile hareket ettiremiyorum. Bu yaşadığını bildiğin hâlde, ölmek gibiydi. Her şeyi görüyorum, duyuyorum, biliyorum ama hiçbir şey yapamıyorum. Gözlerini üstümde gezdirirken sanki bir şeyler söylemeye çalıştığımı biliyor gibiydi. Kahve, bana verdiği kahvede bir şey vardı.

Salon masasının etrafında duran beraber seçtiğimiz sandalyelerden birini alıp karşıma koydu. Aramızda sadece bir metre vardı. Oturduğum koltukta ellerim dizlerimin üstünde duruyordu. Felç geçirmem için bana zehir vermişti. Bunun ne kadar süreceği ya da bitip bitmeyeceğini bilmiyordum. İçimdeki hiçbir duyguya erişimim yoktu. Panik yapamıyor, korkamıyor ya da karşımdaki kadına olan duygularımı hissedemiyordum. Bomboş, bir kabuktan farksızdım.

Aklımda tek bir soru vardı: neden?

“Uğraşma, konuşamazsın. Sana verdiğim zehir oldukça etkili, sen de anlamışsındır zaten. Beni duyacaksın, göreceksin ama hiçbir şey yapamayacaksın. Çünkü karşımda duran

kadın Mihrem değil Mizgin. Sen hep Mihrem'i gördün karşımda, şimdi Mizgin'le tanışacaksın. Ben senin yalanlarını çok dinledim Semih, sence de sıra doğrulara gelmedi mi?" Oturduğu sandalyede gözlerime bakarken orada bir duygu kırıntısı aradım ama buz gibiydi, sanki önümdeki kadın aşılmaz bir duvardı.

"Mesela Emre ile yaptığınız planla başlayabiliriz. Benim en başından beri haberimin olduğu plandan. Oyun oynayanı sadece kendin sandın, değil mi? Hiç benim de usta bir yalancı olduğum, insanları bir bakışla okuduğum gelmedi aklına. Seni de okudum Semih, sen bana âşık olurken ben seni okudum."

Her duyduğum cümle ile daha fazla sarsıldım. Mihrem planı nereden biliyordu? Gözlerine bakarken ilk defa bir şey hissettim. Sanki bir bıçağı kalbime sokmuşlar da yavaşça içinde çevirirken, kalbim patlamasın diye milim milim oynatıyorlardı. Hem yaşatmaya devam ediyordu o bıçak beni hem öldürüyordu. Mihrem de böyleydi. Gözleriyle yaşatıyor, sözleriyle öldürüyordu.

"Yapma," demek istedim, şu an değil. "Ne biliyorsun, bilmiyorum ama dinle," demek istedim. "Gerçekten âşığım, seviyorum," diye haykırmak istedim. Buna ne bedenim izin verdi ne de Mihrem. Karşımda bana küçümseyici bir şekilde bakarken, elini çenesine dayadı. Bütün bunlar gerçek olamazdı.

"Gözlerine yerleşen şaşkınlığı izlemek zevkli oluyormuş. Sen de böyle miydin, merak ediyorum. Mihrem'in çaresiz, acı çeken tarafını sarıyormuş gibi davranırken benim hissettiğim gibi mi hissettin?" Gözleri kısa bir an dalarken, umut ettim. O an gözlerini kapatıp geri açtığı anda derin bir nefes alıp güldü.

"Neyse, konumuza geri dönelim. Nerede kalmıştık? Hah, hatırladım, en zevkli kısma gelmiştik: gerçekler. Sen bana oyun oynarken, ben de sana oynadım. Âşık bir kadını oynamak zor olmadı benim için, biliyorsun, geçmişte de ustaca bu oyunu oynadım ben. Bu arada evli olduğumuzu

hâlen düşünüyorsan, düşünme. Mihrem dün gece öldü, Mizgin Çelik küllerinden yeniden doğdu. Anladığın üzere ikimiz de bekâr insanlarız, nikâhımız düştü.” Göz kırptıktan sonra parmağındaki yüzüğü çıkartıp, sağ tarafında duran sehpanın üstüne koydu. O sehpayı birkaç gün önce özenle yerleştirmişti o köşeye ve biz şimdi evli bile değildik.

“Bunu da hallettiğimize göre başka ne kaldı?” Elini çenesine koyup, bakışlarını kıstı düşünüyormuş gibi. Bense öylece bütün her şeye rağmen donmuş olarak oturmaya devam ediyordum. Zile basılmasıyla Mihrem’in yüzünde gülümseme oluştu.

“Misafirimizi kapıda bekletmeyelim hayatım, kötü bir ev sahibi sanırlar yoksa bizi.” Sandalyeden zarif bir şekilde kalkıp, kapıya doğru ilerledi. Kapının açılma sesi geldiğinde birkaç saniye sonra içeriye Mihrem girdi.

Kenara geçtiğinde gördüğüm adamla ortalığı birbirine katmak istedim. Her şey olurdu, bu olmazdı. Bu kadarına dayanamazdım, bu kadarma kalbim izin vermezdi. Mihrem bunu bana yapmazdı, bakışlarımı çevirdiğim kadın carımı daha çok acıtmak ister gibi elini yanındaki adamın koluna koydu. Gözleri birleştiğinde o gözlerde en çok korktuğum şeyi gördüm.

“Neden aranızda girdim, biliyor musun Semih? Çünkü Emre ve Gamze’nin mutlu olduğunu görmek istedim. Bir hata yapmıştım, benim yüzümden canları yanmıştı. Gamze, bütün bu olayların dışında en masum olandı.” Mihrem başını yavaşça çevirip bana baktığında yüzünde durgun bir ifade vardı. Sanki onu anlamamı bekliyormuş gibi.

Sesi durgunluğunu korurken, bakışları yanındaki adama döndü. Üstündeki ceketini Mihrem elleriyle çıkarttı. Gömleğinin kol düğmesini açıp, dirseğine kadar sıyırdı. Bana doğru bir adım attıklarında Mihrem tuttuğu kolu bana doğru uzattı, omzunu gösterdi.

“Mirza ve Miran birbirlerinin aynısıydı ama bir farkla.

Mirza'yı vurdu, omzundan yaraladı o gün Gamze. Mirza'nın önüne atladığımda vurulan sadece ben değildim. Sonradan hatırladım bunu, Gamze de ateş etmişti aynı anda. O gün kısa aralıklarla iki kere ateş edildi, hatırladın mı Semih?" Mihrem'in sözleriyle o güne geri döndüm. Ormana girerken ilk silah sesini, ikincisini ise daha yakmken duymuştum.

"İki hafta önce karşıma çıktı Miran, ölmediğini öğrendiğimde düşün, nasıl bir hâle geldiğimi. Mirza, Miran'ı saklı-yormuş. Gamze'nin gözleri önünde öldüğünü sanmıştım ama sonradan Miran'ın anlattıklarıyla her şey yerine oturdu. Ser-can ve Mirza iş birliği yapıyordu en başından itibaren. Hatta o gün peşimizdeki korumaları da yakalanmamız için o çekmiş-ti, onları tuzığa düşürüp. Ben kimseyi atlatmamıştım. Bana âşık olan Mirza, bunu fırsat bilip öldü olarak gösterdi Miran'ı. Formülü almak için ona aylarca işkence ettiler ama söylemedi onlara. Miran çok zeki bir adam, sabretti ve ellerinden kaçtığı an bana geldi. Şimdi ben de onunla gidiyorum."

Onun üstünden çekmediğim gözlerim yanındaki adama kaydı. Bakışları sadece Mihrem'in üstündeydi. Mihrem'in hep bahsettiği deniz mavisini gözleri dün benim karım olan ka-dının üstündeydi. Mihrem'e aşkla bağlıydı, gözlerinden ona akan çekime ne kadar bağlı olduğunu görebiliyordum ve bu en kötüsüydü. Ona âşık bir adamdan, ona âşık başka bir ada-ma gidiyordu. Mihrem benden gidiyordu.

Gerçi söylediğine göre hiç gelmemiştir.

"Artık buradaki görevim bitti, Miran'la birlikte kayıplara karışacağız. Mihrem geride kaldı, dün gece öldü. Senin iste-diğin de buydu zaten, yaşarken öldürmekti, ben de sana iste-diğini verdim. Mihrem'i yaşarken öldürdüm. Emre hiçbir za-man Miran'ı bulamayacak, bu da ona kestiğim cezanın sadece biri, diğeri ise Gamze'ye bıraktığım mektup. Telefonun şifre-sini daha güvenli bir şey yapmalıydın, Gamze her şeyi çok yakında öğrenecek. Bütün bu olanları anlatan bir mektup bıraktım Gamze'ye ama ne zaman eline geçeceği belirsiz. Emre

her an bu korkuyla yaşayacak. Karısı için kurduğu oyunda sanırım en büyük ceza yine onu karısıyla cezalandırmak olacak. Bizi ararken delirdiğinin haberini yakında alırım.”

Emre diye düşündüm Gamze diye fısıldadı zihnim. “Karşımda duran kadın Mihrem değil,” diye çılgık çılgığa bağırdı düşüncelerim. O bu kadar kolay kimseye zarar vermezdi. Üstelik yüzüne güldüğü, arasmda dostluk bağı kurduğu birilerini bu kadar kolay harcamazdı. Bütün her şey tek bir şeyi işaret ediyordu. O artık Mihrem değildi.

“Hayatım beni arabada bekle, hemen geleceğim.” Neşe dolu sesini duyduğumda gözleri ondaydı. Başım sallayıp, arkadaki siyah renkli bavulu alıp, kapıdan çıktı itiraz etmeden. Çünkü biliyordu ona geleceğini.

Mihrem birkaç adım atıp, bana yaklaştı. Biraz önceki neşeli ifadesi silinmiş, yine o boş bakışları yerine gelmişti. Ellerini dizlerime koyarak bana doğru eğildi. Göz hizamda durduğunda, bütün yüzümde gezdi bakışları. Ezberlemek istiyor gibi yavaşça dolandı gözler ya da nefretini hatırlamak istiyor gibi. Tekrar buluştuğunda gözlerimiz aramızda santimler vardı.

“Senin cezan ise dün gece. Dokunduğun bedenim, okşadığın saçlarım ve nefeslendiğin tenim. Her gece o yatakta büyük bir boşlukla uyuyacaksın, her gece arayacak beni ellerin ve üstümden hiç çekmediğin gözlerin. Büyük bir istekle kavrulacaksın ama hiçbir yerde dindiremeyeceksin bu yanan ateşi. Çünkü Semih bu planda kendini tuzağa düşüren sen oldun, kuralı bozdun ve yasak olana âşık oldun.”

Sözleriyle birlikte aklıma düşen her bir anı, bana her gülümseyişi, öpüşü canımı yaktı. Benden intikamını aldı.

Kahve gözleri artık boş bakıyordu, aşk dolu değildi. Karşısında düşmanı vardı sanki, dudaklarında zehirli bir gülümseme peyda oldu. Her bir nefret cümlesi dokundu ciğerlerime çektiğim nefese, zehirledi beni. Kalbim bin parçaya bölünerek dağıldı. Acıyordu, çok acıyordu. Ölmeyi isteyecek,

bu dünyadan silinmek hiç doğmamış olmayı isteyecek kadar acıyordu.

“Ben insan okurum Semih, seni de okudum. Gözlerinde büyük bir aşk var. Eğer hamile kalırsam bebeğin başka bir adama *baba* diyerek büyüyecek. Hiçbir zaman bunun olup olmadığını bilemeyeceksin. Sana kötü bir haberim daha var, kalbine sapladığım bıçağı o kadar derinlere gömdüm ki ne sen çıkartabilirsin ne bir başkası. Yan Semih, öyle bir yan ki külün dahi kalmasın.”

Fısıltısı içime kor ateşler salarken, kokusunu içime çektim. Bu sondu, biliyordum, biraz sonra çıkıp gidecekti o kapıdan, arkasma bile bakmayacaktı. Bırakacaktı beni geride. “Dur,” bile diyemeyecektim arkasından, her şeyimi önüne seremeyecektim gitmemesi için. Âşığım diye bağıramayacak, kollarından tutup sıkıca sarılamayacak, içime her çektiğimde aklımı başımdan alan kokusunu hissedemeyecektim. Minik bir mucize tutunmuşsa eğer içinde, gitmemesi için bütün yolları ateşe veremeyecektim. Bütün yollarımı kapatıyordu, ihtimallere bile izin vermiyordu.

Dudaklarım kıpırdanırken bakışları dudaklarıma kaydı. Bana verdiği zehrin etkisi geçmeye başlamıştı. Hislerim yerine geliyordu ama bu binde biri kadardı. Parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı. Kafamın içinde bağırان bir adam vardı. “Tut kolundan bırakma, ayağı kalk,” diyerek her saniye haykırıyordu. Bunu fark eden sadece ben değildim.

“Şimdi vakit senden gitme vakti. Şimdi vakit cehennemi tattığım teninde, cennetime koşma vakti. Herkese biricik karının nasıl birisi olduğunu açıklama kısmını da sana bırakıyorum. Benden sonra eğer kalabilirsen, dayanabilirsen, katlanabilirsen bu hayata, hoşça kal.”

Cebinden çıkarttığı şırınganın ucundaki plastiğı çıkarıp iğneyi koluma doğru yaklaştırıp batırdı. Usulca nefesinin değdiği tenime son kez bakıp geri çekildi. Bakışları son kez değdi gözlerime. Öyle ruhsuzdu ki inanamadım, inanmak

istememedim. Sanki hiç hayatıma girmemiş, hayatımın kendisi olmamış gibi bakıyordu gözleri.

Kalbimin içine saplı hâlde bıraktığı kör, pāslı bıçağı tamamen tenimin içine gömdü giderken. Arkasına bir kez bile dönüp bakmadan kapıya yöneldi. Çarpmadı bile kapıyı, geldiği gibi sessizce çıkıp gitti. Mihrem benden gitti.

Gözlerim kapanırken en son adım sesleri kaldı benimle. Ben ölüyordum, Mihrem gidiyordu.

Bölüm 11

Aylar Önce

Vural, Semih, Emre

Ankara

“Hayır, benim amacım tek Mirza değil, arkasında olanlar. Bizim bu şerefsize yakın olmamız gerekiyor. Kaldığı yerin adresini bilecek, telefonuna dinleme cihazı takacak kadar yakın olmamız gerekiyor, burada olmanın sebebi bu Semih. Şerefsizin tek bir zayıf noktası var.” Emre’nin önüme attığı fotoğrafa kaydı bakışlarım. Şimdi üstünde mavi bir elbise olan, gülümseyen bir kadındı. Dosyadaki gibi sert görüntüsü silinmiş, huzurlu bir ifade yerleşmişti. Bakışlarımı fotoğraftan çekip Emre’nin demek istediğini söyledim.

“Mizgin.”

Emre başıyla onaylarken beni, derin düşüncelere dalmıştım bile. Tek hatası âşık olmak olan bu kadına karşı kalbimin derinliklerinde bir sızı hissettim. Sevdığı adamı kaybetmişti, canı yanmıştı ama pes etmemiş, her şeye rağmen dik durmayı başarmıştı. Eğer istemese bize yardım etmeyebilirdi, o zamanlar bazı şeyleri ne kadar kolay hallettiğimiz gelince aklıma onun yerine kendimi koyuyorum. Sevdığım kadın beni aldatırken bile Mizgin ölüm pahasına korumuştur sevdiği adamı.

“Ne yapacağız kızı, sorguya mı çekeceğiz?” Vural’ın sorusuyla birlikte Emre’ye baktım. Henüz planı Vural da bilmiyordu anlaşılan.

“Hayır, Mizgin’in suçlu olduğu çok yer var ama o hâlen bir asker. Üstündeki şüpheler kalktıysa ona güveniyorlar demektir, biz de güveneceğiz. Kızın hayatı tehlikede. Gamze’nin peşine düştükleri gibi Mizgin’in peşine de düşecekler. Gamze onlar için öldürülmeyecek kadar değerliydi ama Mizgin onlar için sadece bir araç. Formülü öğrenmeye çalışacaklar, eğer söylemezse de öldürülecek. Mizgin’in abisi, Arda Çelik bizden yardım istedi. Kardeşini korumamız için, ben de kabul ettim. O da bizimle iş birliği yapacak ve Mirza’nın arkasında ne kadar pislik varsa anlatacak. Senden burada yardım istiyorum Semih. Mizgin’i korumanı istiyorum. Vural sürekli yer değiştirdiği için bu konuda bana yardım edemez. Gamze’yi şu an tedavi sürecinde yalnız bırakamıyorum. Mizgin’i emanet edebileceğim, güveneceğim tek sen varsın.”

Ciddiyetle bana bakan, dostum dediğim adam Gamze’den sonra bana birini daha emanet etmişti. Fotoğraftaki kadına bir kez daha baktım. Her an yanında olmam gerekiyordu, yalnız bırakmam demek, ölümü demekti. Doğru Mizgin güçlüydü ama bütün bunların üstesinden tek başına gelemezdi. Abisi, Emre’ye güvenip kardeşini emanet ediyorsa demek ki gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Karşılıklı bir anlaşma yapılmıştı, Gamze ve Mizgin yaşasın diye herkes elini taşın altına koymuştu.

“Tamam, Mizgin’in güvenliği için elimden geleni yapacağım. Burada bu şekilde konuştuğumuza göre bunu ondan habersiz yapacağız anlaşılan.” Zaten haberi olsa yanımızda olur, bizimle birlikte hareket ederdi.

“Mizgin tanık koruma programına alındı, ismi değiştirildi. Abisi bunun kesinlikle ortaya çıkmaması için kardeşine bir şey söylenmemesini istedi. Dün gece kiraladığı ev sahibiyle konuştu ve evi Mizgin’e vermemesi için ikna etti. Sen

de bugün Iğdır'a dönünce eşyalarını topla, askeriyeğe geç. O kız askeriyeğden yanında bizden birisi olmadan çıkmayacak." Başımı sallayıp onayladım Emre'yi.

Mihrem artık benim sorumluluğum altındaydı.

Iğdır

Iğdır'a döndüğüm an direkt Mihrem'le tanışmıştım. Uçak saatini öğrenmiş, havaalanında küçük bir çarpışmayla dikkatini çekmiştim. Gerçekten dişli bir kadındı. Yol boyu askeriyeğe giderken, bindiğı taksinin arkasında onu takip ediyordum. Günler geçerken her zaman yanında oldum. Ne zaman birine ihtiyaç duysa, karşısında beni buldu. Ona doğru çekildiğimi fark ettiğimde buna karşı durdum. Emre beni defalarca uyardığında kabul edemedim. Bana yalan bir hayat anlatan kadının karşısına çok kez geçtim bana doğruları anlatması için.

Mirza ona her Mizgin dediğinde gözünün içine baktım bana kendi anlatması için. Güvensin istiyordum, bana kendini açsın, o zaman ben de her şeyi anlatabilirdim. Emre'ye verdiğim sözü tutmam için sebep kalmazdı. Eğer ben her şeyi ondan önce anlatsam, Arda asla Emre'ye yardım etmezdi. Bunu bildiğim için sessiz kaldım. Bir gece yatağında onu uyurken bulduğumda, artık kabullenmeye başlamıştım içimde filiz veren duyguları.

"Emin misin?" diye sormuştu Emre sessizce Mihrem'in uyuduğunu gördüğümüzde. Ben ne kadar Mihrem'e çekiliyorsam, o da bana o kadar çekiliyordu.

Kalbi kırık bir kadındı, bense kalbimin yerini bile unutmuşum.

"Evet, eminim," diyerek cevapladım. Artık buna son vermem gerekiyordu. Mihrem'i bir yalanın içinde sevemezdim. Üstündeki tehlike geçtiğı an ona her şeyi anlatıp, bir şans isteyecektim ikimiz için. Kapıyı sessizce kapatıp, koridorda Emre ile kaldım. Elimi enseme atarken, canımın sıkıntısı geçmiyordu.

“Semih ne kadar inkâr edersen et, sen âşıksın Mihrem’e. Arda’yı ben hallederim, yolunuzdan çekerim. Yakında burada olacak zaten ne kadar saklayabilirsin bu durumu? Başta öfkem yerindeydi ama her şey Mihrem’i tanıyınca yerine oturdu. O da bizden birisi artık. Ne kadar yalan bir hayatı yaşıyor olsa da bunu hak etmiyor. Anlat ona her şeyi, Gamze benim yanımda güvende. Henüz başındayken her şeyi anlat ve kararı ona bırak.” Beni ikna etmeye çalışan dostuma baktım.

Bütün bunların ben de farkındayım ama zamanı değildi. İçten içe oluşan o şüphe beni yiyordu. Ya her şeyi bırakıp giderse? Daha başlamamışken, yolun başındayken siler atarsa beni? Korkuyordum ve ben ilk defa korkularıma yenildim. Kalbimi bıraktım bir kadının avuçlarına.

“Sadece bir süre daha Emre, duygularımdan emin olana kadar biraz daha bekleyeceğim. Ne zaman Mihrem bana bir adım atarsa, o zaman anlatacağım.” Kendimde bir daha o gücü bulamıyorum. Mihrem’i kaybetmemek için susacaktım.

Emre’nin planı ise bu sözlerimden sonra oluşmuştu sanırım. Sema’nın ziyaretçi olarak askeriyeye geldiği gün Mihrem ile karşısına çıkmıştık. Ben inkâr ettikçe söylemem için yaptığı baskıyı bu sefer herkesin içinde bağıra çağıra söylememi sağlamıştı. “Köpek gibi âşığım,” diye bağırırken herkese karşı, Emre anlamamı sağlamak için uğraşıyordu. Âşık bir adamdı o, bana da çok kez anlatmaya çalışmıştı. Daha ileri gitmeden dur, demek istemişti.

Mihrem bana ilk kez, “Yanalım,” dediğinde kalbimdeki yangın öyle bir büyüdü ki taşıyamaz oldum. Âşık olduğum kadın bana âşık olmuştu. Koca bedenim sanki bir kuşun kanadına sahipmiş gibi kanatlanmıştı. O gece tattım ben pişmanlığı. Mihrem’in elindeki o fotoğrafları gördüğümde canım çok yandı. Eğer bir gün gerçekte kim olduğunu başından itibaren bildiğimi öğrenirse nefret eder benden, akli karışır diye aklım çıkıyordu. Bu yüzden pişman olursa diye elinden tuttum, yapmaması için. Uzaktan onu izliyordum, benim onu

izlemediğim, gözlerimi ondan çektiğim tek bir an bile olmadı.

Kendimle kavga ettim, Emre'yle kavga ettim, kalbimle kavga ettim ama her defasında korkuma yenildim. Ya bir gün terk ederse, inanmazsa âşkıma diye sustum. Vurulduğunda ise Mihrem yerine ben her saniye öldüm. Canım çok yandı. Her şeyi anlatamadığım için pişmanlık kalbimi sararken, bir yemin ettim. Bir daha asla Mihrem'i yalnız bırakmayacaktım. Ben onu bir kez yalnız bıraktım ve neredeyse kaybediyordum. Arda ve Emre arasındaki anlaşma da o gün bozuldu.

"Senin yüzünden kardeşin orada yatıyor. Bunu bile bile buraya gelmeye nasıl yüzün var?" Arda karşıma geçmiş otururken, ben tamamen dağılmıştım ve o gayet iyi görünüyordu.

"Mihrem yaptığı seçimler yüzünden orada yatıyor. Gamze'nin önüne geçmeseydi eğer, şimdi yanımızda oturuyor olacaktı. Sana âşık olmasaydı, eğer şimdiye çoktan başka bir şehirde görevinin başında olurdu. Kız kardeşimi seviyorum ama onun yaptığı hatalar kendi hayatını değil, beni de etkiliyor." Sabit bir ses tonuyla konuşurken ellerim yumruk oldu.

"Siktir git buradan!" Ayağa kalktığım gibi önümdeki masayı devirdim. Gece geç saatler olduğu için boş kafeteryada yankılandı düşme sesi. Sandalyede oturan adamı tuttuğum gibi ayağa kaldırdım.

"Semih kes şunu." Kalkan elimi tutan Emre, Arda'yı elimden aldı. Bunu hak ettiğini bildiği için bana karşı bile koymamıştı Arda.

Üstündeki takım elbisesinin yakalarını düzelterek Emre'ye baktıktan sonra çıkıp gitti. O günden sonra Mihrem kendine gelene kadar bir daha gelmedi hastaneye. Kız kardeşini kullanan biriydi o, Mihrem'i düşündüğü falan yoktu. Bulunduğu konumda yükselmek için Miran'ın yanına Mihrem'i sokmuş, sonra da her şeyi bok etmişti. Suçu ise Mihrem'in üstüne yıkmıştı.

O gün ekipleri atlatan Mihrem değildi, Arda peşlerindeki korumaları geri çekmişti.

Miran'ın peşindekileri tek başına yakalamak istemişti. Emre'nin amcasının olduğu konumu, istihbarat daire başkanı olmayı istiyordu. Bunun için bütün planı kendisi kurmuştu. Bütün bunları öğrendiğimde artık çok geçti. Mihrem'e hayatta kalan tek ailesinin ona ihanet ettiğini nasıl söyleyecektim? Sevdiği adamın abisi yüzünden öldüğünü nasıl anlatacaktım? Bütün bu yükü onun omuzlarına nasıl koyacaktım? Arda'nın amacı kız kardeşini korumak değildi, başından itibaren Emre ile yaptığı anlaşmanın asıl sebebi batırdığı planını yeniden hayata geçirmektir.

O günse biz başka bir plan kurmuştuk.

Mihrem'e evlilik teklifi ettiğim gündü. Emre beni aradığında kollarının arasından çıktığım kadın için yapmam gereken çok önemli bir şey vardı. Bütün her şeyi bitirecek ve Mihrem'e anlatacaktım. Artık aramızda sır olmayacaktı. Bir daha gözlerine pişmanlık duyarak bakmayacaktım.

"Ne oluyor burada?" Konferans salonuna girdiğimde bakışlarım Uğur, Emre ve Arda arasında gidip geldi.

"Bu adamın söyledikleri doğru mu Semih? Başından itibaren Mihrem'e yaklaşman bir planın parçası mıydı?" Uğur dimdik karşımda dururken, bakışlarım Emre'ye kaydı.

"Bana bak, bana! Başından itibaren şüphelerim vardı. Kaç yıllık omuz omuza çarpıştığım, ekmeğimi bölüştüğüm, canımı emanet ettiğim, kardeşim dediğim adam nasıl bu kadar düşer?" Ses tonu gittikçe artarken elleri yumruk oldu.

"Uğur ne anlattı bu şerefsiz sana bilmiyorum ama beni bir dinle." Hiçbir şey anlamıyordum, Uğur neyle suçluyordu beni? Ben buraya Arda'nın geldiğini, Emre'nin planı başlattığını öğrenmek için gelmiştim. Şimdiyse Uğur beni öldürecek gibi bakıyordu.

"Mihrem'den uzak duracaksın, bitti! O kıza artık bunu

yapmanıza izin vermeyeceğim!” Uğur üstüme doğru yürürken benim de ifadem sertleşti.

“Artık çok geç.” Emre beni uyarır gibi sesini yükselttiğinde bakışlarım arkada sakın bir şekilde bizi dinleyen Arda’nın üstünde durdu.

“Mihrem’e evlenme teklifi ettim, kabul etti.” Üstüne basa basa sert bir ifadeyle anlaması için herkese hitaben söyledim.

“Siz benim kardeşim olamazsınız! Ben o kıza söz verdim lan! ‘Semih seni pişman etmez,’ dedim. Adam sandım seni! Ne demek başından beri Mihrem’le olan her şey yalandı? Sen bu kıza âşıktın hani? Şimdi karşımda durmuş, her şey planlı diyorsunuz bana! Emre hadi karısı için yaptı, tedavi Mihrem’de diye düşündü. Peki sen Semih, o kız sana âşık, şerefsiz! Hiç mi sızlamadı yüreğin?” Her kelimesinde Uğur beni yerin dibine gömerken sessiz kaldım. Böyle bilmesi en iyisiydi belki de.

Ortamda oluşan sessizlikle boyun eğdim, sırf Mihrem için Uğur’un beni şerefsizin teki bilmesine razı geldim. Olsun, o iyi olsun da ben en adi olmaya da hazırım. Yaşaması için ben zaten birçok şeyi feda etmişim, hazırdım, kabullenmişim. Mihrem’e her şeyi anlatıp kurtulacaktım nasıl olsa. Arda’nın gerçek yüzü ortaya çıktığı an Uğur beni anlayacaktı. Hak verecekti. Her şeyi neden yaptığımı bilecekti.

“Ulan hadi bunları siktir et! Sen bu kızın abisi değil misin lan? Nasıl göz yumdun? Bu kadar mı değersiz bu kız senin için? Kardeş lan bu, kardeş!” Uğur adımlarını Arda’ya doğru ilerletirken araya girdim. Şimdi olmazdı, sırası değildi, zamanı vardı.

“Mihrem seni ilgilendirmiyor Uğur. Kardeşse onun kardeşi, aşksa yakında benim karım olacak. Sessiz kalacaksın çünkü Mihrem mutlu.” İfademi sert tutup, ağzımdan çıkan zehir gibi sözlerle omzuna çarpıp çıkmak için hareket ettim.

Arkamdan devrilme sesleri gelirken sessiz kaldım. Kapıyı açıp çıktığımda gözlerim doldu. Hayatımı verecek kadar

çok seviyordum ben Mihrem'i, onun için yalan da söyledim, gitmesin diye susardım da. Her şeyi yapardım. Koridorda ilerlerken Emre'nin seslenmesiyle durdum. Hızla yanıma geldiği gibi etrafa bakıp kimse olmadığını görünce konuştu.

"Arda bizden şüphelenmiş, ona anlatırken Uğur duydu. Eğer inkâr etseydik, bütün bunlar boşa gidecekti. Uğur sessiz kalır, sen de bir an önce anlat her şeyi Mihrem'e. Abisinin sonu geldi, son haftaları. Açık vermesi an meselesi Semih, yolun sonundayız." Sessiz bir şekilde konuştuktan sonra son kez kararlı bir ifadeyle bakıp geldiği gibi gitti.

Düşüncelerim artık beynimin içini kemirirken, Mihrem'le konuşmak için merdivenlere yöneldim. Sadece bir gün daha sonra her şeyi anlatacaktım. Odanın kapısından içeriye girer girmez boynuma sarılıp beni öpmesiyle aklım çoktan başımdan gitmişti.

Sonraki günler ise çok hızlı geçti: taşınma işi, düğün kararı, Mersin'e gitmemiz. O kadar mutluydum ki Emre yine beni uyardı. Mihrem'e anlatmam için yine ısrar etti. Mihrem kendisini ailemden Emre'nin istemesini söylediğinde bana öyle bir bakmıştı ki o gün, bir kez daha söz verdim Kurt'a. Anlatacağım her şeyi dedim ama yine anlatamadım. Mihrem bana sorduğunda bile söyleyemedim. "Sakladığın bir şey var mı," diye sorduğunda bile bile sessiz kaldım. "Yok," dedim, "Kalbimin sesini dinle," dedim. Çünkü sözlerim yalan olsa bile kalbim onun ismiyle atıyordu.

Araya giren nikâh telaşı, ev yerleştirme, Mihrem'in gözlerinden eksik olmayan mutluluk o kadar çok etkilemişti ki beni, Arda'nın konusunu açmak için nikâhtan sonrayı bekledim. Bu sefer kesin kararlıydım, artık benden vazgeçemez diye düşünüyordum. Aşk öyle bir şeydi ki insanın aklını başından alıyor, geriye sadece bir toz bulutu bırakıyordu. Ben hep o toz bulutunun içinde kayboldum. Mizgin'i unuttum ve Mihrem'e sığındım. Başkalarına müjde olan kadın, bana mezar oldu. Kendi elleriyle kazdığı mezara beni diri diri gömdü.

Mihrem beni o gece susturdu. Bilseydim, susar mıydım? Her şeyi yanlış anladığımı, aslında benim onun için çırpındığımı bilse yine yakar mıydı canımı? Ben Mihrem'i tanıdım. Hamdım, onun âşkıyla piştim, şimdi ise yandım. Bir yalan uğruna kaybettim. Bilseydim, en başında açıklardım aslında abisinin onun kuyusunu kazarken ona el uzatanın ben olduğumu. Benim ellerim ona uzanırken yandı, oysa benim ellerimle çıktığı kuyuya beni itti. Kapağı üstümden kapatıp, kuyunun içinde kalmama izin verdi. Mihrem benden intikamını alıp gitti. Bir aşkın intikamını aldı benden; bir yalanın intikamını, bir ihanetin intikamını.

Gözlerimi açtığımda bütün bedenim kasılıyordu. Karanlık odada gözlerimi gezdirirken oturduğum koltuktan hızla kalktım. Başım ağrırken dengemi zor da olsa kurdum. Bomboş ev bütün sessizliğiyle haykırdı yüzüme kaybettiğimi. Kapıya doğru ilerledim. Açtığımda buz gibi soğuk vurdu yüzüme. Arabanın anahtarlarını alıp, kapıyı kapattım. Gidemezdi, beni bırakıp gidemezdi. Beni dinlemeden gidemezdi. Arabaya bindiğim gibi yola çıktım. Hızımı arttırırken rehberden Emre'nin ismini buldum.

"Semih," dedi açtığında beklemeden.

"Gitti Emre! Mihrem beni terk etti. Uğur'u bul hemen, onunla konuşmam lazım." Zorlukla yola bakarken, Mihrem'in beni terk etmiş olmasını kabullenemiyordum.

"Askeriyeye gel hemen, Uğur da orada." Telefonu kapatıp yan koltuğa attım.

Mihrem'in söylediklerini birer birer aklımdan geçirdim. Her cümlesi aklımdaydı, her hareketi. Gözlerim dolarken direksiyona vurdum yumruğumu. Uğur, Arda'ya anlattığımız gibi biliyordu her şeyi. Arda anlatmazdı çünkü kendisi de biteceğini biliyordu. Ama Uğur, onun vicdanına artık güvenim yoktu.

Askeriyeye girdiğim gibi arabayı park edip indim. Bastığım zemin bile sinirimden payını alıyordu. Beni gören herkes geriye çekilirken, canımın acısı gözlerime vuruyordu. Derin bir nefes çektim ama yetmiyordu. Onsuz aldığım her nefes ciğerlerime batıyordu, yarımdaydı. Olmazdı, Mihrem'siz yapamazdım ben. Yönetim binasına girdiğim gibi Emre'nin çalışma odasının kapısını açıp içeriye girdim. Uğur karşımda dururken, Emre yerinde oturuyordu.

"Ne anlattın ona? Ne söyledin?" Uğur'un yakasına yapıştığımdaya gözlerini kaçırmadan baktı.

"Ben anlatmadım ama bana geldiğinde her şeyi biliyordu. Bizi konferans salonunda konuşurken duymuş. Sana geliyordu her şeyi anlatmak için ama aslında başından itibaren oyun oynayanın sen olduğunu öğrendi. Yardım istedi, ettim. Yine olsa yine yaparım, o kızı kimsesiz diye harcamanıza izin vermem!" Uğur sert bir şekilde beni geriye ittiğinde arkamdaki masaya tutundum.

"Âşıktım ben o kadına, âşık! Gözünden düşen her damlayı saydım lan ben onun! Üstüne titredim, kendimden verdim, canım saydım! Sikerim planını, Mihrem üstüne benim hiçbir planım yoktu! Korudum lan ben onu! Öldürecekler diye gözümün önünde sakladım, kalbimin derinliklerine koydum." Ellerim boşluğa düşerken, bağrıışlarım arasında bir damla süzldü gözlerimden kurtulup.

"Siz ikiniz söylediniz bana, plan dediniz. Mihrem'i harcayacaktınız." Uğur'un sesi sona doğru kısılırken arkasındaki koltuğa çöktü. Ben geri çekilirken, Emre girdi aramıza.

"Arda, Mihrem'in abisi kendi kardeşini kullanıyordu. Mirza'nın zayıf yönünü tek biz bilmiyoruz. Bizden önce bilen birisi daha vardı, Miran ve Mihrem'i yakalatan aslında başından itibaren Arda'ydı. Yükselmek pahasına kız kardeşinin sevdasının üstüne bastı. Planları boşa çıkınca da bütün suçu Mihrem'in üstüne attı. Semih başından itibaren âşıktı, sadece sevdiği kadının abisinin ihanetini söyleyemediği

için sustu. Mihrem'in buna dayanamayacağını biliyordu. Arda ve Cahit abi kaçırıldığında ne kadar yıkıldığını hepimiz gördük. Kanıtlar elimize ulaşmak üzereydi, sonrasında Semih yapamasa bile ben karşıma alıp konuşacaktım. Bir gün, sadece bir güne daha ihtiyacımız vardı." Emre, Uğur'a açıklarken durumu ben hâlen bu hâlde olduğumuza inanmıyordum.

"Söyle Uğur, yanında o şerefsizle nereye gitti?" Bunca planı Uğur'la yaptığına göre bilmesi gerekiyordu.

"Hangi şerefsiz?" Emre'nin kaşları çatılırken ikimizin bakışları da Uğur'un üstündeydi.

"Semih'ten intikam almak için geldiğinde onun canının ne kadar çok yakacağını biliyordu. Bu yüzden ona Mirza ve Miran'ın yer değiştirdiğini anlatacaktı. Başından itibaren aslında kendisinin plan yapan kişi olduğunu söyleyecekti. Sizin söylediklerinize inanmasam, beni öldürseniz bunu açıklamazdım ama gerçek bizim bildiğimiz gibi, Miran öldü. Mirza ise Mihrem'in elinde. Kendini affettirmek için her şeyi yapacak durumda. Nereye gittiklerini bilmiyorum. Ne kadar sorarsam sorayım, Semih'e karşı hâlâ içimde vicdan azabı çektiğimi biliyordu. Sana söyleyeceğimden şüphe ettiği için söylemedi."

Uğur anlattıkça bütün umudum ellerimin arasından kayıyordu. Mihrem aklına koymuşsa çoktan gitmişti, biliyordum. Elimden bir şey gelmiyordu, dayanamıyorum. Nereye giderse gitsin, ne olursa olsun, bulacaktım onu, başka çarem yoktu.

Kapı açıldığında Mert içeriye girdi, gece nöbetçisi oydu bugün. Her birimize teker teker baktıktan sonra gördüğü tek şey dağıldığımızdı. Ne olduğunu anlamadığı belliydi ama bana doğru geldiğinde, elindeki beyaz zarfı bana uzattığında elinden aldım.

"Sana gelmiş Semih, Uğur'a verecektim getirmesi için," dediğinde beklemeden zarfı açtım.

Kâğıdı okurken, her bir cümlesinde daha da şok oldum. Henüz erkendi, bu olamazdı. Yumruklarımı sıkarken kâğıt avucumun içinde buruştu. Derin bir nefes almaya çalıştım ama yine yetmedi. Nefessiz bıraktı beni nefesim olan kadın.

“Ne yazıyor?” Emre’nin sorusuna karşı elimdeki kâğıda tekrar baktım.

“Mizgin gitmeden son golünü attı. Tayinim çıkmış.”

Bölüm 12

Mizgin

Bir Yıl Sonra

Derin bir nefes alıp serin havayı içime çektim. Dört mevsim geçti o günün üstünden. İlk önce kış bitti, yerine ilkbahar geldi, çiçekler açtı yine benim solan güllerime inat. Sonra bütün kavurucu sıcaklığını tenimde hissettiğim yaz sıcağı ve benim mevsimim olan sonbahar karşıladı bütün duygularımı yansıtırcasına.

Sonbahar gibiydim; dallarım kurumuş, yapraklarım dökmüş, çiçeklerim solmuştu. Ellerim bomboş kalmıştı, çaresiz bir hastalığın pençesine düşmüştüm. Öyle bir hastalıktı ki bu ne yaşatıyordu ne de öldürüyordu. Nefes alıyorum ve aldığım her nefes bana zehir oluyordu. Yaşama isteğim yoktu, bahar bana hiç uğramayacaktı. Kuruyan dallarım yeşermeyecek, baharın tazeliğiyle çiçeklerim tomurcuklanıp filizlenmeyecekti. Yüzlerce yıldır yaşıyor gibiydim, ruhum bedenimden ayrıralı uzun zaman oluyordu.

Taktığım maskeyle bunu kimseye belli etmemeye çalışıyordum. Ben eskisi gibiydim herkesin gözünde. Gülüyor, eğleniyor, her şeye inat yaşıyordum. Bu benim seçimimdi yoksa hayatta kalamazdım. Güçlü durmak için her şeyi yapmam

gerekiyordu, ezilenlere bu hayatta yer yoktu. Mihrem'i öldürdüm ve yeniden Mizgin oldum.

Soğukkanlılıkla öldürebilecek bir katil.

İşte beş harflik bir tanımım vardı benim: katil. Gözlerim uçsuz bucaksız topraklarda gezinirken silahımın soğuk nam-lusu ellerimin altında ısınmıştı. Nefesimi verdiğimde çıkan buharla havanın gece daha soğuk olacağı belliydi. Alışkın olmam iyi bir şeydi, artık bedenim soğuğa çok fazla tepki vermiyordu. Üstümdeki koruyucu kıyafetin de bunda etkisi büyüktü. Oturduğum yerden batan güneşin ufuk çizgisine baktım, kızıla bürünen gökyüzünün sunduğu görüntü son zamanlarda izlemeye en çok alıştığım şeydi.

Yaklaşan adım sesleriyle olduğum yerden kıpırdamadım. Ayak sesinden bile kim olduğunu biliyordum. Yanıma oturduğunda gözlerimi ona doğru çevirmedim. Bu hâlime alışık olduğu için o da konuşmadı. Birlikteyken yaptığımız en iyi şeyi yaptık ve sessizliği paylaştık bir süre.

"Daha ne kadar böyle devam edeceksin?" Aramızdaki sessizliği bozduğunda bakışlanımı yanımdaki adama çevirdim.

Simsiyah saçlarının birkaç tutamı alnına dökülmüştü. Sağ kaşının kenarındaki ufak çizik kaşını ikiye bölüyordu. Dikiş izlerinin hatırasıydı o boşluk ama ona başka bir hava veriyordu. Sakalları uzamıştı, sabah keserdi büyük ihtimalle. Bal rengi gözleri içimi görür gibi bakıyordu. Hatta gibisi fazlaydı, o benim içimi görürdü. Yüzüme taktığım maskenin arkasını bir tek o görüyordu.

"Gittiği yere kadar." Sessizce mırıldanıp, gözlerimi ondan kaçırdım çünkü başka bir seçeneğim yoktu.

"Bu gece yanıma gel Mizgin, bekleyeceğim."

Başka bir şey söylemeden yanımdan kalkıp, geldiği gibi gitti. Gözlerimi kapatırken çoktan dolduğunu biliyordum. Dayanamıyordum artık. Sızlayan göz pınarlarım ak-mak için direnirken derin bir nefes aldım ve karşı koydum. Uzun süre önce ağlamayı bırakmıştım, artık kimse için ağ-

layamayacak, kendimi yıpratamayacak kadar yorgundum.

Ne kadar eski Mizgin olmak için uğraşsam ve eskisi gibi davransam da bir yanımda hâlâ Mihrem'di. Mihrem acı çekiyordu, yaralıydı ve yastaydı. Kalbi bir yıl önce durmuş olan bu kadının geçirdiği bir sene içinde çektiği acıları kucaklamaya hazır değildim. Üstelik o kalpte ölen iki adam vardı.

Miran ve Semih.

İlk darbeyi Miran'la yemiştım. Darbenin etkisi sertti ama yine de ayakta duruyordum. Düşmemiştim, direncimi sağlam tutmuş ve aldığım darbenin etkisini azaltmak için kalbimin sancısını görmezden gelmiştim. Çünkü güzel sevdi Miran beni, ben hep güzel hatırladım onu. Yüzümde büyük bir gülümseme oldu onu her hatırladığımda. Hiçbir zaman canım yanmamıştı ben onu severken, kalbim bir güvenin üstüne inşa etmişti Miran'ın aşkını ve kabullenmiştim beni seven adamı.

İkinci ve beni yıkan asıl darbe Semih'ti. İşte ondan sağ çıkamamıştım. Yerle bir olmuş, bir enkazın altında kalmıştım. Çıkmak için hiç uğraşmamıştım, o yüzden öldürmüştüm Mihrem'i. Çünkü o sağ çıksa affederdi Semih'i. Kabul ederdi bütün bu olanlardan sonra bile âşık olduğu adamı. Yaralarını sarması için izin verir, özür cümlelerini dinler, kollarında ağlardı. O enkazın altında terk etmiştim ben Mihrem'i ve ölmesi için yok saymıştım. Hissediyorum, küçücük bir parçası hâlâ tutunmak için savaşıyordu ama boşunaydı. Ben çoktan Semih'le birlikte gömmüştüm onu en derinlerime.

Uçsuz bucaksız gökyüzü alaca karanlığa bırakırken kendini, ben de oturduğum uçurumun kenarından öyle bırakmak istedim kendimi ama yapamayacağımı biliyordum. Aklımdan defalarca geçen bu düşünce hiçbir zaman eyleme dökülmemişti. Çünkü ben böyle birisi değildim. Güçlüydüm, herkese ve her şeye inat ayakta kalacak kadar güçlü bir kadındım. Doğru yıkılmıştım, acı içinde kıvranmıştım, yanmıştım ama hiçbir zaman ölmemiştim. Ölersem acım biterdi ve ben

bu acı bitmesin istiyordum. Acı varsa gerçeklik de vardır. Benim bütün yaşadıklarım gerçektir ve ben gücümü acımdan alıyordum. O zaman hatırlıyordum neden bu hâlde olduğumu.

“Nöbet sırası bende Mizgin.” Başımı kaldırıp, Hüso’ya baktım.

Elini bana uzattığında tuttum ve yerimden kalktım. Hüseyin’di asıl ismi ama kendi aramızda Hüso diyorduk kısaca. 1.80 boylarında, mavi gözlü, kumral bir adamdı. Yaşı otuzu geçmişti, geçen ay bir kızı olmuştu ama daha kızını görmemişti bile. Bu hafta sonu izinle gidecekti görevi devredip. Haberi aldığı günü hatırlıyorum da koskoca adam oturup hüngür hüngür ağlamıştı. Hepimiz bir köşeye çekilmiş, telsizden binbaşının verdiği haberin etkisiyle oluşan gülümsemeyle duruyorduk.

Ekipte yaşı en büyük oydu, üç yıllık evliydi. Eşi Gülşen’le tanışmıştım ben de. Hüso’nun görev için gittiği köyde karşılaşmışlar. Normalde şehirde üniversite okurken dedesi ve anneannesini ziyarete gelmiş ve orada tanışmışlar. Köye baskın verileceğini haber alınca görevlendirme emriyle yola çıkmış ekip. Görev bittiğinde parmaklarında birer yüzük varmış. Hüso hep, “Az çektirmedi bana o yüzüğü takana kadar,” diye söylenirdi yüzünde gülümsemeyle. Gülşen’se utangaç bir şekilde gülerdi.

“Tamamdır, yemeğini gönderirim birazdan.” Başını salladığında yanından geçip kayalıklara ilerledim.

Burası Suriye’nin unutulmuş topraklarıydı. Biz burada ne mi yapıyorduk? Kapı koruyorduk. Sınırdan Türkiye’ye geçmek için hazırlanan terörist gruplarını belirliyor, operasyon yapıyor, bazen de ani bir çatışmayla geri püskürtüyorduk. En tehlikeli yerlerden birisi olan bizim konakladığımız dağ, bütün bölgeyi görüyordu. On beş gündür sabit yerimizdeydik ama artık konum değiştirme zamanımız gelmişti. Ani bir baskınla karşı karşıya gelmemek için yerimizi sabit tutmuyorduk.

Ayağımın altında kaydıkça toz çıkartan kayalarla birkaç adım daha atıp durdum. Hava tam kararmadığı için etraf aydınlıktı daha. Sola doğru dönüp arkaya çıkan ancak bir kişinin sığıdığı iki dağın arasında kalan yoldan ilerlemeye başladım. Yolum sonunda yan yana küçük büyük mağaralar vardı. En soğuk olana yiyecek stokunu, diğerine silah malzemelerini koymuş, en sonuncu büyük mağaralara da gece yatmak için yerleşmiştik. En uzun burada kalmıştık çünkü geçişin en yoğun olduğu topraklar burasıydı ve dağın içinde bulunan mağaralar göze çarpmıyordu. Sırtımdaki mühimmat çantasını cephanenin olduğu yere bıraktım. Seslerin geldiği yere, büyük mağaraya doğru ilerledim.

“Kara yine görünmüyor.” Fırat içini çekerek konuştuğunda sesi huzursuzdu.

“Mizgin’in yanına giderken gördüm bir saat kadar önce.” Yıldırım’ın sesi boğuk çıkmıştı, yine bir şeyler yiyordu kesin.

Mağaradan içeriye girip kendimi belli ettim. Fırat’ın benim hakkımdaki sözlerini dinlemek istemiyordum. Yıldırım’ın yanına ilerleyip tahmin ettiğim gibi yediği elmalardan birisini alıp köşeye geçtim. Kırmızı elmayı üstüme sildikten sonra bir ısırık alıp başımı mağaranın duvarına dayadım.

“Kara nerede, biliyor musun?” Fırat’ın bana sorduğunu bildiğim için ona bakmadan cevap verdim.

“Senden kaçıyordur.” Elmadan bir ısırık daha alıp, gözlerimi kapattım. Dört saattir hiç kıpırdamadan oturduğumdan kaslarım kitlenmişti.

“Senden mi benden mi?” İmasıyla gözlerimi açtım ve sinirli bakışlarımı ondan çekmedim.

“Benden kaçsa yanıma gelmezdi. Anla artık Fırat, yapabilseydim giderdim ama gidecek bir yerim yok. Eğer benimle bu şekilde konuşmaya devam edersen başka birliğe verilmeni sağlarım. Abinden ayrılmak istiyorsan devam et.” Aksi bir sesle konuşurken gözlerimi ondan kaçırmadım.

Kahverengi gözleri kısılırken memnuniyetsiz olduğu her

hâlimden belliydi. Kara ile öz abi kardeş değillerdi ama aralarında öyle bir bağ vardı. Kara eğitimini üstlenmişti. İlk defa Fırat'ı bu şekilde tehdit ediyordum ve sinirlendiğimi belli ediyordum. Normalde imalarını görmezden gelir, duymazdım. Son zamanlarda bu laf dokundurmaları fazlaşmıştı ve bu durum canımı sıkıyordu.

“Ne oluyor burada?” Kara’nın sert ses tonu aramıza girdiğinde tekrar geriye yaslandım ve elmayı yemeye devam ettim. Kimse benden bir cevap çıkmayacağını biliyordu. Fırat da bu konuda ağzını açtığı an ben değil de Kara onu göndereceği için sessiz kaldı.

Başımı çevirip baktığımda elindeki üç tavşanı Fırat’ın önüne attı Kara. İçimizde en iyi avcı oydu. Bıçak kullanmada hepimizi sollardı, üç tavşan da başından hedef alınmıştı ve etine kan bulaşmamıştı. Fırat tavşanların derisini yüzüp, içini boşaltmaya başladı. Kaç gündür konserve yiyordum ve içim kurumuştur artık. Bedenim eski hâline geri dönmüş, kas oranım tekrar artmıştı. Sağlıklı bir bedene sahiptim, çürümüş bir kalple. Ortası yoktu benim hayatımın.

“Kesik nerede?” Kara, Yıldırım’a sorarken bilmediğim için sessiz kaldım.

Biten elmanın eşeleğini ayağa kalkıp mağara girişinde çöplerimizi koyduğumuz poşete attım. Burada çöpler bile yerimizi belli edebilirdi, toprağı kazıp içine gömüyorduk genelde ama kışın gelmesiyle zemin sertleşmişti. Kazmak sorun değildi ama kazılan yer yerine kolay kolay oturmuyor, kendini belli ediyordu. Evet, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmemiz gerekiyordu. Çünkü bu ince düşünce bizi ölümle yaşam arasına bağlıyordu.

“Gözlem için çıktı, sen gidince telsizden anons geldi. İki gecedir üst üste aynı yerde hareketlilik tespit etmişler. Gelir birazdan.” Yıldırım’ın konuşmasıyla arkamı dönüp eski oturduğum köşeye geçtim.

Güneş tamamen kendini çekip karanlığa bıraktığında

yanımıza aldığımız feneri yaktık. Gündüz güneş enerjisiyle dolduğu için gece bizi sabaha kadar idare ediyordu. Sadece mağaranın içinde kullandığımız bu fenerin en iyi özelliği dışarıya ışık yansıtmasıydı. İki dağın arasında kaldığımız için uzaktan burayı gören birisi asla ışığı fark etmezdi. İlk gece feneri yakıp deneme yapmış ve her şeyi test etmiştik. Gelebilecek her türlü tehlikenin önüne geçmek için önlem almıştık. Buna mağaranın bizim kullandığımız çıkış dışında kalan iki çıkışa tuzak kurmak da dâhildi. Habersiz gelen kim olursa kolunu ya da bacağını kaybedecekti küçük bir patlamayla. Bu da bize hem yabancı birinin olduğunu haber verecek hem de onları daha fazlası olduğuna dair korkutacaktı.

Kara, Yıldırım, Fırat, Kesik, Hüso ve ben toplamda altı kişilik bir ekiptik. Kara yüzbaşı, Yıldırım ve Kesik üsteğmen, Hüso teğmen, Fırat astsubaydı. Miran için çalıştığım ekip onlardı. İki yıl önce aralarından ayrılmış ve bir yıl önce geri dönmüştüm. Beni eskisi gibi kabullenmiş, yeniden hayatlarına almışlardı, tabii birisi dışında. Fırat. O beni hiçbir zaman kabul etmemiş, hep nefretle bakmıştı. Hiç sesimi çıkartmamış, kabullenmiştim çünkü bu nefreti hak ediyordum.

Bana olan nefretinin sebebi Kara'ydı.

Sadece kendi hayatımı mahvetmemiştim ben, hepsinin hayatına dokunmuştu yaptıklarım. Ben iki adama kalbimi açtım ve ikisi de benim felâketim oldu. Kara'ya bakmadan gözlerimi kapatıp, sırtımı dayadığım mağaranın duvarında içimi çektim. Ne yaparsam yapayım peşimi bırakıyordu lanetim. Kime dokunsam onun da felâketi oluyordum.

"Temiz su gerek," dediğinde Fırat, gözlerimi açıp ayağa kalktım.

Mağaranın iç tarafındaki oyuktan akan küçük bir sızıntı vardı. Zirveye yağan kar eriyince dağın içinden mağaraların tavanından akıyordu. Elime aldığım iki tane matarayla birbirinin içine geçmiş oyuklardan derine indim. Su sesini duyunca elime aldığım matarayı sızıntıya dayadım. İki matarayı da

doldurduktan sonra geri dönmek için harekete geçtim. Birkaç adım kalmıştı ki Fırat'ın öfkeli sesini duydum.

“Abi beni tehdit etti diyorum sana, gönderecekmiş ekipten.”

“Sen ne diyorsun Yıldırım?” Kara'nın sorusuyla cevabı bekledim.

“Kızın damarına basıyor sürekli, yaptığı imaları söylemiyorum bile. Ben yerinde olsam göndermeyi bırak, o uçurumdan atarım bunu Kara. Mizgin'in ne yaşadığını hepimiz biliyorken onu suçlamak sadece aptallık. Fırat ileri gidiyor.” Yüzümde tebessüm oluşurken her zaman açık sözlü ve doğruyu söyleyen Yıldırım'a içten bir teşekkür ettim. Bu yüzden Yıldırım'dı lakabı, adamı hem sözleriyle hem de attığı yumruklarla fena çarpıyordu.

“O zaman karar Mizgin'in. O isterse gideceksin.” Yüzümdeki tebessüm silinirken birkaç adım daha atıp içeriye girdim. Kararı bana bırakan Kara, biliyordu ne cevap vereceğini.

“Gitmeyecek, giderse benden daha çok nefret eder. Hem söylediklerinde haksız değil.” Mataraları Fırat'ın önüne bıraktığımda çekinmeden gözlerine baktım. Bu sefer ona bir maske değil, onun altındaki yanan kadını gösterdim. Sadece birkaç saniye bakabildi gözlerime ve hızla çekti gözlerini.

“Ne olursa olsun, sen onun hem üstü hem de arkadaşıydın Mizgin. Sana bu kadar yüklenmeye hakkı yok.” Ayağa kalkıp Yıldırım'a doğru döndüm.

Bacaklarını öne doğru uzatmış, sağ ayağını diğerinin üstüne atmıştı. Kısacık saçları yeni yeni uzamıştı, sakalını bu sabah kestğini görmüştüm. Benden dört yaş büyük olan bu adam bana çok kez destek olmuştu. Çünkü o da biliyordu, görev her şeyden önce gelir. Bu yüzden ailelerinden, çocuklarından, bir yuvanın sıcaklığından uzakta, buradaydılar.

“Fırat'ın bunun farkında olmadığını sanmıyorum Yıldırım. Doğru, bir zamanlar aramızdan su sızmazdı, dostumdu. Şimdiyse sadece görev arkadaşım, ben korkmadan şu dakika

canımı emanet ederim ona. Fırat'sa bana canını emanet edeceğine kendi kafasına sıkar." Buz gibi sözlerim mağaranın içinde soğuk yeller estirmişti.

Başka bir şey demeden mağaradan çıkıp, yandaki silah çephanesinin olduğu küçük odacığa girdim. Toprak zemine oturup silahımı çıkarttım. Bütün parçalarına ayırdıktan sonra tek tek temizleyip geri taktım. Şarjörü doldurduktan sonra diğer silahlara geçtim. Uzun namlulu keskin nişancı tüfeğine dokunmadım bir tek. Hüso'nun göz bebeği idi, ismi bile vardı. Yaptığım işle biraz kafam dağılıyor, zaman geçiriyordum. Parmaklarım üşümeye başlayınca derin bir nefes aldım ve düşünmemek için kendi içimde kurduğum o ine çekildim. Burada kimse yoktu, tek başıyındım. Diğer odaların kapısını kilitlemiş, anahtarı da bulamayacağım bir yere saklamıştım. Bu meditasyonu bana öğreten hocama çok şey borçluydum.

Fırat iyi birisiydi, bana ne kadar nefretle baksa da onun da kendine göre haklı sebepleri vardı. Her ne kadar onun hayatına dokunmamış olsa da yaptıklarım, canından daha çok sevdiği birine dokunmuştu, Kara'ya. Hiç suçlamadı beni, tek kelime bile etmedi. Ne bir imada bulundu ne de acısının sebebi olan beni dışladı. Aksine beni anladı, gördü ve duydu. Bu bir sene içinde en çok Kara geçti benim önüme ölmemem için. O geceyi hatırlamak bile istemiyordum ama zihnimde tekrar tekrar oynattım.

Duyduğum kelimelerle ellerim titriyordu. Kısaca birkaç cümle kurulmuştu sadece. Onun ismi bile geçmemişti ama işte kalpti bu, hissediyordu konunun o olduğunu. Geri dönüp ekibe katılmamın üstünden çok geçmemişti ve ben psikolojik olarak henüz tam adapte olamamıştım. Fırat'ın kurduğu tek cümle beni dağıtmaya yetmişti. "Mizgin eskisi gibi değil, bu gidişle o adam yüzünden kendini öldürtecek." Beni nefessiz bırakmaya yetmişti tek bir cümle.

O geceye kadar dayanmıştım ama o gece dayanamadım. Uyumak için gözlerimi kapattığımda yine aynı kâbus peşimi

bırakmıyordu. Nikâh masasında oturuyordum, yanımda Semih vardı. Kapı açılıyordu, içeriye giren Miran, "Unuttun mu beni?" diye soruyor başımı yana çevirdiğim an Semih'in kalbine saplanan bıçağı görüyorum. Ellerim kan içinde ve bıçağın diğer ucunu ben tutuyorum. "Neden?" diye soruyordum.

Çılgılık çılgılığa uyandım. Sonrasında yakınlarımızda olan silahlı bir grup yerimizi buldu. Çatışma çıktı ve Kara o gün ben nöbet geçirirken hem kendini hem beni korudu. Omzuna aldığı kurşun yarasıyla bir hafta boyunca yarı baygın yattı. Kimsenin bu olayı bilmesine izin vermedi çünkü bilirlerse beni görevden alırlardı. Ekip lideri olduğu için kimse karşı gelemedi. Bir hafta boyunca neredeyse hiç uyumadan Kara'nın yanında kalmıştım. Yıldırım aynı zamanda tıbbi eğitim aldığından kurşunu çıkartmış, yarayı kapatmıştı. Kara daha çabuk toparlardı ama yarası enfeksiyon kapmış, çok gece ateşler içinde yanmıştı.

Fırat bu yüzden nefret etmişti benden çünkü Kara'nın neredeyse ölümüne sebep oluyordum. Aklıma gelen cümleyle buz kestim. "Sen hayatına giren bütün adamları öldürüyorsun Mizgin." Giderek inandığım bu sözle bir daha kimseyle yakınlık kurmayacağıma emindim. Kara eski sağlığına kavuştuğunda defalarca kez özür dilemiştim ondan. Beni tek bir cümleyle susturmuştu. "Sen benim yerimde olsan aynısını yapmaz mıydın?" Yapardım, bunu ikimiz de biliyorduk.

Oturduğum yerden kalktım, fark etmesem bile saatler geçirmiştim burada. Bedenim kaskatı kesilmiş, üşümeye başlamıştım. Kaç gecedir uyumadığımı bilmiyordum, belki üç ya da dört günde sekiz saati geçmemişti uyku sürem. Baş ağrısı bakılırsa sınıra yaklaşmıştım, derin bir nefes alıp büyük mağarayı es geçip içerideki odacıklarda uyumak için elverişli olan sığınağa adımladım.

Burası üç kişinin yan yana sığacağı, yüksekliği bir buçuk metreye yakın bir yerdi. Karanlıkta parlayan bal rengi gözler kenara çekilirken, ben de bıraktığı boşluğa oturdum. Kolu-

nu kaldırdığında başımı göğsüne koydum ve derin bir nefes aldım. Kendimden nefret ediyordum, gözümünden bir damla yaş aktı ama silmek için elimi bile kaldırmadım. Sadece biraz daha rahat yatmam için beni çektiği göğsüne karşı koymadan başımı yasladım.

Sadece Kara'nın yanında uyuyabiliyordum. Çünkü Kara, onun kokusuna sahipti.

Boğazıma dolanan büyük bir yumruyla yutkundum. Bunu o gece yanında kaldığım zaman fark etmiştim. O güne kadar Kara ile hiç yakın olmamıştık. Herkese karşı dost olan bu adamın sınırları vardı. Özellikle kadınlar konusunda kesin çizgileri belirliydi. Gözlerine dahi bakmazdı, bense görev arkadaşıyım sadece. Daha ilerisi yoktu ne onun için ne de benim için.

Doğrulup elimi cebime attım ve sigara paketini çıkarttım. Bir zamanlar en çok da ona kızdığım şeyi yapıyordum. Yokluğunu bir dal sigaranın dumanım sığdırıp, ciğerlerime çekip sonra özgür bırakırcasına havaya üflüyordum. Kara uzattığım paketten bir dal alıp ikimizin sigarasını da yaktı. İçime çektiğim duman beni onun kadar zehirlemiyordu. Ben de bu sigara gibi azalarak yanıyor, küle dönüşüyordum.

"Bana onu anlatsana." Başımı biraz kaldırıp gözlerine baktığımda kapalı olan gözleri açılmadı, derin bir nefes çekti dumandan kendini tüketmek istercesine. Kimden bahsettiğimi biliyordu, ismini söylemesem bile.

Bazı yaraların ismi asla değişmezdi.

"Saçları kızıl-kahveydi, güneşte içindeki kızıl tutamlar parlardı. Uzaktan her gördüğümde o saçlara hayran olur-dum. Çok naif kelimeleri vardı ya da ben öyle sanıyordum o kelimelerle beni yaralayana kadar. Neyse, küçük bir kafe açmıştı. Bana göre en çok sevdiği tatlıdan istediği kadar yiyebilmek içindi, ona göre tatlı yapmayı sevdiğindendi. Kendi dünyasında çok mutluydu, tek çocuk olduğundan annesi ve babası üstüne titrerdi. Sanırım en çok da bu yüzden beni

kabullenmeleri zor olmuştu. Haksız da değillerdi. Ben dağda taşta itin, çakalın peşinde; o şehir yaşantısında beklentilerle doluydu.” Ses tonunu hiç bozmadan anlatırken son cümlede sessizce fısıldadı sadece.

“Bana söylüyorsun ama kendin yapıyorsun Kara. Eylem seninle çok mutluymuş, ben sadece bunu anlıyorum anlattıklarından.” Başka bir şey demeyeceğini bildiğim için sigaramı söndürdüm ve yan tarafıma doğru döndüm. Kara’ya doğru döndüğümde sigarasını attı ve kolunu bana uzattı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha aldım sigaranın bile değiştiremediği kokusundan.

Eylem, Kara’nın nişanlısıydı, daha doğrusu eski nişanlısı. En son evleneceklerini biliyordum Miran için göreve çıktığımızda. Sonra nişanı atmıştı Eylem, Kara’yı terk etmişti. Nedenini hiçbir zaman sormadım ama ateşler içinde o kızın ismini sayıklarken anladım ki hâlâ unutamamıştı. Bir gecenin sabahında elimde ıslak bezle Kara’nın yanında uyuyakaldığımda anlamıştım onun yanında uyuyabildiğimi. Bunu ona hiç söylememiştim ama o zeki bir adamdı. Bazı geceler yanıma gelip oturuyordu ve gün doğumunda kimse görmeden gidiyordu. Ben uyuyordum ama o uyumuyordu, bu yüzden yanına sınıra gelmeden gitmiyordum.

Uyku beni kendine çekerken karşı koyamadım, bu sefer o kâbusları görmeyeceğimi biliyordum. Kara yanımda kıpırtısız bir şekilde dururken, kendimi birkaç saat de olsa rahat bir uykunun ellerine bıraktım.

Bölüm 13

Gözlerim yavaşça açılırken, yavaş bir şekilde yattığım yerden doğruldum. Kara'ya baktığımda gözleri kapalıydı. Uyumuş olacağını düşünürken gözlerini araladı ve hiç uymadığını anladım bir kez daha. Sırtımı duvara verip oturdum, bunu ona yaşatmak da yaşamak da zordu. Baş ağrım geçmiş, bedenim aldığım uykunun etkisiyle enerjiyle dolmuştu. Mağaranın çıkışına baktığımda havanın gün doğmadan önceki hâli olduğunu fark ettim.

"Nöbete gidiyorum ben," diyerek ayaklandı Kara. Uzun boyundan başını eğerek mağaradan çıkarken seslendiğimde durdu.

"Kara, teşekkür ederim." Sesime yansıyan minnetle sadece başını salladı ve dışarı çıktı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Biraz daha burada oyalanırsam buradan çıktığım fark edilecekti. Ayağa kalkıp, üstümdeki tozu çırpıtm. Uyku tulumlarımız vardı gece uyumak için ama tek kişilik olan o tulumda Kara ile uyumak imkânsızdı. Kolumu kaldırıp, göğsünde duran kamuflajın kumaşını kokladım. Semih kokuyordu işte, onun teninin kokusuydu bu.

"Bu haksızlık ama!" İsyan eden sesimle gözlerim doldu. Dizlerim titrerken birkaç adımda çöktüm yere, kimse bu hâlimi görmemeliydi.

Şimdi ne yapıyordun? En son gözlerinde gördüğüm yangını bitmiş miydi? Belki de çoktan unutmuştu beni. Kalbim sızladı, kendime bile yalan söylediğimi hatırlattı bana. Semih beni unutmazdı, üstelik o geceden sonra hafızasına adım adım kazınmıştım. *“Onun sevdiği kadın Mihrem, sen değilsin,”* diye çılgınlıkla koparken beynimin her bir köşesinde derin bir nefes verdim. Elimini boynuna attım varlığını hissetmek istercesine.

Miran'ın kolyesinin içine geçirdiğim Semih'in yüzüğünü avucuma aldım. Doğru, kendi yüzüğümü ona bırakmıştım ama onun yüzüğünü de kendime almıştım. Ben hiçbir zaman onu unutmak için bir savaşa girmedim. Çünkü ben kaybedeceğim hiçbir savaşa girmezdim. Parmağım yüzüğün üstünde bir süre gezindi. Derin bir nefes daha çekip, kolyeyi yine görünmeyecek şekilde içime koydum.

Bu sefer adımlarımı sağlam atıp, küçük mağaradan çıktım. Büyük mağaraya geçip Fırat'ın temizleyip duvara astığı tavşanları aldım. Ateşi yakıp tavşanı üçgen yaptığım ağaç dallarına geçirdim. Üstüne biraz tuz serptikten sonra çevirerek pişirmeye başladım.

“Ooo, kahvaltıda ziyafet var.” Hüso'nun sesini duyunca tebessüm ettim. Başımı kaldırıp gözleri parlayan adama baktım.

“Kara'nın eseri, dün yakalamış. Diğerlerini de çağıralım, gün aydınlanmak üzere.” Kızarmış tavşanı ateşten alıp odun parçasından tutması için uzattığımda alıp içeriye girdi. Birkaç dakika sonra diğerlerinin seslerini duyduğumda kıkırdadım.

“Oğlum bu nasıl koku, uykudan bile daha tatlı.” Fırat'ın çocuksu mırıldanmasına Kesik'in sesi eklendi. Dün gece görmemiştim onu, geç gelmişti büyük ihtimalle.

“Ağzının suyu üstüne damlıyor, sinek kaçacak diyeceğim de o büyüklükten manda bile girer.” Gülüşme sesleri gelirken diğer iki çubuğu da aldım.

Altı kişi olduğumuz için iki kişiye bir tavşan düşüyordu

ki sırf et yiyeceğimizden daha doyurucuydu. Yanıma gelen Yıldırım baş selamı verdi, tebessüm ederek diğer tavşanı da ona uzattım. Son kalanı alıp, yanlarından ayrıldım. Soğumadan Kara'ya da götürmek istiyordum, o yakalamıştı sonuçta. Kayalıktan tırmanıp, iki dağın arasından çıktım. Uçurumun ucuna geldiğimde kayanın arkasında dürbünle baktığını fark ettim. Sessizce yanına ilerlerken beni fark edemeyeceğini biliyordum. Herkesin olduğu gibi benim de bir yeteneğim vardı. Görünmez olmak diyebilirdik buna, o kadar sessiz hareket ederdim ki "Hayalet" derlerdi bana. Timin ismi de buradan geliyordu, benim lakabımdan.

"Sana kahvaltı getirdim." Kara hiç ürkmedi bile sesimi duyunca, geldiğimi duymadığını biliyordum ama bunu nasıl başardığını da merak ediyordum.

"Kokun seni ele veriyor, rüzgâr arkandan esti." Uzattığım tavşanın çubuğunu ortadan ikiye böldü ve diğer yarısını bana verdi. Bir de bu yönü vardı, beden diliyle akıl okuyordu. Ben de oldukça iyiydim bu konuda ama Kara benden daha çok saha görevine çıkmış, pratik yapmıştı.

"Hareketlilik var mı?" Yanına oturup, canlı olarak görsen beni gülümseten ve seveceğim hayvanı iştahla yemeye başladım. Onun ömrü de buraya kadarmış, ne yapalım.

"Kesik'le sabah konuştuk, bugün buradan ayrılıyoruz. Hava kararmadan kendimize bir yer bulmamız lazım. Yarın gece baskın yapacağımız bir in var, koordinatları geldi. Kesik'in dediğine göre on kişi, silahlı gerilla. Geçen haftaki aramalarda durdurulan arabadan kaçan piç de içlerindeymiş." Kara sert bir ses tonuyla konuşurken bakışlarımı dağlara çevirdim.

Sınır devriyeleri sık geziyordu ama bizim olduğumuz bölgede sadece terörist grupları vardı. Türkiye'de yeni bir eylem planı haberi alınmıştı ve acil aramalar başlatılmıştı. Biz oldukça uzak kaldığımız için katılmamıştık ama durdurulan bir araba silahlı saldırı yapmış, o sırada sivil bir vatandaşı

kaçırmışlardı. Ortamda siviller de olduğundan asker ateş hattını sınırlı tutarken onlar asker, sivil ayırmadan kurşun yağmuruna tutmuştu herkesi. Yaralananlar dışında şükür ki ağır bir hasar yoktu ama o pislik kaçmıştı.

“Haber veririm bizimkilere, yarım saate çıkarız.” Yediğim etle tamamen doyduğumu hissedince kalanını Kara’ya bıraktım. Ayağa kalkıp kayalıkların arasına girip, mağaraya yöneldim.

Hüso, Yıldırım, Fırat ve Kesik yemeklerini yemiş, kalan közü dağıtmışlardı ben gelene kadar. Çantaların olduğu yere ilerleyip mataramı çıkartıp, su içtim. İçim yanıyordu resmen. Çantamı kenara bırakıp diğerlerine döndüm.

“Kara, gidiyoruz diyor. Yarım saate ayrılıyoruz buradan, kalanını Kesik daha detaylı anlatır.” Herkese baktıktan sonra Kesik’te kalınca bakışlarım, başını sallayıp onayladı. Silah cephaneliğini toplamak için yan tarafa geçtim.

Asıl ismi Hakan’dı bizim Kesik’in, benden iki yaş büyüktü. Yakalandığı bir görev sırasında işkencede kulak memesini kopardıkları için lakabı Kesik olarak kalmıştı. Başta herkes kulağı kesik dese de sonrasında Hakan’ın çok keskin duyu su olduğu ortaya çıkınca Kesik olarak kaldı. Dudak okumada oldukça ustaydı, üstelik en ufak fısıltıyı bile çok iyi duyardı. Yaza düğünü vardı, nişanlısı hemşireydi. Hatta o işkenceden çıktıktan sonra ilk müdahaleyi yapan kişiymiş. Bizim kulağı kesik oldu bir anda âşık Kesik.

Fırat’ın da konuştuğu bir sevgilisi vardı, bana bahsetmezdi ama Kara’ya söylerken duymuştum. Dönünce evlilik teklifi edecekmiş. Onun için de en iyisini diliyorum, hepsi mutlu olmayı hak ediyordu.

Bir tek Kara mutsuzdu aşktan yana, bir de ben vardım bahtsız bedevi. Gerçi Kara’nın nişanının neden attığını bilmiyordum ve hâlâ sevdiği de belliydi. Onlar için bir umut olabilirdi tekrardan bir araya gelmeleri konusunda. Bense yuva bildiğim bu dağların arasında tüketecektim yıllarımı.

Belki kör bir kurşunun hedefi olup, yumacaktım gözlerimi.

“Hayalet, çıkıyoruz.” Yıldırım’ın sesiyle son silahı da bacığımın içindeki askıya taktım. Elime aldığım ağır çantayla kapıya çıktım.

“Taşıma sırası kimde?” Çantayı işaret ettiğimde beklemeden Hüso sırtlandı. Çantanın ağırlığı yaklaşık kırk kiloydu, bir de bizim kendi sırt çantalarımız vardı. Bu yüzden sırayla taşıyorduk mühimmat çantasını, olası bir baskın ya da saldırıda mermimiz bittiği an ölmüş sayılırdık.

Kendi çantamı sırtıma taktığımda Kara’nın çantasını da Fırat aldı. Birkaç dakika sonra hiç burada olmamış gibi bütün izlerimizi silmiştik. Çöp poşetini de yaktığımız ateşe koymuşlar, duman çıkmamasını sağlamak için de toprağı kazıp közü üstüne dökmüşlerdi. Toprak hava aldığından da duman çıkmamıştı. En bilindik yöntemdi, kazılan toprağın içinde yakılan ateş duman çıkartmazdı. Kalan közler sönünce de toprakla üstü kapatılmıştı. Mağaranın içi oldukça nemliydi, toprak daha yumuşaktı. Bu yüzden fazla sorun yaşamamıştık.

Kurduğumuz tuzakları Yıldırım geri topladı bir sonraki yerimize tekrar yerleştirmek için. Aslında burada bırakabilirdik ama bizden sonra başka bir tim daha burayı kullanmak için gelirse kendi silah arkadaşlarımıza zarar verirdi. Bu riski göze alamadığımızdan her konuşlandığımız yerde tuzakları kurar, sonra iz bırakmadan kaldırırdık.

Kayalıktan çıktığımızda güneş yükselmeye başlamıştı ama sert dağ esintisinin soğuğu yakıyordu. Yüzüme kar maskemi geçirip, Kara’nın bizi beklediği düzlüğe indim. Kara çantasını Fırat’tan aldıktan sonra en önde yürümeye başladı. Koordinatları bizden daha iyi biliyordu, gece baskın yapacağımız yere yakın bir yerde kamp kurmamız gerekiyordu.

Tam dört saattir yoldaydık. Saat başı verdiğimiz on dakikalık molalarda ihtiyacımızı gideriyorduk. Kısa bir nefes verdikten sonra Kara bizi durdurdu. Geçtiğimiz dağlık arazinin en kıyısından ilerliyorduk, açık hedef olmaya niyetimiz yoktu.

İç kısımlar gözler önüne serildiğinden tehlike bize daha yakla-
şamadan hedefi görürdük.

“Bu gece burada kalalım, sabah tekrar yola çıkarız. Temiz su bulmamız gerek.” Herkes onaylarken ben de dağın yama-
cına doğru ilerledim.

“Bu geceki nöbet bende.” Arkama bakmadan konuştu-
ğumda onaylanmaya ihtiyacım yoktu. Kara’dan sonra emir
komuta bendeydi.

Burada temiz su bulmamız zordu ama kar sularını erit-
mek bizi idare ederdi. Ayak basılmamış toprağın üstüne ya-
ğan kâr, içtiğimiz sudan bile temiz olurdu bazen. Yürürken
fark etmemiştim ama üşümeye başlıyordum. Bulduğumuz
dalları toplayıp yine dumansız bir ateş yaktık. Hava aydınlık
olduğundan fark edilmezdi çıkan ışık. Burası tehlikeli bir ko-
numdaydı, gece feneri yakamazdık.

“Mizgin, telsiz sana.”

Hüso’nun sesiyle olduğum yerde kaldım. Buraya geldi-
ğim günden itibaren bir kez bile o telsize çağrılmamıştım.
Zorlukla yutkunup, arkamı döndüm. Hüso’nun uzattığı telsi-
zi alıp, diğerlerinden biraz uzaklaştım. Telsizi açıp kendi ko-
dumu söylediğimde karşıdan cevap geldi.

“1567. Hüso için helikopter göndereceğim iki gün son-
ra Mizgin, sen de geri dönecek misin?” Derin bir nefes
verip Oktay binbaşının sorusunu düşündüm ama cevap
belliydi.

“İzin verirsiniz görev süremi uzatmak istiyorum komu-
tanım. Kara’nın karşı çıkacağını sanmıyorum.” Başımı kaldı-
rıp baktığımda Kara da bana bakıyordu.

“Kara onayladı, zaten seçimi sana bıraktık. Dönmüyor-
san görevini altı ay daha uzattım, kâğıdını imzaladım şimdi.
Dikkat et kendine.” Cızırtılı telsizden binbaşının onayından
sonra omuzlarımdan yük kalktı. Altı ay daha Türkiye sınırına
girmeyecektim.

“Emredersiniz komutanım.” Telsizi kapatıp geri Hüso’ya verdim.

“Kimler gidiyor şimdi?” Yıldırım’ın sorusuyla herkes birbirine baktı. Hepsinin görev süresi bu hafta sonu doluyordu benim gibi.

“Ben gidiyorum, on beş günlüğüne yıllık izin kullanacağım, üç gün de babalık iznim var. On sekiz gün sonra geleceğim.” Hüso yüzünden tebessümle konuşurken görmediği kızının hasretini çekiyordu.

“Başka kimse yok gidecek,” diyerek kestirip attı Kara, benim kalacağımı biliyordu zaten. Fırat ve Yıldırım da uzatmıştı görev süresini.

Karanlık çökmeye başlarken hepimiz bir köşeye çekildik. Kara erittiğimiz kar suyuyla tıraş olmuştu, Fırat ilk nöbeti almıştı, Yıldırım bıçağıyla odun parçasından küçük bir bebek yapıyordu, Kesik tuzakları yerleştiriyor, bense kalan konserveleri çıkartmış, yaktığımız ateşin etrafına dizmiştim ısınması için. Karanlık bastırıldığında hepimiz hareketsiz kalacak, feneri yakamayacaktık. Derin bir nefes alıp ısınan kutuları sırayla herkese dağıttım. Ayda bir yiyecek bırakıyorlardı helikopterle. Belli noktalara bırakılan erzakları alıp, idareli kullanıyorduk. Arada Kara avlanır, sıcak yemek verdik.

Hava karardığında oturduğum yerden kalktım. Fırat’ın nöbet tuttuğu büyük kayanın ardına ilerledim, herkes dinlenmeye çekilmişti. Fırat gece görüş dürbünüyle etrafı tararken bastığım yerde ses çıkarttım. Beni duymaması hâlinde geldiğimi bilmezse vurabilirdi. Daha önce yaşandığından artık tedbirliydim bu konuda. Eli silahına giderken ben görünce omzundan indirdi. Hiçbir şey demeden oturduğu yerden kalktı. Ağır silahı ve dürbünü bırakıp yanında durduğum an ilerlemeye başladı.

Derin bir nefes verip yüzüme tekrar kar maskemi geçirip ağır silahın başına oturdum. Omzuma dayadıktan sonra

etrafı taradım bir süre. Hareketsiz geçen geceyi dinledim. Hayvan sesleri dışında duyulan herhangi bir ses yoktu.

Etrafa bakarken kolumdaki saate kaydı bakışlarım. Gitgide dakikalar ilerlerken havanın soğukluğu artmıştı. Dün gece uykumu aldığım için algılarımı açık, zihnim berraktı. Yarın geceki baskın için dinlenmiş olmam gerekiyordu, birkaç saatlik uyku beni fazlasıyla idare ederdi. Saatler birbirini kovalarken omuzlarımı geriye yatırıp esnettim ve parmaklarımı büküp açtım. Her saat başı bedenimi soğuk havada sürekli hareketsiz kalmaması için uyarıyordum.

Nöbet devri geldiğinde botun kar üstünde çıkarttığı ince gıcırta sesiyle başımı hafifçe yana çevirdim. Silahımı elimden bırakmadığım için herhangi bir атаға karşı da tedbirliydim. Yıldırım görüş alanıma girince geriye doğru hamle yapıp sessizce ayağa kalktım. Kısa bir baş selamı verdiğinde aldım. Yıldırım silahın başına yerleşirken ben de sessizce karanlığın avantajını kullanarak diğerlerinin yanına döndüm. Hepimizin bu gece dinlenmesi gerekiyordu, yarın gece şafağa kadar ayakta olacaktık. Hepsinin uykusu hafifti ama kendimi hissettirmeyecek kadar sessizdim.

Bakışlarım herkesin arasında gezinip kendime uyuyacak ya da sabahı bekleyecek bir yer ararken, Kara'nın gözleriyle karşılaştı. Başıyla yanındaki boş alanı gösterdiğinde içimi çeksem de ona doğru ilerledim. Yanında duran uyku tulumunu açıp içine girdim. Kara'nın uzattığı elini tuttum ve gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldığımda çok uzağımda olmadığı için kokusu ciğerlerime doldu. Göz pınarlarım özlemle, hasretle doldu ama yine de akmadı. Uzun süre önce bırakmıştı gözlerim yaş üretmeyi.

Esen rüzgârla beynime dolan anıların hepsi canımı yakmaya başladı. Kolları arasında uyuduğum her an, tenine dokunduğum her gece nefesimi kesti. "Uyu," dedi zihnim, "sen o kadın değilsin." Kalbim sızlarken kabullendim. Ben o kadın değildim, ben Mihrem değildim. Uyku beni alana kadar tekrar ettim.

Ben Mihrem değilim.

Koluma dokunulmasıyla gözlerimi açtığımda gün yeni ağrıyordu. Başımı yana çevirdiğimde Kara elimi işaret ettiğinde elini bıraktım. Birazdan nöbet için Fırat kalkacaktı ve bizi bu hâlde görmesi çok kötü olurdu. Benim Kara'dan tamamen uzaklaşmamı istiyordu. Bunun da tek bir sebebi vardı. Başıma gelenleri biliyorlardı, onlar benim ekip arkadaşımdı. Semih dışında bütün olanlar anlatılmıştı hepsine. Semih, görev dahilinde olmadığı için ben anlatılması konusunda karşı çıkmıştım ve binbaşı da beni onaylamıştı. Fırat da Mirza ile aynı düşünceye sahipti.

Sen âşık olduğun her adamı öldürürsün Mizgin.

Haksız da sayılmazlardı. Tulumun içinden çıkıp, sessizce katladım. Kara birkaç saat daha uyuyabilirdi, elini tuttuğum saatler içinde uyumadığını biliyordum. Sırt çantamdan çıkarttığım konservemi açtım. Ton balıklı olan konservemi içimi çekerek yemeye başladım. Gün aydınlanırken yemeğimi yemiş, karnımı doyurmuştum.

Üşüdüğüm için sessizce kalkıp, kurumaya yüz tutmuş ağaç dallarını toplamaya başladım. Islak ağaç dalları daha fazla duman çıkarıyordu, bu yüzden kuru olanları bulmam gerekiyordu. Yerler kar olduğu için genelde ağaçların dallarını kırıyordum. Zaten kuru olan ağaçlar kendini belli ediyor, dallarının içi çürümüş oluyordu. Geri döndüğümde diğerleri de uyanmıştı. Fırat nöbete gitmiş, konserveler yenmeye başlanmıştı.

"Sen de al yemeğini." Kesik'in seslenmesiyle dalları kenara bırakıp ona doğru döndüm.

"Hallettim ben o işi uyanınca, size afiyet olsun." Yere çöküp cebimden çıkarttığım çakmakla dalları tutuşturdum. Sığınak olarak kullandığımız alanda kar yoktu, zemin kuru olduğu için ateş hızlıca yanmıştı.

Ellerimi sıcak ateşe tuttum. Gecede tuvalet ihtiyacımı gidermediğim için sıkışmıştım. Çantama yöneldim, içinden

ıslak mendil kutusunu çıkarttım. Dağda taşta “Hani tuvalet nerede?” diyemiyorduk. Mecburen neresi müsaitse orayı kullanıyorduk. Beş adamın içinde tek kadın olunca onlar da hâlden anlıyor, ben tek çıktığım zamanlar peşimden gelmiyor ya da bir yere gitmiyorlardı. Bir keresinde Yıldırım’ı neredeyse o hâlde yakaladığım için -ki arkası dönüktü- o zamandan sonrada onlar bana “su dökmeye” gittiklerini haber verir olmuşlardı. Erkekler arasında pek sorun değildi bu durum ama benim aralarında olmam onları da zorluyordu.

İhtiyacımı giderip geri döndüğümde herkes yemeğini yemişti. Islak mendil kutusunu çantama geri yerleştirdim. Ellerimi mataramdaki suyla yıkadıktan sonra eldivenlerimi giydim. Hava buz gibiydi, ellerim suyun etkisiyle daha çok üşümüştü. Ateşe yakın bir yere oturduğumda Kara ortaya geçip herkese baktı, plan zamanı gelmişti.

“İçeride on kişi var, boşaltılan köylerden uzakta, tek katlı bir gecekondur gireceğimiz yer. Binbaşının söylediğine göre içerisi mühimmat dolu, buradan giden silahlar sınırdan geçirilip eylemlerde kullanılacak. Bizim işimiz adamları indirip, mühimmatı yok etmek. Buradan mühimmatı çıkartmak zor, tamamen ortadan kaldırmak için bomba düzeneği kuracağız. Kesik nöbetten gelsin bomba düzeneğini halleder, Mizgin sen düzenekleri yerleştireceksin en sessiz ve hızlı olanımız sensin. Fırat ve ben içeriden, Yıldırım da dışarıdan adamları indireceğiz. Hızlı olmamız gerekiyor, onlar destek çağırmadan biz uzaklaşmış olmalıyız. Sorusu olan?” Kara planı açıkladıktan sonra hepimize tek tek baktı. Kimseden ses çıkmadı.

“O zaman hazırlanın, yarım saate çıkıyoruz, yolumuz uzun.” Başımızı sallayıp onayladık.

Fırat, Kesik’i çağırmak için giderken biz de çantaları topladık. Ateşi söndürdüğümde Kesik gelmiş, Kara planı ona da anlatmıştı. Her şey hazır olunca Fırat da bize katıldı ve omzumuza astığımız çantalarımız, ellerimizde silahlarımızla yola çıktık.

Kar maskemi yüzüme geri takmıştım, hafiften başlayan tipi gecenin buza çekeceğini haber veriyordu. Kar yağışı aslında bir yönden iyi olmuştu, izimiz tamamen siliniyordu. En önde Kara, sonra ben, Yıldırım, Kesik, Fırat ve Hüso olarak sıralanmıştık.

Ellerimiz tetikte, her an hazırdık. İki kere mola vermiş, onar dakika dinlemiştik. Uzun mola için durduğumuzda boşaltılan köylerden birindeydik. Hava kararmaya başlamıştı, kış olduğu için saat dördü geçtikten sonra alaca karanlığa kalıyorduk. Boş evlerden birine girdiğimizde evin bir tarafı atılan roketatarlardan nasibini alıp yıkılmıştı. Burayı terk etme sebepleri de bu yüzdendi zaten, ölmek için evlerini, yurtlarını geride bırakmışlardı. Burada yaşayanların geneli ya çocuk ya da yaşlı kesim olan sivil halktı. Derin bir nefes verip, duvar dibine oturdum.

“Yemeğinizi yiyin, enerjinizi toplayın.” Kara’nın emriyle çantamı açtım. Son iki kutu konservem kalmıştı, yarın yemek bırakılacaktı.

“Buradan nasıl çıkacağız geri?” Fırat’ın sorusuyla ben de dikkat kesildim. Bu kadar içe daha önce girmemiştik ve bu topraklar terörist kaynaklıydı.

“Yarın için helikopter gelecekti zaten, şafakta bizi alacaklar. Üsse döneceğiz, binbaşıyla konuştum, iki gün izin verildi.” Kara yemeğini yerken başını kaldırmamıştı bile.

Normalde uzun süreli görevlerin izinleri belli olmazdı. Ne zaman görev biter ya da zamanı uzar, o zaman ara verilirdi. Dün telsizde binbaşının sorusuyla anlamıştım zaten, görev süresi uzadığı için üsse dönmemiz gerektiğini. İki gün dinlenip, geri dağlara çıkacaktık. Hüso evine dönüp, kızına ve eşine kavuşacaktı.

“Abi son dakika haber veriyorsunuz hep, annem bir gün beni karşısında görünce kalpten gidecek,” diye sitem etti Fırat.

“Oğlum söylesene, telefonun var, annene, ‘Ben geliyorum,’

diyeceksin.” Kesik gülerek Fırat’a takıldığında ben de tebesüm ettim.

“Kıza evlilik teklifi edecek ya, anne bahane bunda Kesik. Romantik prensimiz iki güne o teklifi sığdırabilir mi, onu düşünüyor şu an.” Hüso imayla konuştuğunda Yıldırım da ona katıldı.

“Ellerimde çiçekler, kapıdan sırlıslıklam, görürsen bir gün şaşırma.”² Kesik mırıldandığında Fırat yüzünü buruşturdu.

“Gerçekten seviyorsa yüzüğe bile gerek yok, parmağına ip bağlasan da yeter. Kalp ona söylediğini değil, istediğini seçiyor sonunda.” Kara’nın dalgın bakışlarıyla söylediği cümlelerden sonra ortam sessizleşti.

Yenen konservelerin ardından dinlendikten sonra tekrar çantaları sırtlayıp çıktık yola. Kesik yerleştireceğim bombaların düzeneğini kurmuş, göstermişti nasıl başlatacağımı. Yirmi saniye geri sayımı vardı, hemen evden çıkmam gerekiyordu sonrasında. Kendimiz de patlayıcı yapabiliyorduk ama Kesik’in farklı bir tarzı vardı bu konuda. Patlayıcılar üzerinde defalarca kez oynayıp, istediği şekli verebiliyordu. Sonra bum! Taş üstünde taş kalmıyordu, ortalık toz duman.

Sürünerek ilerlediğimiz on dakikalık mesafede başımızı bile kaldırmamıştık. Yer kar olduğu için şanslı sayılabilirdik, toz kaldırmıyorduk. Bu arada yağmaya başlayan tipi durmuş, gecenin karanlığı çökmüştü. Üstümüzdeki kıyafetler nanoteknoloji olduğundan beden ısımızı koruyordu ama aynı şeyi el ve ayak parmaklarımız için geçerli değildi. Her ne kadar koruyucu olsa da temas ettiğimiz yerin soğukluğu işliyordu.

Kara eliyle evi gösterdiğinde Hüso yerine konuşlandı, dışarıdan müdahale edecekti. Fırat ve Kara evin etrafını sarmak için hareketlendiğinde evi incelemeye başladım. Gece karanlığında rengi pek fark edilmiyordu ama beyaz olduğunu düşünüyordum dış cephesinin. Bazı camları gazete kâğıdıyla örtülmüştü, kırıktı. Pencereden sızan ışık içeride birilerinin

2. İlhan Şeşen - Ellерimde Çиçekler.

olduğunun habercisiydi. Evin kapısı bir anda açıldı ve dışarıya iki kişi çıktı. Olduğumuz yere iyice sinerken Kara evin etrafından dolanmıştı. İkili sigara içiyordu, içerisi mühimmat doluydu, patlamayı göze alamamışlardı anlaşılan.

Kara ve Fırat kapıdan uzaklaşan adamların arkasından yaklaşıp daha ne olduğunu bile anlamadan boyunlarını kırmıştı, sessiz ve anında iş bitirici. Karanlık bir köşeye bedenleri çektikten sonra bilerek ses çıkarttılar. Duvarın iki yanına saklandıklarında kapıdan çıkan iki adam daha onların tuzağına düşmüştü. Bu sefer evin içinden ateş edilirken Hüso devreye girmiş, camdan gördüğünü indirmeye başlamıştı.

Kesik elime üç tane bombayı verdiğinde ayağa kalkıp koşmaya başladım. Hüso ve Kesik arkadan beni koruyorlardı. Adımlarım hızlanırken evin duvarına ilk bombayı yerleştirdim. İkincisini de yerleştirdikten sonra kırık olan pencereden içeriye girdim. Evin arka odasıındaydım ve burası tam mühimmat yuvasıydı. Parlayıcılardan tüfeklere, mermilere kadar çok fazla şey vardı. Hızlı olup, bombayı en fazla etki edeceği diğer bombaların arasına yerleştirdim. Zamanlayıcıyı ayarladığım an çıkıp duvara taktığım bombayı da çalıştırmam gerekiyordu.

Kapı bir anda açılınca bacağımdaki silahı çıkarttım. Burada ateş edersem hepimiz havaya uçardık. Karşımdaki saç sakalına girmiş pislik de bunu göze alamamış olacak ki hızla bana doğru ilerledi. Silahımı yerine takıp ayağa kalktım. Üstüme atıldığında yana kayıp yumruğunun etkisinden kurtuldum. Bu sefer beklemeden dizimi kaldırıp karnına sert bir darbe gönderdim. Küfürler ederken kızaran yüzüyle tekrar hamle yaptığında önüme gelen avantajı kullandım, adamla aynı boydaydık aşağı yukarı. Benim saçlarım kar maskemin altında kalırken, onunki açıktaydı. Saçını tuttuğum gibi yüzünü sertçe duvara çarptım. Yüzünden gelen ezilme sesiyle bir kez daha vurup geriye doğru yere attım. Adam yere düşerken yüzü kan içindeydi, en sevdiğim kısım da buydu. Kadın diye hafife alıyorlardı beni.

Dışarıdan mermi sesleri kesilirken daha fazla oyalanmam gerekiyordu. Bombayı bıraktığım yere ilerlerken ayağımdan çekilmemle tökezledim. Yüzüne attığım sert tekmeyle başı geriye düşerken ileriye doğru atılıp bombayı aldım. Gözlerim hızla açılırken bomba aktive olmuştu. Sendelediğim sırada basmış olmalıydım. Sayaç on beş saniyeden geriye sayarken hızla kapıya doğru ilerledim. Kara ve Fırat buradaydı.

“Bomba patlayacak! Kaçın!” Bağırmaımla birlikte kapıyı açtığımda Kara ve Fırat da koşmaya başladı.

Öne doğru atılırken belimden tutulduğum gibi çekildim. Kapı tekrar kapandığında yüzüme sert bir yumruk yedim. Geriye doğru sendelerken gözlerimin önünde şimşekler patladı. Son beş saniye kalmıştı. Gözlerim kapanırken büyük bir arbedenin sesi geldi ve havalandığımı hissettim. Ben daha ne olduğunu anlamadan kendimi dışarıda bulmuştum. Derin bir nefes aldığımda Kara’nın geri döndüğünü anladım. Son anda peşlerinden gelmediğimi fark etmiş olmalıydı. Ayaklarım yere basarken büyük bir patlama sesi duyuldu. Yüzümdeki maskemi çıkartıp gözlerimi açtım.

Başımı kaldırdığım an gördüğüm yüzle dudaklarımdan ismi döküldü aylar sonra. “Semih?”

Bölüm 14

Karşımda duran adamın varlığına inanamıyordum. Bu bir hayaldi, kesin bombanın etkisinde kaldım hatta bayıldım şu an ben. Ölmüş bile olabilirim. Öldüm madem, niye cehenneme gittim ki ben? O kadar da iyilik yaptım ama kesin bu devin ahı tuttu bana, o yüzden cehenneme postaladılar direkt beni.

“Eee, ateşi kim yakıyor?” Sorumla birlikte gözlerini üstümden çekti.

“Ateşi çoktan yakmadın mı?” Boğuk çıkan sesini duyduğumda bir adım geriye gittim.

Bakışlarım arkasına kaydığında diğerlerinin bize doğru geldiğini gördüm. Kara endişeyle öne doğru atıldığında Semih’in önüne geçti. Kollarımdan tutup hafifçe beni sarsarken şoka girdiğimi anlamıştı sanırım. Bal rengi gözleri biraz önce Semih gibi üstümde endişeyle dolaştı.

“Kahretsin, tam arkamdan geliyordun Mizgin ne oldu orada?” Sert sesiyle kendime gelir gibi olurken Kara’nın ellerini kollarımdan ayırdım.

“Bunu sonra konuşacağız Kara, onun ne işi var burada?” Başımla biraz ilerisini işaret ettiğimde hâlâ orada olduğunu bilsem bile dönüp bakmadım.

“Helikopter iki dakika içinde burada olacak üsse dönünce

konuşacağız.” Kara’nın emriyle herkes hazırlanmaya başlamıştı.

Arkamı dönüp biraz önce saklandığımız yere ilerledim kimseye bakmadan. Çantamı sırtıma alıp bereyi cebime soktum. Hırslı adımlarım karlı zeminde ses çıkartırken biraz önce büyük bir patlamayla havaya uçan eve baktım. Alevler her yerini sarmış, artçı patlamalarla devam ederken hâlâ yanıyordu. Uzaktan gelen helikopter sesiyle gözlerimi alevlerden çektim ve ekibimin yanına adımladım.

Önce kabullenememe, şimdi de inkâr durumuna geçmiştim. Onu görmezden gelirsem sanki yok olup gidecekmiş gibi ona bakmıyor, varlığını hissetsem bile aklım sorularla dolu ve çıldırmanın eşiğine gelsem dahi sessiz kaldım. Burada ne işi vardı? Benim için mi gelmişti yoksa görev miydi? Tesadüf müydü yoksa planlı mı? Yetmemiş miydi üstüme kurduğu planları da hâlâ karşıma çıkacak cesareti vardı?

En son onu gördüğüm güne gittiğimde kalbim öyle bir sızladı ki gözlerimin yandığını hissettim. Bu verdiğim ceza sadece ona değildi o gün ben kendimi de cezalandırmıştım. Uğur’un her defasında demek istediği buydu. “Sadece o yanmayacak Mihrem kendini de ateşe atıyorsun,” diye her uyardığında ben zaten ateşler içinde yanıyordum. Bir ihanetin gölgesinde yaşamaktansa adım adım o ateşe ilerlemeyi seçmiştim.

“Mizgin gidiyoruz!” Kesik’in bağırmasıyla bir kâbustan uyanırcasına silkinip kendime geldim. O an fark ettim olduğum yere çakılı kalan adımlarımı.

Helikopterin sesi tam tepemizden gelirken, hepimiz evden olabildiğince uzaklaşıp yüksek bir yerde durduk. Tekerlekleri yere değmeyen helikopterin kapısı açıldığında hızla içine atladım ve köşeye geçtim. Çantamı çıkartıp kenara koydum. Kimseye de bakmıyordum, yok saydığım sadece bir kişi olmasına rağmen. Burada, şimdi ona içimden geçenleri haykırmıyorsam, tek nedeni kimsenin bir şey bilmiyor olmasıydı. Bilinsin isteseydim, zaten en başından kendim anlatırdım.

Semih geldiği yere geri dönecekti, bunun için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

“Bir selam bile vermiyorsun, alındım, çok ayıp.” Başımı hızla kaldırdığımda karşımda oturan Ercan bana göz kırptı. Ağzım açık kalırken zorlukla nefes alabildim.

“Komutanım yorgun düştü Ercan, ondandır yoksa bizi görmezden gelmez.” Ercan’ın yanına oturan Uğur rahat bir şekilde emniyet kemerini takıp bana baktı.

“Siz burada ne halt yiyorsunuz?” Neredeyse çığlık atar gibi çıkan sesimle helikopter havalandı. Ercan ve Uğur birbirine bakıp omuz silkti sadece.

Helikopterin havalanışının ardından herkes binmişti. Başımı yan tarafıma çevirdiğimde Semih’in yanıma oturduğunu fark ettim. Yüzünde alaycı bir gülüş vardı ve tam gözlerimin içine bakıyordu. Dalga mı geçiyordu?

Büyük bir gürültüyle sarsılırken arkamızda kalan evin içindeki bütün bombalar tetiklenmişti anlaşılan. Evin içindeki bombayı aktif hâle getirmiş olsam bile dış duvardaki iki bombayı etkinleştirecek zaman bulamamıştım. Şimdiyse onlar da patlamıştı ve artık mühimmat tamamen küle dönüşmüştü.

“Görev başarılı binbaşım.” Kara’nın telsizle yaptığı görüşmeden sonra sınırda kurulan üsse doğru yola çıktık.

Yanımda oturan adamın varlığını yok saymak benim için mümkün değildi, üstelik karşımdaki iki adam bana böyle bakıyorken. Anlayış doluydu bakışları. Hadi Uğur her şeyi biliyordu da böyle, peki Ercan neden böyleydi? Belki de Semih ona gerçeği anlatmıştı ve o da bana hak veriyordu. Uğur affetmiş miydi Semih’i? Merak damarlarımda saf bir istekle geziyordu.

“Fırat, kalk yerinden.” Ayağa kalktığımda emniyet kemerini bağlamak için uzanan eli durdu ve öfkeyle başını kaldırıp bana baktı. Onu seçmemin nedeni sorgulamayacak olmasıydı. Hâlâ ona karşı kızgın olduğumu düşündüğü için

uğraştığımı düşünecekti sadece. Fırat yerinden kalkarken yanından geçip, kalktığı yere ben oturdum.

Kesik ve Yıldırım'ın arasına yerleşince derin bir nefes aldım. Başımı kaldırıp baktığımda karşımda oturan Kara, kaşlarını çatmış bir şekilde Semih'e bakıyordu. Bakışlarımı Semih'e çevirmek istemesem de karşılıklı bir anlaşmazlık mı yaşadıklarını merak ettiğim için sağ tarafıma döndüm ki dönmez olaydım. Bana bakıyordu.

Hızla önüme dönüp geriye yaslandım ve tek kelime etmeden gözlerimi kapattım. Sadece biraz daha dayanacaktım, sonra ondan kurtulup izimi yeniden kaybettirecektim. Afganistan'a ya da Lübnan'a gidebilirdim. Binbaşıyla konuşup şu uzattığım yurt dışı görevinin hangi ülkede olduğunu tartışabilirdim. Sonuçta ben ülke belirtmemiştim.

"Tanışmadık daha, ben Hüso." Gözlerimi açıp baktığımda Uğur'a el uzattığını gördüm. Yan yana oturuyorlardı.

"Uğur ben de," diyerek sıktı karşılık olarak.

"Yeni ekip misiniz siz? Gerçi üç kişilik ekip olmaz ama," diyerek ekledi Kesik.

Ekip olmadıklarına emindim. Hiçbiri bizim aldığımız eğitimi almamışlardı, onlar saha adamı değillerdi. Göreve gidiyorlardı, işlerinde de çok iyi olabiliyorlardı ama bizim yaptığımız işte iyi değil, mükemmel olmak gerekiyordu. Semih'e meydan okuduğum anlar geldi gözümün önüne, benden iyi değildi. Bunu profesyonel birisi olarak söylüyordum ki onun uzman olduğu alanlarda bile ben daha iyiydim.

"Üsse geçince konuşuruz." Semih'in net sesi aradaki bütün iletişimi bıçak gibi kesip attı.

Ne saklıyordu daha benden?

Kafam tamamen dağılırken, iniş anonsu yapılmıştı. Emniyet kemerimi taktıktan sonra yerimde sabit bir şekilde durdum. On dakika sonra aklımdaki düşüncelerin içinde kaybolmuş, zaman ve mekân algısı yitirmek üzereyken iniş

yapmıştık. Yine kimseyi beklemeden çantamı aldığım gibi kendimi dışarıya attım. Ay çoktan gökyüzündeki yerini almıştı, gece yarısını geçmiştik.

Üs dediğimiz yer sınırda karakol olarak kurulmuş ama daha geniş çaplı bir alana yayılmış yerdı. Çevresi tel örgü ve askerlerle çevriliydi. Kırk dakikalık bir yürüyüş mesafesinden sonra Türkiye sınırına geçebilirdiniz. Bu yüzden çok kritik bir nokta üzerine kurulmuştu. Üç katlı olan bu alanın birinci katı burada kalan askerler için yatakhane, ikinci katı yemekhane, üçüncü katı ise tamamen toplantı odaları ve gelen istihbaratları değerlendirip, plan yapan ekiplerin yeri idi. Arka tarafında helikopterler için iniş alanı ve küçük bir revir vardı.

“Ekipten olanlar kalsın.” Çantamı girişteki nöbetçi askere verip arkamı döndüm. Semih, Uğur, Ercan merdivenlere doğru yönelirken diğerleri önümde durdu.

“Kara, sen kaç göreve katıldın?” Bakışlarım yüzbaşıya dönünce çantasını bir kenara atıp bana baktı.

“Saymadım Mizgin.” Cevabıyla diğerlerine baktım tek tek.

“Sayamadığın kadar çok göreve katılıyorsun ve bana içerde ben bombayı yerleştirirken adam sağ bıraktığını söylüyorsun! Hani içerisi temiz olunca girecektim ben? O şerefsiz bombayı patlatsa şimdi ailelerinize tabut içinde göndermek için parçanızı arıyorlardı orada! Bir daha temiz değilse bekleyeceksin, yapamıyorsan da emin değilsen de uyaracaksın!” Sert sözlerimi gözlerinin içine bakarak söyledim. Bu ekibin lideri o olabilirdi ama asla benden üstte değildi.

“Niye uzatıyorsun, sonuçta hepimiz iyiyiz.” Fırat herkesin önünde Kara’ya kızmamı yedirememiş olmalı ki lafa atladı.

“Hüso kızın kaç günlük oldu bugün?” Fırat’tan bakışlarımı çekmeden sorduğum soruya anında cevap geldi.

“34 günlük komutanım.” Özlemi ağır gelen adamın konuşurken bile sesi titriyordu.

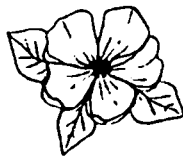
“Bu adam 34 günlük kızının kokusunu içine çekmeden ölse benim gözlerim açık giderdi Fırat. Ben kaç ölüm gördüm, hâlâ kendime yediremiyorum. Sen görev arkadaşının yaptığı küçük bir hata yüzünden öleceksen yaşama zaten!” Fırat’ın elleri yumruk olurken bakışlarım tekrar Kara’ya döndü.

“Mizgin-” Fırat devam edemedi Kara yapıştı yakasına.

“Kes sesini artık! Burada ben susuyorsam kimsenin konuşmaya hakkı yok çünkü haklı! Bir daha görev emirleri dışında senden üst olan birisine ismiyle hitap etmeyeceksin Fırat. O bunu hoş görüyor olabilir ama yerinde başkası olsa sürgün eder oğlum seni! Aklını başına al artık, kimsenin senin savunmana ihtiyacı yok.” Kara ellerini çekerken, Fırat başını sallayıp onayladı sadece.

“Komutanım, toplantı odasında binbaşı sizi bekliyor.” Askerin gelip haber vermesiyle merdivenlere yöneldik.

Derin bir nefes verip basamakları çıkmaya başladım. Semih yüzünden sinirlerim altüst olmuştu ama biraz önceki konuşmanın onunla bir ilgisi yoktu. Yine aynı tepkiyi verirdim çünkü bu işin şakası yoktu. Plana göre herkesi kapıya çeceklerdi ve içeride kimse olmayacaktı ben içeriye girdiğimde. Ben ölsem bile kaybedecek bir şeyim yoktu ama diğerlerine baktığımda hepsinin geride çok büyük kayıpları vardı. Yine onları düşünüyordum.

Semih

Uğur ve Ercan telefonda konuşmak için yan odaya geçerken ben toplantı odasına geçtim. Burada cep telefonu çekmiyordu sinyal kesiciyle engelledikleri için. Sadece tek bir hattın iletişim kuruluyordu. Kenardaki hazır kahvelerden birini bardağa boşaltıp, üstüne sıcak su ekledim. Kahvemi alıp san-

dalyelerden birini çekip oturdum. Biz yukarı çıkarken Mihrem'in bağrıışlarını duymaya başlamıştık.

Bakışlarında yer edinen şaşkınlığı hatırlayınca yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Gözleri kısılmış, yüzüne büyük bir şaşkınlık dalgası hâkim olmuştu. Kucağıma aldığımda kalbimin yerinden çıkacağını hissetmiştim ama o an patlama önceliğimdi. Mihrem'i oradan sağ bir şekilde çıkartmaya odaklanmış, birkaç dakika kucağımdaki varlığıyla yetinmeye çalışmışım. Kapı açılınca dikkatim dağıldı.

"Mizgin aşağıda kuduruyor, ekibi birbirine katmış." Binbaşının sözleriyle ufak bir kahkaha firar etti dudaklarımdan. Karşımdaki adamla artık ast-üst komuta ilişkisini bir kenara bırakmış, dost olmuştuk.

"Tahmin ediyordum zaten, kan kusturuyordur hepsine. Aslında hak etmiyor da değiller. Mizgin'i geride bırakmaları onların hatasıydı." Her Mizgin dediğimde nefesim tıkanıyor-du ama onun gerçek kimliği buydu. Ne kadar zor olursa olsun, kabullenmem gerekiyordu bir an önce.

Binbaşı başını iki yana sallayıp, aşağıdakilere sabır diledi. Mihrem'in isteyince ne kadar acımasız olduğunu birinci elden test etmiş birisi olarak yüzümdeki gülümseme yerini derin bir iç çekişe bıraktı. Koskoca bir yıl, dört mevsim, on iki ay, elli iki hafta, üç yüz atmış beş gün geçmişti. Boğazıma büyük bir yumru oturdu.

"Sizin aranızda bir sorun yok, değil mi? Mizgin'in eski kimliğinde sizin ekiple birlikte çalıştığını biliyoruz." Tek kaşını kaldırmış, en baştaki sandalyeye oturan binbaşının gözlelerinden sorgular bir ifade geçti.

"Mizgin, Mihrem'ken tanıştı bizimle, biliyorsunuz. Şimdi onu böyle görmek tuhaf geliyor, inkâr etmeyeceğim." Önümde duran kahveden büyük bir yudum alıp, boğazımda oluşan kuruluğu giderdim. Dilimin ucuna kadar gelen cümleyi yuttum.

Karımı böyle görmek zor geliyor.

Her ne kadar buradaki kimse bizim geçmişimizi bilmese de o benim karımdı. Resmî olarak aramızda bir evlilik bağı oluşmasa dâhi birlikte verilen bir yeminimiz vardı. Mizgin bana yemin etmese bile Mihrem bana bir yemin etmişti. O hâlâ benim karımdı, bunu hiçbir gerçek değiştiremez, bana kabul ettiremezdi.

“Diğerleri toplantı için gelir birazdan.” Binbaşının sözleri bittiği an kapı tıklatılıp açıldı ve bir çift öfkeli göz beni hapsine aldı.

İçeriye giren ekibin ardından Ercan ve Uğur da yerini aldı. Tam karşıma oturduğunda gözlerini benden çekip masadaki dosyayı açtı. Bir yanıma Uğur, diğer yanıma Ercan geçmişti. Masa yuvarlak olduğu için hepimiz birbirimizden uzakta kalıyorduk. Binbaşının konuşmasıyla dikkatimi ve gözlerimi Mihrem’den çektim.

“Operasyon içinde pürüzler olsa da tebrik ederim, başarılı bir iş yaptınız. Kısa bir tanışma faslına geçelim, sonra konuyu anlatacağım.” Binbaşı eliyle bizi gösterdiğinde öne tabii ki Ercan atıldı.

“Teğmen Ercan Varlı.”

“Üsteğmen Uğur Fişek.”

“Üsteğmen Semih Karaaslan.”

Mihrem’in bakışlarına yerleşen şaşkınlığı görmek için gözlerine baktım. Kaşları çatılmıştı, bir sene içinde nasıl bu kadar hızlı rütbe atladığımızı merak ettiğine emindim. Eh, bu bir süre daha sır olarak kalacaktı.

“Yüzbaşı Kara.” Başımı çevirip masanın başında oturan adama bakıp, kısa bir baş selamı verdim.

“Teğmen Hüseyin Sürmenoğlu.” (Hüso)

“Astsubay Fırat Çelebi.”

“Üsteğmen Onur Yıldırım.”

“Üsteğmen Hakan Çınar.” (Kesik)

Herkes kendini tanıttı, bir kişi dışında, sessiz kalmayı seç-

ti. Ne Mizgin dedi ne de Mihrem. Bu odadaki kişilerin yarısı onu Mihrem, diğer yarısı Mizgin olarak tanıdı. Oysa kendine hiçbir isim vermedi. Gözlerini elindeki dosyaya sabitlemişti, sakindi. Lakabı gibi Hayalet olmayı seçti.

“Herkes tanıştığına göre konumuza dönelim. Hüseyin artık sınır dışı görevin bitti, evinde ailenle birlikte devam ettireceğiz seni, tayin kâğıdın geldi. Bursa’ya gidiyorsun, hayırlı olsun.” Yeni çocuğu olacak olan üsteğmendi sanırım. Binbaşının sözleriyle derin bir nefes verdi. Helikopterde konuşurken duymuştum, bir yönden iyi olmuştu.

“Komutanım ama ben dilekçe vermemiştim ki tayin için.” İşte bunu söylemen iyi olmadı be Hüseyin.

“Oğlum senin eşin memur değil mi Bursa’da? Eş durumundan çıkmış tayinin.” Siz öyle sanın binbaşım, neyse bunu da atlattık.

“Evet, belediyede memur olarak çalışıyor komutanım. Ne diyeyim, çok iyi oldu bu bir senelik görevin ardından.” Aynen Hüseyin sorgulama devam et.

Mihrem’e kayan bakışlarımla kaşlarını çatmış, bana baktığını gördüm. Zeki kadın, bizim ani gelişimizi ve ekipten birinin ayrılması arasındaki bağı kurduğuna emindim. Eksik noktaların çoğunlukta olduğunu da biliyordum ama özel olarak öğrenmek isterse eğer seve seve anlatırdım.

“Hüso’nun yerine Semih keskin nişancı olarak ekibe dâhil olacak.” Binbaşının sözleriyle birlikte bütün bakışlar bana dönse bile beni sadece biri ilgilendiriyordu.

“Bir şey sormak istiyorum binbaşım. Bu özel bir ekip ve siz her önüne geleni alıyor musunuz? O zaman askere gelen erleri de alalım, tam olsun.” Mihrem’in sesi net çıksa bile altındaki alayı anlamak için ses tonuna gerek yoktu.

“Bu iş için yeterli görüldüğüne göre yoldan geçen biriyle denk olamaz, değil mi Mizgin? Ayrıca sen yeteneklerini daha iyi bilirsin, ne de olsa eski ekip arkadaşın. Yine birlikte çalışacaksınız.” Bu binbaşmayı sevdim bayağı, adam sözünü asla

çekmiyordu. Masada oluşan sessizlikse bu bilgiyi diğer ekip üyelerinin bilmemesindendi.

“Uğur ve Ercan da artık ekipte olacaklar. Şimdi 48 saatınız var dinlenmek için. Hüseyin sen de arkadaşlarınla vedalaş, bir saate yola çıkacaksın. Sana da iyi yolculuklar Hüseyin. Allah analı babalı büyütsün, kızın olmuş. Ben buradayım, bir şey olursa da gelirsiniz.”

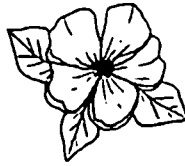
“Sağ olun komutanım.” Hüseyin’in yüzüne geniş bir gülümseme yayılırken binbaşı başını sallayıp odadan çıktı.

Mihrem de beklemeden hızla açık olan kapıdan çıktı. Herkes Hüseyin’le vedalaşırken ben onun gidişinde takılı kalmıştım. Binbaşı ile konuşup görev yerini değiştirmek isteyecekti ama boşuna bir uğraştı. Karşısına bugün çıkmamın bir nedeni vardı. Görev süresini dün altı ay daha uzatmıştı.

Mihrem ne yaparsa yapsın, benden altı ay uzak duramayacaktı.

“Semih bu sefer onu bekleme.” Uğur’un sesiyle bakışlarımı kapıdan çektim.

“Buraya gelirken her şeyi göze aldım Uğur, ikinci bir kaybediş olmayacak.” Kararlı çıkan sözlerimden sonra ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim.

Mizgin

“Binbaşım, lütfen bu mantıklı bir karar değil.” Israrım üstüne elindeki dosyayı bırakıp biraz önceki itirazlarım gibi görmezden geldi yine beni.

“Görev emri imzalandı ve güven problemi yaşayacağınızı düşünüyorsan, ben üçüyle de konuştum. Sana güvenleri kendilerinden bile çok.” Kesin emir tonundan sonra başıyla kapıyı gösterdi çıkmam için.

Derin bir nefes verip yenilgiyle çıktım odadan. Sorun

onların bana olan güveni değildi ki ben onlara güvenmiyordum. Uğur bile onca şeyden sonra Semih'in tarafını tutmuştu tekrar. Onun yanında buraya gelmesinin başka bir açıklaması yoktu. Kendini onlara affettirmişti.

Merdivenlerden aşağıya inip çantamın bırakıldığı odaya girdim. Buradaki tek kadın ben olduğum için diğerlerinin aksine tek kalıyordum. Odaya girince kapıyı kilitleyip giysi dolabım açtım. Buraya bırakılan havlu ve terlikleri çıkartıp odanın içindeki küçük banyoya yöneldim. Üstümdeki bütün kıyafetlerden kurtulup kendimi sıcak suyun altına bıraktım. Su damlaları bedenimden akıp giderken gevşediğimi hissediyordum. Düşünmemeye çalıştığım her anı beni kalbimden vurdu. Elimi soğuk fayansa dayayıp, sıcaklığın etkisiyle nemli havayı içime çektim. Ben Mihrem değilim.

Düşünme Mizgin; düşünürsen şimdi kapısına dayanıp ağzına geleni söyler, söver sayar ve ağlarsın. İhtiyaçla, özlemle, kalbime saplı bıraktığı hançerin acısıyla gözlerimi sımsıkı kapattım. Ben giderken Semih'in kalbine gömmüştüm o hançeri ama bilmediği bir şey vardı ki o hançerin bir benzerini de kendi kalbime hiç düşünmeden saplamıştım. Ben bile bile yanmayı seçmiş, bunu göze almıştım.

Duşumu aldıktan sonra bedenimi sardığım havluyla banyodan çıktım. Saçlarımı daha küçük bir havluyla ıslaklığını alması için sardım. Yatağımın üstüne oturup, bakışlarımı yere diktim. Yorgundum, çok yorgundum. Öyle bir hâldeydim ki sanki üstüme yılların bitmek tükenmek bilmeyen o kasvetli havası çökmüştü. Kapının tıklatılmasıyla irkildim, çok derinlere dalmıştım anlaşılan. Kilitli olduğu için kapı, birkaç adım atıp arkasmda durdum.

"Efendim," diye seslendim.

"Kapıyı aç Mihrem." Semih'in sesini duymamamla nefesim sıkıştı.

"Git buradan, burada Mihrem diye biri yok!" Hâlâ kapıma gelecek yüzü buluyordu kendinde.

“Bu kapı üç saniye içinde açılmazsa kıranım. Kimse de umurumda olmaz. 1,2-” Hızla kapının kilidini açtım dediğini yapacağını bildiğim için.

Gözleri kapının açılmasıyla gözlerimi buldu. Kapıyı kırması onun umurunda olmayabilirdi ama benim umurumdaydı. Sorun çıkması demek, Semih’le olan geçmişimin ortaya dökülmesi demektir. Karşımda dururken bunu sorun etmeyeceğini kapıma dayanarak da belli etmişti.

“Siktir! Sen kapıyı böyle mi açıyorsun?” Gözleri bedenime kayarken bir anda kendimi Semih’le içeride buldum. Kapının da kapanan sesiyle birlikte bir de üstüne kilit sesi eklendi.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun? Hemen defol git buradan!” Üstümdeki havluya daha fazla sarınırken hangi akılla o kapıyı bu hâlde açtığımı düşünüyordum.

Elim boynuma giderken Semih’in yüzüğü görüp görmediğini bilmiyordum. Hızla arkamı dönüp kolyeyi avucumun içine aldım. Kalbim göğsümden çıkmak istercesine atarken nabzımı yavaşlatmak için düzenli nefes almaya başladım. Yere baktığımda ışığın vurduğu gölgesinin bir adım gerimde durduğunu fark ettim.

Sonrası ise çok hızlı gelişti. Önce saçlarımdaki havlu düştü yere, sonra karnımın üstünde büyük bir el belirdi ve başını saçlarımdan arasına gömdü. Yüzüme gelen saçları geriye doğru çekip başını yasladığında saçlarımdan arasında dudaklarını hissettim. Nefes dahi almayı unutmuş, öylece kalmıştım.

Aklım başıma geldiğinde bir adım ileri atmak istediğimde bırakmadı. Kolları tamamıyla bana kilitlediğinde bir kere daha lanet ettim bulunduğum duruma. Öyle çok özlemiştim ki sıcaklığını, beni kollarının arasında sarmasını, nefesinin teneimde bıraktığı o hissi gidecek bir yol bulamadım.

Korktum, ona yenilmekten çok korktum

“Bırak, bırak artık! Yetmedi mi çektiğim acılar? Bırak artık, unuttum...” Kollarının arasından çıkmak istediğimde yine bırakmadı beni. Sıkıca sardı, sakladı göğsüne.

“Bırakmam, sen beni unutamazsın.” Benden çok kendine söyler gibi mırıldanıp içini çekti.

“Git ne olur, biri görmeden çık! Daha ilk günden beni böyle zorlayacak mısın? İstemiyorum, sevmiyorum, unuttum!” Yüksek çıkan sesime aldırmadı.

Hırsla kurduğum cümlelerle beni kendine çevirip yüz yüze gelmemizi sağladı. O gözlerde ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum ama ben hâlâ yanan bir ateş gördüm. Kül olmamış, köze dönüşmemişti. Bıraktığım gibiydi, yanıyordu, hem de öyle bir yanıyordu ki beni saran elleri bile ateş gibiydi.

“Bana unuttum diyorsun ama sen kendine ne kadar inanıyorsun?” Parmağını boynumda gezdirdi, tenimi okşarcasına dokundu gerdanıma.

Kolyenin zincirini koparmak pahasına beni kendine çevirirken avucumun içine almıştım. Kızaran boynumun sızısını hissetsem bile görmezden geldim. Omzumdan aşağıya yavaşça hareket eden eli sıkıca tuttuğum kolyeye sarılmış parmaklarımı teker teker açtı. Avucumun içinden aldığı kolyeyi havaya kaldırıp göz hizama kadar getirdi.

“Söyle şimdi, unuttun mu?” Sert ses tonuna rağmen alev alev yanan gözleri benden ayrılmadı.

“Belki de öldürdüğüm iki adamdan anı saklıyorumdur. Ne de olsa ikisinin üstüne de toprağı ben attım.” Hissiz çıkan sözlerim bittiği anda başımı dik tuttum, söylediklerim yalan değildi.

Semih tekrar kollarımdan tutup hırsla üstüme geldiğinde o ileri adım attıkça ben geri adım attım. Ayaklarım yatağa değerken geriye doğru yatağın üstüne oturdum. Önümde diz çökmesiye beklediğim en son şeydi. Gözlerimiz aynı hizaya gelmişti ve üstündeki tişörtün yakasındaki birkaç düğmeyi açtı büyük bir hızla.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” Gözlerim açılırken karşımda duran aklını kaçırmış adama baktım.

Açılan boynundan bir zincirin ucunu tutup yukarı kaldırdı ve ucunda duran benim yüzüğümü gözler önüne serdi. Bakışlarım yüzükte kalırken, boğazımda bir şeyler düğümlendi.

“Bense karımdan geriye kalan tek şey olduğu için bu yüzüğe sıkıca sarılıyorum. Çünkü aklımı her kaçıracağımı anladığımda parmaklarımın arasına alıp tek bir cümle düşünüyorum. ‘Mihrem gerçektir.’ Benim senin gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. ‘İnsan dünyada gövdesi kadar değil, yüreği kadar yer kaplar,’ demiş Yaşar Kemal. Benim yüreğim ağzına kadar seninle dolu Mihrem. Sen benim dünyamsın.” Buğulu bakan kahve gözleri, çaresiz sözleri ve dizlerinin üstünde alevler içinde yanan adam bütün kalbini bana açtı.

“Git, üstümü giyinmem, gerek birisi gelebilir.” Dudaklarımın gücü ancak bunu söylemeye yetti.

Bu konuşma burada bitmemişti biliyordum. Birbirimize soracağımız bir sürü soru, alacağımız binlerce yanıt vardı. Ama şimdi değildi, şu an değildi. Önce üstümdeki şu hâli atlatmam gerekiyordu. Özlemim, bana söylediği yalanların önüne geçmemeliydi. O gün içimde kalan ve sormadığım tek soruyu da soracaktım. Neden benden sakladın?

“Giyinebilirsin.” Kollarımı bırakıp ayağa kalkarken ses tonu beni geçmişe götürdü. İlk tanıştığım zamanlardaki gibi muzip bir ses tonuyla konuşmuştu.

“Seni öldürürüm, çık dışarıya!” Yataktan bir hışımla kalktım.

“Ne yani görmediğim bir şey olduğunu mu ima ediyorsun?” Bakışları beni baştan aşağıya arsızca süzdü.

“Siktirip gidiyor musun yoksa seni vurup ‘Zaten sapıktı,’ mı diyeyim herkese?” Yatağın ucunda kıyafetlerimin yanında duran silahıma bir bakış attım.

“Çok ayıp, insan kocasına hiç öyle şeyler der mi? Dudaklarına biber sürerim yoksa.” Elini saçlarının arasından geçirip dudağının ucunu kıvırdı yukarı doğru.

“Ne saçmalıyorsun sen?” Hayretler içinde kalmıştım resmen. Ne kocasından bahsediyordu bu adam?

“Haklısın güzelim, biber olmaz, sonra seni öperken benim de dudaklarım yanar. Hem ben dudaklarının tadını seviyorum.” Dudaklarım ıslatıp, gözlerini dudaklarıma kaydırduğunda zorlukla yutkundum.

“Sen benim kocam falan değilsin! Mihrem öldü, nikâh düştü.” Daha ne kadar çıldırtabilirdi beni?

Sınıra geldiğimi hissediyordum, biraz sonra üstüne atlayacaktım ama üstümdeki havluyla ona bu zevki asla yaşatmazdım. Bu ancak onun işine yarardı. Aklımdan bu düşünceyi hızla uzaklaştırdım. Bu adam beni bile bu hâle getirmişti, pes artık.

“İmam nikâhımız devam ediyor, istediğin kadar inkâr et; ben seni boşamadım. Bu arada bir hocaya da bunu danıştım, isim değiştirmen önemli değilmiş. Kalben verilen bir yemin olduğu için geçerli sayılıyormuş. Yani sevgili karım, buna alışsan şimdiden iyi olur.” Göz kırptıktan sonra arkasını dönüp kapıya ilerledi, kapıyı açmak için kilidi çevirdi.

“Sormayacak mısın?” Bir anda ağzımdan çıkanlarla ben bile şaşkındım ama içten içe bunu da düşünmüştüm o bir yıl içinde.

“Neyi soracağım?” Başını bana çevirmemişti, sanki söyleyeceklerimin canını yakacağını bilircesine.

“Buraya geldiğine göre biliyorsun aslında Mirza’yla o kapıdan çıktığımı. Sormayacak mısın çıktıktan sonra ne yaptığımızı?” Bedeni gerilirken omuzlarından bedeninin kasıldığını anlamıştım.

“Sen bu bir yılı benden kaçmak için geçirirken ben hep senin peşinde geçirdim. Attığın her adımdan, aldığın her nefesten haberim var. Artık kaçmak yok, her şeyi oturup konuşacağız. Sabah seni almak için geleceğim. Kapını kilitle.” Kapıyı açıp, çıktıktan sonra arkasından kapattı.

Kapıyı kilitledikten sonra üstümü giydim ve saçlarımı taradım. Kendimi yatağa atarken beynim artık düşünceler eşliğinde kendinden geçmişti. Bütün yaptıklarımı nasıl biliyordu? Başından itibaren her şeyi yine planlamıştı. Benim görev süremi uzatacağım ana denk getirmiş ve tam da ekipten birinin ayrılacağı gün görev emri gelmişti.

Hepsinin Semih'in planı olduğuna emindim ama kanıtlayamazdım.

Bölüm 15

Uyuyamayacağımı anlayınca yataktan kalktım. Saçlarımı kurutup sıkıca topladım. Üstümde askeriye'nin eşofman takımını vardı, parkayı ve botlarımı giydim. Kapının kilidini açıp odadan çıkınca tekrar kilitledim ve anahtarı cebime koydum. Ne olur ne olmaz, o sapık ben geldiğimde yatağında yatıyor bile olabilirdi.

Beni gören nöbetçi asker selam verdiğinde başımla işaret verdim sadece. Kapıyı açtığında dışarıdaki soğuk havaya doğru adımladım. Bugün hiç bitmeyecek gibiydi. Oysa ben ne geceler atlatmışım tek başıma. Işıklarla aydınlatılmış avluyu taradım. Aradığım kişiyi bulduğumda ona doğru adımladım.

“Komutanım.” Selam durduğunda aklımdaki düşünceleri toplamaya çalışıyordum bir yandan.

“Rahat Eser. Askere gelmeden önce sen yanlış hatırlamıyorsam imamdın, değil mi?” Eser yirmi üç yaşında, uzun boylu, zayıf biriydi. Cuma namazlarını toplu hâlde kıldıklarında önde saf tuttuğunu görmüştüm üsse geldiğimiz birkaç seferinde. Arkadaşlarının İmam Efendi diye seslendiğini duymuştum.

“Evet komutanım, lisede imam hatip okudum, sonra da KPSS ile atandım. İki yıldır da imamlık yapıyordum askere gelmeden önce.” Başımı onaylayarak salladım, etrafıma bakıp

ortalığı kontrol ettim bu arada. Gece devriyesi fazla olduğundan gece bile etraf kalabalık oluyordu burada.

“Yerini bir arkadaşına devret gel, benim emrim olduğunu söyle. Seninle bir konu hakkında konuşmam daha doğrusu danışmam gerekiyor. Sizin oturduğunuz yere geçiyorum.” Eser başını sallayıp, yanımdan ayrıldı.

Arkamı dönüp, geri binaya yöneldim. İçeri girdikten sonra askerler için girişteki odalardan birisi oturma alanına çevrilmişti, oraya ilerledim. Burada televizyon vardı, bazen haberleri bazen de maçları izlemek istediklerinde toplanıyorlardı. Su ısıtıp, iki tane bardağa kahve hazırladım. Bardakları masanın üstüne bıraktım. Eser içeri girip selam verdiğinde oturması için sandalyeyi gösterdim.

“Bu konuştuklarımız bu kapıdan dışarıya çıkmayacak Eser, anlaştık mı?” Eser karşı çıkmadan, “Emredersiniz komutanım,” dedi onaylayarak.

“Şimdi bazen insan isim değiştiriyor, farklı bir isim alıyor. Böyle bir durumda kıyılan dinî nikâh geçerli midir?” Konuyu hiç uzatmadan direkt sormuştum, bunun daha açık şekilde belirteceğim bir yönü yoktu ve benim bunu acilen öğrenmem gerekiyordu.

“Komutanım dinî nikâhta boşanmak zordur. Boşanmanın hakkı da çoğunlukla erkeğe verilmiştir, kadınların duygusal yönleri daha yüksek olduğu için bazı belli başlı durumlar hariç boşanma gerçekleşmez. İster isim değiştirsin, ister yüzünü değiştirsin nikâh geçerli sayılır çünkü bu kalpten Allah’a verilmiş bir yemin. Siz Allah katında evli sayılıyorsunuz, bu yüzden nikâh zedenlense bile evlilik devam eder.” Eserin açıklamasıyla gözlerimi kapatıp açtım.

Kabullenmesi çok zordu, biz hâlâ Semih’le evliydik. Belki de ilk defa doğruyu söylüyordu bana. Onunla aramda hiçbir bağ kalmamasını istiyordum ve şimdi aslında bu bir yıl içinde evli olduğumuzu öğreniyordum. Ben Semih’le evliydim, hâlâ inanamıyordum.

“Ben resmî nikâh düşünce, dinî nikâh da düşer sanıyordum.” Sessizce çıkan fısıltımın ardından başımı kaldırdım.

“Doğru komutanım, öyle de düşer nikâh. Peki, resmî olarak mahkemeye gidilmiş mi? Eğer gidilmediyse ve hâkim boşanma kararını almadıysa yine dinî olarak boşanma gerçekleşmez.” Hayır, biz bir mahkemeye çıkmamıştık çünkü Mihrem ölüydü!

“Peki, nasıl boşanma gerçekleşir dinî nikâhta?” Hemen gidip Semih’i boşayacaktım.

“Dinî nikâhta üç bağ vardır ve üç kez *boş ol* derseniz boşanmış olursunuz. Bu konu da dediğim gibi çok fazla şartı olan bir durum. Mesela kızgınlıkla, sinir ya da kavga anında söylense bile üç kez, nikâh düşmüyor. Rabb’imiz, evliliğin ne kadar kutsal bir bağ olduğunu hatırlamamız ve birbirimize ait olan bu kutsal bağın önemini anlamamız, kararımızdan kesin olmadığımız sürece yanlışa düşmememiz için bu bağı bu kadar vazgeçilmesi zor ve bağlayıcı kılmış. Eğer boşanırlarsa kadın dinî nikâhla başka biriyle evlenip boşanmadan eski eşiyle birlikte olamaz. Yani komutanım kim için soruyorsunuz bilmiyorum ama bir daha o kişiyle bir araya gelmeyi kesinlikle düşünüyorsa, bu kararı verirken en ince ayrıntısına kadar düşünmeli. Dediğim gibi bir de boşanma hakkı erkeğe ağırlıklı olarak verildiğinden kadının durumu daha zor bu konuda.”

“Tamam Eser, teşekkür ederim açıklaman için. Bu konu dediğim gibi bu kapıdan dışarıya çıkmayacak.” Son kez uyarımı yaptıktan sonra ayağa kalktım.

“Emrederseniz komutanım.”

Kapıya doğru ilerleyip, beklemeden merdivenlere yöneldim ve üçüncü kata çıktım. Koridorda bir ileri bir geri giden adamı gördüğümde adımlarım yavaşladı. Uyuyamayacağımı bildiğimden buraya çıkmıştım ama benim gibi uyumayan biri daha vardı.

“Uğur.” İsmi duymasıyla bakışları beni buldu.

“Mihrem konuşabilir miyiz?” Yorgun ses tonuna karşı, dimdik duruyordu.

“Ben Mihrem değilim ve bir daha o ismi kesinlikle söyleme. Benin ismim Mizgin.” Sert ses tonuma aldırmayan Uğur birkaç adımda yanıma geldi.

“İster Mihrem ol ister Mizgin, sen aynı kadınsın. Sen benim dostumsun. Lütfen dinle beni.” Gözlerindeki o acı bakış, kaşlarımı çatmama sebep oldu.

“Semih hakkında tek kelime bile duymak istemiyorum. Onun dışında konuş.” Sadece bir yıl önce birlikte kurduğum planı hayata geçirmiştik. Şimdi o karşı tarafa geçmişti.

“Sana her şeyi Semih anlatacak, bu bana düşmez. Tek bir şey isteyeceğim dinle onu, ben çok büyük bir hata yaptım. Pişmanım, iliklerime kadar pişmanlıkla ve vicdan azabıyla doluyum. Söz ver bana Mizgin, onu dinleyeceğine söz ver.” Uğur’u ilk defa böyle görüyordum. O kınılmaz adamın böyle sine bir çaresiz ses tonu kullanmasıyla yutkundum.

“Yardım ettiğin için pişmansın bana, anlamıyorum Uğur. Sen hep benim yanımdaydın. Ben seni nerede kaybettim?” Aradan isterse yıllar geçsin, yine de Uğur’un dostluğunu hep hissedeceğimi düşünüyordum ama karşımda duran adam beni haklı bulan, arkamda duran adam değildi.

“Sen beni kaybetmedin, biz her zaman dostuz. Sadece senden onu dinlenmeni istiyorum. Elimden sadece bu geliyor sizin için.” Sıkıntıyla elini ensesine atıp, gözlerini bana çevirdi.

“Tamam dinleyeceğim,” dediğim an rahat bir nefes verdi. Yüzünde gülümseme oluşurken, en azından onun için bunu yapacaktım.

“Teşekkür ederim Mizgin.” Onun için bu kadar önemli olduğuna göre Semih’in anlatacaklarını merak etmeye başlamıştım. Uğur boşuna endişe edecek, hata yaptığını söyleyecek birisi değildi.

Uğur giderken ben de toplantı odasına geçtim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, uyursam yine çılglık çılgılığa burayı ayağa kaldıracaktım. Bunu göze almam mümkün değildi. Toplantı odasında çıktığımız görevlerin dosyaları vardı. Önüme birkaç dosya alıp bakmaya başladım. Dağda uyumak daha zordu, zemin sertti, hava soğuktu, hep tetikte olmam gerekiyordu. Ama burası sıcak, rahat ve güvenliydi, bu yüzden odaya geri gitmiyordum.

Kafamın içi tamamen onunla doluydu, daha ne kadar bu durumu görmezden gelebilirdim, bilmiyordum. Semih benden boşanmayacağını açıkça söylemişti üstelik. Umurumda olmaması gerekiyordu belki ama nikâh hafife alınacak bir şey değildi. Başımı masaya koyup, hafızamı kaybetmeyi istedim. Belki o zaman her şeye yeniden ve sıfırdan başlayabilirdim. Derin bir iç geçirdim, kendimi çok yorgun hissediyordum.

Yerimde rahatsızca kıpırdanırken gözlerimi yavaşça açtım. Masada öylece başımı koyduğum yerde uyuyakalmıştım. Gece kâbus görmemiştim, yoksa uyanırdım. Artık bitmiş miydi? Başımı kaldırdığım an dizlerimin üstünde duran ele baktım. Başımı diğer tarafa çevirdiğimde Semih'in masanın üstüne koyduğu başıyla uyuduğunu fark ettim. Elini dizlerimin üstüne koymuştu beni kendine çekerek. Dizlerimin üstündeki elini tuttuğum an gözlerini açtı. Gözleri beni bulurken birçok duygu geçti ama en çok özlem vardı bana bakan gözlerinde.

"Günaydın." Pürüzlü çıkan ses tonuyla uyku hâli devam ediyordu.

Yerimden kalkıp uyuşan bedenime aldırmadan arkamı döndüm ona. Toplantı odasında çıkıp merdivenlere yöneldim. Birinci kattaki odamın önüne geldiğimde cebimden anahtarımı çıkarıp açtım. Uğur söylemişti büyük ihtimalle beni gördüğünü, en son odamda beni görmüştü çünkü. Hızla dolabı açıp içinden kamuflajlarımı çıkarttım. İki gün izinliydik ama gidecek bir yerim yoktu, burada duracaktım yine.

Üstümü giydikten sonra kahvaltı için odadan çıktım. Kahvaltı saatini kaçırmıştım ama herkes bugün geç kalkmıştı anlaşılan. Uğur, Ercan, Kesik, Yıldırım, Kara, Fırat'ı bir masanın etrafında toplanmış, kahvaltı yaparken buldum.

"Gel Mizgin, menemenden sana da ayırdık." Yıldırım'ın ağzı dolu boğuk çıkan sesiyle gülümsedim. Adam yemekle aşk yaşıyordu resmen.

Bir sandalye çekip Uğur'un yanına, Fırat'ın karşısına oturdum. Önüme konan tabakla birlikte kahvaltı yapmaya başladım. Askerlerden birisi çayları tazelerken bana da bir bardak gelmişti. Çok geçmeden Semih de içeriye girmişti. Ona bakmıyordum ama gözlerinin üstümde olduğuna eminim. Çektiği sandalyeyle masaya oturmuştu.

"Mizgin, binbaşı görev yerini değiştirmek istediğini söyledi. Bir sorun mu var?" Kesik'in sorusuyla elim bardağımda kaldım bir süre.

"Yok, bir senedir buradayız, değişiklik olsun diye öyle bir sordum." Çayımdan bir yudum aldım boğazıma takılan o hissi geçirmek için.

"Gidip de başka birilerinin hayatını tehlikeye atmak istiyorsa canı." Fırat'ın mırıldanmasını sadece ben değil, herkes duymuştu. Bedenim gerilirken derin bir nefes aldım.

"Kes sesini Fırat." Kara'nın sesini duymamla başımı masadan kaldırdım. Ona baktığımda kızgın bakışları Fırat'ın üstündeydi.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Ercan olaya dâhil olduğunda bir tartışmanın çıkacağını anlamış oldum.

"Herkes sussun, Fırat sadece şaka yaptı." Bakışlarım karşımdaki adamın gözlerini bulduğunda kaşlarım çatıldı.

"Yoo, şaka yapmadım. Neden onlardan gizliyorsun ki? Sonuçta onlar da bizimle gelecek ve hayatları tehlikede olacak senin yüzünden." Alayla gözlerimin içine bakarak konuşan Fırat'la ellerim yumruk oldu.

“Kes sesini!” Semih’in bağırarak masaya yumruğunu vurmasıyla tabaklardan birkaçı yere düşüp kırıldı.

Semih ayağa kalkıp daha ne olduğunu anlamadan Fırat’ı kaldırdığı gibi yakasından tutup duvara yasladı. Ondan uzun olduğu için üstten bakarken herkes benim gibi olayın şokundaydı. Kara hızla yerinden kalkıp elini Semih’in koluna koyduğunda tek hamleyle uzaklaştırdı onu.

“Sikerim senin belanı! Anladın mı beni? Ağzından onun hakkında tek bir kelime daha çıkmayacak!” Fırat’ı hırpalarken gözü dönmüştü resmen. O ses tonu ve tavrı benim daha önce görmediğim bir adama aitti.

Kendime geldiğimde oturduğum yerden kalkıp Semih’in kolunu bu sefer ben tutmuştum. Kolunu tekrar çekecekti ki benim olduğumu anlamış gibi derin bir nefes alıp yakasını bıraktı Fırat’ın. Elimi kolundan çekip bir adım geriye attım. Fırat’ın bana olan bakışlarındaki saf nefreti görmemek için kör olmak gerekirdi.

“Hepiniz şu kadının oyuncağı olmuşsunuz. Önce Kara, şimdi de sen, yazık, acıyorum size.” Nefretini son kez kustuktan sonra Fırat çekip gitti.

Ellerim titriyordu ama başımı kaldırıp gözlerine bakamıyordum. Herkes ortamın gerginliğiyle susmuş, öylece kalmıştı. Dizlerim sanki biraz sonra çözülecek ve ben bir boşluktan düşecek gibiydim. Derin bir nefes alıp başımı dik tuttum, kimseye bakmadan geri masaya yönelip kalktığım yere oturdum. Fırat’ın daha fazla nefretini görmek istemiyordum.

“Sen onun kusuruna bakma Mizgin, ben konuşacağım. Sınırını aştı artık.” Yıldırım’ın sesini duyunca yüzüme zorlukla tebessüm kondurup başımı salladım kısaca.

“Bu herif sürekli bunu yapıyor ve siz de sessiz mi kalıyorsunuz? Biriniz çıkıp da siktiri çekemedi mi?” Semih’in dinmek bilmeyen öfkesinin etkisi devam ediyordu.

“Kendine gel Semih, Fırat’ı kimse onaylamıyor. Ekipte kalmasını isteyen Mizgin’di.” Bu konuda haklıydı Kara, giderse

benden daha çok nefret eder diye düşünmüştüm. Bir de onun nefretinin sebebi olmak istememiştim ama giderek artıyordu Fırat'ın öfkesi.

“Binbaşıyla konuşacağım Mizgin, Uğur ve Ercan da geldiğine göre Fırat başka bir yere verilebilir.” Başımı sallayıp onayladım sadece Kara'nın sözlerini. Başka seçenek görünmüyordu, bu olanlardan sonra bir araya gelmememiz daha iyi olurdu.

Herkes geri yerine yerleşince kahvaltıya devam edildi. Yediğim lokmalar boğazıma dizilse bile devam ettim. Fırat'la aramız önceden gerçekten iyiydi. Biz yeri geldiğinde birbirimize canımızı emanet ediyorduk ve bu durumun bu hâle gelmesi beni üzmüştü. Geçmiş arkadaşlığımızın hatırına daha çok katlanmıştım sözlerine ama beni tamamen silen birisi için de kendimi yoracak değildim.

“Merkeze iniyorum, gelen var mı?” Kesik'in konuşmasıyla Yıldırım, Uğur ve Ercan da kalktı masadan.

Kahve içmeye ihtiyacım vardı, diğerleri çıkarken ben de kapıya doğru adımladım, Türk kahvesi bulmam gerekiyordu. Hazır kahveler yerini tutmuyordu ve ben uzun süredir kahve kokusunu içime çekmemiştim. Kapıyı açmak için hareket ettiğim an Semih'in sesiyle durdum.

“Konuşacağız, çıkma.”

Arkamı dönüp baktığımda masanın iki ucunda oturan Kara ve Semih arasında gidip geldi bakışlarım. Bizim hakkımızda konuşmayacağımızı düşünüyordum çünkü ortamda Kara da vardı. Başımı sallayıp adımlarımı geri çevirdim ve ortadaki sandalyeye oturdum. Çıkacağımız görevle ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştım.

“Senden artık bir şey gizlemeyeceğim. Yapacağımız büyük bir konuşma var ama ondan önce sana anlatmam gereken bir şey daha var.” Gözlerim Semih'i bulurken zorlukla yutkundum. Sözleri oldukça ciddiydi ama bu konuşma içinde neden Kara'nın olduğunu anlamıyordum.

“Özür dilerim Mizgin. Beni daha sonra dinlemeyeceğini bildiğim için bu özrü şimdi diliyorum.” Uzun süredir tanıdığım Kara ilk defa gözlerini benden kaçırdı.

Kara ve Semih. Taşlar yerine bir bir oturmaya başlarken beynimin odalarında birkaç saat önceki konuşmanın tekrarı dönüyordu. Her şeyi biliyordu Semih, benim bu bir yıl içinde yaptığım her şeyden haberi vardı. Gözlerimde hayal kırıklığıyla baktım Kara’ya.

“Onu suçlama, bana bir can borcu vardı. Seni korumasını isteyen bendim. Ben uzaktayken yanında birinin olması gerekiyordu çünkü iyi olmadığını biliyordum.” Her cümlesinde büyük bir yaranın izleri vardı. Onda ne kadar büyük bir hasar bırakırsam bırakayım, benden vazgeçmemişti.

“Sus Semih, ben yanımda sandığım ama ancak can borcunu ödemek için yanımda olan adamdan dinlemek istiyorum arkamdan ne iş çevirdiğini.” Bir ihanet daha nefesimi keserken, Kara’ya odaklandı gözlerim.

Herkes bana ihanet etmek zorunda mıydı? Oysa ben gerçekten içinden geldiği için benim yanımda durduğuna inanmıştım. Şimdiyse bambaşka bir gerçekle yüz yüze gelmiştim. Aslında yanımda durduğu bütün zamanlar onun için bir zorunluluktu. Fırat’a karşı beni koruduğu her an, tehlikeye içine girdiğimiz her operasyon, uykusuz geçen bütün gecelerim bir can borcu adı altına girmişti şimdi.

“Semih’le ben göreve başladığımız yıllarda tanıştık. Çıktığımız bir görevde ağır yaralandım, en yakınımızda bir köy vardı ve benim durumum ağırdı. Semih köye kadar sırtında taşıdı beni tek başına. Köydeki sağlık ocağında bir doktor vardı ama yeterli değildi. Kendimden geçmek üzereydim, çok fazla kan kaybetmiştim. Doktor kan takviyesi istedi ama köyden kimse kabul etmedi, başlarının derde girmesini istemediler askere yardım ettikleri için. Semih’ten kan aldı doktor, ambulans gelene kadar dayanmam gerekiyordu ama ölümle yaşam arasındaki ince çizgideydim. Semih bana o kadar çok

kan vermişti ki en sonunda ikimiz de kendimizden geçmiştik. Hastanede gözlerimi açtım ve doktorun tek dediği Semih'in verdiği kan sayesinde yaşıyor olduğumdu. Sen döndükten kısa bir süre sonra Semih geldi bir gece, göreve henüz çıkmamıştık. Aranızda ne geçti, ne oldu, bilmiyorum, sadece seni korumamı söyledi. Gerisini biliyorsun zaten." Kara açıklıkla bütün olanları anlatırken sakince dinledim.

Bir can borcunun bedeliydi demek. Ne sanıyordun Mizgin? Herkes seni sırtından bıçaklamadı mı? Yalanlar söyleyerek kandırmadı mı seni? O an fark ettim ki şaşırıyordum bile. Bünyem o kadar alışmıştı ki bu durumlara nasıl diye bile soramıyordum. Yine de bu durum kandırılmışlığın verdiği o hissi bir türlü yok edemiyordu.

"Beni korumak için Kara'yla konuştun demek?" Semih'e dönüp tek kaşımı kaldırarak sordum.

"Sadece senin için," diyerek onayladı beni. Yüzünde hiçbir mimik oynamazken öylece bakıyordu bana.

"Ona beni nasıl koruduğu anlattın mı Kara? Hayır yani aldığım nefesten, attığım adıma kadar haber verdiğiğine göre söylemiş olmalısın." Yüzümde büyük bir gülümseme oluşurken Semih'in kaşları çatılmıştı, Kara gerginliğini koruyordu.

"Mizgin, hata yapıyorsun." Kara'nın sert fısıltısı bana ulaştığında dudak büktüm.

"Ne demek bu?" Semih'in sorusuyla oturduğum yerden kalkıp, sandalyeyi masaya doğru ittim. Bakışları benim üstümdeydi, Kara'ya bakmıyordu.

"Geceler boyunca göğsünde uyuduğum adama sor bence bunu. Değil mi Kara? Anlatsana hadi ona, seninle birlikte geçirdiğimiz geceleri, ah, hepsi mükemmeldi. Beni koruduğun için teşekkür ederim, bu bir yıl içinde geçirdiğim en güzel uykular senin kollarının arasında olduğum anlardı." Kara'ya gülümseyip göz kırptıktan sonra arkamı döndüm.

Masanın devrilme sesini duyarken dönüp bakmadım. Yüzümdeki gülümseme silinirken kapıyı açıp çıktım. Se-

muh'in bağrıışlarına kulaklarımı tıkayıp, sızlayan gözlerimi görmezden geldim. Ben kimseye sırtımı yaslayıp güvenemeyecek miydim? Kalbim bir dostun daha sırtımdan vurmasını üstlenirken, derin bir nefes aldım. Seslere gelen askerler içeriye girerken, adımlarımı merdivenlere çevirdim.

Odaya girdiğimde her şeyi bir kenara bırakıp, yatağımın üstüne oturdum. Kara da Uğur gibi tarafını seçmişti. Semih'e söylemeyebilirdim belki ama kendisi dürüstlükten bahsederken ben neden dürüst olmayacaktım ki? Ben yalan ya da yanlış bir şey söylememiştim. Bu bir yıl içinde en çok Kara'nın yanında uyuyabiliyordum ve o beni hiçbir zaman bu konuda itmemiş, aksine kabullenmişti. Vicdan yüküm yoktu madem, can borcu için yapmıştı tüm bunları, o hesap artık kapanmıştı.

Kapı aniden açılırken Semih öfkesinden hiçbir şey eksiltmeden yanıma adımladı ve belimden tuttuğu gibi kaldırdı beni. Gözlerimi hiç çekmeden baktım ona, dimdik durdum. Derin bir nefes verip, gözlerini sıkıca kapatıp açtı. Sakin kalmaya çalışıyor gibiydi.

"Gidiyoruz ve tek bir itirazda herkesin içinde 'Bu kadın benim karım,' diye inletirim burayı." Beni kapıya doğru çekerken bileğimi bıraktı. Büyük bir öfkeyle itiraz istemeyerek sıkıca elimi tuttu. Başımı salladım usulca onaylayarak.

Odadan çıkıp merdivenlere ilerledik tekrar ve bir kat aşağıya indim. Biraz önce çıktığım kapıya bakmadan dışarı attım kendimi. Semih beni geçip askerî araçlardan birine bindi. Arabayı çalıştırdığında ben de yanındaki yolcu koltuğuna oturdum. Benden daha neler saklamış, hangi yalanları söylemiş, merak ediyordum. Anlaşılan eteğimizdeki bütün taşları bugün dökecektik, durduğunda araçtan indim hızla. Burası tamamen açık bir alandı ama güvenli bölge içindeydi. Sınıra yakın yerler daha çok korunduğundan Semih hem üstten uzaklaşmamış hem de yalnız kalacağımız bir yere getirmişti bizi.

Arkası bana dönük olan adama doğru ilerledim. Aramızda

iki adım bırakıp, olduğum yerde durdum. Bana doğru dönüp belindeki silahı çıkarttı ve emniyet kilidini açtı. Namluya mermiyi sürdü. Ne yaptığını anlamazken iki adımda yanıma geldiğinde ben geri adım atamadan elimi tutup durdurdu gitmemi engelleyerek.

“Bas tetiğe, ben artık dayanamıyorum. Bas, sen de kurtul; ben de kurtulayım.” Silahı avucuma yerleştirip, kalbinin üstünde tuttu. Elim titrerken öylece kaldım

“Ya da dinle beni. Dinle ki aklını kaçırmak üzere olan bu adamın artık bitsin yangını. Acı çekiyorum Mihrem, hem de öyle büyük bir acı ki nefesim kesiliyor her gece. Gözlerimi kapattığım her an yokluğunla sızlıyor kalbim. Uzandığım yerde yoksun, baktığım yerde yoksun, kokunu aradığım hiçbir yerde yoksun! Madem sen yoksun, ben de yaşamak istemiyorum. Karar senin ya bu kurşunu sıkarsan sensizken de ölü olan bu adamın üstüne toprak atarsın ya da dinlersin ve ben nefes almak için birkaç dakika daha sabrederim.” Parmakları sıkıca sararken elimi gözlerini gözlerimden çekmedi.

Korktum. Sözlerindeki kararlılık, gözlerindeki o deli bakış korkuttu beni. Gerçekten onu öldürmemi istiyordu. Ellerim titriyordu, kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu. Başımı hızla iki yana salladım.

“Yapamam.” Fısıltıyla konuştuğumda içini çekti benim gibi. Bir nefese bir ömür sığdırdık, bir bakışa bir aşk.

“Bas tetiğe,” diyen yanıma susturdum. Mizgin geri plana çekilirken kalbim yine onu seven kadına itaat etti. Elim ondan kurtarıp geri çektiğimde parmakları arasında kalan silahı tekrar beline koydu. Karşımda durdu gözleri, gözlerimden ayrılmadan.

“Ben sana yalan söyledim, haklısın ama ben sana ihanet etmedim. Çok sevdim Mihrem, elimden gelse şu kalbi söküp önüne koyardım çünkü bu kalp artık bana ait değil. Doğru, çok âşığım sana, aldığım her nefesi bana zehir etmene rağmen şu dağlar başıma yıkılsa yine vazgeçmem senden. Sen

giderken beni öldürdün, ben yine sana tutundum. Sensizliğe ben seninle olacağım günü bekleyerek katlandım. Ortada bir ihanet vardı, doğru ama ihanetin sahibi ben değildim. Biz bahçede Emre'yle tartışırken sen gelmiştin yanımıza. Hatırla, ben gidince Emre sana ne dedi?" Çaresizce gözlerimin içine bakan adamla derin bir nefes aldım.

"Güvenme. En yakınım bile olsa, gözlerinin içine baka baka seni sevdiğini söylese bile güvenme." O sözleri asla unutmuyordum çünkü Emre o gün bana aslında gerçeği göstermeye çalışıyordu. Sadece ben görmezden gelmeyi seçmiştim.

"Emre bunları benim için söylemedi Mihrem. Benim dışımda sana en yakın olan kimdi?" Olduğum yerde sözleriyle sarsılırken bir adım geriye attım.

"Yalan söylüyorsun! Böyle mi aklamaya çalışacaksın kendini? Bu kadar düştün mü?" Sinirle bağırdığımda öylece tepkisiz durdu karşımda.

"Arda'yla en son ne zaman konuştun Mihrem? Söyle hadi bana, o çok sevdiğin abin sen buraya geldiğinden itibaren kaç kez aradı? Ben söyleyeyim, hiç! Kullandı seni ve işi bitince de attı başından. Çünkü ona istediğini vermiştin, Mirza'yı abine verdiğini biliyorum." Nefretle kurduğu cümlelerle başımdan aşağıya kaynar sular döküldü, tenim buz gibi oldu. Durmadı ama canımı yakmaya devam etti.

"Miran'ı senden abin aldı, tuzağa düşmenize izin verdi ve bütün suçu size attı. Yetmedi, Mirza'yı suçlayacak bütün delilleri ortadan kaldırdı. Hani Mirza'yı bitirmek için elinde olan delilleri arkadaşma bahsettiğinde ortadan kaybolmuştu, sana böyle söylemişti. Yalan Mihrem, hepsi yalan! Senin abin seni öyle bir harcadı ki her defasında sana bunu anlatmak istedim, çabaladığım her an önümü kesti. Sen bizi dinlerken o odada abin de vardı, biz bütün bunları Uğur'a değil, aslında Arda'ya söyledik. Emre'yle aralarında bir anlaşma vardı, biz seni koruyacaktık, o da bize Mirza ve arkasındaki adamlar

hakkında bilgi verecekti. Ben sana âşık oldum, anlaşma bozuldu. Arda seni kullanıp Mirza'ya ulaşamadığında sana tekrar zarar vermemesini sağlamak için ona bunun bir oyun olduğunu ve aslında seni sevmediğimi söyledim. Tek istediğim âşık olduğum kadını korumaktı! Ben sana ihanet etmedim!"

Dizlerimin üstüne çökerken gözlerim toprağa odaklandı. Abim, canım olan adam. İnanmak istemiyordum, yapmazdı. Beni böyle harcamazdı. Gözlerimi kapattığımda gözlerimden yaşlar düştü birer birer. Bir yıldır tek damla akıtmayan ben, sarsılarak ağlamaya başladım. Ellerim toprağı döverken, hıçkırıklarımla nefesimi kesti.

"Neden hayatımda hiçbir şey yolunda gitmiyor? Ben size ne yaptım? Sadece sevdim, güvendim, kalbimi açtım? Ne istiyorsunuz benden daha? Ne istiyorsunuz? Ne?" Sarsılarak ağlarken, kalbim nefesimi sıkıştırdı. Ağır geliyordu artık her şey, dayanamıyordum.

Arda benim canım olan abim. Bir yıldır beni hiç aramamıştı ama ben iletişime geçmediğim için sessiz kaldığını düşünüyordum hep. Toparlanmamı bekliyor diye. En son hastane odasında karşı karşıya gelmiştik onunla. Yüzüme gülümseyerek bakmış, sonra da çıkıp gitmişti. Bir daha görmemiştim onu.

İnkâr edebilirdim ama şu lanet olasıca beynim hâlâ çalışıyordu. Semih'in anlattığı her şeyi bir yapbozun parçası gibi tek tek yerleştirdi anılarımla üstüne. Benim öz abim bana ihanet etmişti. Sevdiğim adamın birini toprağa, diğerini kalbime gömmüştüm ben.

Başımı kaldırıp Semih'e baktım. Dolu dolu gözleriyle bana bakarken, bakışlarım göğsüne kaydı. Orada gördüğüm küçük kırmızı nokta aklımı başımdan alırken hızla olduğum yerden kalkıp Semih'in üstüne atıldım ve bir merminin sesi yankılandı.

Bölüm 16

Yerde yuvarlandıktan sonra Semih hızla kendini bana siper edip ayağa kalkmamızı sağladı. Silah sesleri çoğalırken kendimizi aracın içine attık. Kurşungeçirmez yelek olduğu için oldukça şanslıydık. Arabadan seken merminin sesini duydukça gözlerimle de etrafı taradım. Semih arabayı çalıştırdığında hızla öne doğru araç atıldı.

“Silahın yanında mı?” Sorusuyla birlikte belimdeki silahı çıkartıp emniyet kilidini açtım.

“Plan ne?” Sorumla birlikte yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu.

“Hepsinin leşini sereceğiz!”

Arabayla son hız bize ateş edilen yere doğru giderken mermi sesleri giderek arttı. Semih direksiyonu tek eliyle tutup, silahını çıkarttı. Kolumdan tuttuğunda ne yaptığını anlamadım ama beni hızla yanına çekti ve direksiyona koydu elimi.

“Şimdi ben kapıyı açacağım ve sen de arabayı düz hizada tutacaksın.” Yandan bana bir bakış attığında, “Tamam,” dedim. İkimiz de buradan kaçmayacağımızı biliyorduk.

Semih son kez gözlerime bakıp kapıyı açtı ve kenarma tutunarak ateş etmeye başladı. Ben de hızla onun boş bıraktığı alana geçtim ve yalpalayan arabayı hizada tuttum. Hızı

biraz azaltıp görüş açısını ayarlaması için zaman tanıdım. Karşımızdaki aracı fark ettiğimde üstüne sürdüm. Şimdi onları neden fark etmediğimizi anlamıştım. Burası düzlük bir alan olmasına rağmen kayalarla çevriliydi ve araba büyük bir kayanın arkasına bırakılmış, bizi hedef alacak konumda durmuştu.

“Silahını ver!” Elimde duran silahı Semih’in isteğiyle ona doğru uzattım ve cebimden yedek şarjör çıkartıp onun silahını kendime aldım.

Arabayı yan çevirip tam önlerinde durduğumda Semih’in arkasından ben de atladım. Pikap türü aracın üstündeki iki kişi çoktan ölmüştü. Sürücü koltuğunu boş görünce diğerinin yakınlarda olduğunu anladım. Semih dağlık alana doğru ilerlerken, ben ölü adamların olduğu aracı incelemeye başladım. Herhangi bir şey arıyordum, bunu kimin yaptığını bulmak için. Ne bir evrak ne de bir kimlik çıkmamıştı. Hızla koltukların arasını, torpidonun gözünü kontrol ettim. Tek bir silah sesi gelince hızla araçtan uzaklaşıp silahımı kaldırdım. Semih kolundan tutmuş birini peşinden sürüklüyordu, yanındaki pisliği ayağından vurmıştu.

“Arabada hiçbir şey yok.” Aracın kapısını kapatıp yanıma ilerleyen adamı bekledim.

“Merak etme, ben bir bülbül yakaladım.” Kolundan tuttuğu gibi önüme attığı şerefsiz baktım. Saçı sakalına girmiş, üstünde koyu yeşil şalvar tipi pantolon ve siyah büyük bir mont vardı. Bu tiplerden yüzlercesini bu dağlarda görmüştüm.

“Boş ver, öldürelim gitsin, nasıl olsa konuşmaz.” Omuz silkip silahımı başına hizladım.

“Çıgıllıklarından sesinin gür olduğunu düşündüm, bence konuşur. Eğer konuşursa seni bu akşam yemeğe çıkartırım, konuşmazsa sen beni yemeğe çıkart.” Semih’in gülümseyen yüzüne baktığımda zorlukla yutkundum.

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Biraz önce nasıl yıkıldığımı görmüştü ve şu an aklımı dağıtmaya çalışıyordu.

Görev bilinci içine girdiğimde biliyordu, her şeyi bir kenara bırakacağımı. Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım.

“Hayır, yemeğe gitmek istemiyorum. Bu pislik konuşmayacak zaten, direkt öldüreceğim.” Mermiyi namluya sürdüm ve parmağımın tetiğe ufak bir dokunuşu kaldı geriye.

“Tamam, tamam, konuşacağım ateş etme!” Korkuyla gözleri açılan pislik ellerini yukarı kaldırdı. Bacağının acısından bağırarak istiyordu büyük ihtimalle ama korkusundan susuyordu. Alnından terler süzölmeye başlamıştı.

“Kim gönderdi sizi? Neden bizi öldürmek istiyorsunuz?” Soğuk ses tonum ve ifadesiz hâlimle gözlerine baktım. Yalan söylerse anlayacaktım.

“Seni öldürmek değildi niyetimiz, onun ölüm emri var sadece,” diyerek Semih’i gösterdi.

“Terörist asker ayırmaz, sizin derdiniz ne onunla?” Tek kaşımı kaldırdığımda adam konuşup konuşmamak arasında kalmıştı.

Silahımı kaldırıp hiç düşünmeden omzundan vurdum. Semih’i öldüreceğini söylemesi içimin buz kesmesine neden olmuştu, şu an konuşmasına ihtiyacımız olmasa kafasına sıkardım. Attığı çığlık ve küfürler eşliğinde bir süre kıvranmasını izledim.

“Seni tek kurşunla öldürmem, ölümden beter şeyler de vardır bu hayatta. Bir daha sormayacağım. Emri kim verdi?” Silahı bu sefer diğer koluna nişan aldım.

“Dur, dur! Tamam, söyleyeceğim. Bize söylemezler ama ben konuşurken duydum onları. Arda diye bir adam vermiş emri.” Can havliyle kendini geri çekip bağırdığında olduğum yerde donup kaldım.

Arda? Benim abim olan Arda. Derin bir nefes alıp, bakışlarımı Semih’e çevirdiğimde hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. Nedense bunun altında daha fazla şey olduğunu düşünüyordum. Semih adamı kaldırıp ellerini bağladıktan

sonra aracın arka bölmesine attı. Silahımı indirip üstümdeki çok hâlimden kurtulmak için adımlarımı hızlandırıp arabanın sürücü koltuğuna geçtim. Semih arkaya otururken ben de beklemeden arabayı çalıştırıp, geri dönüş yoluna geçtim. Semih diğer ateş eden iki pisliği kontrol etmişti, ölmüşlerdi. Yarım saatlik yolda arkada duran şerefsizin acı dolu inleleriyle geçti.

Arabayı durdurduğumda Semih sürükleyecek indirdi yanındakini. Bütün bakışlar bize dönerken kan kaybından bayılmak üzere olan pisliği revire kısa süreliğine kanı durdurmaları için bıraktık.

“Binbaşı burada mı?” Yıldırım’ı sigara içerken gördüğümünden beni duymasıyla başını kaldırıp baktı.

“Burada komutanım ama bir saate yola çıkacak.”

“Herkesi topla Yıldırım, Fırat hariç herkes beş dakika içinde toplantı odasında olacak.” Sözlerim biter bitmez ilerlemeye başladım. Şimdi bir de Fırat’ın mızıldanmasını çekemeyecektim, zaten başka bir birliğe verileceği söylenmişken onu yakınımda istemiyordum.

“Mizgin konuşalım mı?” Semih’in sorusuyla arkamı döndüm.

“Şimdi değil Semih, şimdi değil.” Gözlerime baktığında orada gördüğü fırtınayla başını sallayıp onayladı.

Semih’i arkamda bırakıp binbaşının çalışma odasına gitmek için harekete geçtim. Binaya girdiğimde beni görüp, selam veren askerleri birer birer geçtim. Üçüncü kata ulaştığımda beklemeden koridorun sonundaki odaya ilerledim. Kapıyı tıklatıp “Gel,” sesinden sonra açıp içeriye girdim.

“Binbaşım acil bir durum var.” Kapıyı arkamdan kapatıp içeriye girdiğimde elindeki dosyayı bırakıp bana dönen adamın kaşları çatıldı.

“Sorun ne Mizgin?”

“Vatana ihanet komutanım. Size bir suç *bildirmek istiyor-*

rum. İstihbarat Daire Başkan Yardımcısı Arda Çelik görevini kötüye kullanmış ve vatana ihanet etmiştir.” Kararlı duraksamadan buz gibi bir ses tonuyla konuştuğumda kalbim sıkıştı.

“Sen ne diyorsun Mizgin?” Şaşkınlıkla ayağa kalkan adam söylediklerime inanamıyordu ama gerçektir.

Acı ve gerçek.

“Bir saat kadar önce silahlı saldırıya uğradım, yanımda Üsteğmen Semih Karaaslan vardı. Yakaladığımız hainlerden birisi itiraf etti. Ayrıca Arda Çelik’in, Miran Bozbey’in de ölümünde payı olduğunu öğrendim. Düşmanla iş birliği içinde olduğunu size kanıtlayabilirim.” Her cümlemlerim bedenim buz tutarken zorlukla yutkundum.

“Mizgin senin abin Arda, eminsin değil mi?” Binbaşı Arda’yı tanımıyordu ama bizim kardeş olduğumuzu herkes biliyordu neredeyse.

“Bir vatan haini asla benim abim olamaz komutanım, toplantı odasında bekliyor diğerleri de. Genel açıklamayı orada yapacağım.” Benim abim, beni asla satmazdı. Anlamıştım ki Arda’nın hırsı sadece gözünü kör etmemişti, kalbini de kör etmişti.

Binbaşı başını sallayıp onayladı beni. Birlikte odadan çıktığımızda aynı kattaki toplantı salonuna geçtik. Acil geri çağrı emriyle herkes gelmişti, üstlerinde sivil kıyafet vardı. Binbaşı ve ben de yerimize geçince kimseden ses çıkmadı. Derin bir nefes alıp başımı kaldırdığımda Semih gözlerime bakıyordu. Usulca başını salladı, yanımda olduğunu belirtmek istercesine. Konuşmaya başladığımda herkes dikkatlice beni dinliyordu.

“Uğur, Ercan, Semih olayı az da olsa biliyor.” Bakışlarım Semih’in yanında oturan Ercan ve Uğur’a kaydıığında iki adamın da bana anlayış dolu bakışlarının nedenini şimdi daha iyi anlamıştım. Arda’nın ihanetini onlar da biliyordu.

“Ne oluyor Mizgin?” Kara kaşlarını çatmış, olayı anlamadığı için biraz da meraklı bir şekilde sormuştu.

“Ben anlatayım mı?” Usulca başımı salladım Semih’e, nefesim yetmiyordu benim bunu bu masada oturan adamlara karşı dillendirmeye.

Semih olayları en baştan anlattı, bizi dâhil etmedi sadece. Miran’ın operasyonundan başlayıp, Arda’nın çıkar uğruna yaptıklarından ve bir saat kadar önce öldürmek için yaptırdığı saldırıdan bahsetti. Ölüm sessizliği çökmüştü herkesin üstüne, kimse bir şey diyemedi Semih anlatırken.

“Ne yapacağız şimdi?” Kesik bana baktığında, gözlerimi kimseden kaçırmadım.

“Ne yapacağımız belli, Arda’yı tuzığa düşüreceğiz. Binbaşım bu işi bana bırakın, sizden sadece bir gün istiyorum.” Başımı dik tutarak baktığım adam, şüpheye düşmüştü. Burada abimi yakalamaktan bahsediyordum ne de olsa.

“İşin sorumluluğunu üstleniyorum komutanım, ekip olarak yapacağız operasyonu.” Kara destek çıktığında, Semih de “Arda’ya en yakın kişi Mizgin, elimizdeki tek şans o,” diyerek onayladı.

“24 saatiniz var, bir saat sonra beni almaya gelecek helikopterle döneceksiniz, ben burada kalacağım. Kara ekip senin sorumluluğunda, Mizgin operasyonda senin sorumluluğunda. Ankara’yla olan konuşmayı bana bırakın, gerekli izinleri bir saate almış olurum.” Binbaşından çıkan onayla birlikte herkes kabullenmiş bir şekilde sessiz kaldı. Binbaşı odadan çıktığında Uğur’a yöneldim.

“Plan sende Uğur, hiçbir açık olmasın.” Ayağa kalkıp herkesi geride bırakıp çıktım odadan.

Ellerim titrerken dolan gözlerimi yerden kaldırdım. Oda ma girdiğim gibi kapıyı kapatıp yatağımın üstüne oturdum. Gözlerim yere dalgınca bakarken tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. Hayatımın en büyük kazığını ailemden kalan tek kişiden yemiştım. İçimi çekerken sızlayan göz pınarlarımla kalbimde büyük bir ağrı hissettim. Canım yanıyordu.

Kapı açıldığında başımı kaldırıp baktım. Semih arkasın-

dan kapıyı kapatıp bana doğru geldi. Gözlerindeki şefkat sıkıca sardı beni. Yanıma oturduğunda açtığı kollarının arasına girdim. O an sadece ona ihtiyacım vardı. Başka bir şey düşünemeyecek kadar kırgındım. Hıçkırığımı serbest bıraktım ve gözyaşlarım akmaya başladı. Bana "Ağlama," demedi, sadece sıkıca sarıp göğsünde sakladı. Elleri saçlarımm arasında gezerken, kamuflajın yakasını tuttum göğsüne yaslanıp. Kokusunu her içime çektiğimde sakinleştirici etkisi yapıyordu sızlayan kalbime. Sanki kalbimde büyük bir boşluk vardı ve o beni sarınca tamamlanıyor, kapanıyordu.

"Canım yanıyor," diye fısıldadım.

"Gececek güzelim, sana söz veriyorum, her şeyi unutturacağım sana." Yüzüme gelen saç tutamını çekip, okşarcasına yanağımdan akan yaşı sildi. Onun da kahveleri buğulanmıştı.

"Nasıl dayandın? Benim canım bu kadar yanarken sen benim sana sırt çevirmeme nasıl dayandım?" Ağlamaktan çattallaşan sesimle sorduğum soruyla yüzünü izledim.

Semih

İki Ay Önce

Kaç gün olmuştu? Kaç hafta ya da ay geçmişti? Günler artık birbirini taklit ederken nefes almaya nasıl devam ediyordum? Göğsümün içinde atan yerle gök arasında sıkışmış, kalp denilen organ artık bana fazla geliyordu. Birisi elini yüreğimin içine sokmuş, atan kalbimi avucuna almış ve sıkıyordu. Patlayacak kadar derin bir sancıyla sızlayan kalbimi değersiz bir eşya gibi kenara atmıştı.

Bunu Mihrem yapmıştı, karım olan kadın.

Beni onsuz yalnızlığa mahkum etmiş, hayatımın geri kalanında kendini benden esirgemek için terk etmişti. Ben onu görmek için aynı alanda nefes alarak dakikaları sayarken o aramıza kilometreleri

sokup, zamanın esiri etmişti beni. Ben ona tutuklu bir mahkûm-
dum, zamanımın dolmasını ve çıkarılacağım gönül mahkemesinde
affedilmeyi bekliyordum.

Şu geçmek bilmeyen zaman, bir gün onun yanındayken akma-
ya başlayacaktı. Nefes almak için ona ihtiyacım vardı, su gibi, hava
gibi muhtaçtım ona. Diyeceği tek bir söze, gözünün degeceği tek bir
bakışa emrine amadeydim. Ne olursa olsun, ben dönüp dolaşıp yine
ona varacaktım.

Bir ihanet çemberi içinde sıkışıp kalsam da onun için bu top-
rakların her bir karışını arşınlamam gerekse bile yine de yolumun
sonunda o vardı. Mihrem'in olmadığı bir hayat benim için artık var
olması mümkün bir şey değildi. Sadece biraz daha dayanmam gere-
kiyordu. Attığım her adımda ona biraz daha yaklaşıyordum.

Boynumda duran kolyeyi avucumun içine aldığımda yüzüğün
keskin kenarlarını hissettim. Bana giderken arkasından bıraktığı tek
şey içinde ismim yazan bu yüzüktü. Sağ elimin yüzük parmağı boş-
tu, giderken aldığı evlilik yüzüğümle ismini bile esirgemmişti benden.
"Ben artık Mihrem değilim," dese de o benim günler, haftalar, aylar
geçirdiğim kadındı.

Öl dese ölürdüm, O yaralı bırakmayı tercih etti.

Bir aşkın bedeli bu kadar ağır olmalı mıydı, bilmiyordum ama
ne yaparsa yapsın, onu affetmek için hep bir sebep buluyordum. Beni
ne kadar yaralarsa yaralasın, yine o sarsın istiyordum. Yokluğu çok
zordu, canımı çok yakıyordu. Bir parça demire tutunup onu özlemek
de varmış kaderimde.

"Yine Mihrem'i mi düşünüyorsun?" Uğur yanıma oturdu-
ğunda karşiki dağlara bakıyordum öylece.

"Başka düşünecek bir şeyim var gibi soruyorsun." İnkâr edecek
bir şey yoktu ki buna gerek de yoktu.

"Çok az kaldı belki de bu ayın sonunda karşı karşıya geleceksi-
niz. Bu seni endişelendiriyor mu?" Uzattığı çayı aldığımda sorusu-
nu düşündüm.

Şu an Ankara'daydık, dün gece son operasyondan dönmüştük.

Ercan, Uğur ve ben son görevimizden sonra rütbe atlayacaktık. Hiçbir zaman Mihrem'in dengi olamazdım hatta bunun için onunla gurur da duyuyordum ama ona ulaşmak için yapmam gereken buydu.

"Ödium kopuyor." Uğur'a döndüğümde sözlerimde oldukça ciddiydim. "Bana nefretle mi bakacak yoksa biraz olsun benim gibi bu mesafe onu da yaraladı mı, görmek çok zor olacak. Beni hiç sevmediğine inanmıyorum ama ya bu süre içinde hisleri, duyguları değiştiyse? Mihrem her zaman benden katbekat daha iyiydi çok daha iyi birisini hak ediyor." İçime derin bir nefes çektiğimde elimdeki sıcak çaydan yudumladım.

"Mihrem seni gerçekten seviyor, ondan vazgeçeceğini söyleme bana." En az benim kadar ciddi bir şekilde söylüyordu Uğur çünkü bir noktada benim de duracağımı düşünüyordu.

"Onun seni sevmesi senden vazgeçmeyeceği anlamına gelmez. Böyle demiştin, değil mi Mihrem'e? Ben ondan vazgeçemem Uğur, o kadar bencilim ki yer ve gök yer değiştirse bile ben ondan geçmem." Onun izini sürdüğümü Ercan ve Uğur dışında buradaki kimse bilmiyordu.

Emre aracılığıyla bir ize sahip olmak için Vural'ı bile araya koymuştum ama sonuç elde edememiştim. Sonrasında ise mucize gibi bir şey olmuştu. Kara ile, yıllar önce canını kurtardığım adamla Mihrem'i araştırırken denk gelmiştik. Sonrasında Mihrem değil de Mizgin olarak onu aramış ve Kara'nın yanında bulmuştum.

Tek bir şey istemiştim ondan, sevdiğim kadını korumasını. Ben gelene kadar Mihrem'in yanında olana kadar yardım etmesini. Kara, hiç tereddüt etmeden kabul etmişti isteğimi. Belki de ona bundan bahsederkenki sefil hâlime üzülmüştü kim bilir. Sonucunda Kara, her görev öncesi Mihrem hakkında bilgi veriyordu.

Gittikleri görevler gizli olduğu için konumunu bilmesem bile sınır dışında olduklarına emindim. Bu son operasyondan sonra Kara bizi ekibe dâhil etmek için binbaşıyla görüşmüştü. Vural'ın babasının yardımıyla da Mihrem'in olduğu yere görevlendirme emriyle gitmek için gelecek olan görev emrini bekliyorduk. Ona ulaşmama çok az kalmıştı.

“Ben olmasaydım, belki bu kadar kötü olmazdı her şey.” Uğur’un pişmanlığı o kadar büyüktü ki her an hissetmişim bunu bir yıl içerisinde.

“Sen olmasan bile yine gidecekti benden Uğur, kendine bu kadar yüklenme. En başta hatayı yapan bendim, Emre’nin uyarılarını görmezden geldim. Mihrem’in benden gitmeyeceğine emin olduğumda söylemek için hep bekledim ama kendi bencil sevgime yenildim. Hep terk eder, bırakıp gider korkusuyla sessiz kaldım. Sonuçta yine aynı yerdeyim.”

Mihrem benden bir başkası için değil, yalanlarımla onu yaraladığım için gitmişti. Tamam, o da bana yalanlar söylemişti ama sonuç olarak o bana anlatmaya hazırdı, sonunda güvenini kazanmıştım her şeye rağmen. Bana geldiği yollarda ayağına batan dikenler kanatmıştı onu. Çok sevdiğim kadının canını yakmıştım.

“Onu gördüğümde konuşacağım, merak etme, ben hep ikinizin de yanındayım.” Pişmanlığının ne kadar büyük olduğunu biliyordum, desteğine karşılık usulca başımı salladım.

İlk zamanlar Uğur’a çok kızmıştım, öfkem çok büyüktü. Yıllardır beraber olduğum arkadaşımın beni tanımamış olmasına içermiştim. Doğru, yalanlarım vardı ama ben Mihrem’e her şeyden çok âşıktım. Vurgun olduğum kadına asla ihanet etmemiştim. Onu korumak için sessiz kaldığım her an ondan biraz daha uzaklaşmış, en sonunda onsuzlukla baş başa kalmıştım.

Hayaline dahi tutunmama izin vermemişti, giderken her şeyi koparıp almak için tırnaklarıyla kazıyordu acıyı kalbime. “Öyle bir yan ki adın dahi kalmasın,” demişti. Dediğin gibi yanıyorum Mihrem, hem de öyle bir yanıyorum ki sen dışında bende hiçbir şey kalmıyor.

Eli yanağımda donup kalırken, içini çekti. Gözlerinde öyle bir acı ifade vardı ki nefes dahi alamadım. Ben bu bir sene içinde ne kadar yanmışsam, Semih benden daha fazla yanmıştı. Elimi kalbinin üstüne koydum. Bana “Eğer bir gün sözlerim yetmezse elini kalbime koy ve dinle,” demişti. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki kulaklarımda uğulduyordu sanki kalp atışları.

“Yandım Mihrem, öyle bir yandım ki canımdan can gitti. Yaşadım ama bir ölüden farksızdım. Sadece seni bir kez daha görmek için nefes alıyordum.” Sesi titrerken gözlerindeki ateşin buğulu dumanı işledi içime.

“Eğer acını hafifletecekse ben de çok yandım, senin kalbine gömdüğüm hançeri ben çoktan kendime saplamıştım o planı yaparken. Ben sana gelip sordum, anlat istedim her şeyi, vazgeçecektim.” Çekip gidecektim yine ama bu kadar da yakmayacaktım ikimizin canını da. Gözlerini benden ayırmadan içini çekti gözlerindeki alevler yerini korurken.

“Ben de sana sordum Mihrem. Sana sordum ‘Mizgin kim?’ dedim ama sen de kaçtın, susturdun beni. Çünkü benim gibi sen de korktun her şeyin ortaya çıktığında seni bırakacağımdan, nefretle bakacağımdan. Ben de korktum Mihrem, önce anlatınca benden uzaklaşırsın diye korktum sonra Arda’nın yaptıklarını anlatınca seni yıkmaktan korktum. Biz iki âşık, sanırım en çok birbirimizi yaraladık.”

Elimi yüzüne koyup alnını alnıma dayadım. Nefesi tenime değerken içimi çektim. Ne kadar bu hâlde durduk, bilmiyorum ama kapı tıklatılıp yola çıkacağımızın haberi gelince kollarından ayrıldım. Ayağa kalkıp kenara bıraktığım çantamı alıp çıktım. Semih kendi odasına giderken, ben de önce lavaboya uğrayıp elimi yüzümü yıkadım. Kızarmış gözlerim sızlıyordu ama umursamadım, lavabodan çıkıp aşağıya

indim. Kapının önünde herkes hazır bir şekilde bekliyordu. Semih gelince arka taraftaki helikopter pistine ilerledik. Binmemizle birlikte havalanan helikopter çok geçmeden Suriye sınırını geçip Türkiye'ye ulaştı.

Ankara'daki iniş yerimizden sonra bizim için gelen minibüse bindik. Saatlerle sınırlı olan görevimiz için Uğur çoktan bir plan kurmuştu. Hepimiz yol boyunca planın detaylarını konuştuk ve kusursuz planı hayata geçirmek üzere harekete geçtik.

"Anladın, değil mi Mizgin? Sakin olman gerekiyor, biz buradayız, en ufak sorunda bize işaret veriyorsun. Kelimelerinin içinde bir yerde 'Güneş' dersin zor durumda olduğunu anlayacağız." Uğur'un üstüme yerleştirdiği dinleme cihazıyla birlikte başımı salladım.

"Arda bizi tanıyor yoksa biz de içeriye gelirdik seninle. Seni tek bırakmak içime sinmiyor." Ercan'ın endişeli sesiyle ona doğru dönüp gülümsedim.

"Merak etme, hallederim." Cihazı tamamen yerleştirdikten sonra üstümdeki kapüşonlunun fermuarını çekip, kulaklığımı taktım. Saçlarımı açıp, öne doğru getirdim. Montumu da giyip, elime çantamı aldım.

"Sana güveniyorum, yapman gerekeni biliyorsun." Semih kapıdan çıkmadan önce gözlerime baktığında, "Biliyorum," dedim.

Siyah minibüsten inip, Arda'nın evine ilerledim. Bu evi birlikte seçmiştik, iki katlı açık mavi boyalı çok güzel bir evdi. Binbaşı biz yoldayken aramış ve Arda'nın tek başına evine geçtiğini söylemişti. Abime sürpriz yapmak için çok uygun bir zamandı. Zili çalıp, kapının açılmasını bekledim. Birkaç dakika sonra kapı açıldığında karşımda şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Mizgin?" Sorar gibi baktığında iki adım atıp sıkıca sarıldım.

"Ben de seni özledim abi." Zorlukla gülümserken kollarını belime dolayıp sarıldı bana.

Birlikte içeriye geçtiğimizde hâlâ şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. Montumu çıkartıp çantamla vestiyere bıraktım. Bakışlarım abime döndü, üstünü değiştirmemişti henüz. Siyah kumaş pantolonu, beyaz gömleği ve siyah kravatıyla her zamanki gibi dışarıdan kusursuz görünüyordu.

“Hangi rüzgâr attı seni buraya?” Salondaki koltuklara karşılıklı oturduğumuzda geriye yaslandım. Sorusuyla birlikte tek kaşımı kaldırdım.

“Özlemedin mi beni? Bir yıldır görüşemiyoruz, ikimiz de çok yoğunuz. Ankara’ya çağırdılar, yeni görevlendirme emrim gelmiş, yarın gidiyorum. Hazır gelmişken de seni görmek istedim.” Alınmış bir ses tonuyla konuştuğumda hemen tebessüm edip, elimi tuttu.

“Olur mu öyle şey bir tanem? Çok iyi yapmışsın.” İçi rahatlatırken büyük ihtimalle Semih’e yapılan saldırıdan haberimin olmadığını düşünüyordu.

“Sen nasılsın abi? Terfi ettin sonuçta bu bir yıl içinde, çok fazla sorumluluk altına girdin.” Anlayışlı kardeş rolüme devam ederken yüzümdeki gülümseme yerini koruyordu.

“Bu ara iletişim trafiği yoğun ama idare edemeyeceğim bir şey değil. En son hastanede görmüştüm seni, yaran tamamen kapandı mı?” Elim sol tarafıma giderken bunu istemsizce yaptığımı biliyordum. O güne geri döndüğümde çok fazla net değildi her şey ama yine de hatırlıyordum.

“Evet kapandı, şimdi çok sağlıklıyım. Kim derdi ki Mirza benden aldığını isteyerek bana geri verecek?” Alay eden ses tonuma eklenen gülüşümle abim sessiz kaldı.

Mirza’yı gerçekten de Semih’in dediği gibi Arda’ya teslim etmiştim o gün evden çıktıktan sonra. Ama onun bir şartı vardı, gerekli bütün testleri yaptırmıştı ve böbreği benimle uyumluydu. Abime her şeyi anlatması karşılığında ameliyat olmamı ve benden aldığı böbreği geri vermek istemişti. Bunun nedenini ona sormuştum çünkü aklıma yatmıyordu. Benim gözümde kardeşini bile ölüme götürecek kadar

kötü olan biriydi ve bana neden böyle bir iyilik yapıyordu?

Aşk demişti. Sana karşı içimde olan bu his o kadar büyük ki senden aldığım her şey yük oldu bana. Ölümün kollarında bırakmam seni, ben ölsem daha iyiydi.

Ben de öyle düşünmüştüm, Mirza ölseydi daha iyiydi. Hayır, bunu bencil olduğum için değil, geride kalan herkesi korumak istediğim için düşünmüştüm. Sonrasında başarılı bir operasyonla böbrek nakli gerçekleşmiş ve tam teşekküllü bir hastaneden aldığım “Görevini yapması için herhangi bir sağlık problemi yoktur” yazılı raporuyla kendi isteğimle dönmüştüm.

İstersem malulen emekli de olabilirdim, bu karar tamamen bana bırakılmıştı ama ben görevime dönmeyi tercih etmiştim.

“Evet, neyse ki sağlığına tekrar kavuştun. Kahve içer misin? Sen çok seversin.” Sözlerini başımı sallayıp onayladım.

Abim mutfağa geçerken yüzümdeki gülümseme silindi. Kapı çaldığında, “Ben bakarım,” deyip oturduğum yerden kalktım. Kapıyı açıp içeriye geçtim. Yerimi aldığımda abim elindeki küçük tepsiyle içeriye girdi. Beni gördüğü an elindeki tepsi yere düştü.

Semih arkadan başıma silah dayamıştı, bir eli ağzımı kapatırken kolunun altına almıştı beni. Panik bir hâlde abime bakarken gözlerim doldu. Semih’in beni tutuşu oldukça sıkıydı.

“Bırak hemen onu!” Abim bağıırıp silahını çektiğinde, Semih beni kendine daha çok yaklaştırdı.

“Eğer tek bir adım atarsan güzel kız kardeşinin işini bitiririm. Gerçi onunla işim bir yıl önce bitmişti ama anlaşılan o hâlâ âşık bana. Ne dersin Arda, yaptığımız anlaşmadan bu güzellik de haberdar olsun mu?” Semih’in alay ve nefret dolu sesini duysam da yüzünü göremiyorum. Silahın namlusu yavaşça.

“Sakın bu işe Mizgin’i karıştırma! Seni öldürmeyi beceremeyen o adamlara da bunun hesabını soracağım!” Arda’nın bağırmasıyla yutkundum.

“Peşimden gönderdiğin adamların seni cehennemde bekliyor. Beni neden öldürmek istediğini anlamadım. Bir yıl önce anlaştığımız gibi kız kardeşinden uzak durdum ama sen onu bana karşı kullanmaktan vazgeçmedin.” Semih’in sözleriyle sarsıldım. Arda onu benimle tehdit ettiği için mi bir yıldır hiçbir şekilde bana yaklaşmamıştı?

“Sana ondan uzak durmazsan sonunun Miran’la aynı olacağını söylemiştim. O işe yaramaz piç de sözümü dinlemedi ve az daha Mizgin’in ölümüne sebep oluyordu, sen de dinlemiyorsun! Onu nasıl öldürdüysem seni de öldüreceğim!” Gözü dönmüş bir şekilde sadece Semih’e bakan abimin sesiyle olduğum yerde sarsıldım.

İtiraf etmişti.

“İçeriye gelin.”

Semih’in sözleriyle birlikte biraz önce açık bıraktığımız kapıdan içeriye Kesik, Kara, Yıldırım ve Ercan girdi. Semih elini ağzımdan çekip beni serbest bırakırken Arda’yla göz göze geldik. Yanına doğru ilerleyip elindeki silahı aldım. Gözlerinin içine bakarken hissettiğim tek şey nefretti.

“Nasıl yaptın? Sen benim ailemden kalan tek kişiydin, canımdın. Ben senin kız kardeşindim be! Düştüğümde annemden önce sen koşardın, ilk sevgilimi bile ben sana söyledim. Söylesene, nasıl bu kadar alçaldın?” Gözlerim dolsa bile ağlamadım, zaten bana verecek bir cevabı da yoktu. Başını yere eğdi sadece.

“Arda Çelik seni vatana ihanet, adam öldürmeye teşebbüs, terör örgütleriyle iş birliği yapmak ve Miran Bozbey’in ölümünde delilleri karartmak suçlarından tutukluyorum.” Belimden çıkarttığım kelepçeyi bileklerine taktım.

“Mizgin.” Sesindeki o yıkılmışlık bile işlemedi içime.

Yıldırım ve Kesik, Arda'yı alırken herkes birer birer dışarıya çıktı. Uğur içeriye girdiğinde üstümdeki dinleme cihazını çıkarttı. "Her şey tamam, gerisini Kurt halledecek." Uğur'un sözleriyle Semih başını sallayıp onayladı. Uğur da çıkınca bir süre boş boş etrafıma baktım.

"Sen doğru olanı yaptın." Elimi tuttuğunda konuşacak gücüm yoktu artık.

Semih'le dışarı çıktığımızda kapının önünde bizi bekleyen bir taksi vardı, minibüs gitmişti. Taksiye bindiğimizde gözlerimi kapayıp başımı omzuna yasladım. Biraz önce yaşanan her şeyi unutmak istiyordum. Taksi durduğunda geldiğimiz yere baktım, kapıyı açıp Semih inince ben de indim.

"Belki gitmeden annenle babanın yanına uğramak istersin diye düşündüm," dedi Semih, şehitliğin kapısının önünde durduğumuzda.

Bölüm 17

Gözlerim dolarken derince içimi çektim. Küçük bir baş hareketiyle onayladım sadece, o an konuşsam yanaklarımdan süzülecek damlalara engel olamayacak kadar dirençsizdim. Sessiz adımlarımız bize eşlik ederken ezbere bildiğim yolda ilerledim. Girişteki dolaptan başıma şal aldım. Semih bir adım geride bana eşlik ederken gölgesi önüme düşüyordu. Titrek bir nefes verip olduğum yerde durdum.

Vedat Çelik - Nalan Çelik

Ellerimi açıp onlar için dua ettikten sonra yavaşça mezarın yanına ilerledim. Üstündeki toprağı avuçlarımdan arasına aldım, sanki onları daha çok hissediyordum böyle. Çok özlemiştim, aradan geçen seneler bile bu özlemi dindiremeyecek kadar azdı. Ben her zaman babasının kanatları arasında, arkasında desteğiyle büyüyen bir kız çocuğuydum. Annem, ah annem. Saçlarımı tarayıp, ördüğünde “Canım kızım,” diye se-verdi beni. Öyle güzeldi ki onlarla olan anılarım içim sızlattı.

“Merhaba anne, baba ben geldim. Babam şimdi yanımda olsan ‘Müjdem gelmiş,’ diye sıkıca sarardın beni kollarının arasında. Annem, canımın içi, gül kokunu çok özledim. Uyumadan önce anlattığın masalları, sevgi dolu gülümsemeni, şefkatini çok özledim anne. Sizi çok özledim. Ben bugün kimsesiz kaldım anne, kızın ilk defa bugün kimsesizliği iliklerine kadar hissetti. Ben, ben çok özür dilerim baba, yapmak

zorundaydım. Biliyorum, beni affedeceksiniz, siz de olsanız aynı şeyi yapmamı isterdiniz.” Gözlerim dalgınca bakarken toprak sanki beni kendine çağırıyordu. Sarılmak, yatmak istedim, bir daha gözlerimi açmamak için yanlarına.

Omzumda hissettiğim elle başımı geriye doğru çevirdim. Semih’in bakışlarıyla gözlerimi kaçırdım. “Ben buradayım, kimsesiz değilsin,” demek istiyordu. Ama bu yine de içimdeki acıyı dindirmedi. Ne olursa olsun, ailemden geriye kalan tek kişiyi ben bugün kaybetmiştim. Yaşıyordu ama benim için ölmüştü. Eski güzel anılarımızda bıraktım ben abimi. Bana ilk bisikletimi sürmeyi öğreten, düşünce dizime üfleyen, benim için bahçedeki en güzel eriği koparan abimde bıraktım ben anılarımı. Yok saydım şimdiyi ve geleceği, kalbime bir mezar kazıp gömdüm hepsini.

Elimdeki toprağı bırakıp tekrar yan yana duran iki mezara baktım. Semih benden uzaklaşmıştı biraz. Titrek bir nefes aldım. Kendime bir söz vermiştim, eğer gerçekten birine âşık olursam onu buraya getirecektim, ailemle tanışması için. Şimdiyse âşık olduğum ama en çok da yıktığım adamla gelmiştim.

Kızın âşık oldu anne, istediğin gibi gölgemden bile beni koruyor baba.

Derin bir nefes aldığımda Semih elindeki su dolu bidonu bana uzattı. Bunun için benden uzaklaşmıştı demek. Suyu elinden alıp, önce annemin sonra babamın mezarına döktüm. Mezarların üstü sürekli temiz tutulduğu için yabani ot bitmemişti. Çiçek bile dikemiyordum ki ben yanlarına, senede bir kez görevlerden Ankara’ya dönerken uğruyordum. Onların bedenleri burada olsa bile hep benim kalbimdeydiler. Son kez dua edip, derince içimi çektim. Semih bidonu çeşmenin başına bırakınca geldiğimiz gibi çıkış kapısına ilerledik. Başımdaki şalı geri yerine bırakıp ayrıldık şehitlikten.

Semih’in çağırdığı taksiye bindiğimde gözlerim hâlâ dalgınca bakıyordu. Beni böyle düşünmesi, ne istediğimi bilmesi kalbimin yok saydığım bir yerinde derin bir sarsıntıya yol açtı. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve ben daha yapamadan

benim için gerçekleştiriyordu. Semih öne oturup adresi verirken ben nereye gideceğimizi bile bilmiyordum.

Dakikalar geçerken geldiğimiz yere baktım. Şehrin dışında iki katlı ahşap ama çok güzel bir evdi. Taksiden indiğimizde siyah minibüsü biraz ileride park hâlinde gördüm. Bu bizimkilerin gittiği minibüstü. Elime aldığım çantamla ilerlemeye başladık.

“Kimin evi burası?” Birkaç defa öksürüp kısık çıkan sesi mi netleştirdim.

“Vural’ın evi, güvenlik olarak burayı uygun gördük. Yarın sabah da buradan gideceğiz.” Semih rahat bir şekilde konuşurken hiç yabancılık çekmeden eve ilerledi, daha önce buraya geldiğini düşündüm o an.

“Evi biliyor gibisin.” Normal bir konuşma yapmaya çalışıyordum, bugün olan her şeyden uzaklaşıp.

“Gamze ve Emre’nin nişanı burada oldu. Bir süre burada kaldık Uğur, Ercan ve Mert’le.” Sesinde bir ima ya da onun benzeri bir ton aradım ama yoktu. O sıralar ben de onlarla ilgilendiğim için burayı belki bileceğimi düşünmüş olabilirdi. Vural’dan haber alıyordum tabii o sıralar ancak nerede kaldıklarını bilmiyordum.

“Güzel evmiş.” Semih zile basarken bana döndü. “Güzel-dir.” Bakışlarım ona kaydığında kapı açıldı.

Ercan kenara çekilirken biz de içeriye girdik. Üstümdeki kabanı çıkartıp kenara koydum. Çantamı koltuğa bırakıp, boş koltuklardan birine geçip oturdum. Siyah oturma grubu, ortada ahşap sehpa, duvarda birkaç tane manzara resmi ile çok klasik döşenmiş bir evdi. Ön taraftaki camlar boydandı, sadece stor perdeyle kapatılmıştı. Üçlü koltukta Yıldırım ve Kesik, ikili koltukta Ercan ve Uğur, tekli koltukta Kara oturuyordu. Ben de diğer tekli koltuktaydım, Semih de Yıldırım’ın diğer tarafına geçip oturdu.

“Yemek için sizi bekledik.” Yıldırım yine çok acıkmıştı anlaşılan.

“Var mı yemek, yoksa bir şeyler sipariş edelim,” dedi Semih.

“Vural göndermiş yemekleri, ısıtılacak sadece.” Uğur’un sözleriyle oturduğum yerden kalktım.

“Ben hallederim.” Aklımı bir şeylerle meşgul etmek istiyordum.

“Yardım ederim ben,” diyerek Semih de ayağa kalktı, hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Bir şey demeden ilerlediği yöne doğru adımladım. Mutfakta girdiğinde bana doğru döndü ve yanına gelmemi bekledi. Lavaboya ilerleyip ellerimi yıkadım önce, sonrasında tezgâhın üstündeki dolapları açtım. Mutfakta büyük bir masa vardı krem rengi, düz ama oldukça pahalı duruyordu. Vural’ın ailesinin durumunun iyi olduğunu biliyordum, zaten aile boyu asker ve istihbaratçıydılar. Babasının konumu ise şu an en üst seviyedeydi.

Aldığım tabakları masaya koyarken, Semih yemekleri ısıtmak için ocağı yakmıştı. Çatal kaşık ayarlarken bardakları çıkardı. Zaten yemekler hazır olduğundan masa kurulacaktı bir tek. Kısa bir süre de masayı hazırlamış, ısınan çorbaları servis etmiştik. Semih diğerlerini çağırınca ben de iki büyük tabağa böldüğüm salatayı masaya bıraktım. Küçük kaplara koyulan yoğurt ve salatalık turşusunu da yerleştirdim. Bu adamlarla uzun zaman geçirdiğimden yemek konusunda kendilerini aştıklarını biliyordum. Özellikle Semih bir oturuşta bir koyunu yiyecek gibi gelirdi gözüme. Yüzümde oluşan gülümsemeyi bastırdım. Hep birlikte sandalyelere geçip oturduk.

“Afiyet olsun.”

Herkes sırayla söyledikten sonra yemeğine başlamıştı. Et suyuna hazırlanmış şehriye çorbasının tadı gerçekten güzeldi ama benim ağzımda öyle bir acı tat vardı ki ne kadar yutkunsam da geçmiyordu. Yine de kendimi zorlayıp güçten düşmemek için içtim çorbamı. Masada oluşan sessizliğin se-

bebi bendim ama daha fazla dayanamadım ve başımı kaldırıp Uğur'a baktım.

"Mert'le Mine nasıl?" Sorumla birlikte Uğur başını kaldırıp baktığında ona sorduğumu anlayıp cevap verdi.

"Nişanlandılar aile arasında küçük bir kutlamayla, yaza düğünleri var." Onlar adına çok sevinmiştim, zaten belliydi birbirlerini sevdikleri. Mutlu bir birlikteliğe adım atmışlardı.

Tereddütle gözlerim Ercan'a dönerken bu soruyu ona sorup sormamam gerektiğini düşündüm kısa bir süre. Sonuçta Ercan operasyonlara katılmak için buradaydı ve hiç Esra'nın konusu açılmamıştı. Ona baktığımı fark edince yüzünde tebessüm oluştu ve ben bundan cesaret alarak sordum. "Esra?"

"İyidir herhâlde." Ercan gözlerini kaçırırken bir sorun olduğunu anladım.

Yanımda oturan adama döndüğümde zaten bana bakıyordu. Dudaklarını sessizce oynatıp, "Sonra," dedi. Başımı usulca salladım. Semih bir sonra kimi soracağımı tahmin etmiş gibi ben sormadan yüksek sesle ekledi.

"Emre ve Gamze de iyiler."

Başımı usulca salladım. Onlar ana yemeğe geçerken, ben fazlasıyla doymuştum. Masaya göz gezdirdiğimde Kara'da takılı kaldı bakışlarım. En son onu Semih'le bıraktığım durumdan sonra konuşmamıştık. Tekrar konuşacağımızı biliyordum o an ne kadar sinirlenirsem sinirleneyim, bir yıl boyunca bana olan desteğini inkâr edemezdim. Pencereye kayan bakışlarımla havanın kışın getirisi olarak erken olsa bile kararmaya başladığını fark ettim.

"Abi sana niye Kesik diyorlar?" Ercan'ın sorusuyla tek kaşımı kaldırdım. Hakan'a bakıyordu merakla. Onun bu meraklı hâllerini, Uğur'un sessizliğini bile özlediğimi fark ettim.

Kesik'e dönüp göz kırptığımda mesajı almıştı.

"Piçleri en sevdikleri uzuvlarından ayırıyorum da ondan.

Attığım kesikle daha kullanmaya devam edenini görmedim.” Rahat bir şekilde konuşurken geriye yaslanan adamla gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım sıkıca.

“Hadi ya! Lakap olarak kalacak kadar fazla el attın demek ki.” Tek kaşını kaldırmış takdirle bakıyordu, Ercan’ın sözleriyle gülmemek için gözlerimi kaçırdım.

“Saymadım.” Kesik’in cevabıyla birlikte gözlerim büyüdü. Ercan’sa bayağı etkilenmiş görünüyordu

Kendimi tutamayıp güldüğümde diğerleri de bana katıldı. İşin aslını anlattığında Kesik, Ercan da gülüp geçti. Bu sefer Kara’ya doğru döndüğünde soracağı soru belliydi.

“Peki senin Kara nereden çıktı yüzbaşım?”

Bu soruyu daha önce ben de sormuştum, cevap verecek miydi, merakla Kara’ya doğru döndüm. Herkesin ona baktığını fark ederek elindeki çatalı masaya bıraktı. Derin bir nefes verip bakışlarını masaya odakladı.

“Kavuşursun Aşk olur,

Kavuşamazsan Kara Seveda,’ demişler.

Bizimki âşktı, kara seveda oldu.

Sevdası onda, Kara’sı bende kaldı.”

Uzandığı su bardağını içi yanıyormuş gibi bir dikişte içtikten sonra ayağa kalkıp ayrıldı masadan. Sanırım ilk defa onun hakkında bir şeyler paylaşıyordu. Daha önce bana anlatmıştı ama herkesin toplandığı, konuştuğu bir alan içinde bu konularda hep sessiz kalırdı.

Sandalyemi geriye çekip ben de kalktım. Kapanan kapı sesiyle bahçeye çıktığını anlayıp, mutfaktan çıkıp vestiyerden kabanımı alıp giydim. Kapıdan çıktığımda bahçe içindeki kamelyaya oturmuş, sigara içtiğini gördüm. Yanına doğru ilerleyip karşısına oturdum. Uzattığı paketten aldığım sigarayı yaktığında derin bir nefes aldım ben de.

“Ne oldu?” Elinde oynadığı çakmağı parmaklarının arasında çeviriyordu.

“Adamın biriyle görüşüyormuş, niyetleri ciddiymiş.” Gözlerine hüznün çökse de yüzünde tebessüm oluştu.

“Eee? Bu mu sorun? Zaten bunun bir gün olacağını biliyordun.” Sözlerim acımasız gibi gelse de bunlar benim değil, Kara’nın sözleriydi. Semih için ben acı çekerken öyle demişti bana. “Ben de onu bir gün başkasıyla göreceğim Mizgin,” biliyorum demişti.

“Ben duyduğum an beynimden vurulmuşa döndüm. Tamam, kendi içimde bunu kabul etmeye çalışıyordum ama kalp bu işte, adını duyunca bile hatırlıyor geçmişi. Biz ayrılalı bir seneyi geçti Mizgin, vazgeçme zamanım geldi, biliyorum.” Derince içine çektiği sigaramın dumanını sanki son nefesiymiş gibi karıştırdı havaya. Canı yanıyordu.

“Neden başkasını sevmeyi denemiyorsun? O kendi yoluna bakıyor, sen niye bakmıyorsun?” Elimdeki sigaranın külünü savurup parmaklarımın arasında çevirdim.

“Kendine de sordun mu hiç bu soruyu? Çünkü orada bizi izleyen adam da benimle aynı durumda şu an.” Başıyla evi işaret ettiğinde üst kattaki terasta üstünde sadece kazakla, elleri cebinde bize doğru bakıyordu.

“Biz hiç ayrılmadık ki onunla Kara, ben onu terk ederken bile kalbim onun için atıyordu. Mihrem olarak sevdim, Mizgin olarak acısına katlandım. O bende öyle büyük izler bıraktı ki ben kendime bile hiçbir zaman bunu inkâr edemedim. Senin gibi ‘Alışırım,’ demedim çünkü biliyordum, bu aşkın acısını çekmem gerektiğini. Bak, şimdi yanımda, uzansam tutarım ama uzanamıyorum. Biz birbirimizi öyle şeyler yaptık ki özellikle ben ona çok acı çektirdim. Canını çok yaktım.” Sigarayı masanın üstünde duran küllüğe bastırdım.

“Peki şimdi elini uzatıp tutacağın kadar yakında, ya bir gün olmazsa? Nereye gittiğimizi biliyorsun Mizgin. Sadece birkaç saniye, tek mermi ve kollarının arasına kanlar içinde yığılan bir adam. Şimdi ona tekrar bak ve söylediklerimi düşün çünkü bizim hayatımız saniyelerle ölçülü.” Sigarasını

söndürüp yanımdan kalktığında ben hâlâ söylediği sözlerin etkisindeydim.

Kara gitse bile olduğum yerden kıpırdamadım, sanki nefes almamı engellemek ister gibi kalbimi bir el sımsıkı tutmuş sıkıyordu. Gördüğüm kâbuslardan birisi aklımı işgâl etti. Kollarımın arasında kanlar içinde yığılan Semih, tebessüm ediyordu. “Affet,” diyordu, gözlerimin içine bakarak. Boğazıma oturan yumru gittikçe büyürken nefes alamaz hâle geldim.

“Mihrem. Konuşalım mı?” Yumuşak çıkan ses tonuyla başımı kaldırdığımda yanıma gelmiş, endişeli gözlerle beni süzüyordu.

“Olur.” Geri çevirmek nedense o an daha zor geldi, biraz önce Kara’yla olan konuşmamızın da sanırım etkisi vardı.

Biraz önce Kara’nın kalktığı yere oturdu. Bakışlarımı ondan başka her yere odaklanırken bahçenin ışıkları yandı. Etraf aydınlanırken lambaların altından süzülen ışıktaki hafif hafif atıştıran karı izledim. Küçük tanecikleri birbirlerine değmeden yavaşça buluşuyordu toprakla.

“Bu senin.” Konuşmasıyla ona döndüğümde elindeki küçük kutuyu önüme bıraktı.

Bakışlarım kutu ve Semih arasında gidip gelirken en sonunda titreyen ellerime hâkim olmaya çalışarak kutuyu açtım. İçinden çıkan bilekliği elime aldım, kalp şeklindeki yerin devamında inişli çıkışlı çizgiler vardı. Üstünde parmağımı gezdirdim, oldukça zarif ve güzel görünüyordu.

“Bilekliğin dik çizgileri kalp atışı, kişiye özel yapıyorlarmış. İşte senin ismini aklımdan dahi geçirsem kalp atışım böyle yükseliyor. Nabzın, nabzımda atsın istedim.” Parmaklarımın arasından aldığı bilekliği küçük bir hareketle bileğime taktı.

Sözleriyle bir süre nefesim kesildi. “Nabzın, nabzımda atsın istedim.” Bu cümle öyle derin bir anlam taşıyordu ki benim için başımı kaldırıp ışığın aydınlatığı yüzüne baktım. İtiraz edeceğimi düşündüğünden biraz daha gergin duruyordu

bedeni. Bileğimdeki zincire bir kez daha bakıp elimi masanın altına koydum.

“Teşekkür ederim.” İtiraz etmedim, çıkarıp atmadım ya da, “Almasaydın keşke,” demedim. Gergin bedeni rahatlar-ken yüzünde tebessümle gözleri daldı gözlerime.

“Evlilik yıl dönümümüz kutlu olsun.”

Kurduğu cümleyle baştan aşağıya titredim. Kalbim hızı-
nı birkaç tık daha arttırırken nefesim boğazıma dizildi. O ka-
dar hızlı geçmişti ki son birkaç gün takvime bile bakmamış-
tım. Bugün o günmüş demek ki. Yine böyle karlı bir gecenin
sabahına uyanmıştık. Buz tutan bedenimle sadece gözlerine
baktım.

“Titriyorsun, hadi içeri geçelim.” Kaşları hafifçe çatılırken
başıyla evi işaret etti.

Zorlukla buz tutan bedenimi harekete geçirdim. Ayağa
kalktığımda Semih de benimle birlikte kalktı. Eve girdiğimiz-
de içerisinin sıcaklığı yüzüme vurdu. Üstümdeki kabanı çı-
kartıp içeriye geçtim. Mutfak çoktan toplanmış, çay bile dem-
lenmişti. Herkes elindeki bardakla bir yere geçmiş, telefonuna
ya da açık olan televizyondaki haberlere ilgisini vermişti. Te-
lefonum çalarken hiç oturmadan koltuğa bıraktığım çantam-
dan telefonumu çıkarttım. Tanımadığım bir numaraydı.

“Efendim,” diyerek açtım.

“Mihrem, benim Gamze.” Duyduğum sesle etrafa şöyle
bir bakıp adımlarımı merdivenlere yönlendirdim.

“Merhaba,” diyebildim sadece. Mektubun eline ulaştığını
anladım.

“Merhaba. Nasılsın, iyi misin?”

Ses tonu oldukça iyi gelirken derin bir nefes verdim. Nu-
maramı Semih ya da Emre vermiş olmalıydı yoksa değiştir-
diğim için bu hattı bilmesi mümkün değildi. Aradaki bütün
bağı uzun süre önce koparmıştım.

“İyiyim, sen nasılsın?”

Merdivenlerin sonunda dikkatlice içeriye baktım. Kapısı açık bir oda gördüğümde ilerledim ve küçük bir oturma odası olduğunu fark edince içeriye girip kapıyı kapattım.

“Ben de iyiyim, mektubunu aldım. Senin bir suçun yok, ben her şeyi öğrendim. Sakın kendini suçlama, eğer bir kız kardeşe ihtiyaç duyarsan ben her zaman buradayım. Senin suçun yok Mihrem, biz sevdiğimiz adamların kaderlerine ortak olduk sadece. Eğer Miran’ın yerinde ben olsaydım, emin ol, bir çıkış yolu bulamasam Emre yerine o an kim olursa olsun, gözüm görmezdi. Bencillik diyebilirsin belki buna ama ben Miran’ı anlıyorum, o yüzden ne onu ne de seni suçluyorum. Eğer için rahat edecekse affettim Mihrem, ben ikinizi de affettim. Çünkü bunu bana yapan siz değildiniz.”

Gamze’nin sesi titrerken gözlerim doldu. Kendimi koltuğa bırakırken içimi çektim. Ona bıraktığım mektuptaki her şey benimle ilgiliydi. Bütün gerçeği yazmıştım çünkü o zamanlar sadece Gamze’nin suçsuz olduğuna inanıyordum. O mektupta Semih hakkında tek satır yoktu ya da Kurt hakkında. Geçmişte Miran, Gamze ve benim aramdaki o kâbusun asıl yüzünü yazdım satırlarımda. Beni nereden tanıdığını, hatırladığı her şeyin gerçek olduğunu, düşüncelerinin yanlış olmadığını yazmıştım. Mektubu son göreve çıkmadan önce Gamze’ye verilmesi için göndermişim.

“Teşekkür ederim, beni anladığın ve dinlediğin için.” Yüzümde tebessüm oluşurken, omzumdan kalkan yükü derin bir nefes aldım.

“Artık kendini üzme Mihrem. Iğdır’a gelersen kapım her zaman açık sana.” Samimi ses tonuyla o görmese bile başımı salladım.

“Yolum düşerse geleceğim mutlaka yanına ama zor gibi şu an.” Göreve çıkacaktık yarın, uzun bir süre daha yoktuk Türkiye sınırı içinde.

“Peki, kendine dikkat et lütfen. Görüşürüz.” Gamze’nin sesiyle, “Sen de. Görüşürüz,” dedim ben de.

Telefonu kapattıktan sonra bir süre öylece oturdum orada. Başımı koltuğun kenarına koyduktan bir süre sonra uykusuzluğun verdiği o baş ağrısı yeniden şiddetlendi. Üç saatlik uykuyla ayaktaydım, onda da masanın üstüne koyduğum başımla her yerim ağrıyordu. Gözlerim kapanırken derin bir nefes alıp uyanık kalmaya çalıştım ama bedenim bana itaat etmedi. Bugün bana hiç bitmeyecek gibi geldi. Gözlerim kapanırken elimdeki telefon koltuğun üstüne düştü.

Aldığım nefes ciğerlerime dolarken yanımda olduğunu biliyordum. Boynumdan ve bacaklarımın altından geçen eliyle havalandım. Bir süre sonra temiz nevresim kokusuyla yumuşak yatağa bırakılmıştım. Ayağımdan çıkan ayakkabılarla birlikte kendime rahat bir yer buldum. Biraz sonra yatağın diğer tarafında küçük bir hareketlilik oldu, sonrasında üstüm örtüldü. Saçlarımda gezinen elle uykuma kaldığım yerden devam ettim.

Boğazımdaki kurulukla gözlerimi açtığımda odanın içi karanlıktı. Yan tarafıma kalkmak için döndüğümde hareket edemedim. Kaşlarım çatılırken karnımın üstündeki kolla bir süre öylece durdum. En son koltukta gözlerimi kapattığımı hatırlıyordum. Üstümdeki kolun sahibini bildiğimden kalbim birkaç tık hızlandı.

Ne yapacağım ben seninle Semih?

Uyandığımı anlamış gibi kendini bana daha çok çektiğinde göğsüne yapıştım. Nefes aldığımda kokusuyla duraksadım. Çoktan yanından kalkardım ama bu oldukça gürültülü olurdu ve ben kimsenin bizi bu hâlde görmesini istemiyordum. Bu sefer biraz öncekine göre daha sert bir şekilde kolunu üstümden itip yataktan kalktım. Sırtım yatak başlığına değerken Semih huysuzca homurdandı.

“Gitme, bari bir gece kollarımın arasında olduğunu bile rek uyuyayım.”

Ses tonunda yatan o umutsuzluk beni duraksattı bir kez daha. Gözlerimi kapatıp açtım. Başını karnıma dayadığında

parmaklarım saçlarına değdi. Titreyen ellerimle yutkundum. Elim benden bağımsız gibi hareket edip yumuşak saçlarının arasında kendine yer buldu. Dokunduğum an içini çekti derince bir nefes alıp. Saçlarının alt kısımları kısaydı ama üste doğru uzuyordu. Parmaklarımın arasından tek tek döküldü tutamları. Sanki hiç ayrılmamışız gibi, hep onun yeri benim kucağım, benim yerim onun yanı gibi normal hissettiriyordu.

Elim hareketsiz kaldı, sonra birden kendimi geri çektim. Böyle olmazdı, bütün yaşadıklarımızı yok sayamazdım. Yatağın içinden tek hamlede kalkıp ayağıma ayakkabılarımı geçirdim. Açtığım kapıdan hızlıca çıktım. Merdivenleri ikişer ikişer atlayıp vestiyerden aldığım montumla kapıdan çıktım. Evin arka tarafına dolandığımda buz gibi havayla biraz önce uyuşan beynim şimdi yavaş yavaş açıldı. Sırtımı duvara verip yavaşça yere çöktüm. Yanlıştı, olmazdı.

Gözlerim boşluğa dalarken derin bir nefes aldım. Yüzümün önüne gelen saçlarımı bileğimdeki lastik tokayla arkaya doğru topladıktan sonra kabanımın fermuarını sonuna kadar çektim. Sırtımı yasladığım yer soğuktu ama bir süre sonra alışmıştım. Gözlerimi kapattığımda aklıma gelen görüntülerle boğazıma takılan o yumruyla zorlukla yutkundum.

“Yapma bunu kendine, yapma bunu bize.” Gözlerimi araladığımda biraz ilerimde duran Semih’in sesi oldukça yumuşak ama acı bir tondaydı.

Sessiz kaldığımda birkaç adım atıp bana doğru yaklaştı. Hiçbir şey demeden yanıma oturduğunda biraz önceki sözlerinin etkisindeydim hâlâ. Kalbim büyük bir özlemle kavrulurken bakışlarımı ondan kaçırmadım. Yüzünün her bir detayını uzun uzun inceledim. Çıkmaya başlayan sakalları, siyah gür kirpikleri, soğuktan dolayı hafif kızarmış dudakları, loş karanlıkta büyüyen göz bebekleri, her santimini dikkatle inceledim yüzünün.

“Yoruldum.” Sessiz fısıltıyla birlikte içini çekti, yorgun bir gülümseme firar etti dudaklarından.

"Bende dinlen." Kollarını iki yana açtı, her şeyinle kabu-
lûmsün der gibi.

"Kırıldım." Gözlerini benden ayırmadan şefkatle baktı
bana.

"Bende iyileş." O da yaralıydı, biliyordum.

"Öldüm." Büyük bir yenilgiydi sözlerim, altında acı yatan.

"Bende yaşa." Elini uzatıp yanağımı avucunun içine aldı.
Parmağı tenimi okşadığında titrek bir nefes verdim.

"Yandım." Bunu söylememin ne demek olduğunu iki-
mizde biliyorduk.

"Yandım." dedi yangının içinden bana bakarak.

Açtığı kollarının daha fazla karşı koyamayarak sarılması-
na izin verdim. Gözlerim içime çektiğim kokusuyla kapandı.
Aklımın bana gösterdiği sahneler değişti ve yerine en güzelini
ekledi. Birlikte geçirdiğimiz bütün güzel anılar doluştu yavaş
yavaş ve yüzümde tebessüm oluştu. Sıcaklığı beni de yaktı,
biraz önce üşürken şimdi yanıyordum.

"Ben merak ediyorum Mihrem, bunu sormak inan çok
zor çünkü senin hakkında bilmediğim tek şey bu." Saçlarımın
arasma nefesini verirken, bedeni gerginleşmişti.

"Sor." Artık aramızda cevaplanmamış bir soru kalsın is-
temiyordum.

"Bizim bir bebeğimiz mi olacaktı?"

Kolları arasından sıyrılıp aramıza biraz mesafe koyup
gözlerinin içine baktım. Kalbim boğazımda atarken, gözlerin-
deki o yaralı adamı gördüm. Nereden öğrendi ya da duydu,
bilmiyordum ama ona verecek bir cevabım vardı bu konuda.
Saklamayacaktım.

"Hastane raporlarında mı gördün?" Sesimin titrememesi
için oldukça sıkıştım kendimi.

"Evet ama sonucu bilmiyorum." Kara bunu bilmiyordu,
o anlatmış olamazdı. Bunu bilen diğer kişi Vural'dı. Demek
haber aldığı ikinci kişi oydu.

“Ameliyat oldum, bunu biliyorsundur ama ben ameliyattan önce test yapılmasını istedim her ihtimale karşı. O gece ben önlemimi almıştım. Sana bebek konusunda söylediklerimi biliyorum ama bunu yapamazdım. Sana kızgındım, öfkeliydim doğru ama her şeye rağmen bir bebeği babasız bırakacak kadar aklımı kaybetmemiştim. Her baktığımda senin ihanetini hatırlayacağım bir bebek ben de istemezdim üstelik. Bu senin kadar beni de yaralardı. O yüzden hayır, bizim bir bebeğimiz hiç olmadı.”

Bütün dürüstlüğümlle cevapladım sorusunu. Eğer hamile kalmış olsaydım da kabul ederdim, kıyamazdım. Muhtemelen malulen emekliliğimi kabul eder, buralardan giderdim. Ameliyat olamayacağım için görevlere de katılamayacaktım ve geri planda hizmet ettiğim her yerde de Semih’in karşıma çıkma olasılığı vardı. Sadece intikam için söylemişim ben ona bebek olması ihtimalini ama ben o ihtimali başından elemiştim zaten isteyerek.

“Senin bebeğimizi bırakmayacağını biliyordum, sadece benim yüzümden onun bizden vazgeçtiğini düşündüm. Bebeğimizin öldüğünü.” Gözlerime acıyla baktığında omuzlarına bir yük daha yüklediğimi fark ettim. Bu ihtimalin altında ezilmişti o da.

Bu sefer dayanamayıp ben sarıldım ona bütün acılarını almak istercesine. Kalbimde ona karşı büyük bir aşk vardı ve ben ne yaparsam yapayım, bir türlü silemiyordum. Mizgin olduğumda bile bu acı geçmemişti, yakmaya devam etmişti. Kolları bana sıkıca dolandığında havaya kaldırıp kucağına aldı beni yerden kalkarak.

“Semih birisi görecektir, bırak beni.” Bakışlarım etrafa kaydığında sessizlik karşıladı bizi.

“Herkes uyuyor, burada oturup hasta olacaksın. Sana iyi bakmam gerek.”

Büyük adımlarla evin arka tarafından çıkıp önüne ilerlediğinde sıkıca tutuyordu beni, kollarının arasından çıkmamı

engelleyerek. Kapının üstüne bıraktığı anahtarla kapıyı açıp, tek eliyle tutmaya devam etti beni. Anahtarı vestiyere bırakıp, ayağıyla kapıyı kapattı. Sessiz ama hızlı adımlarla kucağında ben yokmuşum gibi merdivenleri çıkıp biraz önce çıktığımız odaya girdi. Beni yere bıraktıktan sonra kapıyı kilitledi. Odanın ışığını açıp bana döndü.

“Sabah bir sürpriz yaşamak istemeyiz.” Göz kırptıktan sonra ayakkabılarını çıkartıp yatağa geçti.

Üstümdeki montu ve ayakkabılarımı çıkartıp, ışığı kapattım. Yorgundum ve uyumak istiyordum. Yatağa yattığım an beni kendine çekti. Sıcak kolları üşüyen bedenimi sardı, sıkıca kanatları altına aldı korumak istercesine. Isındığımı hissederken, saçlarımın arasına kondurduğu öpücükle içimi çekip gözlerimi kapattım. Bir senedir ondan uzaktaydım ve bu kadar yakınımdayken ona karşı koyamıyordum. Zaten her şey de böyle başlamıştı, yanımdaydı, gözümün önündeydi ve ben karşı koyamamıştım. Bir kez daha uykuya yenik düştü bedenim, yanımdaki adamın varlığıyla kâbussuz bir gece geçirdim.

Kapının arka arkaya vurulmasıyla hızla gözümü açtım. Semih de benim gibi uyamırken yataktan doğruldu. Kapının önünde Ercan ve Uğur’un sesi geliyordu. Yataktan doğrulup Semih’in üstünden atladım. Kapıyı sadece kendimi gösterecek kadar açtım.

“Uğur bir şey mi oldu?” Karşımdaki adam endişeyle kaşlarını çatmıştı.

“Semih’i dün gecedan beri görmedik Mihrem, bütün odalara da baktım. Ne ayakkabısı var ne de montu. Gece kavga mı ettiniz?” Zorlukla yutkunup arkamı dönüp bakmak istesem bile dönemedim.

“Dur, arıyorum şimdi, böyle olmayacak.” Bakışlarım Ercan’a kaydığına panikledim.

“Hayır!” dediğimde artık çok geçti.

Odanın içinde Semih’in telefonu çalmaya başladı.

“Kapat Ercan, kapat.” Uğur gülmemek için kendini zor tutarken ne olduğunu anlamayan Ercan’ı da kolundan tutup arkasını döndü.

“Açmadı ki telefonu,” diyordu Ercan şaşırılmış bir şekilde.

“Açamayacak kadar rahat yerdeyse.” Uğur arkasını dönüp bana baktı ve başını iki yana sallayıp, Ercan’la merdivenlerden indi.

Kapıda öylece donup kalmıştım! Kendime gelir gelmez kapıyı kapatıp, arkamı döndüm. Yatağın içinde yatmaya devam eden Semih’in başında dikildim. Uyuyor sanabilirdiniz yüzündeki sırıtma olmasa!

“Senin yüzünden rezil oldum çocuklara.” Sinirli bir şekilde ona bakarken tek gözünü açtı sadece.

“Hım, hıncını benden çıkabilirsin. Kedi gibi tırnaklarını çıkartmanı seviyorum.” Dudağını büküp, yüzündeki gülümsemeyi bozmadı.

“Şimdi görürsün sen, kedi mi panter mi?” Yatağın üstüne atladığım gibi saçlarına yapıştım. Ben çektikçe daha çok gülüyordu.

Ellerini belime koyup beni kendine daha çok çekti. Yüzündeki gülümseme hiç bozulmadı, aksine gözleri parlıyordu. Sırtını yatak başlığına dayayıp, kucağına ne ara çıktığımı bilmediğim beni tek hamlede yana devirdi. Yatakta yan tarafa geçtiğimde bu sefer o benim üstüme eğildi.

“Şimdi seni öpsem şurada, sonra istersen öldür beni. Dudağlarımda tadınla ölüme bile tebessüm ederek giderim.”

Elinin tersiyle yanağıma dokunduğunda gözlerim kapandı, içimi çektim. Nefesi tenime değerken değdiği her yer yanıyordu, bu aşk beni susuz kalmış çölde bedevi gibi savuruyordu. Öyle özlemle doluydum ki sanki gözlerimi açsam ve orada olmasa aklımı yitirecektim. Gözlerimi araladığımda hâlâ oradaydı ve gözleri üstümdeydi. Semih bana doğru yaklaşıırken aramızda bir nefeslik mesafe kalmıştı.

“Komutanım kahvaltıya bekliyoruz sizi, yarım saate çıkacağız.” Kesik’in sesini duymamla yerimden sıçradım. O kadar dalmıştım ki Semih’in yüzüne zorlukla bakışlarımı çektim ondan.

“Senin komutanım diyen ağzını si-” Semih’in küfrünü duyduğumda hızla elimi ağzına kapattım.

“Geliyorum şimdi!” Bağdırdıktan sonra hâlâ bana bakan adama kaşlarımı çattım.

Kesik’in ayak sesleri uzaklaştığını belli ederken, Semih elimi ağzından çekip avuç içimi öptü. “Neyse bununla da idare ederim ben. Şimdilik.” Göz kırpıp üstümden çekildiğinde sözleri ve öpüşünden dolayı kalbim birkaç tık attı. Kapının kilidini açarken, ben de hızla kalktım yataktan. Semih çıktıktan sonra arkasmdan kapıyı kapattı.

Dolabın üstündeki aynadan kendime baktığımda fazlasıyla dağılmıştım. Çantamı buraya getirmişti Semih, içini açıp tarağımı çıkarttım. Saçlarımı taradıktan sonra lastik tokayla yeniden düzgünce topladım. Üstümü değiştirip kot pantolon ve siyah ince kazak giydim. Bileğimdeki künyeye kayan bakışlarımla usulca dokundum. Çıkartmayıp kazaktan görünmeyecek kadar içeriye çektim. Odayı ve yatağı topladıktan sonra diş fırçası ve macunu alıp banyoya geçtim. Banyodaki işlerimi hızlıca hallettikten sonra aşağıya indim.

“Günaydın,” diyerek salona hazırlanmış masaya yaklaştım. Herkes kahvaltısını yapmış, çayını içiyordu. Sandalyeyi çekerek başköşede benim için bırakılmış yere oturdum.

“Günaydın,” diyerek cevapladılar beni.

Semih’e hiç bakmadan tabağıma aldığım kahvaltılıklarla bir şeyler atıştırmaya başladım. Önüme konan sıcak çayla Ercan’a bakıp tebessüm ettim. Hızlı bir şekilde toparlanıp, hazırlandık. Helikopterle geri döneceğimiz için merkezdeki karargâha geçecektik. Uğur arabayı kullanırken minibüsün arkasına geçtik. Yola çıktığımızda herkes ailesini arıyordu, görev yerine buradan direkt geçecektik ve telefon etme şansları

olmayacaktı bir daha. Bir tek Uğur ve benim ellerimiz boştu.

“Annem seni istiyor,” diyerek telefonu elime tutuşturan Semih’le öylece kaldım.

En arkada oturuyorduk, diğerleri de birileriyle konuştuğu için dikkat çekmiyorduk. Semih başıyla telefonu işaret etti hadi dercesine.

“Efendim,” dedim titrek bir nefes verip.

“Kızım, nasılsın? Bu sıpa beni öldürecek vallahi, kaç ay geçti üstünden getirmede seni.” Sitem dolu sesle gözlerim açılırken Semih’e baktım.

Ayrıldığımızı söylememiştii.

“Biz çok yoğunuz anne, kusuruma bakma sen de. Semih sana anlatmıştır durumu.” Avuç içlerim terlerken buz gibi üşüdüm.

“Ya söyledi kızım, hastalanmışsın, o kadar zaman hastanede kalmışsın. Bizimkine dedim, ‘İlla geleceğim, ben kızıma bakarım,’ diye bu sefer de, ‘Mihrem yurt dışına zorunlu göreve çıktı, ben bile göremiyorum,’ dedi. Bir senede Semih’le bile ancak üç dört kez konuştuk. Ha bugün, ha yarın diye diye seneyi devirdiniz. Korkmuyor değildim, ayrıldınız da bu sıpa söylemiyor diye. Sesini duydum, inan, nasıl rahatladım.” Böyle oyalamıştı demek ailesini, telefonlarını bile uzun süre açmadığına emindim. Şimdi sesi mutlu gelen kadına ben nasıl derdim ki gerçekleri?

“Anne biz şimdi tekrar göreve çıkıyoruz Semih’le, uzun bir süre dönüşümüz yok. Allah izin verir de dönersek, söz yanına geleceğim.” Beni sımsıkı sarıp bağrına basışı, kızım deyişle kalbimde büyük bir yere sahipti. Semih’in annesi olduğu için değil de o anne sıcaklığını aldığımdan gitmek istiyordum.

“Olur evladım, sözümü aldım, kendinize dikkat edin. O sıpaya da söyle, eğer seni üzerse, geldiğinizde çekerim kulaklarını.” Kıkırdamamı bastırıp, “Olur anne, kendine iyi bak,” dedim.

“Allah’a emanet olun kızım.”

Telefonu geri Semih’e uzatıp önüme döndüm. Şu birkaç dakikalık konuşmada bile bana birisi tarafından önemsendiğimi hissettirmişti. Semih’in yokluğuna alışık olan aile, benim yokluğumu da pek aramamıştı görevimin her şeyden önce geldiğini bildikleri için. Bu yüzden bahaneler yetersiz bile olsa onlar için geçerliydi. Yaptığımız mesleği bildiklerinden Semih’in de onları aylarca arayamadığı, zorunlu görevde olduğu zamanlar olmuştu. Anlamadığım bir nokta vardı her şeye rağmen.

“Neden anlatmadın onlara?” Semih kısaca annesiyle konuşup telefonunu kapatmıştı. Bana baktığında gözlerinden kırgınlık geçti.

“Ben seninle yeniden beraber olacağım günün umuduyla nefes aldım. Söyleyemedim, ‘Beni bıraktı gitti çünkü ben her şeyi bok ettim,’ diyemedim.”

Sustum. Hiçbir şey diyemedim sözlerinden sonra. Geriye doğru yaslanıp yolu izledim camdan. O da bir şey söylemedi sonrasında. Karargâha geldiğimizde bizim için hazırlanan helikoptere beklemeden binip yola çıktık. Sınırı geçtikten sonra tekrar üsse geldik. Öğleden sonra tekrar göreve çıkacaktık, helikopter bizi güvenli bölgeye bırakacaktı. Buradayken kaldığım odaya dönüp üstümü değiştirip kamuflajlarımı giydim. Çantamı hazırladıktan sonra aşağıya indim. Öğle yemeği yemek için oturduğumuzda Semih’in yanındaki boş sandalyeyi çektim.

“Afiyet olsun.”

Sadece bizim ekip vardı içeride askerler yemeği biz gelmeden önce yemişti. Biz çıkmadan yiyelim diye binbaşı yemek hazırlatmıştı.

“Kara, Fırat’ı hangi birliğe vermişler? Biraz önce binbaşıyla konuştuğunuzu gördüm.” Yıldırım’ın sorusuyla başımı ben de onlara doğru çevirdim.

“Bizden önceki birlik geçen hafta yola çıkmış, binbaşı

bizimle geleceğini söyledi.” Kaşlarım çatılırken Kara bana baktı.

“Merak etme, konuştum ben Fırat’la, pişman olmuş, senden özür dileyecek. Ben de böyle olmasını istemiyorum ama gerekçe göstermek için bazı şeyleri anlatmak gerekiyor ve bunu yapamayacağımızı ikimiz de biliyoruz Mizgin.” O gecedan bahsediyordu, yaralandığı gecedan.

Eğer Fırat’ın beni neden rahatsız ettiğini anlatmamız gerekirse o konu da açılırdı ve üst mevkilere giderdi olay. Fırat da buna güveniyordu zaten, o yüzden kim ne derse desin, konuşmaya devam ediyordu. Bizimle gelmesine canım sıkılsa da başımı sallayıp onayladım sadece, elimden başka bir şey gelmiyordu.

“Sesini açsana.” Semih’in konuşmasıyla askere söylediğini anladım. Baktığı yere çevirdiğimde başımı, dikkatli bir şekilde televizyona bakıyordu. Biraz sonra açılan sesle ben de dikkatimi sunucunun konuşmasına verdim.

“Bir son dakika haberiyle karşınızdayız sayın seyirciler. Amerikan istihbarat ajanı olduğu ve ülkemizde çeşitli suçlarda bulunduğu öğrenilerek tutuklanan Marcus Dawsun bu sabah adliyeye sevk edilirken tutuklu aracından kaçırıldı. Bu olayın kim ya da kimler tarafından yapıldığı araştırılırken çıkartılan arama emriyle sınır dışı ve içi havaalanı, otobüs ve tren istasyonları abluka altına alındı.” Mirza kaçmıştı.

Bölüm 18

Mirza'nın kaçtığı haberini aldıktan sonra hepimizi toplamıştı binbaşı. Özellikle beni uyarmıştı Mirza konusunda ve göreve çıkmamızı hızlandırmıştı. Aradan haftalar geçmiş, kış mevsimi yerini yavaşça ilkbahara bırakmaya hazırlanmıştı. Semih'le aramız biraz daha iyiydi, şu an flört dönemini yaşayan sevgililer gibi olduğumuz söylenebilirdi. Birbirimizden artık bir şey saklamadığımız için rahatlıkla her konuda konuşuyorduk. Ve ben son zamanlarda şunu fark etmiştim ki Semih'le konuşmak, bir şeyler paylaşmak, vakit geçirmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Kara'yla aramız düzelmişti, eskisi gibi dost olmaya devam ediyorduk. Fırat benden özür dilemiş ve bir daha aynı hataya düşmeyeceğini de dile getirmişti. Aradan geçen zamana rağmen artık eskisi gibi davranmaması benim de içimi rahatlatmıştı.

Kesik ve Yıldırım aynıydı, onlar açısından hiçbir şey değişmemişti. Uğur ve Ercan da kendi içlerinde kavga ediyor, sonra da hiç kavga etmemiş gibi konuşuyorlardı. Gerçek dostluk onlarınki gibiydi, genelde Ercan, Uğur'u çileden çıkartsa da çok sabırlı bir adamdı Uğur. Bazen Ercan'a attığı ürkütücü bakışları gördüğümde, "Şimdi kavga çıkacak," diyordum ama Uğur kendini tutup sakın kalıyordu. Ben olsam şimdiye delirmiştim sanırım.

“Kaç gün oldu?” Yürüdüğümüz arazi üstünde mola vermek için durduğumuzda yanıma oturan adama doğru döndüm.

“97 gün oldu. Bugün 27 Şubat, 3 Mayıs’ta görev süremiz bitiyor.” Semih başını yasladığı ağaçtan bana doğru çevirip gözlerime baktı.

“Evlen benimle.”

Evet, bir de bu vardı. Neredeyse her gün bana bunu söylüyordu. Biz zaten dinî olarak evliydik ama Mihrem diye biri olmadığından resmî nikâhımız yoktu. Semih de buna karşılık olarak gittikçe artan bir istekle bana evlilik teklifi yapıyordu. Gözlerimi devirip, bugünkü cevabımı verdim.

“Evlenecek havada değilim.” Omuz silkip gülümsedim.

Bugün hava yağmurlu; evlenemem, ayağım kaydı; uğursuz bir gün; evlenemem, kirpiğim düştü; olmaz, burnum akıyor; kabul edemem, güneş battı; mümkün değil, hava çok soğuk; başka bir gün, silahımı temizlemem lazım; başka bir ara deneyelim gibi bahanelerle 97 gündür onu idare ediyordum.

“Bence senin canın koca öpücüğü istiyor. Ondan bu nazın bana.” Gözleri parlarken bana doğru yaklaştığında aniden ayağa kalktım.

“Bence senin canın da komutan öpücüğü istiyor,” diyerek elimi yukarı kaldırıp omzuna vurdum.

Semih gülerken derin bir nefes alıp arkamı döndüm. Bu kadar rahat olmamızın sebebi diğerlerinin uzakta olmasıydı. Yola bakmak için biz Semih’le önden ilerlemiştik, sorun olmadığından burada onların gelmesini bekleyecektik. Zaten aramızda çok bir mesafe yoktu, yarım saat içinde burada olurlardı. Etrafa bakarken arkadan bana sarılan Semih’le durdum.

“Evlenmeyecek misin benimle?” Kulağıma doğru verdiği sıcak nefesiyle zorlukla yutkundum.

“Evleneceğim dersem ne olacak? Sence de çok fazla şey yaşamadık mı? Birbirimizi harcadık biz, özellikle de ben. Her şeyi unutabilecek misin?”

İşte bu yüzden ona kesin bir cevap vermiyordum. O kadar fazla hırpalamıştım ki onu, bir gün beni bırakıp gitmesinden korkuyordum. Herkes yalan söylemişti bana, herkes kolumu, kanadımı kırmıştı. Geriye bir tek o kalmıştı yanımda ama ya o da giderse? Tam varlığına alıştığım an, “Olmuyor,” derse ne yapacaktım? Çok kez yıkıldım ve ayağa kalktım. Bir daha kalkabilir miydim? Sanmıyordum.

“Seni bırakmak isteseydim, o kapıdan çıktığın an unuttur, yoluma bakardım. Ben seni unutmak değil, yaşamak istiyorum. Bütün ömrümü seninle yaşamak istiyorum güzelim, seni asla bırakmam.” Kalbim sözlerine her zamanki gibi yenildi. Aklıma söz geçiriyordum da şu kalbim bir söz dinlemiyordu işte.

“Hadi, gelirler şimdi,” diyerek kollarımm arasından çıktım. Biraz sonra dediğim gibi diğerleri de katıldı bize.

“Haritaya göre buranın ilerisinde terk edilmiş bir köy var, bu gece orada sabahlayalım.” Kesik’in konuşmasıyla birlikte hepimiz onayladık.

İki gündür neredeyse birkaç saatlik uykuyla yola devam ediyorduk. Üstüne çantalar, silahlar ve yatacak yer sorunuyla birlikte eklenen her an tetikte olma psikolojisi bizi zorluyordu. Bizim işimiz buydu, alışkındık doğru ama biz de insandık. Dinlenmeye, uyumaya, kişisel ihtiyaçlarımızı gidermeye ve yemek yemeye ihtiyaç duyuyorduk.

Bir saatlik bir yürüyüşün ardından geldiğimiz köyde etrafı araştırdık önce, bizden başka buraya gelenler de olabilirdi. İkiserli gruba ayrıldığımızda köyün her yerini, evlerin içine varana kadar kontrol ettik. Sonunda köyün çıkışında daha dayanıklı bir ev bulduk. Bazı evlerin duvarı yıkılmış, bazısının da çatısı çökmüştü. Sağlam olan eve girdiğimizde Kara ilk nöbeti aldığında, ikinci nöbeti Fırat, üçüncü nöbeti de Semih aldı. Dün geceki nöbeti ben tuttuğum için en sona kaldım. Kara nöbet yerini gösterdiğinde bütün köyü, yolu ve kaldığımız evi gösteren kayalığın en iyi seçim olduğunu düşündüm.

Eve girdiğimizde hepimiz çok yorgunduk. İki gün önce en yakın güvenli noktaya bizim için yiyecek bırakılmıştı. Bu yüzden hâlâ taze olan yemeğimizi yedik. Buraya gelme sebe-bimiz mağaraların içinde saklanan, tespit edilemeyen terörist gruplarıydı. Uzun süredir yer altında gezen pislikler sihalanın korkusundan çıkamıyordu. Bizim amacımız bölge içinde ka-lan son grubu tespit edip, temizlemektir.

“Ben yanımdayım, uyu biraz, gözlerine kan oturmuş.” Semih’in sesiyle daldığım düşüncelerimden çıktım. Gözleri bazen böyle bakıyordu bana ve ben hayır diyemiyordum. Kı-yamıyormuş gibi.

“Tamam, sen de dinlen, sabah nöbeti senin.” Başını usul-ca sallayıp onayladı.

Çantalarımızdan tulumlarımızı çıkartıp her birimiz bir köşeye geçtik. Semih benim yanımdaki boşluğa serdi tulu-munu. Saatime baktığımda henüz on olduğunu gördüm ama biz gün aydınlandığından beri yoldaydık. Semih’in varlığıyla içine girdiğim uyku tulumunda gözlerimi kapattım. Bir süre sonra kendimi uykuya teslim ettim.

Gözlerimi açtığımda hava yeni aydınlanmak üzereydi. Ya-nımdaki tulumun içinde uyuyan adama doğru döndüğümde kaşları hafif çatılmış, her an gözünü açacak gibiydi. Yüzümde tebessüm oluşurken elimi yavaşça kaldırıp alnuna düşen saç tutamlarına değdirdim. Başında benim gibi siyah beresi vardı soğuktan korunmak için ama birkaç tane isyankâr saç tutamı kendi bağımsızlığını ilan etmişti. İçini çekip, kirpiklerini ara-ladı yavaşça.

“Sanırım en çok da bunu seviyorum, sabahları gözlerimi açtığımda karşımda ilk seni görmeyi.” Biraz pürüzlü çıkan ses tonuyla konuştuğunda elimi yavaşça çektim saçlarından.

“Saat çok erken, uyu biraz daha.” Başımı odanın içine çe-virdiğimde Uğur’la Ercan bir köşede, Yıldırım, Kara ve Kesik bir köşede uyuyordu. Nöbet sırası Fırat’ta olduğundan henüz kimse uyanmamıştı.

‘Gün doğar birazdan, nöbet sırası bende,’ diyerek ayağa kalktığında tulumunu katlayıp çantasına yerleştirmeye başladı.

Uykum tamamen açıldığı için başımı sallayıp onayladım. Semih birden bana doğru eğildiğinde şaşkınlıkla duraksasam da yanağıma bıraktığı küçük öpücükle hemen geri çekildi. Dudaklarını birbirine bastırıp gülümsemek yerine onaylanmayan bir bakış attım. Birisi görebilirdi.

“Kocanı özle.” Fısıltıyla konuşup göz kırptı arkasını dönmeyen önce.

Kalbim her zaman olduğu gibi birkaç tık daha üste çıktı. Başımı iki yana sallayıp tulumun içinden çıktım, sıkıca katlayıp çantamın içine koydum. Kaldığımız bu ev bir zamanlar kimlere yuva olmuştu kim bilir. Derin bir nefes alıp mutfığa doğru ilerledim. Evin içi tamamen harabeye dönmese bile uzun yıllardır kullanılmadığından dökülüyordu. Yiyecekleri mutfığa bırakmıştık geldiğimizde mutfak daha soğuktu diğer odalara göre.

Çantamın içinden çıkarttığım kahvaltılık birkaç kutuyla iki paket hazır kahveyi tezgâhın üstüne koydum. Dolapları karıştırıp bulduğum bardakları iyice yıkadım. Küçük bir tane tüp vardı ve şanslıydık ki hâlâ yanıyordu. Su ısıttıktan sonra termosu doldurup küçük çantamın içine koydum. Kahvaltılık, bardakları ve daha yeni yiyecek bırakıldığından taze olan ekmekleri de ekledim çantaya.

Kamuflajımın üstünü tamamen kapatıp, aydınlanan havaya baktım pencereden. Saat altı olmalıydı. Çantayı bir elime, silahımı da diğer elime alıp kapıya ilerledim. Ben kapıyı açarken Fırat da içeriye girmek üzereydi. Kenara çekilip ona yol verdikten sonra tek kelime etmeden çıktım dışarıya. Arka tarafa dolanıp evi ve yolu gören kayalığa hızla tırmandım. Semih beni çoktan görmüş olmalıydı. Yanına ilerlediğimde yüzünde şaşkın ama güzel bir gülümsemeyle baktı bana.

“Piknik yapmaya geldim.” Omuz silkip kayanın arkasına

oturduğum. Burası daha korunaklı bölge olduğundan kar tamamen kalkmış, yerini kuru toprağa bırakmıştı.

“Ciddi misin?” Ona uzattığım kahve bardağını aldı tek kaşını kaldırıp. Yaklaşık dört saat daha nöbet tutacaktı ve benim aç kalmasına gönlüm razı gelmiyordu.

“Neden olmayayım?” Gülümseyerek kahvaltılıklardan koyduğum ekmeği uzattığımda aldı.

O yemeğini yerken ben etrafa bakabilirdim. Kahve bardağımı alıp uzun namlulu keskin nişancı tüfeğinin başına geçtim. Etrafa bakarken her şey yolunda gibi görünüyordu. Başımı kaldırdığımda Semih’in bana bakan gözleriyle karşılaştım. Çok derin ve anlamlıydı bakışları.

“Nöbet Başında Aşk demek, sevdim.”

Etkisinden kurtulmak için gözlerimi kaçırdım. Bir de en olmadık yerde şunu söylemiyor mu, kalbimin atışını duyacak diye ödüm kopuyor. Semih yemeğini yedikten sonra nöbet yerini ona bırakıp aşağıya indim. Eve girdiğimde herkes yemeğini yemişti, ben de hızlıca atıştırdım ve kahvemi içtim. Plan yapmak için haritayı yere seren Kesik’le hepimiz toplandık.

“Birinin yakalanması gerekiyor.” Kesik planı anlatmaya başlamadan önce bunu söylediği için hepimiz başımızı kaldırıp birbirimize baktık.

“Ben yakalanırım,” dedi Kara hiç düşünmeden.

“Sen olmazsın Kara, ekip lideri olarak sana ihtiyacımız var. Ben yakalanırım,” dedi Yıldırım. Bu konuda haklıydı, buradan çıkmak için Kara’ya ihtiyacımız vardı.

“Sana bomba düzeneğinde ihtiyacım var Yıldırım, o kadar adamı silahla öldüremeyiz. Benden sonra en iyi sen anlıyorsun bombaları.” Bombayla olan son maceramdan sonra kesinlikle bu konuda uzak duracaktım.

“Sizi yakaladıkları an kafanıza bir tane sıkarlar, tuzak ben olacağım.” Net çıkan sesimle bütün bakışlar üstümde toplandı.

Hepsi haklı olduğumu biliyordu, ellerinde bir koz yoktu kullanacakları. Şerefsizler teslim olmaktan anlamazdı, elleri havaya kalkmadan vurulurlardı. Ama beni gördüklerinde hepsinin yüzünde oluşacak o pis sırıtışı tahmin edebiliyordum, aylardır o dağlarda kalıyorlardı ve ben onlar için avdım. Bilmiyorlardı ellerimle canlarını alacağımı, hepsini öldüreceğimi.

“Mizgin çok tehlikeli, yüze yakın şerefsizden bahsediyoruz.” Kara’nın tereddüt dolu sesiyle gülümsedim.

“Bu evden çıkınca tek mermiyle de ölebilirim Kara, benim görevim bu. Tuzak benim, Kesik planı anlat.” diyerek itiraz kabul etmediğimi belli ettim.

“Olmaz Mizgin.” Uğur’un bastırarak ismimi söylemesiyle bakışlarım Ercan ve onun arasında gidip geldi. İkisinin de Semih yüzünden böyle davrandığını biliyordum. Yoksa vatan uğruna ikisi de ne yapılması gerekiyorsa onu yapardı.

“Size sorduğumu sanmıyorum üsteğmenim.” Ciddi bakışlarımla Uğur derin bir nefes aldı. Rütbe olarak hâlâ benden düşük olduğu için benim sözümün üstüne konuşamazdı.

Herkes sessiz kalırken plan yapılmaya başlandı. Dikkatle dinlerken bir yandan da Semih’in tepkisini düşünüyordum. Öğrendiği zaman sanırım hiç iyi olmayacaktı. Gün ortasında yola çıkmak için biraz daha dinlenme kararı aldık. Planın üstünden bir kez daha geçecektik. Herhangi bir sorun durumuna karşı ikinci ve üçüncü bir plan daha yapmıştık.

“Kara,” dedim baş işaretile kapıyı gösterirken. Biraz sonra evin kapısının önünde duruyorduk ikimiz de. Cebimden çıkarttığım sigara paketini uzattığımda içinden bir dal aldı.

“Mizgin planı yaptık ama onu nasıl ikna edeceğiz?” Başıyla Semih’in nöbet tuttuğu yeri işaret etti sigarasını yakıp.

“Söylemeyeceğiz, son ana kadar haberi olmayacak. Bu benim görevim Kara, beni anlıyorsun, değil mi?” Yanan sigaramdan derin bir nefes aldım, ayağımla yerdeki bir taşa vurdum. Semih bilmemeliydi.

“Mizgin, oradan sağ çıksak bile bu adam öldürür bizi,” diyerek güldü. Gözlerinde hüznün vardı, nedenini anlamadım.

“Ben dururum onun önünde, merak etme. Sen sadece Fırat’a dikkat et, ne olur ne olmaz, bir anda söylerse o hengâmede işler karışır.” Bugün hiç sesi çıkmayan Fırat’la gerilmiştim.

“O bende, sen sıkma canını. Fırat yaptığı hatayı anladı ve düzeltmek istiyor. Ben güveniyorum ona Mizgin.” Yüzündeki kararlı ifadeyle başımı salladım.

Biten sigaramı attıktan sonra içeriye geçtim. Bir köşeye çekilirken, Kara plandan Semih’e bahsetmeyeceğimizi söyledi. Uğur ve Ercan nedenini bilse de diğerleri sorgulamadan kabul etti. Kara bu ekibin lideriydi ve ne derse sorgusuz bir şekilde emirleri yerine getirilmek zorundaydı. Askeriyede hiyerarşik bir düzen vardı. Ne kadar burada aile gibi görüp birbirimizi destek olsak da bir düzenin parçasıydık.

Çantalarımızı toplayıp çıkmak için hazırlanmaya başladık, iyi dinlenmiş ve enerjimizi toplamıştık. Semih de bize katıldığında planı Kesik ona aktardı, tek bir eksikle, benim yakalanma kısmımdan bahsetmedi. Bu konuda Uğur ve Ercan devreye girecek ve onu geride tutacaklardı. Derin bir nefes aldım, yapmam gerekeni biliyordum. Diğerleriyle birlikte yürümeye devam ettim, Semih de arkamdan geliyordu.

“Burada duracağız.” Uzun ve sessiz yürüyüşün ardından geldiğimiz yer mağaraların sıralandığı dağın diğer tarafıydı. Biraz ileride yol kesiliyordu, bundan ötesi tehlikeliydi.

“Uğur, Ercan ve Semih siz sağ tarafı alıyorsunuz; Fırat ve ben sol tarafı alıyoruz, Yıldırım ve Kesik de bombaları hazırlıyor. Mizgin sen görevini biliyorsun.” Kara’nın sözlerinden sonra hepimizi başımızı sallayıp onayladık.

“Senin görevin ne?” Diğerleri silahlarını hazırlarken Semih’in sorusuyla ona doğru döndüm.

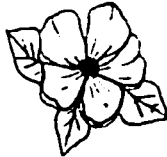

“Arkanızı kollayacağım her zamanki gibi,” diyerek göz kırptım.

“Mihrem kendine dikkat et, aklım sende kalsın istemiyorum. Mükemmel bir askersin, bunun aksini kimse iddia edemez ama beni de düşün.” Sözleriyle başımı usulca salladım.

İlk önce Uğur, Semih ve Ercan, sonrasında Kara ve Fırat. Tam on dakika sonra silahımdaki bütün kurşunları boşalttım. Mermileri Kesik’e verdikten sonra yüzümü görünecek kadar açtım. Kesik’in işaret vermesiyle dümdüz yürümeye başladım. Açık hedef hâlindeydim şu anda. Adımlarım ne hızlıydı ne de yavaş, oldukça sakindim, aslında bu garipti. Yirmi dakikalık yürüyüşün sonunda duyduğum sesle etrafıma baktım. Zaten beni takip ettiklerini biliyordum. Ellerindeki silahlarla etrafımı çevirdiklerinde silahımı atıp, kollarımı yukarı kaldırdım.

“Merhaba şerefsizler, biz dost değiliz,” diyerek gülümsedim.

Semih

“Ne oluyor oğlum size?” Uğur ve Ercan’ın yanımda tedirginlikle birbirine baktığını görünce kaşlarım çatıldı.

“Abi ben daha fazla dayanamıyorum. Mihrem teslim olacak, planı bunun üstünden kurdular.” Ercan’ın tek nefeste söylediğiyle önce anlamsızca yüzüne baktım. Sonra beynimin içinde cümle tekrar tekrar döndü.

Mihrem, benim karım olan Mihrem, orospu çocuklarıyla dolu olan bir mağarada esir tutulacaktı.

“Ulan sikerim planınızı da sizi de, siktirin gidin!” Arkamı dönüp geldiğim yoldan neredeyse koşarak geri indim.

Mihrem'i gördüğümde ellerini yukarı kaldırmıştı, yüzünde ölümcül bir gülümseme vardı. Adımlarımı hızlandırıp beni fark edecekleri kadar ilerlediğimde silahlar bana doğru dönmüştü. Mihrem'in yüzü kararırken gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Beni düşün," dedim ama yaptıklarıyla beni düşünmediğini belli etti zaten.

"Ooo, beş çayı varmış, beni çağırmadınız diye çok darıldım." Silahımı yere atıp ellerimi yukarı kaldırdım.

"Yakalayın şunları!" Yüzleri kapalı olduğundan boğuk çıkan sestten gelen emirle omuzlarımdan yere bastırıldım.

Biraz sonra ellerimiz kelepçeli şekilde sevgili karımla birlikte bizi mağaraya doğru sürüklemeye başladılar. Mihrem'in yanımdaki öfkeli soluklarını dinlerken gayet rahattım. Benden habersiz iş yaptığında neler olacağını bilmesi gerekiyordu.

"Başkan, bu ikisi teslim oldu." Mağaradan içeri girdiğimizde dizlerimizin üstüne çökmemez için iteklediler.

"Vay vay vay, kadın asker ha? Çok da güzelmiş, yazık olacak." Karşımda duran piç Mihrem'e ağzının suyu akararak baktığında karar verdim, ellerimle can çekiştirerek öldürecektim onu.

"Ne yapalım bunlara başkan?" Ben size yapacağım, siz bekleyin soyuna sopuna koduklarım.

"Bunlar buradaysa daha fazlası vardır, iki ekip çıkart, çevreyi tarasın. Adamı öldürün, kızı da arka odalardan birine götürün. Bu iş bitince özel olarak ilgileneceğim onunla." Yüzünde iğrenç bir sırıtma varken ben sağ mı çalışsam yoksa sol mu çalışsam ona karar vermeye uğraşıyordum.

Omuzlarımızdan tutulup çekilirken karşı koymadım. İki şerefsiz bizi arka tarafa sürüklerken iyice uzaklaşmıştık. Şerefsizler dağın içini oya oya magmaya ulaşmayı hedefliyorlardı herhâlde. Bu mağarayla birlikte onları magmadan daha sıcak olan cehennem sıcaklığına gönderecektim az sonra.

Mihrem ve arkasından giden piç bizden biraz uzaklaşınca hızla arkamı döndüm. Silahın ucundan kavradığım gibi kendime çektiğim pisliğe kafayı gömdüm. Daha ne olduğunu bile anlayamadığından kıvranırken boynunu iki elimin arasına sıkıştırıp kırdım. Arkamı dönüp baktığımda Mizgin diğer piçi öldürmüş, çoktan kelepçeden kurtulmuştu bile.

İşte benim karım.

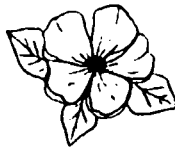
“Çok yavaşsın,” diyerek bana doğru geldi elinde anahtarla. Kelepçelerden kurtulunca bileklerimi ovdum.

“Neyse ki karım çok hızlı.” Yüzümdeki gülümsemeyle yerdeki silahı aldım. Mihrem başını iki yana sallayıp diğer silahı aldı.

Birlikte koridor boyunca ilerlerken hareketlilik artmıştı. Silahlanan köpekler dışarıda onları bekleyen sürprizin henüz farkında değillerdi. Kesik ve Yıldırım onları patlatacaktı. Şaka anlamında değil, ciddi ciddi patlamaktan bahsediyordum bu arada.

Dışarıda çatışma başlarken Mihrem’le kendimize korunaklı bir köşe bulduk. Bir sütunun arkasına o geçerken, ben de kendimi diğer tarafa attım. İçerideki kargaşadan yararlanıp herkesi dışarı çıkartmak için eğlenceye biz de katıldık. Yoğun bir çatışma içine girerken bizimkilerin iyi olmasını umuyordum. Keskin nişancı olmanın faydası, mermi boşa gitmiyordu.

Dışarıda büyük bir patlama sesi duyulunca Mihrem’le göz göze geldik. Yerimiz ifşa olmuştu ve başımızı dahi kaldırmadan ateş ediyorduk. Buradan kurtulalım Mihrem, artık benden kaçışın yoktu.

Yağmur gibi yağan kurşunların arasında sıkışıp kalmıştık. İtiraf ediyorum, Semih'i gördüğümde çok şaşırmıştım ama benimle birlikte gelmesi içimde tarifi imkânsız bir hisse yol açmıştı. Beni bırakmamıştı geride.

"Buradan geri dönersek eğer Semih, sağ çıkarsak söz veriyorum sana. İstedığın gibi olacak her şey!" Sesimi duyurmak için ona doğru bağırdığımda şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Ben asla unutmam, bunu da sana unutturmam Mihrem!" Yüzünde kararlı bir ifade oluşurken ses tonu kalbimi hızlandırdı. Bu sözümünden sonra biliyordum unutturmazdı.

Yüzümde gülümseme oluşurken silahıma daha sıkı sarıldım. Biraz sonra silah sesleri azalmaya başladı. Başımı kaldırdığımda mağaranın girişinde Uğur'u gördüm. Semih ve bana baktıktan sonra bize doğru bağırdı.

"Mağarayı patlatacaklar, çıkın!"

Uğur bizi korurken Semih'le birlikte arka tarafa geçip ilerlemeye başladık. Mağaradan çıkarken sadece birkaç kişi kalmıştı içeride. Semih bir anda kolumu tutup koşmaya başladı. Ben daha ne olduğunu anlamadan mağara büyük bir gürültüyle patladı. Bütün dağ sanki bir toprak kayması yaşıyormuş gibi içe doğru çöküyordu. Etrafıma baktığımda her yer kan içinde cesetlerle doluydu.

"Bitti," dedi Semih yanımda dururken.

Arkama baktığımda herkesi inceledim. Fırat'ı gördüğümde hızla ona doğru ilerledim. Kara bir kolunu ona dayamış, destek oluyordu. Bacağından vurulmuştu. Cebimden çıkarttığım kar maskesini bıçakla kestim hızlıca. Kalın şerit hâlindeki kumaşı bacağına sıkıca bağladım. Kara'ya baktığımda gözünü kapatıp açtı, bu sorun yok demekti

"Mağara patlamadan sizi uyarmaya gelirken iki ateş ara-

sında kaldı." Yıldırım'ın sözüyle şaşırmadım desem yalan olur.

"Teşekkür ederim Fırat," dedim. Ne olursa olsun, bizi geride bırakmamıştı. O iyi biriydi, başından itibaren düşüncem hiç değişmemişti. Sadece söz konusu abisi gibi gördüğü Kara olunca hassas bir çocuk oluyordu.

"Sen de benim için gelirdin." Yüzü acıdan buruşurken başımı salladım.

"Gelirdim."

Güvenli noktaya gitmemiz gerekiyordu. Kara telsizle konuşmuştu, bizi almaya gelecek helikopter sınırdan yola çıkmıştı. Fırat'ı yolun yarısında Kara, diğer yarısında Semih taşımıştı. Onların çanta ve teçhizatlarını da kendi aramızda paylaşmıştık. Yaklaşık kırk dakikalık bir yürüyüşün ardından hepimiz tedbiri elden bırakmadık.

Helikopterin sesi duyulduğu anda durduk. Düzlük bir araziye inen helikopterle derin bir nefes aldım. Bindiğimizde hemen havalanmıştık. Fırat'ın yaralandığı bilindiğinden helikopterle birlikte doktorda gelmişti. İlk müdahalenin yapılmasının ardından Fırat daha iyiydi.

Üsse geri döndüğümüzde bizi bekleyen binbaşının yanına ilerledik. Görevimizi tamamlamamızın gururu vardı üstümüzde. Toplantı odasına girdiğimizde binbaşının rahat komutuyla hepimiz kendimizi oturduğumuz koltuklara bıraktık.

"Tebrik ederim hepinizi, çok iyi iş çıkarttınız, bölge tamamen temizlendi." Binbaşı karşımıza geçtiğinde yerimizde doğrulduk.

"Sağ olun komutanım," dedi Kara.

"Görev sürenizin bitmesine üç ay daha olduğunu biliyorum ama son operasyondan sonra yeni bir ekip yerinizi alacak. Kara, Kesik, Yıldırım, Fırat sınırda devam edecek. Ercan, Semih ve Uğur görev bölgesine geri dönecek. Mizgin sen de

İğdır'a geri döneceksin, Mirza hâlâ bulunamadı. Sular durulana kadar Birkan Bey böyle olmasını istedi."

Birkan Bey, ben bu adamı nereden hatırlıyordum? Taşlar yerine otururken Semih'e doğru baktım. Vural'ın babasının adı Birkan'dı. İstihbarat daire başkanıydı adam! Emre'nin de amcası oluyordu tabii. Semih gözlerini tavana dikmiş, öylece bakıyordu.

"Şimdi dinlenin, sabah hepiniz yola çıkacaksınız."

Hepimiz ayağa kalkıp selam verdik. Kara operasyon sürecini anlatmak için kalırken biz çıktık. Diğerleri yemekhane-ye giderken Semih'in koluna dokundum. Bana doğru döndüğünde merdivenleri işaret ettim. Birlikte aşağı indiğimizde boş odalardan birisinin kapısını açıp girdim.

"Sorularıma cevap istiyorum," dediğimde kapıyı arkasından kapatıp bana döndü.

"Ne istiyorsan sor." Sırtını duvara dayayıp kollarını göğsünün altında birleştirdi sakın bir şekilde.

"Nasıl yükseldin bir senede rütbe atlayıp? Üstelik tek sen de değil, Uğur ve Ercan da." Bunu uzun zamandır sormak istiyordum.

"Üniversiteyi çift dalda bitirdim, yükselme sınavına girebilmek için özel görevlere katıldım. Sınavı geçtiğimde özel eğitime tabii tutuldum. Fransızca ve İngilizcemi geliştirdim. İsminin anlamı müjde olan karım için de Kürtçe öğrendim. Uğur ve Ercan'ın da terfi için son senesiydi zaten, benim gibi onlar da sınava girdi. Üsteğmen olarak sınır dışı operasyona başvurduk, kabul edildik. Biliyorsun, ortalaması 95 üstü olanlara sene düşürüyorlar." Rahat bir şekilde cevap verdiğinde daha önce düşünmediğim için aklıma gelmemiştir. Semih bana yan dal olarak başka üniversiteyi dışarıdan okuduğunu ve yabancı dil eğitimi aldığını söylemişti. Sözlerine kısa bir nefesten sonra devam etti.

"Tayinim çıktı senin gittiğin sabah. Başta sen yaptırdın sandım ama Arda yaptırmış. Görev sürem dolmasına iki yıl

vardı, ben de Vural'dan yardım istedim. Babasının konumunu biliyorsun, usulsüzlük olduğu ortaya çıkınca tayinim iptal oldu."

Bu kadar şey yaşamışken gözlerindeki yorgunluğu görüyordum. O bir sene içinde çok fazla yorulmuştu, ben de yorgundum. Artık böyle olsun istemiyordum, birbirimizi seviyorduk ve ben bu aşkı harcamayacaktım.

"Evlensene benimle Semih, iki göz odada bile ben seninle mutlu olurum."

Bölüm 19

Semih ağzını açıp tekrar kapattı, dudakları titredi. Yüzündeki anlık şaşkın ifadeyle gözleri öyle güzel baktı ki bana kalbim kanatlanıp uçtu o an. Zincirini kopardığım için cebimde taşıdığım yüzüğü parmaklarımın arasına aldım. Ona doğru yaklaştığımda dikkatle beni izliyordu. Yüzüğü çıkartıp yukarı doğru kaldırdım ve elini tuttum.

“Bugün başım ağrıyor, olmaz,” dediğinde tek kaşım kaldırmış, bana bakıyordu.

Ciddi olup olmadığını ölçmek için gözlerinde bir ifade aradım ama beni yaramaz parıltılar karşıladı. Derince yutkunduktan sonra titrek bir nefes verdi. Âdemelması yutkunmasıyla hareket ederken bakışlarım boğazına kaydı. Dudaklarımı araladığımda benden önce konuşmasına devam etti.

“Diyeceğimi sanıyorsan boşuna sanma, ben bu anı o kadar çok bekledim ki!” Tuttuğum eli sıcacıktı, avucumun içini okşadı. Ses tonunun yumuşaklığı sardı bütün bedenimi.

Parmağına yüzüğü yavaşça geçirdikten sonra tenim ürperdi. Bu ilki gibi değildi, daha başkaydı, daha gerçektir. Bu anı yaşayan sadece ben değildim, Semih’in de elleri titriyordu. Parmağındaki yüzükten ayırdığım gözlerimi yukarı kaldırıp gözlerine baktığımda boynunda duran zinciri çıkartıp yüzüğümü zincirden ayırdı. Biraz önce benim yaptığım gibi

parmağıma yüzüğü geçirdi nazikçe tutup. İki elimi de avuçlarının içine alıp birbirine kenetledi bırakmayarak. Alnını alnıma yaslandığında nefesi benimde kendine yeni bir yol çizdi.

“Sen Mihrem, benim bu dünyadaki en büyük imtihanım oldun, iyi ki de oldun. İsmi duadır dilimde, varlığına binlerce kez şükür olsun.”

Bir yakarış gibi döküldü cümleleri dudaklarından. Öyle büyük bir anın içinde hapsolmuştuk ki sadece onu izlemek, dinlemek ve sevmek istiyordum. Doğru, biz çok yanmıştık ama artık sönmemiz gerekiyordu. Biz birbirimizin yangınına şifa olacak tek çareydik. Her şeyin üstesinden birlikte gelecektik artık.

“Sen de iyi ki girdin hayatıma, öyle güzel sevdin ki beni en çok da aşkına karşı çaresiz hissettim ben kendimi. En büyük çaresizliğim sen ol istedim.”

Başını bana doğru eğdiği için konuşurken nefesim ona çarptı. Öyle olsun ve hep böyle devam etsin istiyordum. Bütün nefeslerimi onun teninden alayım ve benim bütün nefeslerimin son durağı onun teni olsun. Çok sevmek de dâhil miydi bu aşka yoksa sevilmenin getirisi miydi, bilmiyordum. Kesin olan bir şey varsa, o da bu adam artık benim sonumdu.

“Ben senin çaresizliğin değil, çaren olacağım, dertlerine deva, sana şifa olacağım. En çok da âşığın olacağım Mihrem, ben kendimi en çok sana âşıkken sevdim. Sabırlı bir adam yaptın sen beni, ne istediğini bilen, aşkı için mücadele eden ve yıkılmayan bir adam. Sensizlik zordu doğru, bana çok şey kattığını inkâr edemeyeceğim. Seni sevmenin yeni yollarını da buldurdu, eğitti, öğretti. Ama sen yine de gitme Mihrem, sen gidersen benden bir şey kalmaz geriye bir daha. Sen yine de gitme, yanımda kal hep.”

Gözleri dolarken bana gösterdiğinin arkasında yatan, o yanan adamı görmüştüm ben. Aradaki perde kalktı ve ilk defa Semih bensiz geçirdiği zaman dilimindeki adamı gösterdi. Kalbimi derin bir sancı kaplarken, acısıyla kavruldu.

Kahvenin en güzel tonunu taşıyan gözleri şimdi nemli toprağı andırıyordu.

“Yeminim olsun Semih, senden bir sonraki gidişim ölümüm olsun.”

Uzanıp dudaklarını öptüğümde sıkıca sardı beni kolları arasına alıp. Bu sıradan bir öpücük değildi, sadece iki âşışın öpüşmeyi de değildi. Bu bir yeminin mührüydü. Birbirimize verdiğimiz yemini dudaklarımızla mühürledik. Ölüm bizi ayırana kadar sevgilim, bu aşkı kalbimde ruhumda taşıyacağım.

Verdiğim bir söz vardı ve onu yerine getirmek için iki gün izin aldık Semih’le birlikte. Sınırdan geçtikten sonra Mersin’e gitmek üzere yola çıkmıştık. İkimizin elinde küçük birer bavulla el eleydik. Başım Semih’in omzundayken bindiğimiz takside, birkaç dakika sonra daha önce bir kez geldiğim evin önünde durduk. Sürpriz yapmak istediğimizden haber vermemiştik ama Semih kız kardeşini aramıştı, herkes bugün evde birlikteydi.

Taksiciye ücretini verince bavulumuzu alıp indik. Yarin akşam geri dönmek zorundaydık, bir gün sonra da göreve başlayacaktık. Kapının önüne geldiğimizde Semih elimi sıkıca tutarken bana baktı, başımı usulca salladığımda zile bastı. İçeriden gelen gülüşme seslerine adım sesleri de eklendi. Birkaç dakika sonra Semih’in annesi yüzünde gülümsemeyle kapıyı açtığında heyecanlanmıştım.

“Oyy, kuzularım gelmiş!”

İleri atılıp sıkıca bana sarıldığında Semih gülerek elimi bıraktı ve aramıza biraz mesafe koydu annesinin bana sarılması için. Yüzümde büyük bir gülümseme oluşurken anne şefkati aldığı kadına ben de sarıldım. Oğlundan önce bana sarılması, ne bileyim, hoşuma gitmişti. Sadece iki kere gördüğü geliniydim ben.

“Anne, oğluna sarılmak yok mu?”

Semih’in mızıkçı ses tonuyla birlikte güldüm. Biraz geri çekilip Semih’e yer açtığımda annesine sıkıca sarıldı. Bir sene-

dir onlar da görüşmüyordu ve bunun benim yüzümden olduğunu bildiğimden içimi hüznle çektim.

“Hayırsızlar sizi, hadi içeriye girin,” diyerek sıcacık gülmüşüğünde hüznüm dağıldı.

Semih elini belime koyup beni kendine çektiğinde itiraz etmedim. Beni böyle yakınında tutma çabasını seviyordum. İçeriye geçtiğimizde herkesle bol bol sarılıp, özlem giderdik. Beni iki kez görmüş gibi değil de sanki hep ailelerinin bir parçasıymışım gibi karşıladılar. Hatta Semih bile geride duruyordu. Ailesinin beni sevdiğini, sahiplendiğini yüzünde derin bir tebessümle izliyordu.

“Kızım çok özledik vallahi, bir daha bu kadar uzun ayrı kalmayın.” Semih’in babasının sitemiyle başımı usulca salladım. Benim de niyetim yoktu.

“Haklısın baba ama konu vatan olunca elden bir şey gelmiyor. Size buradayız, şunu yapıyoruz da diyemiyoruz.” Semih araya girip yumuşak bir cevap verdiğinde herkes alıştığı için bu mesleğin getirisi olarak kabullendi.

Hazır olan sofraya geçtiğimizde yol boyu sadece atıştırdığımız için oldukça acıkmıştık. Üstüne uzun zamandır yenmeyen ev yemeği olunca neredeyse kendimizden geçene kadar yemek yedik. Bizim bu iştahlı hâlimize ev halkı da uymuş, yemek boyunca “Bir tabak daha vereyim,” dışında bir şey dememişti. Çaylar içilmeye başlanmış, tatlılarla birlikte salondaki koltuklara kurulmuştuk hepimiz. Yardım etmek istesem bile itirazlar eşliğinde Semih’in yanına oturtulmuştum. Semih’in ablası Nazenin ve kız kardeşi Nesrin çok sıcakkanlı ve iyiydiler. Geçen bir yılın konusu hiç açılmamıştı, bunda Semih’in bir parmağının olup olmadığını bilmiyordum ama memnundum.

“Düğünü yapmayı ne zaman düşünüyorsunuz?” Nazenin abla bize doğru döndüğünde Semih’in bana baktığını biliyordum. Her şey gibi bu konuda da benim fikrime öncelik tanıyordu.

“En kısa süre içinde yapacağız, bahar da gelmek üzere. Değil mi Semih?” Mart ayına girmiştik ve bir ay içinde bahar mevsimine geçiş yapacaktık. Benim için düğün önemli değildi ama tekrardan nikâh yapmamız gerekiyordu. Semih’in ailesine de düğün olacak dediğimiz için verdiğimiz sözü tutmak istiyordum.

“En kısa sürede,” diyerek onayladı beni Semih de.

Herkesin yüzünde memnun bir gülümseme oluşurken Semih’in de gözleri parladı. Saatin ilerlemesiyle Nazenin ve Nesrin aileleriyle birlikte kendi evlerine geçti. Sabah kahvaltıyı hep beraber yapacağımız için vedalaşmayı yarına bıraktık.

“Sizin odanız hazır kızım, Semih’in geldiğinde kaldığı odayı bozmadım hiç.” Nermin annenin sözleriyle birlikte girişe bıraktığımız bavulları alıp, odaya geçtik. Banyoya uğrayıp işlerimi hallettikten sonra dişlerimi fırçaladım. Odaya döndüğümde kapıyı açtım.

İçeri girdiğimde etrafı inceledim. Daha önce de bu eve gelmişim ama Semih’in odasına hiç bakmamıştım. Boyuna uygun büyük bir yatak, lacivert üç kapaklı giysi dolabı, çalışma masası, pencere önünde tekli gri berjerden oluşuyordu odası. Burada çocukluğunu ve ergenliğini geçirmişti. Biraz ilerleyip masanın üstündeki Semih’in küçüklük fotoğraflarına baktım. Yüzümde gülümseme oluşurken yanında duran çerçeveyi elime aldım.

Kalbim sıkışırken nikâh günü topluca çektiğimiz aile fotoğrafına baktım. Semih belimden sıkıca sarılmış, ben de başımı ona doğru yaslamıştım. Herkes gibi ben de kadraya bakarken Semih bana bakıyordu. Yüzünde öyle güzel bir gülümseme vardı ki zorlukla yutkundum. Her şeyi mahvetmişim.

“Daha güzellerini çekineceğiz.” Arkadan belime tek eliyle sarılıp bedenine yasladı sırtımı. Diğer eliyle çerçeveyi alıp, yerine bıraktı.

Boynuma gömdüğü burnu tenime değerken içimi çektim,

derin bir nefes aldığında verdiği sıcak nefes saçlarımdın arasındaydı kayboldu. Yavaşça beni kendine çevirip gözlerime baktı. Topladığım saçlarımdaki tokayı yavaşça çözüp saçlarımı serbest bıraktı. Dalga dalga omzuma düşen saçlarımla yüzüme düşen tutamı kulağımın arkasına nazikçe sıkıştırdı.

“Yoruldu, dinlen. Yarın bizimkiler seni rahat bırakmaz.” Yanağımı parmaklarıyla okşadıktan sonra geri çekildi.

Bavulunu açıp eşofmanlarını aldıktan sonra yavaşça kapıyı açıp çıktı. Bense etkisindeydim hâlâ, kapıyı kapattığında gözlerimi yavaşça kırıştırdım. Elimle yüzümü yellerken derin bir nefes aldım. Alt tarafı kocamdan etkileniyordum, çok normal bir şeydi.

Bavulumu doğru ilerleyip Semih gelmeden hızlı bir şekilde üstümü değiştirdim. Yatağın üstüne oturduğumda başımı iki yana salladım. Bu da onu bekliyormuş gibi olurdu. Peki bekliyor muydum? Saçmalamaya başlamamıştım iyice, derin bir nefes aldım. Sakin olmalıydım, Allah'ım, kalbim çok hızlı atıyordu.

Işığı kapatıp yatağın yanındaki gece lambasını yaktım. Yatağın sağ tarafına geçip rahatça yattım. Yatak çok büyüktü ve serin nevresimlerden ferah deterjan kokusu geliyordu. Biraz sonra kapı açıldığında Semih içeriye girdi. Saçlarının ıslıkta parlamasıyla duş aldığını anladım. Kapıyı kapatıp yatağa doğru ilerledi, bakışlarımla onu takip ediyordum. Sol tarafıma yattığında bir anda ona doğru çekildim ve kollarının arasına girdim.

“Bu yatak çok soğuk ve benim ısınmaya ihtiyacım var.” Sessiz çıkan cümlesiyle nefesi yanağıma değdi.

“Bence gayet sıcaksın.” Beni sardığı kollarıyla gerçekten kendimi ısınmış hissediyordum, üşüyen kimdi, belli değildi.

“Sensiz her yer benim için çok soğuk, kalbim üşüyor tenin tenime değmediğinde.” Ellerimi avuçlarının içine alıp sırtıma yasladı göğsünü. Sözlerinin derin anlamıyla içim titredi.

“O zaman üşümene izin vermek beni kötü birisi yapar ve

ben kötü birisi olmak istemiyorum. Asla üşüme.” Sözlerimi ondan esirgemezken başımı arkaya doğru yaslayıp boyun girisintisine koydum.

Gözlerimi kapattığımda dünyanın en huzurlu yerinde âşık olduğum adamın kollarındaydım. Bu paha biçilemez bir armağandı. Dünyada yedi milyar insan vardı ve ben o kadar insanın içinde beni aşkla seven, aynı şekilde aşkla sevdiğim kişiyi bulmuştum. Ruhumun bütünüyle sadece onu sevdiğini biliyordum, artık kalbim değişmişti.

Miran’a olan duygularım da güçlüydü ama o ilk zaman-ki sancı giderek azalmıştı. Ben hep Miran’a âşık olduğumu sanıyordum, sanırım ben ona âşık olmamış, sevmiştim. Hep yalnız bir kadındım, hayatıma çok fazla erkek girmemişti. Miran’ın yumuşak kalbi, şefkati, bana verdiği değer duygularımı harekete geçirmişti. Onu ilk gördüğümde kalbim hızla çarpmamış ya da dizlerimin bağı çözülmemişti. Zamanla birbirimizi tanıdıkça sevmiştim ben onu. Naif bir adamdı, kalbi güzelliklerle doluydu ve ben sevgiye aç bir kadındım. Annesini, babasını kaybetmiş, abisiyle yılda birkaç kez görüşen, uzun zamandır yalnız olan bir kadinken sonrasındaysa Miran’la tanışmış, bağlanmıştım. Bu düşünce bir süredir aklımda olsa da tamamıyla kabullenmem uzun sürmüştü.

Bunda en büyük etkense Semih’ti. Miran öldüğünde, doğru, yıkılmıştım ama kendimden geçmemiştim. Her şeye rağmen ayakta kaldım ve yaşadım. Oysaki Semih’le ayrıldığımızda yaşadığını bilsem bile ben ölmüştüm. İntiharı bile düşündüğüm zamanlar olmuştu ki zaten yaşadığım o bir yılın intihardan farkı yoktu. Birçok kez Kara benim önüme geçmişti, eğer geçmeseydi ne olurdu, bilmiyordum. Nefes almışım ya da vermişim, fark etmiyordu. Semih’i ilk o havaalanında gördüğümde aramızda oluşan çekimle onu düşünmeden duramamış ve bunu sürekli inkâr eder bir hâle gelmiştim. Nefesim kesiliyor, bana her hareketinde, her sözünde kalbim hızlanıyordu. Bir cümlesi yetiyordu içimdeki volkanları alevlendirmesine, denizleri taşımasına. Kısaca fena tutulmuştum.

Yüzümde küçük bir tebessüm oluşurken tutulduğum adamın da bana tutulduğunu bilmek içimi ferahlattı. Benden vazgeçmeyecekti, hep yanımda kalacak, sevecekti. Artık susmak, gizlemek, saklamak, yalan söylemek yoktu. Birbirimize merhem olmanın zamanı çoktan gelmişti. Uykuya dalarken ısındığımı hissettim.

Gözlerimi yavaşça araladığımda direkt görüş açım Semih'in yüzü girdi. Yüzünde birkaç günlük sakalı, gözlerindeki o derin aşk dolu bakış, alına düşen birkaç tel saçıyla kalbime ufak bir şok etkisi yarattı. Gece yattığımız gibi göğsündeydim yine ama Semih tek kolu üstünde dönüp üstüme eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. Bu küçük temasla daha fazlası için bu sefer ben öptüm. Bizim küçük öpücüğümüz tutkulu bir hâl alırken kapının tıklatılmasıyla sıçradım.

"Çocuklar, kahvaltı hazır." Nesrin annenin yumuşak çıkan sesiyle dudağımı ısırđım. Yaramazlık yapmışken yakalanmış gibi yanaklarım yanmaya başlamıştı.

"Geliyoruz anne." Annesine seslendikten sonra bana dönen Semih derin bir nefes aldı.

"Fragmanı aldım ne de olsa," diyerek göz kırpıp çapkınca gülümsedi.

Üstümden ağırlığını bana vermeden diğer tarafa kaydığında ben öpücüğün etkisiyle yutkundum. Birbirimize dokunmayalı bir sene olmuştu ve tutku seviyemize özlem eklenince epey yükselmişti. Yataktan kalkıp sessizce yatağı düzelttim. Semih belimden sarılıp yanağıma bir öpücük kondu.

"Günaydın karıcığım." Başımı yan tarafa doğru çevirip ters ters baktım.

"Günaydın." Semih benim aksi ses tonuma gülüp odadan çıktı.

Bavuldan çıkarttığım mavi kot pantolonumu ve krem rengi kazağımyı üstüme giyip tarağımyı bavuldan çıkardım.

Saçlarımı tarayıp, tepeden topuz yaparak topladım. Bavulu geri düzelttikten sonra fermuarını çektim. Bu akşam Iğdır'a geri dönecektik.

Odadan çıkıp salona geçtiğimde, büyük bir kahvaltı masası kurulmuştu. Yoldan geldiğimiz için bizi kaldırmamışlardı, saat on bir olmuştu bile. Uzun zamandır uyuduğumuz en huzurlu uyku olduğu için bu konuda itiraz etmedim. Semih de çok neşeliydi. Kahvaltı sohbet, gülüşme, eski anıların anlatılmasıyla geçti. Semih'in çocukluğu hakkında da çok fazla şey öğrenmiştim. Yaramaz olduğunu duyunca çok da şaşırmadım, daha azını beklemiyordum zaten.

"Anne anlatsana biraz, ne yapıyordu mesela?" Nesrin anneye doğru döndüğümde her anne dediğimde olduğu gibi gözleri parladı.

"Ne yapmıyordu ki kızım? Bunun mahalleden iki arkadaş daha vardı. Bu üçünü biz birlikte sünnet ettirdik. Her şey iyi hoş bitti, ertesi hafta babasının usturasını almış, komşunun tavuklarını kovalıyorlar diğer iki çocukla. Sünnet edeceklermiş, böylece tavuklara gelen hediyeleri de kendileri alabilirlermiş." Annesinin sözleriyle elinde ustura tavuk peşinde koşan Semih gözümün önüne gelince kahkaha attım.

"Daha yedi yaşındaydım," diyerek kendini savundu Semih salatalık batırdığı çatalını homurdanırken ağzına atarak.

Karşımda oturduğu için birbirimize direkt baktığımızda yüzümdeki gülümsemeyi görünce onun da dudakları kıvrıldı. Güzel geçen kahvaltının ardından bu sefer ben de yardım ettim sofrayı toplamalarına. Kahvelerimizi içtikten sonra evde kalıp kısıtlı zamanımız olduğu için gidiş saatimize kadar birlikte vakit geçirdik.

Akşam uçağına aldığımız biletle birlikte gitme saatimiz gelmişti. Vedalaşırken bu sefer benim gözlerim doldu. Nermin anne ve Gürkan baba beni kendi çocuklarından ayırmamış, uzun uzun sarılmıştı. Nermin anne düğün hazırlıklarına başlayacağını söyleyince geri çevirmeyip olur dedim.

Taksiye bindiğimizde dönüp el salladım kapıda bize bakan aileye. Semih elimi tuttuğunda başımı omzuna yasladım. Havaalanına geçip oradan uçuş saatinin gelmesiyle bavulların teslim ettik. Uçağa bindiğimizde hava tamamen kararmış, saat ona geliyordu. Gözlerim kapanırken uçak havalandı. Yeterince uyumuştum ama Nermin anne zayıfladığımdan dem vurup sürekli bir şeyler yedirmişti. Ben itirazsız bir şekilde benimle ilgilenmesine izin verirken, Semih köşede oturmuş, bu hâlimizi gülümseyerek izliyordu. Çok yemiştım ve yediklerim ağırlık yapınca da uyku bastırmıştı. İçim huzurla doldu.

Uçak iniş yaparken anonsla gözlerimi açtım. Semih'in bakışları beni bulunca başımı omzundan kaldırdım. Hafif ağrıyan enseml ovaladım. "Uyuyan güzel, sen bu kadar tembel miydin?" Benimle dalga geçerken ellerimle gözlerimi ovaladım. "Uyuyamadığım gecelerin acısını çıkartıyorumdur belki de," diyerek omuz silktim.

"Yerin benim yanımda olduğu müddetçe istediğin kadar uyu." Başını bana doğru eğip konuştuğunda sakalları alnıma değdi. Başımı hafif kaldırıp çenesini öptüm. "Bana uyar."

Uçaktan indikten sonra havaalanından taksiyle ayrıldık. Semih sitenin adresini verirken ben bir yılda hiç değişmeyen şehri inceliyordum, bıraktığım gibiydi. Taksi sitenin içinde durduğunda ücretini ödeyip indik. Bavulları bagajdan aldığımızda eve doğru ilerledik. Semih kapıyı açıp geçmem için geri çekildi. Evde bıraktığım her şey yerli yerinde duruyordu.

"Sen gittikten sonra askeriyedeki odama geri döndüm, bu eve sensiz bir daha adım atamazdım. Bir şirketle anlaştım ayda bir kez birileri gelip temizledi sadece." Arkamdan gelen sesiyle içimi çektim.

Benim kalbim ne kadar kırıkta, onun kalbi de o kadar yaralıydı. Merdivenlere doğru ilerleyip basamakları çıktım. Ev bir senedir kullanılmadığı hâlde temizdi. Koridorda ilerleyip kapının önünde durdum, yatak odamızdı burası. Kapı kolunu tutup açtım. Bu odada sadece bir gece kalmıştım,

evliliğimin ilk gecesinde. Odada bakışlarımı gezdirip içeriye doğru adımladım.

“Yemek ne söyleyelim? Dolap boş.” Arkamı döndüğümde Semih kapının pervazına yaslanmış, ellerini göğsünün altında birleştirmişti. Öyle çok yemiştin ki hâlâ tok hissediyordum.

Ellerim titrerken kararlı adımlarla ona doğru ilerledim. Ellerimi uzattığımda tuttu. Geriye doğru giderken odaya girdi. Odanın ortasında duyduğumuzda ellerimi omuzlarına koydum. Kalbim hızını giderek arttırırken gözlerine baktım. Onun da içinde olan o duyguyu dudaklarımı kıpırdatıp dile getirdim.

“Özledim.”

Parmak uçlarımda yükselirken dudakları dudaklarımla buluştu. Sabahkinden daha tutkulu bir öpüşme yaşarken ellerimi boynundan yukarı çıkartıp saçlarının arasından parmaklarımı gezdirdim. Semih beni tek hamleyle kucağına aldıktan birkaç saniye sonra sırtım yatakla buluştu.

Elimdeki telefonu Semih'i gördüğüm an direkt kapatıp, gülümsedim. Bana doğru gelen adam tek kaşını kaldırıp arkama doğru sakladığım telefona kaydırıp bakışlarımı. Arka cebime koyduğum telefonla ona doğru ilerledim. Biraz önce kalktığım koltuğa geri oturup kahvemi elime aldım.

“Hiç güzel bir şekilde uyanmadım,” diye mırıldanıp yanımdaki boşluğa bıraktı kendini yüzünü asıp.

“Neden? Oysaki uyurken çok rahat görünüyordun.” Başımı yana eğip üstünü incelediğimde bedenine tam oturan siyah tişörtü ve gri eşofman altıyla bile dikkat çekici görünüyordu. Kahvemden bir yudum alıp kuruyan boğazımı ıslattım.

“Çünkü uyandığımda yanımda yoktun!” Huysuz bir ço-

cuk gibi söylendiğinde tebessümüm büyüdü, gerçekten bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

“Telefonda konuşmam gerekiyordu, seni uyandırmak istemedim.”

Kahvemi sehpanın üstüne bırakıp, bana doğru eğik olan başıyla ellerimi saçlarının arasına daldırdım. Parmaklarımın arasında dağılan saçları bana büyük bir mutluluk veriyordu. Her an elimi uzattığım gibi ona tutunmak kalbimdeki özlemin çatlaklarını sıvıyordu.

“Bir daha uyanacağımı bilsen bile ayrılma yanımdan.” Başını kucağıma yatırdığında kararlı bir şekilde kirpiklerinin arasından bakıp, yerini bulmuş gibi gözlerini kapattı.

“Olur, ayrılmam sevgili kocam.” Yumuşak çıkan ses tonuyla aniden gözleri açılırken derince yutkundu.

“Kocam mı dedin sen?” diye sordu hâlâ inanamıyormuş gibi.

“Dedim, değil misin?” Tek kaşımı kaldırdığımda dizlerimden aniden kalkıp beni kollarının arasına aldı.

“Öyleyim tabii, kocam ben senin. İnkâr edenin yedi ceddini si-” Gözlerim cümlemin gidişatıyla açılırken elimi ağzına kapattım.

“Ben de seni seviyorum hayatım.” Elimini dudaklarından öpücükler kondurdum yüzüne ve büyük bir gülümseme aldım karşılığında.

“Bir gün bu cümleyi dudaklarından duymak için aldığım her nefese değeceğini biliyordum. Seni seviyorum güzel karım.”

Ses tonunun sıcaklığı beni sararken *karımı* demesine artık alıştığımı hissettim. Semih duşa girerken ben de çay suyu koydum. Yarın ikimiz de işe başlayacaktık. Telefonumu çıkartıp Uğur’un ismini buldum. Birkaç çalıştan sonra aramayı cevapladı.

“Günaydın Uğur, uyandırdım mı?” Saate henüz bakmamıştım ama çok da erken değildi.

“Yok çoktan uyandık, kahvaltı yapıyorduk.” Herkes bir aradaydı sanırım Mine ve Gamze’nin sesleri geliyordu.

“Akşam hep birlikte yemek yiyelim istiyorum, bizde. Diğerlerine de haber verir misin müsaitlerse tabii.” Semih’in karşı çıkacağını sanmıyordum bu fikre aksine sevinirdi. Uğur ve Ercan hariç diğerlerini aylardır görmüyordu.

“Bir dakika Mihrem, soruyorum şimdi.” Tahmin ettiğim gibi herkes birlikteydi. Çayı demlerken Uğur da diğerleriyle konuşup bana geri döndü.

“Akşam yedi sana uyarsa tamamız biz de,” dediğinde “Harika, akşama görüşürüz o zaman,” dedim.

Telefonu kapattıktan sonra salona geçtiğimde, Semih de merdivenlerden indi. Saçları hâlâ nemliydi, üstünü değiştirmiş siyah kot pantolon ve hâki rengi ince bir kazak giymişti. Her zamanki gibi oldukça iyi görünüyordu.

“Sevgilim akşama ekibi çağırdım yemeğe.” Birkaç adımda yanıma gelip dağılmış saçlarımı omzumdan geriye doğru attı. “İyi yapmışsın sevgilim, kahvaltıdan sonra alışverişe çıkalım.”

“Olur, çayı demledim, kahvaltı sende, ben duşa giriyorum.” Yanağını sıktığımda sakalı batan parmağımı ısırduğında saçlarını karıştırdım.

Üst kata çıktığımda Semih ikimizin bavulunu da odaya getirmişti. Odadan bornoz ve havlu alıp banyoya geçtim. Güzel bir duşun ardından üstümü giydim. Saçlarımı tarayıp, kuruttum. Hazır olunca aşağıya indiğimde mutfığa geçtim. Semih gerçekten de çok güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Mene-menleri tabağa bölüp koyduğunda başını kaldırıp baktığında göz göze geldik.

“Hani dolap boştu?” Sonradan aklıma gelmişti, kahvaltı hazırla demiştim ama evde bir şey yoktu yiyecek.

“Bizimkileri aradım, tepsiyle bıraktılar.” Başıyla tezgahın üstündeki büyük tepsiyi gösterince güldüm. En azından aç kalmamıştık.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra ortalığı toplayıp alışveriş için çıktık. Akşam yemeğinde Semih sac kavurma yapacağını söyleyince ben de pilav ve çorbayı üstlendim. Semih'in arabası otoparkta olduğundan direkt arabaya bindik. Ben arabamı göreve giderken satmıştım, izimi takip edecekleri hiçbir şey bırakmamıştım geride ya da öyle olduğunu düşünmüştüm. Seven, sevdiğini her yerde buluyordu.

Alışveriş için büyük bir markete geldik. Yemeklik her şeyi aldıktan sonra kahvaltılık ve sebze reyonlarını gezdik. Yüklü miktarda yaptığımız alışveriş bitince zorlukla arabaya taşındık her şeyi. Saat çok çabuk geçmişti, eve gidince direkt yemek yapmaya başlamamız gerekiyordu. Arabaya bindiğimizde Semih yan döndüğünde ben de ona baktım.

"Biliyor musun sevgili karım, evlilik tam bana göre bir şeymiş. Balayı için yer bakmaya başlasan iyi olur." Tek kaşını kaldırıp durum tespiti yaparken kıkırdadım. Kırk yıllık evliyedik sanki.

"Balayma mı çıkacağız?" Aslında Semih'le uzun bir tatil kulağa çok güzel geliyordu.

"Tabii ki çıkacağız." Şüphen mi var der gibi bakınca "Olur, bakarım," dedim.

Eve döndüğümüzde alışveriş poşetlerini içeriye taşıdık, çok fazlaydı. Semih eti hallederken ben poşetlerden çıkardıklarımı yerleştirmeye başladım. Ev temiz olduğu için fazla uğraşmama gerek kalmamıştı. Çorba ve pilava başladığımda Semih eti ocağa koymuş, salata yapmaya geçmişti. Pilavı dinlenmesi için bırakırken çorbanın altını kıstım. Masayı hazırlamaya başlamıştım. Yemekler pişince saatin yediye geldiğini gördüm. Üstümdeki yemek kokusu beni rahatsız edince odaya çıkıp üstümü değiştirdim. Aşağıya geri inerken zil çalmıştı. Semih'le birlikte kapıya doğru ilerledik.

"Hoş geldiniz." Kapıyı açtığımızda herkesi birlikte görünce gülümsedim.

"Hoş bulduk '

Uğur, Ercan, Mert, Mine, Gamze ve Emre içeriye girince kapıyı kapatıp arkalarından salona ilerledim. Kızlarla sıkıca sarıldık, çok özlemiştim onları. Gamze bana bir buket gül getirmişti, Mine de tatlı almıştı. Gülleri büyük bir vazoyu koyup salona yerleştirdim, tatlıyı da tabaklara servis ettim çayın yanına koymak için. Salondaki büyük masaya hep birlikte yerleştik.

“Yemekler harika görünüyor,” dedi Gamze gülümseyerek.

“Kavurmayı Semih yaptı, baştan anlaşalım, zehirlenirseniz karışmam.” Gülererek Gamze’ye göz kırptım.

“Ne kadar da kocasını öven bir eş.” Semih’in sitem dolu sesiyle herkes güldü.

“Anlatın bakalım, neler yapıyorsunuz?” Çorbayı servis ederken Mine’ye parmağındaki yüzüğü işaret ettim bakışlarım.

“Eylülde nişanlandık, hazıranda düğünümüz var.” Yüzüne yerleşen tebessümle mutlulukla bakıyordu.

“Tebrik ederim, çok sevindim ikinizin adına da.” Mine ve Mert teşekkür ederken herkes yemeğe başlamıştı.

“Sizin düğün ne zaman?” Emre’nin sorusuyla başımı kaldırdım çorba kaseden. Aramızda hiçbir sorun yoktu artık ve Kurt bütün samimiyetiyle zeytin dalı uzatıyordu.

“En kısa sürede düşünüyoruz, önümüz bahar ve kış düğünü olabilir bence. Mersin çok sıcak bir şehir.” Mart ayında olmamıza rağmen hava çok güzeldi Mersin’de.

“Evet, uzatmayı düşünüyoruz.” Semih’in de bana katılmasıyla herkesin zaten bir yıl uzayan düğünü beklediğini, “Çok haklısınız,” demelerinden anladım.

Çorbalardan sonra ana yemeğe geçtik. Bu arada yeni bir komutanın da geldiğini öğrenmiş oldum. Kadın subay olarak tek değildim artık. Bu sene tayini çıkmıştı ve ismi Havin’di. Üsteğmen olarak görev yapıyormuş. Ercan’ın dediğine göre çok iyi bir kızmış. Esra’yla artık görüşmediği için arada bir

elektriklenme var mı diye dikkat ettim ama Ercan normal bir şekilde bahsetmişti. Sofrayı toplamak için Mine ve Gamze bana yardım ederken, Semih çaylar için bardakları hazırlamış, kuru yemişleri tabaklara koymuştu. Semih mutfaktan ayrıldığı an, Gamze ve Mine'ye doğru döndüm.

"Esra ve Ercan'a ne oldu? En son araları iyiydi." Yani Esra da tamamıyla kabul etmişti âşık olduğunu, gayet mutluydu.

"Esra'nın altı ay sonra başka bir şehre tayini çıktı. Uzak mesafe ilişkisini yürütemediler. Ercan birkaç kez gitti ama en son gittiğinde bağı tamamen koparmışlar. Ercan bir şey söylemiyor zaten, Emre söyledi bana da. Altında bir şey olduğu belli ama yani giderken çok hevesliydi ama döndüğünde bayağı kötü görünüyordu. Zamanla topladı kendini." Gamze'nin anlattıklarını dinlerken kaşlarım çatıldı. Ayrılmayı Esra istemişti sanırım.

"Hayırlısı olsun." Diyecek başka bir şeyim yoktu.

Salona geçtiğimizde hepimiz bir yere oturup çaylarımızı elimize aldık. Semih yanımda otururken, diğer yanımda da Mine vardı. Mert'se tekli koltukta, hemen Mine'nin yanındaydı. Uğur diğer tekli koltuğa geçmişti; Gamze, Emre ve Ercan da diğer üçlü koltukta oturuyordu. Çaylarımızla birlikte tatlılarımızı yerken sohbet koyulaşmaya başladı. Mine düğün planlarını anlatırken, biz de Gamze'yle yardımcı olacak fikirler veriyorduk. Düğünü Ankara'da olacaktı, Mert'in ailesi de Ankaralıydı. Ortak noktada buluşmaları güzeldi.

Saatın ilerlemesiyle herkes evlerine dağılmıştı, ben de salonda kalan çay bardaklarını topluyordum. Semih beni kendine çevirdiği gibi kucagina aldığı anda ağzımdan küçük bir çığlık kaçtı. Kollarımı boynuna dolarken çoktan yürümeye başlamıştı.

"Semih ne yapıyorsun? Bardaklar var, daha sabah işe gideceğiz." Gözlerine baktığımda kucagina olan benimle hiç zorlanmadan basamakları çıkıyordu.

“Söz, sabah ben toplayacağım, bugün yeterince uzak kaldık.” Odanın açık kapısından içeriye girdiği an kapattı.

Sabah çalan alarmla uyanmıştım. Semih sözünü tutmuş ve salonu toplamıştı. Hazırlanıp kahvaltı yapmadan askeriyeğe geçtik. Biraz geç kalmıştık, kahvaltıyı tost, çayla geçştirecektim artık. Askeriyeğe geldiğimizde yönetim binasına geçerken Semih’le Tufan albayın odasına uğradık. Görev kâğıtlarını imzaladık. Ben eski odama geçerken, Semih de içtima için çıktı.

Kapıyı açtığımda içeride kahverengi saçları sıkı bir atkuyruğu yapılmış, yirmili yaşlarda, ela gözlü, benden biraz daha uzun bir kadın vardı. Mert’in çalışma masasında oturuyordu, beni görünce ayağa kalkıp gülümsedi. Yeni gelen üstegmen olduğunu hatırlayınca gülümseyerek elimi uzattım ben de ona doğru ilerleyip.

“Kıdemli Üsteğmen Mizgin Çelik.”

“Üsteğmen Havin Polat, tanıştığımıza memnun oldum,” dedi elimi sıkarak.

“Ben de memnun oldum. Anlaşılan yeni bir oda bulmam gerekecek.” Semih’le aynı odayı alabilir miyim acaba?

“Mert üstegmen odayı sizin için boşalttı, kendisi Emre üstegmen ile aynı odayı paylaşıyor.” Havin’in konuşmasıyla rahat bir nefes aldım, bu da güzel bir haberd.

“O zaman ikimiz için de hayırlı olsun,” dedim eski yerime doğru geçerek. Masanın üstü boş bırakılmıştı yerleşmem için.

Kapı tıklatılıp açıldığında askerlerden birisi bana kargo geldiğini söyledi. Sabah telefondaki konuşmamı hatırlayınca nizamiyeye gitmek üzere odadan çıktım. Yönetim binasından ayrılıp, nizamiyeden kargoyu teslim aldım. Odaya döndüğümde Havin yoktu. Semih’i arayıp odaya çağırdım. Birkaç

İlâkika sonra Semih gelmişti, meraklı bir ifade vardı yüzünde, neden çağırıldığını bilmediğinden.

“Sana bir sürprizim var,” dedim gülümseyerek. Kaşları tedirginlikle yukarı kalktı.

“Beni korkutuyorsun.” Sahte bir korkuyla ellerini yukarı kaldırdı.

“Dalga geçme benimle, vermem yoksa.” Bir adım geri atıldığında beni kollarının arasına alıp arkama sakladığım kâğıdı gözlerimin içine bakarak aldı.

Geri çekildiğinde kâğıdı açıp okuması için ona biraz zaman tanıdım. Kâğıdı okurken yüzünde garip bir ifade vardı, sesli bir şekilde yutkunup başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

“Evlilik yıl dönümümüz gecikmeli de olsa kutlu olsun kocacığım.” Gülümseyip kollarımı açtım ve bana sıkıca sarıldı.

Onun için kendimden vazgeçmişim. İsmimi değiştirmek için yaptığım başvuru kabul edilmişti. Artık sadece Mizgin değildim, Mizgin Mihrem Çelik’tim ve çok yakında Mizgin Mihrem Karaaslan olacaktım.

Bölüm 20

Yoğun iş temposuna döndüğümüz günlerin ardından hafta sonu Mersin'e gelmiştik. Aradan geçen iki haftanın üstünden nisan ayma girmiş ve baharın getirdiği o tazeliği hissetmeye başlamıştık. Düğün hazırlıkları tüm hızıyla devam ederken gelinliği gördüğüm bir katalogdan geçmiştim. Düğün biraz daha abartılı olduğu için nikâhta giydiğim beyaz elbise yerine gelinlik tercih etmiştim bu sefer.

Göğüs kısmı aşağıya inerken arada bir açıklık bırakıyordu. Yaprak motifleri göğsümü sıkıca sararken uçuş uçuş olan etek kısmı oldukça hoş duruyordu. Kabarık değildi ama tül kumaşın verdiği bir yoğunluk vardı. Kol kısımları bileğe kadar ten rengi tül üzerine ince şeritler hâlinde yaprak ve çiçek desenleri vardı. Kataloglarda bakarken görür görmez çok beğenmiştim ve beden ölçülerimi butiğe bildirmiş, sipariş vermiştim. İki hafta gibi bir sürede benim için hazırlanan gelinlik gerçekten içime sinmişti. Tabii Semih henüz görmemişti.

"Başka bir şey kalmadı alınacak, eve dönelim artık." Gamze ve Mine'ye doğru döndüğümde elimizdeki alışveriş çantalarını bagaja yerleştirmiştik.

Dün akşam bütün ekip bir araya gelmişti. Biz Semih'le birkaç gün önce gelmiştik Mersin'e. Düğün mekânına karar vermiş, hafta sonu yani yarın olacak düğünümüz için nikâh tarihi almıştık. Semih'in ailesi dışında herkes neden yeniden

nikâh kıyacağımızı biliyordu. Semih de durumu nikâh tazelemek istiyoruz diye açıkladı. Tabii buradaki akrabalar bizim nikâhımıza katılmadığından ailesi bu duruma sevinmişti bile.

“Ölüyorum yorgunluktan,” diye sızlandı Mine kendini arabanın arka koltuğuna attığında. Ben şoför koltuğuna geçerken, Gamze de yanıma oturdu.

“Al benden de o kadar,” diyerek hayıflandım, kendi düğününde insanı bu kadar yoruyorlardı yani hiç olacak iş miydi?

“Neyse en azından her şeyi aldık, iyi yanından bakın. Bu gece ne yapıyoruz?” Gamze’yle aramızdaki iletişim tamamen düzelmişti ve beni mutlu eden bir detayda buydu.

“Sıcak bir duş ve uyumak istiyorum. Biri benim gelin olduğumu hatırlayabilir mi lütfen?” Semih’in kendisi gibi dev arabasını çalıştırdım. Yola çıkarken isyankâr ses tonumla kızlar güldü.

“Tatlım, gelin olduğun için diyorum zaten. Bu gece Emre, Dursun, Semih, Ercan ve Uğur birlikte takılacakmış. Kına gecesi yapmayacağını biliyoruz ama Emre mesaj atmış biraz önce, tabii sen müstakbel kocan gecelerde fink atarken evde uyumak istiyorsan o başka.” Gamze’nin sözleriyle hızla başımı yana çevirdiğimde elindeki telefonu bana doğru tuttu.

Yaktım çıranı dev!

Cebimden telefonu çıkartıp rehberine girdim. Bulduğum isimle yüzümde hain bir sırıtiş oluşurken arama tuşuna bastım. Birkaç çalıştan sonra açılan telefonla kızlar ne yaptığını merak ettikleri için sessizdi.

“Akşam nereye gidiyorsunuz?” İçerideki muhbirim bana adresi verdiğiinde telefonu kapattım.

“Bu gece en seksi kıyafetlerinizi giyin kızlar, hesaplar benden.” Gamze ve Mine aynı anda beni onaylarken arabayı Semihlerin evine doğru sürdüm.

Saat yediye gelirken hava henüz yeni kararıyordu. Nazlı

da buradaydı ama hamile olduğu için onu peşimizden sürüklemek istememiştik. Evet, güzel haberlerden biri de buydu Nazlı ve Dursun'un bir bebeği olacaktı. İki aylık hamileydi Nazlı ve hepimiz haberi alınca çok mutlu olmuştuk.

Eve geldiğimizde Nermin anne bizi büyük bir gülümsemeyle karşıladı. Telefonum çalmaya başlarken Semih'in ismini görmemle tek kaşımı kaldırdım. Beraber kaldığımız odaya ilerleyip içeriye girince kapıyı kapattım.

"Efendim hayatım," diyerek telefonu açtım.

"Ne yapıyorsun güzelim?" Arkadan gelen diğerlerinin sesiyle hep beraber olduklarını anladım.

"Biraz önce girdik eve, Mine ve Gamze için elbise falan aldık, bir de eksik bir şeyler vardı, onları hallettim. Sen ne yapıyorsun?" Kızlar Iğdır'da içlerine sinen bir şey bulamayınca buradan almaya karar vermişlerdi. Bugünü birlikte alışveriş yapmaya ayırmıştık.

"Bizimkilerle birlikteyiz, bir yere oturacağız birazdan. Geç gelirim merak etme diye aradım. Siz de kız kıza takılıyorsunuz zaten." Biraz yumuşak gelen ses tonuyla tek kaşımı kaldırdım. Davet bile etmemiştı.

"Aynen öyle hayatım, biz kız kıza takılacağız zaten, sen keyfine bak. Öpüyorum." Semih derin bir nefes verirken rahat bir ses tonuna bürünüp, "Görüşürüz güzel karım," dedi.

Telefonu kapatıp odadan çıkınca kızlara hazırlanmalarını söyledim. Nazlı'ya durumu açıklayınca Laz damarı tutan bizim kızın gözlerinden ateş çıkıyordu. Üstüne binen hamilelik hormonlarıyla artık Dursun'a geçmiş olsun derdik. Kendileri kaşınmışlardı.

Odaya dönüp bugün kızlarla aldığım kırmızı elbiseyi karton çantadan çıkarttım. Kumaşı kırışmayan bir yapıya sahip olduğu için ütü istemiyordu. Hızlıca üstümdeki kıyafetleri çıkartıp askılı, mini elbiseyi giydim. Maşayı prize takıp ısınırken makyajımı yaptım. Dudağıma sürdüğüm elbisenin aynı tonunda kırmızı mat rujla gülümsedim. Saçlarımın uç-

lanına dalga verip dağınık bir şekilde topladım. Parfümümü sıkınca tamamen hazırımdı.

Ayağıma giydiğim hafif topuklu ayakkabılarımla birlikte çantamı alıp odadan çıktım. Gamze üstüne göğüs kısmında derinliği olan sıfır kol siyah mini elbise giymişti. Bel kısmında beyaz dantel kemer detayı ayrı bir şıklık katmıştı. Nazlı pudra rengi kalp yaka mini bir elbise tercih etmişken, Mine mor renk askılı mini bir tulum giymişti. Sürdüğü mor rujla, açık bıraktığı saçlarıyla çok güzel görünüyordu. Hepimiz yan yana durduğumuzda Nermin anne hepimize nazar duaları okuyordu bir taraftan.

Nermin anneye nereye gittiğimizi söyledim ama Semih'in yaptığını da anlatıp biraz dudak büzdüm. Benim bu hâlime dayanamayan ve yarın düğün olacağı için beni kırmayan Nermin anne, "Benden laf çıkmaz kızım, sorarım ben o eşek herife," dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sonuçta giderken bizi de alabilir ya da emrivâki yapmak yerine plan yaptıklarını söyleyebilirdi son dakika haber vermek yerine. Kızlarla birlikte evden çıkıp Semih'in arabasına doğru ilerledik.

"Nazlı en ufak sorunda söyle bize, tamam mı?" Yan tarafıma dönüp mavi gözlü, kumral saçları omuzlarından aşağıya dökülen kadına baktım. Annelik onu daha da güzelleştirmişti.

"Merak etme, gayet iyiyim. Bir mesajla beni geçiştireceğini sanan ha o elu bir yerüne kaçacasuna soracağım ben bunları." Sinirlenince kelimelerin kaymasıyla Nazlı'ya tebessüm ettim.

Arabaya bindiğimizde navigasyonu açtım, adresi girdikten sonra arabayı çalıştırdım. Radyodan neşeli bir şarkı açarken kızlarla birlikte bağıra çağıra eşlik ettik. Kırmızı ışıktaki durduğumuzda yan tarafımızdaki arabanın korna çalmasıyla başımı sola tarafa çevirdim bir sorun olduğunu düşünüp. Üstü açık spor arabanın içindeki dört adamın bakışları bizim

üstümüzdeydi. Pencereleler açık olduğundan direkt olarak bize bakıyorlardı.

“Hey yavrum, yer değıştirelim mi? İkiye iki ne dersiniz?” Güneş gözlüğünü başının üstüne koyan kumral adam sırtarak baktığında tek kaşımı kaldırdım.

“Arabanın içinde bir üsteğmen, bir avukat, iki öğretmen ve aynı zamanda asker eşı olan dört kadın var. Soruyu tekrar alayım?” Hafifçe tebessüm ettiğimde dördünün de rengi attı.

“Bas gaza Harun, bunlar bizim ağzıma sıçar,” dedi yanındaki akıllı adam korkuyla.

Yanan yeşil ışıkla birlikte arkalarına bakmadan gaza basan adamlarla güldüm. Arabayı sürmeye devam ederken kızlar kahkaha atıyordu. Akıllı davranmışlardı yoksa silahım bacağımdaki askıda duruyordu. Yanıma almadığımı sanıyorlarsa çok yanılıyorlardı. Ne olursa olsun, üstüme zimmetliydi ve nereye gidersem gideyim, ihtiyacım olduğu an yanımda olması gerekiyordu.

Mekânın önüne geldiğimizde arabayı valeye verdim. Kızlarla birlikte içeriye girerken yan yana duruyorduk. Yüksek sesli müzik mekânın içini doldururken üst kattaki localara doğru ilerledik. Merdivenleri çıktığımızda kimseye değmeden mekânın içini tamamen gören ortaldardaki koltuklara oturduk. Üstümüze giydiğimiz ceketleri çıkartıp kenara koyduk, bahar ayında olsak da akşam deniz esintisi şiddetli oluyordu.

“Ne alırdınız efendim?” Garsonun sorusuyla birlikte kızlara döndüm. Herkes ortak bir fikirde durunca garsona siparişı verdim.

“Alkolsüz dört meyve kokteyli, içinde bir damla bile alkol olmayacak. Bir şişe şampanya ve üç tane de kadeh istiyorum ayrıca.” Nazlı hamile olduğu için ona söylememiştim.

Müzik ritmini hızlandırırken Mine ve Gamze çoktan havaya girmiş, oturdukları yerde dans ediyorlardı. Biraz sonra gelen içeceklerimizle telefonumu Nazlı’nın eline tutuşturup

canlı yayın açtım. Yüzüme büyük bir gülümseme yayılırken elime aldığım şampanya şişesini açtım. Parmaklarımın arasından süzülen köpüğe aldırış etmeden kadehleri doldurdum. Mine, Gamze'yle yanıma gelip kadeh kaldırdığında şişeyi masaya bırakıp kadehimi alıp gülererek telefonun kamerasına doğru döndüm.

"Son bekâr günüme," diyerek kadehi yukarıya kaldırdım. Nazlı'ya işaret vermemle telefonu kapatırken kadehleri masaya bırakıp kahkaha attık. Bakışların bize döndüğünü hissetsem de aldırmadım.

Şimdi kudur dur Semih Bey!

Kızlarla kadehlerle birlikte fotoğraf çekildik ve hikâyede paylaştık. Hepimiz telefonları sessize alıp çantamıza attıktan sonra kadehleri, garsonu çağırıp şampanyayla birlikte geri gönderdim. Alkolsüz meyve kokteyllerimizi içerken saat ilerlemiş locanın yanında kendi hâlimizde eğlenip, dans ediyorduk.

"Emre elli kere aramış, bir sürü de mesaj atmış." Gamze gülererek telefon ekranını gösterdiğinde masanın üstünde duran çantama bir bakış attım.

"Fotoğrafların altına yüzlerce yorum gelmiş yalnız." Mine sosyal medyaya bakarken omuz silktilim.

"Benim tuvalete gitmem gerek kızlar." Nazlı elini ağzına kapatırken yanına ilerledim hızla.

"İyi misin? Beraber gidelim." Hamileliğin ilk aylarında mide bulantıları gayet normaldi. Mekânın havalandırmaları yeterli olsa da içerisi boğucu bir şekilde kalabalıktı.

"Yok gelme hiç, boynumu biraz ıslatsam ferahlarım." Üst kattaki locanın ayrı lavabosu olduğundan Nazlı gelmemi kabul etmeyerek ilerledi.

Koltuklara geri oturmuş dinlenirken dayanamayıp telefonumu çıkarttım. Ne bir arama vardı ne de mesaj. Sinirle kaşlarım çatılırken telefonu geri çantamın içine attım. Boğazımın kuruluşuyla bardağıma uzanıp büyük bir yudum aldım.

Gamze'nin omzuma dokunmasıyla ona doğru baktım. Bakışıyla yan locayı işaret ettiğinde arkama doğru döndüm.

"Siktir!"

Semih, Emre, Uğur, Ercan, Mert onları gördüğümüzü anlayınca ellerindeki bardakları yukarı doğru kaldırdılar. Dursun aralarında yoktu, büyük ihtimalle Nazlı'nın yanına gitmişti. Biraz önce orada olmadıklarını bildiğim için yeni geldiklerini tahmin ettim. Bakışlarım suç ortaklarıma döndüğünde onlar da gözlerini kısmış, arkamızda kalan adamlara bakıyordu.

"Sevgili karım." Yüksek müzik sesini bile bastıran ses tonu tam dibimden gelince başımı kaldırıp şirince tebessüm ettim.

"Sevgili kocam." Ne zaman ona kocam desem bir duraklama geliyordu ki bunu yapmayı seviyordum.

Semih elimē uzandığında beni kaldırmasını izin verdim. Birlikte daha sakın bir köşeye geçtiğimizde elimi bıraktı. Kollarını göğsünün altında birleştirdiğinde kol kasları gerildi ve pazıları belirginleşti. İçimden geçeni söylediğim an Semih'in benimle uzun süre dalga geçeceğine emindim ama bu gece Mizgin'i bir kenara bırakıp tamamen Mihrem oldum.

"Kol kaslarını ısırma istiyorum." Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerinin içine baktım.

"Ne verdiler size? Ulan birkaç saat boş bıraktım, beynini yıkamışlar karımın, siktiğimin pezevenkleri!" Semih arkası kesilmeyen küfürleriyle ilerlemeye başladığında kolundan tuttum.

Gözlerinin içine bakarak biraz önce tam ilgimi çeken yeri dişledim.

Semih şaşkınlıkla bana bakarken ısırduğım yeri öpüp, kolunu bıraktım. Semih bir bana bir de kırmızı rujumun iz bıraktığı koluna baktı. Üstünde beyaz renk tişört ve açık mavi kot pantolon vardı. Bu hâliyle bile çok çekici bir adamdı. Elini

yavaşça yukarı kaldırıp dağılmış rujumun üstüne bastırdı ve sildi. Dudaklarıma değen eliyle içimi çektim.

Beni bir ateş bastı.

“Sana ne içirdilerse patronu bulup tankerle satın alacağım.” Gözlerindeki muzip parıltılar yerini alırken elini belime koyup beni kendine yasladı.

“Bir şey içmedim, alkolsüz meyve kokteyli. Sadece içimden nasıl geliyorsa öyle davranmak istiyorum.” Topuklu ayakkabımın verdiği rahatlıkla uzanıp dudağından öptüğümde karşılık olarak Semih de dudaklarımı kavrayıp derin bir öpücük bıraktı. Karanlık bir köşede olduğumuz için ışıklar burayı aydınlatmıyordu.

“Peki o zaman, ben de bugün kontrolü sana bırakıyorum, eve gitmeyelim.” Dudaklarını kulağıma sürterken sesi iç gıcıklayacak kadar buğuluydu.

Burnunu boynuma sürttüğünde elinin belimde olması iyi bir şeydi. İki haftadır birbirimize yeterince vakit ayıramıyorduk, bütün gün askeriye içinde yoğunlukla geçiyordu, akşam eve gelince de yemek falan derken kendimizi yatak odasında buluyorduk. Bundan kesinlikle şikâyetçi değildim, yoruluyordum ama uykusuz kaldığım her gece için değişiyordu. Aramızda bir yılın özlemi vardı. Mersin’e geldiğimiz andan itibaren düğün hazırlığı diye bir başlamıştık ki ben bütün gün Nermin anneye, Nesrin ve Nazenin ablayla birlikte vakit geçirirken Semih de babasına yardım ediyordu. Birbirimizi özlemiştik.

“Evet gitmeyelim.” Elimi boynuna koyup usulca okşadım.

“Zaten sabah olmak üzere, acele etmeliyiz.” Belimdeki eli sıkılaşıırken beni de peşinden sürükleyerek yürümeye başladı.

“Çantamı almadım, diğerlerine haber vermedik!” Semih’e sesimi duyurmak için yüksek sesle bağırırken cebinden telefonunu çıkarttı.

“Karımı aldım gidiyorum, kızlara söyle Mihrem çantasını

bırakmış, alsınlar. Bizi aramayın.” Telefon açılır açılmaz hızlıca konuşmuş ve kapatmıştı.

Kalabalık ortamda Semih kendini bana siper etmişti, onu gören herkes de geriye doğru çekiliyordu zaten. Kapının önüne çıktığımızda valeye arabayı getirmesini söyledim. Diğerleri arabayla gelmiş olmalıydı Semih’in arabası bende olduğundan. Semih şoför koltuğuna geçerken, ben de yan tarafa kendimi attım. Hızla yola çıkan arabayla birlikte merkezde olduğumuz için on dakika bile sürmeyen yolla arabayı durdurdu.

“Semih biz evli değiliz. Yani resmî olarak değiliz.” Otele doğru girerken son anda aklıma gelen düşünceyle elimi tutan adama döndüm.

“Sen bana bırak o işi.” İçeriye girdiğimizde direkt resepsiyona doğru ilerledi. Danışmada oturan adam bizi görünce ayağa kalktı.

“İki oda istiyoruz, biri çift kişilik, diğeri tek kişilik.” Asker kimliğini çıkarttığında adam sorgusuz sualsiz işlemlerimizi yapıp anahtarları verdi.

Birlikte asansöre bindiğimizde geldiğimiz katta oda numarasını bulup anahtarla açtık. Kapı arkamızdan kapanırken Semih’e doğru döndüm. Saçımı topladığım tokayı açtığında omuzlarıma dökülen buklelerle elini saçlarımdan içinden geçirdi.

“Seni her gün daha çok seviyorum.” Dudakları dudaklarımla buluşmadan önce son söylediği beni sevdiği olmuştu.

“Sikeceğim ama bu ne?” Semih’in sinirli ses tonuyla gözlerimi açtım. Odanın içinde yankılanan yüksek sesli telefonun melodisiyle başımı göğsünden kaldırdım. Semih yere uzanıp telefonunu pantolonun cebinden çıkarttı.

“Ne var lan?” Açtığı telefondaki kimse artık nasibini almıştı.

“Olum harbi düğününe gelmeyen gelin ve damat olarak tarihe geçeceksiniz. Üç saat sonra düğünü olan ben değilim gevşek herif.” Yanımda olduğu için gayet net duyduğum ses Emre’ye aitti.

Duvara asılı duran saate baktığımda öğleden sonra dört olduğunu görünce küçük bir çığlık attım. Semih küfrederek telefonu kapatırken hızla hazırlanmaya başladık. Otelden çıkıp nasıl eve geldiğimizi bile anlamamıştım. Saçımı bile zar zor toplayıp üstümü düzeltmişim.

Kuaför eve gelecekti Allah’tan yoksa imkânı yok yetişmezdi. Semih’e otelden ayrılmadan verdiğim silahımı eve gelince bana geri vermişti. Herkes yüzünde imalı bir gülümsemeyle bize bakarken suçlu bir çocuk gibi utandım. Semih umursamaz bir şekilde beni öpüp erkeklerle birlikte tıraş olmak için evden ayrıldı.

Hazırlanan odaya gelen kuaför eşyalarını yerleştirmişti. Direkt kendimi banyoya atıp, on dakikada duş alıp çıktım. Saçlarımı kurutup, kızların yardımıyla gelinliğimi giydikten sonra kuaförün önündeki sandalyeye oturdum. Gelinliğime bir şey dökülmemesi için üstüme saten bir kumaş serildi. Bir yandan saçlarım yapılırken, diğer yandan makyajım bitmişti. Kızlar biz gelmeden önce hazırlanmıştı. Nermin annelerse önden gitmişlerdi ki Allah’tan onlarla karşı karşıya gelmemiştim. Tamamen hazır olunca ucu ucuna yetişmişim.

Bütün hazırlıklar bittikten sonra Gamze diğer kızları odadan çıkardığında ona doğru döndüm. Yanıma geldiğinde yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

“Senin için bir şey aldım.” Çantasını açıp küçük karton çantayı bana uzattığında gülümseyerek içini açtım ve elime bir kutu düştü.

“Gamze,” dedim ama devam edemedim.

“Ben seni yalnız bırakayım.” Elini koluma koyup tebesüm ettikten sonra odadan dışarıya çıktı.

Yarım saat sonra kapı çaldığında heyecandan ölmek üzereydim. “Gel,” dediğimde üstünde takım elbisesiyle Semih bana doğru adımladı. Baştan aşağıya süzdüğünde gözlerinin buğulandığını gördüm. Zorlukla yutkundu ve ellerini bana doğru uzattı. Elini tuttuğumda heyecandan dizlerim titriyordu. Askeriyenin sınav sonuçları açıklanırken bile ben bu kadar heyecan yapmamıştım. Bu adam kalbe zarardı hem zehir hem de baldı.

“Beyaz bir kadına ancak bu kadar yakışabilirdi ve bir kadının beyazlar içinde ancak bu kadar güzel olabilir. Kalbimin sahibi olan kadın, bir kez daha iyi ki geldin, iyi ki sevdin, iyi ki bizden vazgeçmedin.” Uzattığı ellerini tuttuğumda bana doğru eğildi ve sıcak dudaklarını alnıma bastırdı.

Kalbim ritmini binlerce kez olduğu gibi yine şaşırdı ritmini ve ben kokusunu içime çekerken sıkıca tuttum elinden, bir daha bırakmamaya yemin içercesine. Ben bize karşı koyamamıştım, doğru ama bunun en önemli sebebi onun bana olan aşkı, sevgisi ve şefkatiydi. Ben onunla tamam oluyordum; tamamlayandı yarım kalan ruhumu, kalbimi, benliğimi.

“İyi ki bizden vazgeçmemem için durdurdun beni. Sen bu dünyadaki nefes alma asıl sebebim, âşık olduğum adam-sın. Belki diyerek geçirecek tek bir anım yok artık benim ya seninle ya hiç.” Yüzümde huzurlu bir gülümseme oluşurken elleri sıkıca tuttu ellerimi.

“Ya seninle ya hiç,” diyerek tekrar etti sözlerimi.

Evden dışarıya çıktığımızda dostlarımız karşıladı bizi. Hepsi yüzünde gülümsemeyle alkışlayıp, mutlulukla bakıyordu. Gelin arabamız Semih’in dev canavarıydı, bu arabayı seviyordum. Çok geçmeden arka arkaya sıralanan arabalarla düğün konvoyu oluşmuş, yola çıkmıştık. Emre arabayı sürerken, ön tarafta Gamze oturuyordu. Arkaya doğru döndüğünde bana baktı ve elindeki gelin buketin uzattı.

“Az daha unutuluyorduk çiçeği,” dediğinde arabayı süslemek için çiçekçiye götürdüklerinde buketi de yaptıracaklarını söylemeleri geldi aklıma.

“Ercan mı yaptı yine?” Muhteşem görünen bukete baktığımda çiçeklerin renklerine bayılmışım.

“Ben seçtim aslında, beğendin mi?” Semih’in sesini duymamla çiçeklerden çektiğim gözlerim gözleriyle buluştu.

“Beğenmek mi? Bayıldım,” dedim büyük bir gülümsemeyle. Semih derin bir nefes alırken sözlerimle birlikte rahatlamış gibiydi. Gerçekten çok güzeldi gelin buketim ve özeldi.

Araba durduğunda Semih inmeme yardım etti. Sahil tarafında geldiğimiz için yol fazla uzun sürmemişti. Semih kolunu bana uzatırken derin bir nefes alıp koluna girdim. İçeriye girdiğimizde direkt asansöre yönelip en üst kata çıktık. Gelin odasına girdiğimizde yanımda kızlar ve Semih vardı. Kolunda duran elimin üstüne elini koydu. Emre nikâh memurunun birazdan geleceğini kapıdan haber verip çıkmıştı.

“Sen bu dünyada gördüğüm en güzel gelinsin. Biraz sonra seni almaya geleceğim.” Semih elimi nazıkçe tutarken yukarı çevirip avuç içimi öptüğünde yüzümdeki gülümseme büyüdü. Kalp atışlarımın sesi kulağımda yankılandı.

“Beni çok fazla bekletmeyin damat bey, düğünü basmak istemiyorum.” Dudaklarımı büzüp omuz silktiğimde ufak bir kahkaha attı.

Ve ben o ufak kahkahanın tanısında huzur buldum.

Semih, Emre’nin yanına ilerlerken ben de gelin odasında kızlarla birlikte kaldım. Nikâh saati geldiğinde Gamze kızları da alıp aşağıya indi. Sanırım aşağı inmeden önce Semih’le bana baş başa kalacağımız biraz zaman vermek istiyordu. Aradan geçen birkaç dakikadan sonra yankılanan anons sesini duydum, nikâh için davetlileri yerlerine geçmesini rica ediyorlardı.

Titrek bir nefes verip içimdeki heyecanla yerimde kıpırdandım. Biraz sonra kapı açılacak ve içeriye Semih girecekti.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken son kez kendime bakmak için boy aynasının önüne geçtim. Bembeyaz gelinliğim nikâha göre biraz daha abartılıydı. Ne kadar kır düğünü olarak düşünsem de nisan yağmurlarına tutulup kalmıştık ve Nermin anneyle Gürkan babanın bizim için araştırdığı yerler arasında gösterdikleri bu yeri çok beğenmiştim. Bir restoranın en üst katıydı, sahil kenarı olduğundan denize bakıyordu. Üst kat komple cam olduğundan seyirlik bir görsel şölen sunuyordu davetlilere.

Kapının açılmasıyla yüzümdeki gülümsemeyle geriye doğru döndüm. Gördüğüm kişiyle yüzümdeki gülümseme buz gibi olurken olduğum yerde bir adım geriye gittim. Sırtım duvarla buluştuğunda açılan kapı hızla geri kapandı. Gözleri beni baştan aşağıya incelerken mavileri buz tutmuştu. Benim gibi duvara doğru sırtını verip, tam karşımda durdu. Mirza buradaydı.

“Çok güzelsin, hayallerimdeki hâlinden bile daha güzelsin.” Dudakları içinden geçenleri ortamızdaki boşluğa savururken yanımda duran masanın kenarını zorlukla tuttum.

“Nasıl girdin içeriye?” Benim için önemli olan ilk soru buydu. Birini mi tehdit etmişti? Birilerine zarar mı vermişti? Ne yapmıştı?

“Korkma, para her kapıyı açıyor. Çalışan garsonlardan birisine birkaç banknot fazladan verince mutfaktan içeriye aldı beni. Kimse zarar görmedi.”

Beni böyle okumasından nefret ediyordum. O işinde iyiydi, benim gibi insan okurdu, tedirginliğimi açık bir şekilde görüyordu. Maskemi takıp soğukkanlı birisi olmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Biraz sonra kapı açılacak ve Semih içeriye girecekti. Kalbim sıkışırken derin bir nefes aldım.

“Git, kimseye söylemem geldiğini. Birazdan gelecekler.” Bunu onun için istemiyordum, kendim için istiyordum. İlk defa bencil olmak istedim. Hayatımdaki en güzel günün mutlu geçmesini istedim. Gitsin istedim.

"Nereye gidersem gideyim, senden gidemiyorum. Ben kendi kardeşime ihanet ettim senin yüzünden. Sırf o aradan çekilirse bana kalırsın diye. Üstelik âşık bile değildin ona, kendini kandırıyordun. Kimse değil Mizgin, ben gördüm içindeki o yaralı kadını, ben sarmak istedim seni. Katil oldum, hırsız oldum, en çok da senin peşinde arsız oldum. Sevmeyeceğini bile bile yine geldim senin yoluna baş koydum." Umursamaz çkan sözleri kendinden geçmiş gibiydi.

Buraya ölmek için gelmişti.

"Yapma, en mutlu günümü kana bulama! Seni sevmedim diye suçu bana atma. Sen en başında katildin zaten, kaç masumun kanı var ellerinde? Hırsızdın zaten, başkalarından çaldıklarıyla buraya kadar yükseldin. Arsızdın Mirza, seni sevmeyen, istemeyen bir kadına göz koyacak kadar arsızdın. Ölmek mi istiyorsun? Tamam, git, kendini at bir arabanın önüne ama benim düğünümde bunu yapamayacaksın. Semih'i seviyorum ve sen bunu bizim elimizden bugün alamayacaksın!" Sesim sona doğru yükselirken kararlı tavrımdan ödün vermedim. Bugünü mahvedemeyecekti.

Kapı tıklatıldığında Mirza'nın ilgisi dağılırken elini beline attığı an yanımda duran masanın çekmecesine bıraktığım silahı hızla aldım. Kapı açıldığında Semih ben daha gelme diyemeden öne doğru bir adım atmıştı. Mirza silahını Semih'in başına dayarken ben de silahımı Mirza'ya çevirdim. Semih başını yana doğru çevirdiğinde Mirza ile karşılaştı.

Bu odadan sağ olarak üç kişi çıkacaktık, bunun için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Mihrem çık odadan." Semih'in gözleri beni bulmadı, kapıdan kenara doğru kaydı kapıyı açık bırakarak.

"Asla! Seni bırakmam, bu kapıdan birlikte çıkacağız." Başımı şiddetle iki yana salladım bütün bedenim titrerken.

"Çık dedim sana Mihrem!" Öyle bir bağırdı ki gözleri bana döndüğünde yenilmişlikle baktı. "Hadi güzelim, söz,

yanına geleceğim.” Verdiği sözle birlikte inanmak istedim, güvenmek istedim.

Ama yapamadım onu bırakamadım.

“Semih gitsin Mirza, senin derdin benimle.” Avucumun içindeki metalin soğukluğu bütün hücrelerime yayıldı. Üşüyordum, Semih benden uzaktayken çok üşüyordum.

“İkiniz de kalacaksınız, ne de olsa büyük aşkın kahramanları sizsiniz. Sen bütün verdiğin sözleri tutardın Mizgin, söyle, Miran’a verdiğin sözü nasıl bozdun? Beni o yüzden istemedin yanında, şimdi bu adamı nasıl istersin?” Mirza öfkeyle konuştuğunda bakışlarım Semih ve onun arasında gidip geldi.

Açıktaki bırakılan kapıyı şiddetli bir şekilde kapatıp önünde duran Semih’in başına silahı dayadı. Semih’in arkası ona dönükken gözleri bendeydi. İkisini de net bir şekilde görüyordum. Mirza bilerek onun arkasına geçmişti, Semih geniş gövdesiyle onu neredeyse tamamen kapatıyordu.

“Ben Miran’a onu her daim seveceğime söz verdim. Hâlâ seviyorum ki ben onu, ona karşı içimdeki sevgiyi inkâr edemem. Ama bazen o sevginin bile daha şiddetlisi bir fırtına gibi kavuruyormuş insanı. Direndim, çok direndim ama ben de yenildim. Ben en güzel yenilgimi sevdiğim adamın aşkında tattım. Çok sevdim.” Gözlerim dolarken bir zamanlar kendimle ettiğim kavganın cevabını verdim ona. Bana aşkla bakıyordu Miran gibi ve ben bu soruyu bana o değil de bir zamanlar sevdiğim adam söylemiş gibi cevap verdim. Çünkü Miran bana bu soruları hiçbir zaman soramazdı.

“Buradan ölün çıkacak, biliyorsun değil mi? Biraz sonra nikâha gelmediğimizi fark edip gelecekler. Sana bir şey yapmıyorsam bu odanın içinde sevdiğim kadın olduğu için.” Semih’in sert ses tonu odada yankılanırken gözleri yüzümde gezdi. İçini çekerken biraz önce söylediğim şeyleri düşündüğüne emindim.

Bu odadan çıkmamamın sebebi buydu. Ben burada olduğum sürece Mirza ona bir şey yapmazdı. Bana söz vermişti.

Her ne olursa olsun, bana verdiği bütün sözlerini tutuyordu. Bana bir zamanlar yanına gittiğimde Semih'in beni takip ettiğini bildiğim o iki katlı evin bahçesinde bir söz vermişti. Semih'e benim yanımda dokunmayacaktı.

"Bana bir söz vermiştin Mirza, tutacak mısın? 'Senin yanında ona dokunmam,' dedin." Eğer sözünü tutacaksa bir saniye bile düşünmeden Semih'i de alıp çıkıp giderdim bu kapıdan.

"O gün sadece ben değil, sen de bir söz verdin. Sen tutacak mısın?" Mirza'nın sözleriyle bakışlarım Semih'e kayarken elimdeki silahı indirdim.

"Tuttum."

Silahımı bıraktım masanın üstüne ve açtığım çekmecenin içinden kutuyu çıkarttım. Zorlukla yutkunarak arkamı döndüm. Derin bir nefes verip ileriye doğru adımladım. Semih'in gözleri benim üstündeyken tebessüm ettim. Aramızda iki adım mesafe varken kutuyu ona uzattım.

"Düğün hediyen sevgilim, aslında düğünden sonra verecektim ama şartlar bunu gerektirdi." Gözlerindeki endişeyi gördüğümde gülümsemeye devam ettim. Semih elimdeki küçük kutuyu aldı.

"Aç," dedi Mirza kendini belli etmek istercesine.

Semih kutuyu açtığında içinden çıkan küçük kâğıdı okudu. Tekrar tekrar satırlar arasında gezen gözleri beni bulduğunda dolu doluydu. Buğulu bakışlarının altında yatan o adamı gördüğümde kalbim sıkıştı.

"Ben sözümü tuttum, 'Eğer ona bir daha zarar verirsen ondan bir bebek sahibi olurum,' dedim. Hamileyim." Sözlerim biter bitmez kapı tıklatıldı.

Bölüm 21

Semih

“Ben sözümü tuttum, ‘Eğer ona bir daha zarar verirsen ondan bir bebek sahibi olurum,’ dedim. Hamileyim.”

Mihrem bir kez daha okuduğum kâğıdı teyit ederken avucumun içindeki kutuyu sımsıkı tuttum. Gözlerimiz buluştuğunda gözlerindeki bulutlar bir sis gibi çökmüştü irislerinin içine. Dudaklarına kondurduğu o naif tebessümle baktı gözlerimin içine.

“Semih nikâh memuru geldi.” Uğur’un sesini duymamla girdiğim transtan uyanır gibi ciğerlerime derin bir nefes doldurdum.

Başımda soğuk metali hissettiğimde hiç düşünmeden arkamı döndüm ve Mihrem’e siper oldum. Önünde dikilirken tamamen onu kapattığımı biliyordum, Mirza’nın karşısında dururken tek amacım, ne olursa olsun, arkamdaki kadını korumaktı. Bütün hislerimi bastırıp sadece içimdeki koruma içgüdüsüyle hareket ediyordum. Mirza silahını emniyet kilidini açarken sırtımda Mihrem’in ellerini hissettim. Başını bana yaslamış elleriyle belimi sarmıştı.

“Ben artık sana karşı sözüne sadık bir adam değilim.” Mirza’nın sözleri ağzından sinirle çıkarken silahın tetiğini

çekmek üzereydi. Bu şerefsizden de ancak bu beklenirdi.

Kollarımı öne doğru gerip Mihrem'in hiçbir şey görmemesi için dik durdum. Eğer yanlış bir hareket yaparsam panik yapabilir ve ateş ettiği an kurşunun nereye gideceğini kestiremezdim. Mihrem'e gelecek olan her şeyin önüne geçmeye çoktan hazırdım. Ölümüne giden yolda bir saniye bile düşünmez, bir adım önünde yerimi alırdım. Şimdi, daima ve sonsuza dek.

Kapı aniden geriye doğru kırılarak çarparken öne doğru atılıp Mirza'nın elindeki silahı aldım. Damarlarımda öyle büyük bir öfke vardı ki kanımın uğultusunu hissediyordum. Yumruk yaptığım elimi sertçe yüzüne geçirdim. Bir kez daha, bir kez daha derken kendinden geçmiş olmasını, inlemelerini hatta ölmüş olmasını bile umursamadım bunu yaparken. Elim son kalkışında bileğime dokunan narin parmaklarla havada kaldı. Başımı çevirdiğimde dolu dolu gözlerle bana bakan kadınla elimi indirdim. Ayağa kalkarken aklım yeni başıma geliyor gibi hissediyordum.

"Yeter." Ağzından çıkan her söz benim için bir emirdi, başımı usulca salladım.

"Burayı ben hallederim, gidin, nikâh memuru geleli oldu bayağı, davetliler merak etmesin." Uğur'un araya giren sesiyle ona doğru döndüm.

"Ne ölecek ne de polise verilecek. Duydun mu beni Uğur?" Gözümün önündeki karaltı öyle büyüktü ki içimde patlayan büyük bir volkan vardı. Etlerini parçalayıp lime lime edecek kadar öfke doluydum.

"Halledeceğim." İfadesiz ses tonu isteğimi yerine getireceğini söylediğinde sıkıca tuttuğum Mihrem'in eliyle odadan çıktım.

Koridorda birlikte ilerlerken, yanımda duran kadın oldukça sessizdi. Bir şeyler söylemem gerekiyordu, farkındaydım ama biraz önce yaşadığım şoku daha sindirememiştim. Onu benden alacaktı, Mihrem'i bu dünyadan kopartacaktı.

Beni öldürüp kalbimin atmasını sağlayan kadını benden çalmak için çabalayacaktı. Benim karımı.

“Geri dönmek istiyorum Mihrem, o piçin bütün etlerini parçalayıp nefes almaması için gırtlığını sökmek istiyorum. Sana değen gözlerini yerinden çıkartmak, seni duyan kulaklarını koparmak istiyorum. Bir şeyler söyle Mihrem, karıma göz koyan o şerefsizin yanına şu an dönmemem için bir şeyler söyle. Bugünü mahvetmek istemiyorum daha fazla.” Adımlarım durduğunda sert bir nefes aldım keskince soluyacak.

“Gel.” Mihrem elimi tutup lavaboya çektiğinde itiraz etmedim. Koridorda kimse yoktu, herkes içeriye geçmişti, bugün çoktan başlamıştı.

Lavaboya girdiğimizde suyu açtı ve elimin üstündeki kan lekelerini eliyle sildi akan suyun altında. Aynada onu izlerken bakışlarım karnına kaydı. Beynimden vurulmuşa dönerken Mihrem aldığı kâğıt havluyla elimi kuruladı. Bakışlarım hâlâ aynadaki yansımasını izlerken elimin üstündeki elini tuttum. Arkasına geçip beline sıkıca sarıldım. Aynadaki bakışlarımız buluşunca titrek bir nefes aldım.

“Oyun muydu yoksa gerçek mi?” Elimini karnına koyduğumda bedeninin gerildiğini hissettim. Gözleri gözlerimden ayrılmadı. O şerefsizi oyalamak için böyle bir şey yapıp yapmadığını merak ediyordum.

Seni her şeyden çok seveceğiz.

Kâğıtta yazan buydu ve içinde bir çift bebek patiği vardı sadece. Nazlı'nın bile olabilirdi, üstünde ne isim vardı ne de başka bir şey. Kalbim göğsümün içinde yükselerek atarken ellerimi karnının üstünde hafifçe bastırdım okşayarak. Gözlerini kapatırken bedenini göğsüme yasladı ona sarmamı kabullenerek.

"Gamze biliyor sadece, dün birlikte alışverişe çıktığımızda eczaneden test aldım, bugün yaptım. Iğdır'a döndüğümüz ilk gece önlem almadık ve ben de şüphelendim. Testi yaptıktan sonra ben bakamadım sonuca. Yanımda o an Gamze olduğu için bakıp söyledi bana. Patikler ve yazı da Gamze'ye ait, bana düğün hediyesi. Bizim bebeğimizi taşıyorum sevgilim. Baba olacaksınız."

Beni kendine doğru çevirip sıkıca sarıldığında nefesim kesildi. Ayaklarım yere değmezken kollarımı boynuna doladım. Semih'in omuzları sarsılırken gözyaşları boynumu ıslattı. Benimde gözlerim dolarken derin bir nefes aldım. Açık bıraktığım saçlarımın arasına nefesini bırakırken dudaklarını alnımda hissettim, minik bir öpücük bıraktı tenime.

"Siz benim dünyadaki en güzel şanslısınız, her daim yanınızda olacağım ve çok seveceğim." Boğuk ses tonuyla içimi çekerken başımı biraz geri çekip ıslak gözlerine baktım.

"Biz de seni çok ama çok seveceğiz." Dudakları dudaklarıyla buluşurken sevgiyle, şefkatle sardı beni.

Lavabodan kendimizi toplayıp çıktıktan sonra Semih'in koluna girdim. Birlikte büyük salona girdiğimizde büyük bir alkış tufanı koptu. Dostlarımızı, arkadaşlarımızı ve ailemizi bir arada görmek beni daha da heyecanlandırdı. Semih'in ailesi artık benim de ailemdi. Bu yüzden bir ailenin eksikliğini hissetmiyordum, aksine onların varlığı bana daha fazla güç veriyordu.

Nikâh memuru hazır olduğu için beklemeden yerlerimizi aldık. Şahit olarak Emre ve Gamze yeniden yerlerini alırlarken daha önce tekrar ettiğimiz sahne bu sefer gerçek bir evliliğin başlangıcı için kurulmuştu. Üstelik biz artık bebeğimizle bir aile olmuştuk bile.

"Siz Mihrem Mizgin Çelik, Semih Karaaslan'ı hiçbir baskı altında kalmadan hastalıkta, sağlıkta bir ömür boyu

kendinize eş olarak kabul ediyor musunuz?" Nikâh memurunun bana yönelttiği soruyla yanımda oturan adama baktım ve cevap verdim.

"Sonsuza kadar evet!"

Alkışlar yükselirken gözlerimizin içi gülüyordu ikimizin de. Bu anı o kadar uzun süredir beklemiştik ki ikimiz de artık mutlu olmamız gerekiyordu. Nikâh memuru bu sefer Semih'e yöneldi ve aynı soruyu sordu.

"Siz Semih Karaaslan, Mihrem Mizgin Çelik'i hiçbir baskı altında kalmadan hastalıkta, sağlıkta bir ömür boyu kendinize eş olarak kabul ediyor musunuz?" Bu sefer mikrofon Semih'e uzatıldı, gözlerimin içine bakarak cevapladı soruyu.

"Sonsuza kadar evet!"

"Sizler de şahitlik ediyor musunuz?" Gamze ve Emre aynı anda, "Evet," dedi.

"Şahitlerin huzurunda Mersin belediye başkanının bana verdiği yetkiye dayanarak ben de sizi eş ilan ediyorum."

Nikâh memurunun uzattığı kırmızı cüzdanı aldım ayağa kalkıp. Büyük bir alkışlama tufanı sürerken Ercan ıslık çalıyordu ön sıralarda. Dans müziği başladığı anda Semih'le sahneye geçtik. Ellerini belime koyduğunda omuzlarına sardım kollarımı. Başımı göğsüne yaslarken o kadar huzur doluydum ki bunu anlatmanın imkanı yoktu.

Bizim bir bebeğimiz olacaktı, bu o kadar güzel bir histi ki içimde oluşan koruma içgüdüğü şimdiden harekete geçmişti. Dünyanın bütün kötülüklerinden korumak, saklamak istiyordum onu. Başımı kaldırıp Semih'in gözlerine baktım. Sevdığım adama benzeyecek miydi? Gözlerini ya da saçlarının rengini ondan alacak mıydı? Minik bir erkek çocuğu düştü o an gözlerimin önüne, yüzümdeki tebessüm büyüdü.

"Ne düşünüyorsun da yüzünde güneşler doğdu yine?" Yanağını başıma hafifçe değdirdi.

“Bebeğimizi ve seni düşünüyorum, sana benzeyecek mi? Erkek mi olacak yoksa kız mı?” Hevesle sorduğumda yüzünde büyük bir gülümsemeyle baktı bana.

“Annesi gibi güçlü olacağından eminim. Bana benzemesi önemli değil, sana benzesin istiyorum. Kalbimde çoğaldığın gibi kollarımın arasında da çoğalın, ben sizi sıkıca sararım.” Elim tutup kalbinin üstüne koyduğunda hızla atan göğsü elimin altında titredi.

Biraz sonra dansa diğerleri de bize katılmıştı. Emre ve Gamze kalkarken, Mine ve Mert de kalkmışlardı. Gürkan baba ve Nermin anne de kalkınca başka bir dans parçasına geçildi. Herkesin yüzünde büyük bir gülümseme oluşurken Gamze’nin bize doğru baktığını gördüm, gözlerinde büyük bir mutluluk vardı. Semih’le aralarındaki abi kardeş bağı çok kuvvetliydi.

“Sen Gamze’yle dans et, benim Emre’ye söyleyecek birkaç şeyim var.” Semih’e doğru döndüğümde başını salladı.

Semih, Gamze’yle dans etmeye başladığında kenara çekildim. Emre bana doğru geldiğinde yan yana durduk. Semih yine o şakacı kimliğine bürünmüş Gamze’yi güldürmüştü. Uğur’la ben de böyleydik, bu yüzden onları çok iyi anlıyordum.

“Hamileyim,” dedim daha fazla beklemeden gözlerimi onların üstünden çekmeden.

“Çok sevindim, tebrik ederim.” Kurt’un samimi sesini duyduğumda ona doğru yandan bir bakış attım. Gözleri karısının üstündeydi.

“Gamze için elimden geleni yapacağımı söylemiştim. Bir adama ulaştım, bu bir sene içinde boş durmadım. İsmi Kenan Larten, tanıyor musun?” Emre’nin bakışları bana dönerken altında yatan öfkeyi görmemek imkânsızdı.

“O şerefsizle ait hiçbir şey bulamadım, ortalıktan kayboldu.” Başımı usulca sallayıp nikâh masasının üstündeki çanta-ya uzandım ve içindeki kâğıdı çıkartıp ona uzattım.

“Burada bir adres ve telefon numarası var. İşine yarayabilir.” Kâğıdı elimden aldıktan sonra cebine koydu.

“Teşekkür ederim Mihrem.” Sesindeki minneti duyduğumda omuz silktim.

“Bunu Gamze için yaptım, o her şeyin en iyisini hak ediyor.”

Dans müziği biterken Emre’nin yanından ayrıldım. Kızlar oyun havasında beni aralarma alırken bütün gece eğlenmeme baktım. Bütün üzüntümü, derdimi, geçirdiğim kötü günleri geride bıraktım ve bütün gece sadece eğlendim. Semih’le karşılıklı oynadık, Gamze’yle Ankara havasında coştuk, Nazlı ve Dursun’la horon bile teptim. Hamileliğim yeni olduğundan kendime dikkat etsem bile sevdiğim adam, arkadaşlarım ve yeni ailemle doyasıya güzel bir gün geçirdim. Uğur geri dönmüş, bize katılmıştı düğünün ortalarında. Hiçbir şey sormadım.

“Şimdi damat bey ve arkadaşlarını zeybek oynamak üzere davet ediyoruz.” Yapılan anonsla birlikte herkes sahneden ayrılırken Semih ceketini çıkartıp bana verdi.

Hepsi sırayla yuvarlak oluştururken kollarını yukarı sıvadılar. Semih, Emre, Uğur, Dursun, Ercan ve Mert müziğin başlamasıyla o muhteşem senkronize hareketleriyle izlenilesi bir şölen ortaya çıkartıyorlardı. Semih’in her ellerini kaldırdığında beyaz gömleğinin altında belli olan gerilen kaslarını, her diz çöküşünde göz göze gelmemizi, elini her kalbine koyduğunda hızlanan kalp atışlarımı gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmadan izlerken büyük bir heyecanla hissettim.

Müzik sesi kesildiğinde bana doğru büyük adımlarla ilerleyen adam içimi titretiyordu. Öyle heybetli bir duruşu vardı ki kollarının arasına alsa beni, tamamen kaybolurdum. Şimdi bir aile olmanın mutluluğu eklendiğinde her bir hücremin mutlulukla dolduğunu hissettim. Gece sona ererken davetlilerin çoğu dağılmıştı.

“Kendinize dikkat edin kızım.” Nermin anne bana sarıl-

dığında beni de sıkıca sarıldım. Buradan direkt otele geçecektik, sabah uçağımız vardı. Balayı için beş gün ayırmıştık, beraber güzel bir tatil geçirmek istiyorduk.

“Merak etme anne, yola çıkarken haber veririm.” Benden ayrılan Nermin anne bu sefer oğluna sarıldı sıkıca.

Diğerleri de bugün bir otel ayarlamışlardı kalmak için. Dursun ve Nazlı, Gümüşhane’ye dönerken kalanlar Iğdır’a gidecekti yarın. Herkesle kısa bir vedalaşmanın ardından Semih’in arabasına binip yola çıktık. Bagaja evden ayrılmadan bavulları yerleştirmişti Semih. Derin bir nefes alıp arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Hamileliktendi sanırım, kısa süre sonra uykuya dalmıştım. Semih beni uyandırdığında otele gelmiştik. Giriş işlemlerini yaptıktan sonra odamıza çıktık. Hâlâ çok uykum vardı. Kapıyı açması için Semih’i beklerken birden beni kucağına aldı.

“Semih ne yapıyorsun?” Kollarımı boynuna doladım.

“Biz işleri biraz tersten yaptık ama bundan sonra düz gidelim istiyorum.” Kapıyı kartla açtıktan sonra içeriye girdi. Ortada duran büyük yatağın üstüne yavaşça bırakıp alnuna dudaklarını yasladı. Dudaklarının benden ayrılmasının ardından geri çekilip odaya bavulu getirip kapıyı kapattı.

Gözlerimi açık tutmakta gerçekten zorlanıyordum. Neredeyse akşama kadar uyumama rağmen gözlerim kapanmakta diretiyordu. Başım yastığa doğru düşerken omuzumdan sıyrılan gelinlik ve ayakkabılarla kendimi daha rahat hissettim. Birkaç dakika sonra üstüm örtülmüştü. Yatağın diğer tarafı çökerken Semih’in sıcak kolları beni sıkıca sardı, elleri karnımın üstünde durup hafifçe okşarken içimi çektim.

“Uyu güzelim, ikiniz de yorulunuz bugün. Sizi çok seviyorum.” Fısıltısını duyduğumda başımı göğsüne yasladım.

“Biz de seni seviyoruz,” diye mırıldandım.

Uykunun o huzurlu yanını sadece Semih yanımdayken

hissettiğim için güzel bir uykunun kollarına bırakmıştım kendimi. Sevdiğim adamın kokusu ciğerlerimi doldururken dudaklarımda uzun zamandır olmayan huzurlu bir tebessüm yerini aldı.

Sabah uyandığımda elimi ağzıma kapatıp yataktan fırladım. Odanın içindeki banyoya girdiğimde klozetin kapağını açıp dün gece yediğim ne varsa çıkarttım. Saçları yüzümde çekilirken derin bir nefes aldım.

“Güzelim, iyi misin?”

Semih’in endişeli ses tonuyla başımı usulca salladım. Kollarımdan tutup beni kaldırdı ve sifona bastı. Lavabonun önüne geldiğimizde ılık suyu aldığı büyük avucunu yüzüme sürüp rahatlamama yardımcı oldu. Nefeslerim düzene girdiğinde aynada ki yüzüme baktım.

“Semih kapat gözlerini, kapat. Habeş maymununa dönmüşüm!” Neredeyse çığlık atar gibi hâlime acıyarak konuştuğumda sadece güldü.

“Güzel bir duş al, yardımcı olmamı istersen seve seve yardımcı olurum.” Aynadan bana bakıp çapkınca göz kırptığında kaşlarımı çattım.

Mesajı alan Semih omzuma küçük bir öpücük bırakıp çıktı. Dün gece makyajımı silmeden uyumuştum ve Semih’in yüzüme suyla müdahalesinden sonra yüzümde boya paleti patlamış gibi duruyordu. Yüzümü iyice yıkayıp makyajdan arındırdım. Semih diş fırçamı, macunumu ve havlumu uzatınca aldım. Dişlerimi fırçalayıp ağzımdaki o kötü tadı yok ettikten sonra ılık suyun altına kendimi bıraktım.

Banyodan çıktıktan sonra Semih duşunu almak için banyoya ilerledi. Üstümü giydikten sonra odanın balkonuna ilerledim. Kot pantolon ve beyaz salaş bir tişört giymiştim. Balkona çıktığımda o güzel bahar havası karşıladı beni. Mersin yaz sıcağına şimdiden sahipti. Arkadan belime dolanan kollarla sırtımı Semih’in göğsüne yasladım.

“Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama bir iki saatlik

ışım var. Sonrasında yanından bir dakika bile ayrılmayacağım.” Dudaklarını saçlarımin arasında hissettiğimde yüzüme vuran güneşle gözlerimi kapattım.

“Bizi çok fazla bekletme, kahvaltı yapacağım. Bitene kadar dönmüş ol.” Beni kendine doğru çevirip dudaklarıma öpücük kondurdu.

“Söz, bitene kadar dönmüş olurum.”

Semih odadan çıkarken hiçbir şey sormadım. Dün gece yanım bıraktığı işi bitirmeye gittiğini biliyordum. Bir daha bu konuyla ilgili tek kelime konuşmak ya da duymak istemiyordum. Islak saçlarıminı tarayıp, kuruttum. Yanıma telefonumu ve kot ceketimi alıp aşağıya indim. Otelin restoran bölümüne ilerleyip tek kişilik kahvaltı sipariş ettim. Denize karşı manzarası olan masalardan birine oturduğum için ılık ılık esen rüzgarı tenimde hissettim.

Sabah midemdeki her şeyi çıkardığım için boş olan midemi zorlamadan güzel bir kahvaltı yaptım. Kendime meyve çayı söyleyip bir süre denizi izledim. Meyve çayım geldiğinde kokusunu içime çekip gözlerimi kapattım. Karşımdaki sandalye çekildiğinde yüzünde gülümsemeyle bana bakan kocamı gördüm.

“Uçak saati kaçta?” Biletlerin saatine dikkat etmemiştim.

“Bir saate çıkarız otelden. İstedğin bir şey var mı?” Başımı iki yana salladım, güzel bir tatil istiyordum sadece.

Muğla’da, güzel bir tatil köyünde yer ayırtmıştık. Hem kendimize ait bir alanımız olacaktı hem de rahatça hareket edebilecektik. Semih kendine kahve söylerken bir süre sessizliği paylaştık. Ayların sonunda birlikte mutlu anları paylaşmamızın zamanı gelmişti.

“Mihrem yola çıkmadan bir doktora görünsen olur mu? Gelirken gördüm, bu cadde üstünde özel bir hastane var.” Semih’in ani sorusuyla biten bardağımı masanın üstüne bıraktım.

“Aslında zamanımız varsa iyi olur.” Ben de minik bebeğimle tanışmak istiyordum bir an önce.

Otelden ayrıldıktan sonra Semih’in dediği hastaneye geldik. Normalde randevulu çalışıyorlardı ama yola çıkacağımız için doktor bizi kabul etmişti. İçeriye girdiğimizde heyecandan kalbim hızlandı. Semih elimden tutuyordu.

“Şöyle uzanın lütfen, ultrasondan bakalım bebeğin durumuna.” Doktorun gösterdiği koltuğa doğru ilerleyip yattım. Karnımı hafifçe açıp, tişörtümü yukarı doğru sıyırdım.

Karnıma sürdüğü jel beni ürpertse de derin bir nefes aldım. Doktor sandalyesine oturunca Semih diğer tarafıma geçti. Elimi uzattığımda sıkıca tutup gülümsedi. Doktorun karnımda gezdirdiği ultrason aletiyle birlikte bakışlarım siyah ekrana yöneldi.

“Hamileliğinizin beşinci haftasındasınız ve her şey normal görünüyor. Vitamin başlayacağız bir de kan tahlillerini yaptırmanız gerekiyor. Sekizinci haftasında tekrar doktor kontrolüne gitmelisiniz.”

Doktorun yazdığı vitaminleri hastanenin yanındaki eczaneden aldık. Semih’in gözleri dalgındı, ara ara bakışları karnıma kayıyordu. Çok tatlıydı ve bu durum fena hâlde hoşuma gitmeye başlamıştı. Arabaya binip havaalanma doğru yola çıktığımızda elimi koluna koydum.

“Biraz durgun gibisin.”

“Bu his çok güzel hissettiriyor. Her dakika yanımda mısın diye sana bakmak, bebeğimizin karnında olduğunu bilmek, of sanırım fazla mutluluktan kafayı yiyeceğim.” Tek kaşını kaldırıp bana yandan bir bakış attığında güldüm.

“Çok daha mutlu olacağız sevgilim.” Kolunda duran elimi tutup avucumun içine küçük bir öpücük bıraktı.

Havaalanına geçtiğimizde Semih arabayı otoparkta bıraktı. Yedek anahtarları evdekilere bırakmıştı, arabayı daha sonra buradan alacaklardı. Bavulu bagaj kısmına teslim ettikten

sonra uçağa bindik. Başımı Semih'in omzuna yasladığımda yine uyku bütün yoğunluğuyla üstüme çökmüştü. Her yerde uyuyabilme potansiyeline sahip olduğum için benim için uyumak hiç zor olmadı.

"Güzelim, uyan artık." Derin bir nefes verip gözlerimi açtım. Uçakta iniş anonsu yapılıyordu.

"Boynum ağrımış ama hâlâ uykum var." Gözlerimi zar zor açıp etrafa baktım. Hava yeni kararmaya başlamıştı.

"Gidince bol bol uyursun, yorgun görünüyorsun." Başımı usulca salladım, yorgun hissediyordum.

Uçak iniş yaptıktan sonra taksiyle tatil köyüne geldik. Semih görevliyle konuştuktan sonra birlikte ilerlemeye başladık. Önünde durduğumuz bungalov evinin anahtarını verdikten sonra görevli yanımızdan ayrılırdı. Eve girdiğimizde direkt olarak koltuğa yönelip kendimi attım. Semih de bavulu bırakıp yanıma oturdu ve beni göğsüne çekti. Başımı ona yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Hamilelikte bu kadar uyumak, yorgun olmak normal mi?" Ses tonu biraz endişeli geldiği için başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Normal, ilk zamanlarında oluyormuş ama üç aylık olana kadar beden uyum sağlıyormuş tamamıyla. Nazlı anlatırken öğrenmiştim ben de, ilk zamanlarında çok fazla yorgun ve uykusu varken şimdi daha iyi durumdaymış." Benden önde giden bir hamile olması iyiydi sanırım, ona danışabilirdim.

"İğdır'a döndüğümüzde kadın doğum uzmanı bulalım kontroller için," dediğinde, "Olur," diyerek onayladım.

Akşam yemeği saati geldiğinde Semih'le birlikte tatil köyünün içindeki restoranda yemek yedik. Buranın havası iştahımı biraz açmıştı ve yemekleri güzeldi. Yemekten sonra ağaçların dallarına ışıklandırma yapılmış patika yolda yürüdük. Havanın iyice kararmasıyla birlikte eve geri döndük. Güzel bir film açıp koltukta birlikte izledik.

Beş günlük tatilimiz çok güzel geçmişti. Semih hem benı yormadan hem de eğlenceli vakit geçireceğimiz güzel aktivitelere bulmuştu; film izlemek, buradaki hayvanat bahçelerini, güzel manzarası olan yerleri gezmek gibi. Hem eğlenmiş hem de sohbet etmiştik. Birbirimize uzun zamandır hasret kalmıştık, şimdiyse birlikte olduğumuz anların tadını çıkartmaya başlamıştık. Semih bebeklerin anne yanında her şeyi hissettiklerini okuduğu andan itibaren her gece bebeğimizle konuşmaya başlamıştı. Elini karnıma koyuyor, usulca masallar anlatıyor ya da ailemizden bahsediyordu. Çok iyi bir baba olacaktı.

“Sizinkilere ne zaman söyleyeceğiz?” Uçakta Iğdır’a dönerken hâlâ Nermin annelere bebeği söylemediğimizi düşünüyordum.

“Annemle konuştum, ay sonunda bizi görmeye gelmek istiyorlar iki günlüğüne, o zaman söyleyebiliriz.” Nermin annemle neredeyse her gün konuşuyorduk, bana da dün söylemişti gelme ihtimallerinin olduğunu. Henüz nisan ayının başındaydık ve sonuna üç hafta vardı. O zamana kadar ikinci kontrole de gitmiş olurdum.

“Tamam, öyle yapalım.”

Uçaktan indiğimizde bizi Uğur aldı. Semih’in arabası Mersin’de kalmıştı. Gelirken arabayla gelip dönüşte uçakla gitmeyi düşünüyorlardı Nermin annemler. Hamile olduğumu Emre ve Gamze biliyordu ama diğerlerine söylemişler miydi, bilmiyordum. Kızlar balayında olduğumuz için arada mesaj atmışlardı rahatsız etmek istemediklerinden. Semih birkaç kez telefonda konuşmuştu diğerleriyle.

“Hoş geldiniz.” Uğur önce Semih’e, sonra da bana sarıldı.

“Hoş bulduk,” dedim gülümseyerek.

“Nasıl geçti yolculuk?” Arabaya bindiğimizde başımı sağa doğru esnettim.

“Güzel geçti.” Semih dikiz aynasından bana bakıp tek kaşını kaldırdı. “Bütün yol boyunca kollarımda uyudun güze-

lim, senin için kötü geçme olasılığı yoktu zaten.” dediğinde kaşlarını çattım, Uğur bizim hâlimize başını iki yana sallayıp güldüğünde yola ıktı.

Bizim ev yerine Mine’nin artık Havin’le birlikte kaldığı eve ilerledik. Kızlar yemek yapmıştı ve yemeğe davetliydik. Esra gidince Mine tek kaldığı için Havin’le ev arkadaşı olmuşlardı. Mine evlendiğinde Havin tek başına kalacaktı ya da ev arkadaşı alacaktı yanına. Zile bastığımızda kapı açıldı içeriye girdiğimizde konfetiler patladı.

“Hoş geldin bebek!” Hep bir ağızdan mutlulukla bizi karşıladıklarında öylece durdum. Semih elini belime koyunca ona doğru döndüm. Benim de bir ailem vardı, dostlarımız artık bizim ailemizdi, aynı zamanda ve ben hayatımın hiçbir döneminde olmadığım kadar mutluydum artık.

Bölüm 22

Semih'in elini tutarken gülümsemem genişledi. Ah, bu his muhteşemdi. Bana doğru kısaca bakıp kapıyı açtı. Birlikte doktorun odasına girdiğimizde içimdeki heyecan gittikçe büyüdü. Biraz sonra bebeğimizin cinsiyetini öğrenecektik. Semih'in de gergin bedeni ve hızlanan nefesleriyle benim gibi heyecanlı olduğunu biliyordum. Dördüncü ayımı yarılamıştım ve miniğimizin artık kız mı yoksa erkek mi olduğunu öğrenmemizin zamanı gelmişti. Kapı arkamızdan kapanırken doktor ayağa kalkıp tebessüm etti.

"Hoş geldiniz Mihrem Hanım, sizi şöyle koltuğa alalım." Perdenin arkasındaki koltuğa ilerlerken Semih oturmam için yardımcı oldu.

"Hoş buldum," dedim elimle tişörtümü yukarı sıyırıp, karnımı açarken.

"Son kontrolünüzden itibaren nasılsınız?" Bana doğru ilerleyip cihazı ayarlarken elimi kanıma koydum.

"Çok iyiyiz, mide bulantılarım tamamen geçti. Bu ara fazla iştahlıyım ama her şeyi dengelemeye çalışıyorum aşırıya kaçmadan." Hele o gece yarısı iştaha geldiğim an gözüm bir anda açılıyordu ve ben beş saniye sonra buzdolabını açmış oluyordum.

"Bu aylarda normal ama son iki ayda bebeğe kilo olarak

dönecek yedikleriniz. O yüzden biraz dikkat etmekte fayda var. Sizi rahatsız eden başka bir durum var mı?" Soğuk jeli karnıma döktükten sonra ilgiyle bana bakan doktorumla hafifçe Semih'e doğru döndüm. Benim bakışlarımla birlikte onun gözleri de bana döndü.

"Aslında bir konu var, bebeğimin hareketlerini hâlâ hissetmiyorum." Dördüncü ayın içindeydik ama bu durum nedense beni geriyordu. Nazlı dördüncü ayına girmeden hissetmeye başladığımı söylemişti ve iki hafta sonra ben beşinci ayımı dolduracaktım.

"Bu gayet normal, bazı anneler beşinci aydan sonra hissediyor bebeklerinin hareketlerini. Genelde ikinci doğumunu yapmış ya da düşük yapmış hamileler üçüncü ayında hissetmeye başlar. Kafamza bunu takmayın, hadi kalp atışlarını dinleyelim." Ultrason aletini karnıma değdirdiği anda gü-lümsedim, sözleriyle birlikte doktorum içimi rahatlatmıştı.

Semih elimi tutarken odanın içini güçlü bir kalp sesi doldurdu. O kadar güçlü ve şiddetli atıyordu ki başımı çevirip ultrason cihazının siyah ekranına baktım. Bu his muhteşemdi, kulaklarımda kalp atışının ritmi yankılandı. Semih'e baktığımda dudaklarında öyle güzel bir tebessüm vardı ki tuttuğu elimi hafifçe eğilip çevirdi ve avuç içime sıcak bir öpücük bıraktı. Benim kadar etkilenmişti.

"Cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?" Doktorun sorusuyla birlikte başımı salladım. "Çok isteriz," dedim.

Doktor ekranı bize doğru çevirirken eliyle bebeğin yapısından bahsetti. En sonda gözleri bize döndüğünde bir noktayı işaret etti. Öyle minicikti ki onu koruma hissi o kadar büyüktü ki içimde, bütün kötülüklerden saklamak istedim. Babası ve ben onun için her şeyi yapacaktık ve yapmaya hazırдық.

"Tebrikler, bir oğlunuz olacak."

Gözlerim sonuna kadar açılırken yüzümdeki tebessüm giderek büyüdü. Bizim bir oğlumuz olacaktı, Semih'e benzeyen

bir oğlan çocuğu geldi gözlerimin önüne. İki yaşlarında hafif tombik yanaklı, kahve saçları ve gözlerinde yaramaz parıltılar olan. Sevgiyle kucakladım bu görüntüyü ve kalbimin her bir köşesi şefkatle, koruma içgüdüleriyle doldu. Anne olmak sanırım böyle bir şeydi.

“Ah güzelim, sen ve bebeğimiz bana bir lütuftunuz.” Semih’in sesinde hissettim, o minnet dolu içten duyguyla başımı ona doğru çevirdim, dolan gözleri ve ıslak kirpiklerini gördüğümde benim de gözlerimden bir damla süzüldü.

Güzel seven adamları işte bu yüzden sevmek gerekiyordu. Her şeyini size adarlar, içinizi okurlardı. Benim gibi şanslı olan kaç kadın vardı, bilmem ama benim şansım avuçlanmın arasındaydı. Öyle güzel bakıyor, öyle güzel seviyordu ki kalbim derin bir coşkuyla, ruhum büyük bir tutkuyla bağlıydı ona.

Hastaneden ayrıldığımızda evimize geçmek yerine Gamzelerin evine doğru yola çıktık. Bugün hepimizi akşam yemeğine davet etmişlerdi. Nazlı ve Dursun da yıllık izinlerine çıkmış, Trabzon’a geçmeden önce bizi ziyaret etmek istemişlerdi. Bir ay kadar önce biz de hafta sonu yanlarına gitmiş, birlikte iki gün geçirmiştik. Aradaki bağın kopmaması ve hâlâ sağlam olması bizi çok sevindiriyordu.

Lojmanlara girdiğimizde daha iki gün önce kahve içmek için uğradığım evin önünde durduk. Gamze, Mine ve ben birlikte çok fazla vakit geçirir olmuştuk. Yeni gelen kadın konuşmalardan olan Havin’le de aramız iyiydi ama daha çok iş arkadaş gibiydik, oysa Gamze ve Mine ile aramızda sıkı bir dostluk bağı vardı. Geçen aylar içinde birbirimizle paylaştığımız anlar çok da özeldi, aramızda gizli bir asker eşleri teşkilatı kurmuş gibiydik ve bu durumdan oldukça da memnunduk.

“Hoş geldiniz!” Gamze’nin gülümseyerek bizi karşılamasıyla birlikte sarıldıktan sonra içeriye geçtik.

“Hoş bulduk,” dedi Semih ikimizin yerine de.

Kadro tamamlanmıştı hatta fazlası bile vardı. Cahit yüz-

baş, eşi Seda ve oğlu Turan da bir köşede oturuyordu. Normalde ekte buluştuğumuz da Mine, Mert, Gamze, Emre, Uğur ve Ercan olurdu. Dursun ve Nazlı ise buradaysa bize katılırlardı. Cahit yüzbaşı iyi birisiydi dışarıdan gözlemlediğim kadıyla, Gamze ile iki kardeş olduklarından aralarındaki abi kardeş ilişkisi de sağlamdı.

Bir zamanlar benim de bir abim vardı, aklıma geldiğinde yüreğime çöken ağırlıkla derin bir nefes aldım. Mezarı kalbimde olan abim, benim için artık nefes almıyordu. Elim kamuya giderken oğlumu düşündüm. Elbet bir gün onun da kardeşi olacaktı, bunu gönülden istiyordum. Aralarındaki bağın birbirlerine ihanet edemeyecek kadar sevgi dolu ve güzel olmasını istedim o an içimden.

“Mihrem.” Koluma dokunan elle birlikte irkildim. O an anladım çok derinlere daldığımı. Başımı kaldırdığımda herkes dikkatli bir şekilde bana bakıyordu, sanırım bir süredir bana sesleniyorlardı.

“Efendim hayatım,” dedim Semih’e doğru dönerek.

“Oturalım, hadi gel,” dediğinde hâlâ salonun girişinde beklediğimizi fark ederek ilerledim.

Nazlı ve Mine’yle sarıldıktan sonra Seda’ya uzaktan bir baş selamı verdim. O da oturduğu yerden kalkmamıştı zaten. Emre’nin kucağında uslu uslu oturan Turan etrafa gülücükler saçıyordu. Ercan biraz daha sessizdi ve nedenini oldukça merak etmiştim. Uğur’a doğru döndüğümde onun da Ercan’a baktığını fark ettim. Ercan’ı gözlerini yere dikmiş, halının desenini sanki çok önemli bir iş yapıyormuş gibi incelemeye devam ediyordu.

“Nesi var bunun?” Yanımda oturan Semih’e sessizce sorduğumda başımla Ercan’ın oturduğu yeri işaret ettim.

“Ben de bilmiyorum, dün gayet iyiydi.” Semih’in de kaşları çatılmıştı. Bugün doktor kontrolüm olduğundan ikimiz de izin almış, işe gitmemiştik.

Kızların yanına gitmek için ayağa kalkıp mutfağa doğru

geçtim. Büyük bir masa hazırlanmıştı salona, mutfaktaki masada getirilmiş ve fazladan sandalyeler eklenmişti. Çeşit çeşit yemekler ve mezeler hazırlanmıştı, Gamze yine hamaratlığını konuşturmuştu anlaşılan. Nefis yemekler yapıyordu ve ben bunu keşfettiğimden itibaren yemeklerinin müptelası olmuştum. Özellikle ilk zamanlar içim dışıma çıkana kadar kustuğumda yaptığı çorbalar resmen hayatımı kurtarmıştı. Çok iyi kalpli bir kadındı o, çok güzeldi.

“Yaa, kocaman olmuş,” diyerek mutfağa girdiği an Nazlı’nın karnına dokundum hafifçe.

“Büyüdü teyzesi, beşinci ayımıza girdik. Cinsiyetini öğrendik şükür buraya gelmeden.” Nazlı sevecen bir şekilde gülümserken ben de tebessüm ettim.

“Biz de öğrendik.” Heyecanlı bir şekilde konuştuğumda kızlar da güldü.

“Haberleri masaya saklayın, hadi bakalım.” Mine elindeki tabaklarla bize göz kırparken bu yemeğin bir amacı olduğunu daha iyi anladım. Herkesin söyleyecek bir şeyi vardı demek.

Masa tamamen hazır olduğunda hep birlikte geçtik. Masanın bir başına Emre, diğer başına Cahit geçmişti. Emre’nin sağında Gamze, solunda Semih oturuyordu. Benim karşımda Uğur vardı, yanımda Semih. Diğer yanımda Ercan otururken, bir yanlarında Dursun ve Nazlı, diğer yanda Mert ve Mine karşılıklı oturuyordu. Seda’nın karşısında Turan’ın bebek sandalyesi çaprazında ise Cahit kalmıştı. Yemek başlamadan önce Emre masadaki zarfı bana doğru uzattığında beklemeden aldım.

“Senin için geldi bugün,” diyerek açıklandığında beklemeden açtım. Yanımda oturan Semih de dikkatli bir şekilde bakıyordu. Yazılanları hızlı bir şekilde okumuştum.

“Terfi almışım, yüzbaşı olarak göreve devam edeceğim artık.” Şaşkınlıkla başımı kâğıttan kaldırıp Semih’e baktığımda gözlerinde gurur vardı.

“Tebrik ederim güzelim,” dedi sımsıcak tebessümü eşliğinde.

Masadaki herkes tebriklerini iletirken teşekkür ettim. Böyle bir şeyi beklemiyordum, aslında geçen yıl istesem terfi alabilirdim ama ben bunun yerine göreve çıkmayı tercih etmiştim. Şimdiyse görevdeki başarılarımdan dolayı direkt olarak terfîm gelmişti karargâhtan.

“Tebrik ederim Mihrem, bu haylazlara sahip çıkma görevi artık sende.” Cahit yüzbaşının sözleriyle birlikte ona doğru döndüm.

“Komutanım, benden önce siz varsınız, her ne kadar yüzbaşı olsam bile kıdemli olan sizsiniz.” Resmî hitabı bırakmamıştım hâlâ, diğerleri abi dese bile bizim o kadar yakınlığımız yoktu.

“Tayinim çıktı, önümüzdeki hafta ben de Burdur’a gidiyorum. Bu sene görev sürem doldu benim, tayin için başvuru yapmıştım zaten.” Cahit yüzbaşının açıklamasıyla birlikte bu yemeğin asıl sebebini anlamıştım. Bu bir veda yemeği idi.

“Hayırlısı olsun komutanım.” Bakışlarım Gamze’ye kaydığında Emre’nin elini tuttuğunu gördüm. Abisinin gitmesine üzülüyor olmalıydı, sonuçta uzun zamandır birlikteydiler.

“O zaman size bir haber de biz verelim. Kızımız oluyor.” Nazlı’nın durgun ortamı neşelendirmek için verdiği haberle birlikte bu sefer tebrikler onlara doğru yöneldi.

“Söz vermiştin,” dedi Gamze tek kaşını kaldırıp Dursun’a bakarak.

“Sözümüz söz Gamze hocam, ha Nazlı da kabul etti. Kızumuzun adunu Gamze kayacağız.” Dursun’un gülümsemesiyle birlikte Nazlı da başını sallayıp onayladı.

“Sen kimseye söz vermedin, değil mi Semih?” Ona doğru baktığımda gülümseyip başını iki yana salladı.

“Şaka bir yana, öyle bir şey yapmayın. Ben o zaman işi şakaya vurmuştum. Sizin bebeğiniz tabii ki istediğiniz ismi koyun, ismi her ne olursa olsun, bizim prensesimiz olacak.” Gülümseyerek Nazlı’ya bakan Gamze sözlerinde oldukça dürüsttü.

“Olmaz, ben kızımın böyle güçlü bir teyzesi olmasından gurur duyuyorum. Birinin ismini taşıyacaksa, bu sen olmalısın Gamze, kendi ismini duymak istemiyorsan yanına bir isim daha ekleriz, böylelikle sorun olmaz. Ahu Gamze bence çok güzel uydu.” Nazlı içine sinmese hayatta kabul etmezdi, Laz damarı vardı onda ve gerçekten bu güzel isim içine sinmiş olmalıydı.

“Teşekkür ederim.” Gamze’nin dolan gözlerine baktığımda onu bunca zaman içinde ikinci kez böyle duygu yüklü görüyordum.

İlkinde abisinin kaçırıldığı zamandı, beraber ağlamıştık o gün ve acı, keder sarmıştı bizi. Şimdiyse mutluluktan doluyordu gözleri, bizim de buna ihtiyacımız vardı. Yeterince hüznün gözyaşı dökülmüştü bizden, artık sevinç çığlıkları ve gülümsemeler yerini almalıydı bir an önce.

“Madem haberler veriliyor, biz de verelim.” Semih bana baktığında başımı usulca sallayıp onayladım. “Bir oğlumuz olacak,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan büyük bir mutlulukla.

Bebeklerin haberi sevinçle kutlanırken gidecek olan Cahit yüzbaşı içinde burukluk vardı. Terfi almamın yanında bunlar benim için güzel haberlerdi. Uzun zaman sonra hayatımın düzene girdiğini hissediyordum. Sevdiğim adam, bebeğim, ailem diyeceğim insanlar ve dostlarımla birlikte mutluluğum katlanarak artıyordu.

“Beşik kертmesi yaparsınız artık Semih.” Mert’in gülerek sohbete katılmasıyla birlikte Dursun, Mert’e doğru döndü.

“Benum kızum kimi isterse onunla evlanacak. Ha biz şimdi ne desek boş olur.” Nazlı’nın ailesi çok fazla Dursun’u uğraştırdığı için birinci elden tecrübe etmişti bu durumu.

“Niye Dursun, bizden iyi dünür mü bulacaksın? Bak gelin kızımın beşiğini de ben alırım.” Semih’in yanımda sırıtmasıyla başımı iki yana salladım. Dursun’u sinir edecekti anlaşılan.

“Yok, vermam kızumu.” Nazlı’nın elini tutup kendine

doğru çektiğinde hepimiz güldük. Şimdiden kız babası kıskançlığına başlamıştı anlaşılan.

Masadan sessiz sedasız ayrılan biri vardı. Semih'in kulağına doğru eğilip birazdan geleceğimi söyleyince başını salladı. Ayağa kalkıp arka tarafa doğru ilerledim. Mutfaktan açılan küçük balkondan içeriye girdim. Kapıyı açtığımda Ercan beni görünce kaşlarını kaldırdı. Kapıyı kapatıp yanına geçtim. İçtiği sigarasını küllüğe bastırdı direkt.

"Bir şey mi oldu Mihrem?" Bana doğru döndüğünde sesindeki o durgunluk aslında kendini ele veriyordu.

"Olmuş, sana bir şey olmuş. Ne bu hâlin?" Küçük bir masayla iki tane sandalye vardı, birini çekip oturdum. Ercan da diğer sandalyeye yerleşti.

"Beni kafaya takma sen, geçer birkaç güne." Yüzünde buruk bir tebessüm oluşurken omuz silkti.

"Senin yerinde ben bu hâlde olsaydım, boş verir miydin? Yani bu kadar kolay boş verilebilir senin için aramızdaki arkadaşlık ilişkisi. Neyse, öğrendiğim iyi oldu." Ah bu hormanlar! Ercan'a bile trip atacak duruma getirmişti beni.

"Öyle değil tabii ki. Sadece canını sıkmak istemiyorum." Aceleyle konuştuğunda tebessüm ettim.

"Anlat hadi," diyerek cesaret verdim.

"Biliyorsun, Esra ile ayrıldık, üstünden de aylar geçti. Geçen gün mesaj atmış işte nasılsın falan diyerek. Ben sanırım ona karşı duygularımı tamamen bitiremedim." Sıkıntılı bir nefes verirken yüzü asılmıştı. Durumu az çok anlamıştım.

"Ercan, bu söylediklerin gayet normal şeyler. Ayrılan insanlar tekrar birleşebilir ve duygularının bitmemesi konusundan sana çok yakından bir örnek göstereceğim." Elimle kendimi işaret ettim ve dudaklarımda acı bir tebessüm peyda oldu. "Semih'le tam bir yıl ayrı kaldık, olayları yakından biliyorsun sen de. Biz ayrılmıştık yani ben öyle sanıyordum. Üstelik bir enkazın altında sağ çıkamayacak kadar yaralı bir

hâldeydik. Ama ne ben Semih'i bitirebilirdim ne de Semih beni silip atabildi. Neden ayrıldığınızı bilmiyorum, Esra'yla açıkçası bu sizin özeliniz. Sadece eğer bir şans vermek istiyorsan, buna degeceği konusunda eminsen, kapıyı açmak o kadar da zor değil. Sadece anahtarı nereye koyduğunu hatırla."

Ercan bir süre söylediklerimi düşündü, ben de sessizce oturdum yanında. Esra konusunda tamamen tarafsız baktığımda aslında gerçekten aralarında güzel bir bağ oluşacağını düşünmüştüm. Esra'nın gözlerindeki parıltı, Ercan'ın gülümsemeleri ikisi bir araya gelince o güzel uyum bunu bana düşündürmüştü. Şimdiyse Esra'yla aramıza giren aylar vardı. İzimi kaybettirmek istediğimde hepsiyle iletişimi kesmiştim. Gamze, Mine ve Nazlı'yla eskisinden daha iyi olsak da Esra gittiği ya da aradaki bağı koruyamadığımız için görüşemiyorduk. Bu konuda onu suçlamıyordum kesinlikle, o dönem herkesin kendine göre sebepleri vardı.

"Teşekkür ederim Mihrem, düşüneceğim söylediklerini." Aramızdaki sessizliği Ercan bozduğunda minnetle bakıyordu.

"Her zaman buradayım." Tebessümüm büyürken hafifçe başımı salladım.

Mutfaktan gelen seslerle biz de içeriye geçtik. Yemek faslı bitmiş, sofraya toplanmaya başlanmıştı. Erkekler sofrayı toplarken biz de çayları hazırlamaya başlamıştık. Toplanan masayla birlikte Gamze ve Mine bulaşıkları makineye yerleştiriyor, Nazlı ve ben de kuru yemişle tatlı tabaklarını ayarlıyorduk. Çayları Emre doldurmuştu, demlik yerine elektrikli semaverde demlenmişti çaylar. Oldukça kalabalıktık, pratik olmuştu.

"Heyecan var mı?" Gamze, Mine'ye doğru döndüğünde benim de bakışlarım onlara çevrildi.

"Hem de nasıl, haftaya evleniyoruz resmen! Her şey tamamlandı, yarın yola çıkacağız." Mine ve Mert'in düğünü bu

hafta sonu olacaktı. Ankara'da olacak düğün için hepimiz heyecanlıydık aslında. Uzun zamandır bu düğünü bekleyen bir kişi daha vardı: Mert.

"Ne güzel sizin de mutluluğunuzu da göreceğiz sonunda." Nazlı'yla Dursun da düğüne Trabzon'dan dönüşte katılacaktı. Hepimiz yine bir arada olacaktık düğünde.

"Emre artık rahat bırakır sizi," dedim gülerek. Hâlâ arada abilik damarı tutuyordu Kurt'un.

"Yok, bu ara oldukça sessiz, düğün yaklaştı ya, karışmıyor pek." Mine gülümseyerek konuşsa da Gamze'nin yüzünde hain bir sırıtma oluştu.

"Sen bunları ilk zamanlar görecektin asıl Mihrem, ikisini bir araya getirene kadar neler çektim." Bana göz kırptığında Mine omzuyla Gamze'ye vurdu hafifçe.

"Bizim askeriyenin çöpçatanıyla tanıştırayım seni Mihrem. Nazlı'yı Dursun'a kaçıran da benimle Mert'i de ilk görüşte yakıştıran da Gamze. Bakma böyle hanım durduğuna, içinde fena hâlde mahalle teyzesi yatıyor, hani şu elinde vesikalık fotoğraflarla gezenlerden." Mine'nin sözleriyle Gamze gözlerini kısarken, biz gülmeye devam etmiştik.

Mutfakta elimizde çerez tabaklarıyla birlikte içeriye geçtik. Cahit yüzbaşı ve ailesi müsaade isteyip kalktılar. Tayin iznine ayrılmıştı, yarın Ankara'ya geçeceklerdi. Mert'in düğününde hafta sonuna kadar Ankara'da olacakları için onlar da katılacaktı. Kısa bir vedalaşmanın ardından biz bize kaldık.

"Öğrendin mi?" Semih'in yanına oturduğumda başıyla Ercan'ı işaret etti.

"Öğrendim, Esra mevzusu, özel yani." Başka bir şey söylemediğimde başını sallayıp ortamdaki sohbe geri döndü.

Hep birlikte çaylarımızı içip neşeli bir sohbe eşlik ettik. İsim önerileri alırken, oldukça mutluydum. Şimdiden herkesi iki bebeğin telaşı sarmıştı. Nazlı da ilgiden gayet memnundu. Gümüşhane'de tek olduğundan doğumunda annesi ve

Dursun'un annesi gelecekti yanına. Şimdiden doğum planları yapılıyordu. Tebessüm ederek onları dinliyordum.

"Ben bir lavaboya gidiyorum." Semih'e usulca söyledikten sonra yerimden kalktım.

Merdivenlere yönelip üst kattaki banyoya ilerledim. Kapıyı kapatıp aynadaki yüzüme baktım. Musluğu açıp soğuk suyla ellerimi ıslatıp boynumda gezdirdim. Burnum sızarken dolan gözlerimin akmaması için yukarıya doğru baktım. Semih hemen ağladığımı anlardı, bunu istemiyordum. Derin nefesler alarak titreyen ellerimi lavabonun kenarına bastırdım. Eskiden daha kolay etkilenmez, bastırırdım bu hisleri ama şu yükselen hormonlarım maalesef izin vermiyordu.

Kapı tıklatılınca hızla ellerimi saçlarımın arasından geçirip önüme aldım. "Bir dakika," diye seslendim. Aynada gözlerime baktığımda hafif içleri kanlanmıştı ama dikkat çekmiyordu. Havluyla ellerimi kurulayıp kapıyı açtım. Gamze'yi görmeyi beklemiyordum, Semih genellikle birkaç dakikadan fazla kaybolsam peşime düşerdi.

"Gel, biraz hava alalım." Yüzündeki hafif tebessümle konuştuğunda başımı salladım.

Birlikte oturma odasından arka tarafa açılan balkona geçtik. Hava kararmaya başlamıştı, ılık bir meltem esiyordu haziranın sıcağını kırarak. Burada iki kişilik sallanan salıncak küçük de bir okuma köşesi vardı. Yüksek, yuvarlak masanın üstünde renkli, ismini bilmediğim bir çiçek yerini almıştı. Salıncağa yan yana oturduk.

"Gözlerindeki hüznü eskisi gibi gizleyemiyorsun." Elini elimin üstüne koyduğunda, gözlerinde anlayışlı bir bakış vardı.

"Aynı bakıştan zaman zaman senin gözlerinde de olurdu. Sanırım biz güçlü kadınların zaafı da bu, birbirimizi iyi tanıyoruz." Şimdi bile o bakışı onun gözlerinde görebiliyordum.

Aynı yerden kırılmış kadınlardık biz, sevdiğimiz adamların gölgesinde nefeslenen.

“Benim de eksikliğini çektiğim bir yanımda var senin gibi. Sen aile hasreti çekiyorsun, ben aile olamamanın hasretini.” Dudaklarında acı bir tebessüm belirirken, içim onun hüznüyle de doldu.

“Annemi çok özleyorum Gamze, ben anne olacağım ve benim annem yok. Babamın saçlarımı taramasını özleyorum, kızım demesini. Korkuyorum, çok korkuyorum. Onların beni yalnız bıraktığı gibi ben de bebeğimi yalnız bırakmaktan korkuyorum. Benim Semih’ten başka bir ailem yok. Keşke annem ve babam da yanımda olsaydı. ‘Korkma kızım, biz buradayız,’ deselerdi.” Gözlerimden biraz önce akmasını istemediğim yaşlar süzülürken hıçkırığımı serbest bıraktım.

Gamze bana sarılırken bir süre sessizce ağladım. Ağladıkça uzun süredir içimde tuttuğum o ağır yükün hafiflediğini hissettim. Ağlamamak için kendimi kastığımda içimde kalan o berbat his beni yoruyordu. Oysa şimdi bir dostun eline, yakınlığına ve samimiyetine ne kadar ihtiyacım olduğunu anlıyordum. Semih’in yanında ağlayamazdım hem panikliyor hem de benden çok mahvoluyordu. Şimdi bir dost elinin güvencesiyle uzun zamandır içimde kalan o hissi bırakmıştım geride.

“Sen mükemmel bir anne olacaksın, Semih de harika bir baba olacak. Ben size inanıyorum Mihrem.” Ağlamam son bulduğunda Gamze gözlerimin içine bakarak büyük bir ciddiyetle konuştuğunda birisinden bunları duymaya ihtiyacım olduğunu bile o an anladım. Gamze benim korkularımı görüyor, biliyor, anlıyordu.

“Teşekkür ederim Gamze, desteğin benim için paha biçilemez bir değerde.” Aramızda gittikçe daha sıkı olan bağ bizi sevdiğimiz adamların dostlukları gibi birbirimize bağlıyordu.

Balkondan çıkarken önce banyoya uğrayıp elimi yüzümü yıkadım. Yaz sıcağı bunalttığı için çok fazla makyaj yapmıyordum zaten. Gözlerim biraz kızarmıştı, içimi çekti, Semih bunu kesinlikle fark edecekti. Aslında ondan gizlemek

istemiyordum ama ağladığım zaman -üstelik hormonlarım sağ olsun, her şeye karşı ağlama dürtüsüne sahiptim- çok fazla endişe ediyordu. Gamze'yle birlikte aşağıya indiğimizde çaylar tazelenmiş, muhabbet devam ediyordu.

"İyi misin?" Semih'in çatılmış kaşlarıyla yüzümü incelediğini fark ettiğimde tebessüm ettim.

"Gayet iyiyim. Gamze ile konuştuk biraz." Uzun zaman- dır yukarıdaydım, Gamze olmasa çoktan yanıma gelmişti.

Su almak için kalkacağım zaman Gamze beni kaldırmamış, birkaç kişi daha isteyince sürahiyi getirmek üzere mutfağa gitmişti. Biraz sonra elindeki bardağı bana doğru uzattığında bir an bardaktaki su karnıma doğru döküldü. Biraz ıslanınca Gamze hemen üstümdeki gömleği tenime yapışmaması için tuttu.

"Hareket etti," dedim içimde hissettiğim o kıpırtıyla şaşkınlıkla Gamze'ye bakarken. Elini alıp biraz önce hissettiğim yere tekrar koydum.

"Hissediyorum." Gamze de gülümseyerek elinin altındaki kıpırtıyla bana baktı. Oğlum ilk belirtisini teyzesine, annesinin dert ortağına göstermek istemişti.

Gün büyük bir mutlulukla sona ererken, evlerimize gitmek üzere vedalaştık. Birkaç gün sonra hepimizi bekleyen bir düğün vardı. Her şey durağan hâline dönmüş, içimizi ısıtan bu mevsim bizim için bir geçiş ortamı olmuştu; huzuru, sevgiyi ve aşkı tattığımız günlere doğru ilerliyorduk. Elini tuttuğum adamı günden güne artan bir mutlulukla hep daha çok sevecektim.

Aynada kendime baktığımda tamamen hazırdım. Biraz sonra Mert ve Mine'nin düğünü için yola çıkacaktık. Emre'nin Ankara'daki evindeydik. Anneannesinden kalmıştı ev,

katlı, oldukça güzel bir bahçeye sahip olan evde bizi misa-
fir etmişlerdi. Gamze ve Emre de yan odada hazırlanıyorlardı.

“Bu gece gözümü senden ayırmamam gerekecek.” Semih
ellerini belime sararken omzuma dudaklarını değdirdi.

“Karnım kocaman hayatım, farkında mısın?” Elimi karnı-
mın üstüne koyup içimi çektim, bayağı büyümüştü bebeğimiz.

“Gün geçtikçe daha da güzelleşiyorsun güzelim, gözleri-
mi senden alamıyorum.” Aynadaki yansımamıza baktığımda
gözlerinde yine o yaramaz parıltılar vardı.

“Hele bir baksın, çeker vururum zaten orada seni. Bana
bak, bütün gece gözlerini benden ayırmasan iyi edersin, Mi-
ne’nin dediğine göre Mert’in bir sürü bekâr kız kuzeni varmış.
Eh, senin de maalesef dikkat çekmek için bir şey yapmana bile
gerek yok. Ne vardı, biraz daha kısa olsaydın.” Sinirle söyle-
nirken başımı kaldırıp ona doğru döndüm. Adam her girdiği
ortamda resmen *ben buradayım* diyordu. Üstüne neon ışıklı bir
tabela assam ancak bu kadar dikkat çekerdi sanırım.

“Güzelim, senin bu hormonlar yine şaha kalkmış. İster-
sen çıkmadan bir ilgileneyim onlarla.” Elini boynuma bastırıp
diğer tarafıma dudaklarını bastırdı. Gözlerim kapanırken içi-
mi çektim. Ah, bu hormonlar!

“Hazır mısınız? Çıkıyoruz.” Gamze’nin seslenmesiyle
gözlerimi açıp hızla Semih’ten uzaklaştım.

“Ulan evlendim, hâlâ kurtulamıyorum. Emre bitti, Gam-
ze başladı!” Semih söylenirken gülerek çantamı alıp kapıdan
çıktım.

Kapıyı açtığımda Gamze’nin ayakkabılarını giydiğini
gördüm. Emre dışarı çıkmış olmalıydı. Nazlı ve Dursun, Mi-
ne’nin ailesinin evinde kalıyorlardı. Ercan’la Uğur da Mert’in
ailesinin evindeydiler. Cahit yüzbaşı ailesinin evinde kaldı-
ğından Gamze ve Emre burada kalıyordu. Bizi de davet et-
tiklerinde kabul ettik, sonuçta birlikte olmak bizim için sorun
değildi.

Semih odadan çıkınca biz de ayakkabılarımızı giyip dışarıya çıktık. Kapının önünde duran arabaya doğru ilerlediğimizde Emre ve Semih öne bindi, biz de Gamze'yle arkaya geçtik. Emre artık sürekli gidip geldiğinden Ankara'yı çok iyi öğrenmişti. Düğün yerini fazla uzun sürmeden bulmuştuk. İki aile de fazlasıyla kalabalık olduğundan oldukça büyük bir düğün salonu tutulmuştu. Araba park edilince Semih kapımı açıp inmeme yardım etti. Semih'in büyük arabasından artık kolayca atlayıp inemiyordum. Elini belime sardığında Emre ve Gamze de bize katılmıştı. Düğün salonundan içeriye girdiğimizde henüz gelin ve damat giriş yapmamıştı.

"Gelin odasına geçelim." Gamze'nin önerisini onaylayıp Semih'e haber verdim.

Biraz ileride Dursun, Uğur ve Ercan'ın yanına doğru Emre ve Semih geçerken, biz de merdivenlere yöneldik. Üst kattaki gelin odasına çıktığımızda kapıyı tıkladık ve açtık. Mine ve Mert direkt fotoğraf çekiminden buraya geçmişlerdi, sabah kuaföre birlikte gitmiştik. Biz hazırlanmak için eve geçerken onlar çekimin yapılacağı alana gitmişti. Mine beyaz gelinliği içinde çok güzel görünüyordu.

Bizi gördüğünde gülümseyerek yanımıza geldi. Mert de aynada kravatını düzeltiyordu ki bizi görünce o da eşine katılarak arkasını döndü. Çok yaklaşıyorlardı ve mutluluğu fazlasıyla hak ediyorlardı. Mine'nin ellerinden tutup ona baktım, çok güzeldi. Sonuna kadar hak etmişti bu mutluluğu ve Mert onun mutluluğu için her şeyi yapıyordu.

"Çok güzelsin." Gözlerim dolarken kız kardeşimi evlendiriyormuşum gibi hissettim kendimi. Gamze de yanımıza gelip diğer elini tuttu Mine'nin. Son zamanlarda üçümüz çok fazla birlikte vakit geçirmiştik.

"Siz de çok güzelsiniz," dedi Mine bizi beğeniyle süzerek.

Benim üstümde siyah kalın askılı hamile elbisem varken, Gamze'nin üstünde saks mavisi askılı bacak yırtmacı olan bir elbise vardı. Artık uzayan saçlarını kalın bukleli dalgalar yap-

muş, belinden aşağıya serbest bırakmıştı. Nazlı ise benim gibi pudra tonlarında rahat olacağı hamile elbisesi tercih etmişti.

İçeriye giren garsonun haber vermesiyle nikâh için aşağıya inme zamanının geldiğini anladık. Biz odadan çıkarken Mine de Mert'in koluna girmişti, çok heyecanlı görünüyorlardı. Merdivenlerden inip düğün salonuna geçtiğimizde, Nazlı'nın da yanlarında olduğunu fark ettim. Semih geldiğimi fark edince kalkıp oturmam için sandalyemi çekti. Hamileliğimde bana çok fazla düşer olmuştu ve bu durum giderek hoşuma gidiyordu. Birlikte oturduğumuzda gözüm bir arka masaya kaydı. Kalabalık bir kız grubu bu tarafa doğru bakıyordu. Bizim oturduğumuzu görünce birkaç kızın yüzü düştü. Dursun, Emre, Semih'in yanı doluydu ama Ercan ve Uğur tekti. Bu sefer bakışlar onlara yöneldi.

"Mihrem, şu kız az önce Emre'ye mi göz kırptı?" Yanımda oturan Gamze'nin sesi az sonra birinin üstüne atlayacak gibiydi.

"Ben de şu kızıla taktım, Semih'e bakıyor." Tam da o an yanımdaki adama kayan gözlerini gördüm. Başımı biraz Semih'e yaslayınca benimle göz göze geldi.

"Ben bunları öldürürüm." Nazlı'nın sesini de duyunca yerimden kalktım. Tam o anda düğün müziği başladı. Mine ve Mert içeriye girerken alkışlar yükseldi, sakince yerime geri oturdum.

"Şahitleri yerlerine alalım."

Anonstan sonra oturduğum yerden kalktım. Mine'nin şahidi bendim, Mert'in şahidi de Semih'ti. Beraber masaya doğru geçip yerlerimize oturduk. Nikâh merasimi başlarken Mine ve Mert anne baba adlarını söylediler kısaca.

"Siz Mine Agâh, hiçbir baskı altında kalmadan iyi günde, kötü günde; hastalıkta, sağlıkta Mert Hazer'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" Mikrofonu Mine'ye uzattığında gülümseyerek cevap verdi.

"Evet!"

“Siz Mert Hazer, hiçbir baskı altında kalmadan iyi günde, kötü günde; hastalıkta, sağlıkta Mine Agâh’ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?” Mert’e sorulan soruyla heyecanlı bir nefes verip Mine’nin gözlerine baktı.

“Evet!”

“Siz de şahitlik ediyor musunuz?” Nikâh memurunun bize dönmesiyle, “Evet,” dedik Semih’le birlikte.

“Ben de Ankara Keçiören belediye başkanının bana verdiği yetkiye ve yazılı ve sözlü beyanınıza dayanarak şahitlerin huzurunda sizleri eş ilan ediyorum.” İmzaların ardından hepimiz ayağa kalkarken, alkışlar bir kez daha yükseldi.

İlk dans şarkısı çalarken yerlerimize geçtik. Mine ve Mert dans etmek için piste yöneldiler. Yerlerimize oturduğumuz andan itibaren servis başladı. Çoğu kişi şehir dışından katılmıştı düğüne, bu yüzden yemekli yapmaya karar vermişlerdi. Yanımdan biri geçince başımı kaldırdım. Arka masada biraz önce Semih’e bakan kızı, Semih’le benim aramdaki boşlukta durunca fark ettim.

“Dans edebilir miyiz?” Tiz çıkan sesiyle kocama dans etme teklifinde bulundu.

Kocama, benim kocama, karnımda bebeğini taşıdığım kocama.

“Ne dedin sen?” Öfkeyle yerimden kalktığımda masadaki bakışların bize döndüğüne emindim.

“Kız kardeşisiniz sanırım, bir danslık abinizin alabilir miyim?” diye sordu bana doğru dönüp gülerek.

“Kız kardeşim değil, karım. Karnındaki de bizim çocuğumuz.” Semih oturduğu yerden kalkıp elini belime dolandığında derin bir nefes aldım.

“Parmağınızda yüzük göremeyince, abi kardeş sandım sizi.” Hâlâ cevap veren kızla birlikte bakışlarım Semih’e döndü.

Sol elini kaldırıp yüzüğünü gösterdi. Kızın daha fazla ya-

lan söylemesine mi yoksa düştüğüm şu duruma mı yanayım? Semih beni kendine çekerken, karşımdaki pişkin kızın üstüne atlamamı engellemeye çalışıyordu sanırım. Tırnaklarımı beline geçirdim.

“Gördün, yüzüğü var, evli. Şimdi yerine dönüyor musun yoksa ben sana yardımcı olayım mı?” Sahte bir tebessüm konduduğum yüzümle kıza baktım. Bana cevap bile vermeden Semih’e bir bakış atıp arkasını döndü. Yerimize oturduğumuz da başımdan duman çıkacaktı sinirden.

“Bir planımız var,” dedi Gamze bana doğru eğilip. Nazlı da bana bakıp göz kırptı. Ah, işler şimdi eğlenceli olmaya başlıyordu.

Bölüm 23

“Gamze, o kız benim, kimseye vermem onu,” dedim sinirlice gözlerimi kızıdan ayırmadan. Hâlâ yüz­süz bir şekilde yanımda oturan Semih’teydi gözü.

“Zaten düğünün sonuna geldik, planı işleme koyma zamanı.” Gamze’nin sözleriyle başımı salladım.

Elimi karnıma atıp hemen yüzümü buluşturdum. Sürekli beni kontrol eden Semih hâlimi fark edince sandalyesini bana doğru yaklaştırdı.

“Güzelim, bir sorun mu var?” Endişeli ses tonuyla bir an üzülsem de yüz ifademi değıştirmedim.

“Yok canım bir şey.” Kısık sesle sanki konuşamıyormuş gibi bir ses tonuyla başımı biraz daha eğdim.

“Mihrem kalk, hastaneye gidiyoruz, hadi.” Semih kolunu tuttuğunda yüksek çıkan sesiyle masadakiler de bize doğru dönmüştü.

“Ağrım yok, bu başka bir şey.” Ağzımın içinde gevelediğimde Semih elini çeneme koyup başımı kaldırdı gözlerine bakabilmem için.

“Ne istersen, sadece söylemen yeterli.” Gözleri ilgi ve şefkatle parlarken bakışlarım bir an Nazlı’ya kayd, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı.

“Ben aşeriyorum, acilen ejderha meyvesi yemem lazım.” Sa-

bırsız bir şekilde Semih'in ellerinden tutarak karnıma koydum.

"Aşeriyor musun?" İlk defa ondan böyle bir şey istediğim için sanırım gülümsemeye başlamıştı.

"Aa, yemezse bebeğin vücudunda lekeler olurmuş. Seda hamileyken annem söylemişti." Gamze'nin bize katılmasıyla birlikte ben de bilmiş bilmiş başımı salladım hızla.

Semih bir anda ayağa kalkıp masadaki diğer dörtlüye döndü.

"Hadi gidiyoruz, ejderha bulacağız." Sandalyesine astığı ceketini alıp giydi.

"Oğlum ne ejderhası, kafayı mı yedin?" Ercan, Semih'e sanki "Doğuruyorum, beni hastaneye götürün," demiş gibi bakıyordu.

"Canımın canı istemiş lan, kalkın! Ejderha meyvesi bulacağız. Olmadı bir ejderha bulur, yerini sorarız. Onun meyvesi sonuçta." Semih diğerlerini tek tek kaldırdıktan sonra Mert'in yanına doğru ilerledi.

Son kalan misafirler yavaş yavaş dağılıyordu zaten. Arkadaki kız grubu ise sırtlan gibi bekliyordu. Masadaki erkekler kalkınca arkaya doğru baktığımda onlar da gitmek için hazırlandı. Gamze'ye verdiğim işaretle o da yerinden kalktı. Bizi eve Gamze bırakacak dediğimiz için diğerleri meyveyi aramaya çıkmıştı. Nazlı ve ben de yerimizden kalktığımızda Mine işareti almıştı. Mert'in kulağına bir şeyler söyleyip yanımıza doğru geldi.

"Benden de selam söyleyin," diyerek avucuma anahtarı bıraktı.

"Sen kocanla keyfine bak canım, bizim işimiz biraz uzun sürecek." Mine'yi öpüp kısaca vedalaştık.

Akşam otelde kalacak, sabah da balayı için tatile çıkacaklardı. Mine yanımızdan ayrılırken Gamze'ye doğru ilerledim. Nazlı, Gamze ve ben kızların önünde durduğumuzda oldukça şaşkın görünüyorlardı.

“Uğur ve Ercan bizim yakışıklı bekâr arkadaşlarımız, sizi çok beğenmişler. Bir alt kattaki terasta bekliyorlar. Biraz çekingen oldukları için iletmemizi istediler.” Karşımda duran dörtlü heyecanla birbirine baktı.

“Peki hangi ikimiz?” İçlerinden biraz daha akıllı olan mantıklı bir soru yöneltince Gamze araya girdi.

“Ercan hanginizi gösterdi, bilmiyorum ama Uğur kesinlikle seni gösterdi,” diyerek Emre’ye sürekli bakıp duran kıza gülümsedi.

“Hadi gelin, birlikte öğrenelim.” Nazlı iki kızın arasına girip sevimlice tebessüm etti. Gamze de diğer iki kızı göz hapsine aldı.

Kızlar önden giderken, biz de arkalarından yürümeye başladık. Alt kata inen asansöre geldiğimizde hâlâ tatlı tatlı tebessüm ediyorduk. Kızlar heyecanlı bir şekilde kendi aralarında fısıldaşıp, birbirlerine nasıl olduklarını soruyorlardı. Nazlı bana doğru döndüğünde eliyle kapıyı işaret etti. Biz kapının önünde dururken, Gamze kızları terasa çıkarttı ve birkaç dakika sonra yanımıza geldi.

“Ne yapıyor bizim civcivler?”

“Yemi yiyorlar. Uğur ve Ercan’ı yanlarına göndereceğimi söyledim.” Gamze, Nazlı’ya cevap verdikten sonra uzattığım anahtarı alıp terasın kapısını kilitledi. Kızlar daha fark etmediği için hızla oradan uzaklaşıp asansöre yöneldik.

“Hazır mısınız eğlenceye?” Sözlerimle birlikte ikisi de “Kesinlikle,” dedi.

Asansörle üst kata tekrar çıktık. Bu katın ayrı bir özelliği daha vardı. Her katta olan teras kısmı burada salonla birleştirildiği için biraz daha geride kalmış, alt katı tamamen açıkta bırakmıştı. Yani her kat kendi açık terasına sahipti. Düğünün olduğu salonun terasına yeniden çıktığımızda görevliler etrafı toplamaya başlamışlardı.

“Beyler bize biraz müsaade eder misiniz, bilekliğim düş-

müş, onu arayacağız arkadaşlarımla. Yarım saat yeterli.” Gamze iki adama tebessüm ederek tatlılığını kullandı. Bu kadına hayır diyecek birini bulmak zordu. Adamlar başlarını sallayıp kabul ettiler hemen.

Adamlar çıktıktan sonra açık olan terasın kapısından dışarıya çıktık. Üçümüz yan yana gelince aşağıya baktık. Bizim dört safın yan yana dizilmiş, konuştuğunu fark ettik. Birisi Uğur için heyecan yaparken, diğeri Ercan için süsleniyordu elindeki kırmızı ruju dudaklarına yedirip.

“Onu bunu bırakın, ben o Herkül’ü istiyorum. Karısı gelmeseydi çoktan bir randevu kapmıştım.” Hülyalı çıkan sesiyle benim devimden bahsettiğini anlamıştım çoktan.

“Hele o yeşil gözlü adam, Allah’ım, karizma resmen. O güzel yüz, o dudaklar, o gözler. Gözümü ayıramadan düğün boyunca,” diyerek içini çekti.

Gamze ve benim kulaklarımızdan duman çıkacak kadar sinirle dolduğumuzda, Nazlı yanımıza geldi. Elime uzattığı su hortumunu zevkle aldım. Terastaki çiçekleri sulamak için kullanılan iki hortum vardı. Diğerini de Gamze alınca, Nazlı arka taraftaki suyu açmak için yanımızdan ayrıldı. Birkaç dakika sonra aşağı kattan çığlıklar yükselmeye başladı.

“Demek Herkül, ha! O benim devim, seni pislik paçoz!” Kızın üstüne özellikle suyu tutarken, çığlıkları arasında kaçmaya çalışıyordu.

“Senin o gözlerini oyarım! Benim oynak Gamze bile Kurt’a böyle yürümedi! Yedirmem senin gibi pis yılanlara kocamı!” Gamze’nin hedef aldığı kız çoktan ıslanmış, çantasını başına koymuş, kurtulmaya çalışıyordu.

“Bizim ne suçumuz var?” Diğer iki kız daha az ıslanmıştı ama onlar da nasibini almıştı.

“Arkadaşlarınız evli adamlara yürüyor, siz de sessiz kalıyorsunuz! Bugün bizim kocamıza yürüyen, yarın sizin kocanıza yürür,” diye cevabı yapıştırdı Gamze.

Kızlar ıgık atmaya devam ederken biz oldukça eğleniyorduk, en fazla grip olurlardı, hava yeterince sıcaktı. Burunlarını çekerken belki beyinlerine kan giderdi de evli adamlara sulanmamayı öğrenirlerdi. Karşımdaki erkek olsa ve Semih benim yerimde olsa adamın pestilini ıkartırdı. Üstüne otursa, zaten pastırma niyetine reyonlarda yerini alırdı. Eh, iş başa düştüğüne göre biz de elimizden geleni layıkıyla yapıyorduk.

“Kesin artık şunu!” Cırtlak bir sesle bağırان kıza doğru döndüm.

“Aa, niye tatlım? Biz hiç ıslanıyor muyuz? Ne de olsa ahmakıslatan yağıyor.” Benim neşeli şekilde konuşmamla biz gülerken, onlar sınırdan tepiniyordu.

Bir süre daha ahmakıslatan onların üstüne yağarken kızların seslerine gelen görevlilere ellerimizde hortumlarla yakalandık. Suyumuz kesilirken, biz hâlâ gülüyorduk. Arkamıza sakladığımız hortumlar bizi kurtarmazken, aşağı katın kapısı açılmış kızlar dışarı çıkmıştı. Aşğı kata indiğimizde karşı karşıya geldik.

“Polisi arayın, şikâyetçiyiz!” Kızların cırlamaları eşliğinde görevliler polisi ararken biz masalardan birine oturmuş, olanı biteni izliyorduk.

“Kurt bu sefer kesinlikle beni çiğ çiğ yiyecek.” Gamze sözlerine rağmen gayet rahat bir şekilde arkasına yaslandı.

“Ben hamileyim, gözlerimi doldurmam yeter.” Nazlı omuz silkip elini karnına koydu.

“Benim bir şey yapmama gerek yok, hele bir ağızlarını açsınlar, askeriye etrafında elli turdan başlar. Özlemişlerdir hem benim eğitimlerimi,” dedim masadaki su şişelerinden birini alıp açtım. O kadar suyu gördükten sonra susamıştım sanırım.

Gelen iki ekip arabasıyla birlikte kızlar üstlerine verilen polarlarla polis arabasına geçmişlerdi. Emre’nin arabasını burada bırakarak biz de diğer ekip arabasına geçtik. Yan yana oturup birbirimize baktığımızda kahkahalarla gülmeye

başladık. Polisler bize deli gözüyle bakarken umursamadık.

Karakola geldiğimizde kızlar şikâyetçi olurken biz de onlardan şikâyetçi olduk tabii. Sonuçta sözlü tacize giriyordu onların yaptığı da. Başkomiserin odasında hep bir ağızdan kendimizi açıklamaya çalışırken müdür elini masaya vurup hepimizi susturdu.

“Tek tek anlatın!” Bağırmasıyla birlikte çantamdan çıkarttığım kimlikle başkomisere yaklaşıp alması için uzattım.

“Yüzbaşı Mihrem Mizgin Karaaslan. Başkomiserim şimdi hepimiz bir düğünde davetliydik. Bu kızlar da -özellikle şu ikisi- evli olduğunu bilerek eşlerimize laf attılar, rahatsız ettiler. Biz de gerekeni yaptık, sonuçta Allah’ın sopası yok bunlann gö-” derken Gamze’nin beni dürtmesiyle boğazımı temizleyip, “Gözüne girsin,” diyerek tamamladım.

“Komiserim iftira atıyorlar, asıl kocaları bize bakıyordu. Onlar da bizi daha güzel olduğumuz için kıskandı ve bu hâle getirdi!” Semih’e asılan kız konuştuğunda daha fazla kendimi tutamadım.

“Seni bu kadarla bırakacaktım ama sen anlamıyorsun madem beynini çıkartıp eline vermek şart oldu.” Saçlarına yapıştığım da dua etsin ki hamileydim yoksa benden tekme tokat bir temiz dayak yerd.

Benimle birlikte Gamze de diğer kızın saçlarına asıldı. İçeri giren polisler bizi zar zor ayırırken birkaçı da araya karıştı. Beni tutmaya çalışan memurun ayağına bastığımda acıyla inledi. Kızın saçlarının yarısı elimde kalırken derin bir nefes aldım. Bu hormonlar çok fenaydı, kafasını koparsam yine de tatmin olamazdım. Normalde çok sakin olan ben bile zıvandan çıkmıştım.

“Atın bunları nezarete!”

Başkomiserin emriyle kolumuzdan tutan polisler bizi odadan çıkardı. Biraz sonra aşağıya giden merdivenlerden inmiş, nezarethanenin kapısı açılmış ve üstümüzden kitlenmişti. Daha ne olduğunun şokunu atlatamadan karşı nezarethaneye

de diğerk kızlar konmuştu. Harika, bunlarla bir de aynı ortam-
da kalacaktık.

“Hangisini arıyoruz?” Gamze’nin sorusuyla arkadaki
tahta banka doğru ilerleyip oturduk.

“Ben hakkımı Uğur’dan yana kullanıyorum,” dedim. Di-
ğerleri meyve peşinde koşarken bizi buradan çıkartabilirdi.

“Katılıyorum.” Nazlı da onayladı.

“Eh, zaten bizimkilerden habersiz bir o çıkartır bizi.”
Gamze ayağa kalkıp girişte bekleyen polis memuruna telefon
etme hakkını kullanmak için seslendi. Gamze on dakika sonra
geldiğinde yüzü asılmıştı.

“Ne oldu, halledecek mi?” Gamze’nin omuzları düşük ol-
duğundan sorma gereği duymuştum.

“Bir iyi, bir de kötü haberim var. Önce hangisi?” Yanımı-
za oturduğunda önce bana sonra Nazlı’ya baktı.

“Kötü olsun önce,” dedi Nazlı.

“Telefonu Emre açtı ve ben bir solukta her şeyi anlattığım
için onun açtığını bile anlamadım. Yani herkes öğrenmiştir
şimdi burada olduğumuzu.” İçini çekerken geriye yaslanıp
yüzünü astı.

“İyi haber ne?” Onlar gelmeden Başkomiser bizi bıraka-
caktır belki de.

“Meyveyi ararken Ankara dışına çıkmışlar, sabaha kadar
buradayız kızlar. Belki döndüklerinde sinirleri geçmiş olur.”
Elimi yüzüme kapattım Gamze’nin verdiği iyi haberle.

Ah, dev kesin bunu bana ödetecekti, özellikle onu bir
meyve için canım istemediği hâlde gönderdiğimi öğrenince.
Neyse sabaha kadar burada olduğumuza göre yeni bir plan
oluşturmak için yeterince vaktimiz vardı. Nezarethanenin ka-
pısı açılırken içeriye yemek getirmişti polisler.

“Çok acıkmıştım,” dedim elimi karnıma koyarken. O ka-
dar enerji harcamışım sonuçta.

“Emre ve Semih komutanın selamı var hanımlar.” Polis

poşetleri bıraktıktan sonra çıktı. Poşetleri açarken içinden çıkan ayran ve ekmek arası köftelerle birlikte karnımızı doyurmaya başladık.

“En azından aç değiliz,” dediğimde Gamze ve Nazlı bana doğru döndü, inanamayan gözlerle bakıyorlardı.

Semih

“Burada da yok.” Bu gezdiğimiz onuncu manavdı ve saatler ilerledikçe her yer kapanmaya başlamıştı.

“Hale gidelim. Gamze geçen geldiğimizde buranın haline götürmüştü beni, meyveleri çok taze oluyor diye.” Emre’nin önerisiyle başımı salladım.

“Olur, gidelim.” Emre şoför koltuğuna geçerken, ben de yan tarafındaki yolcu koltuğuna oturdum. Arkaya Uğur, Dur-sun ve Ercan geçti.

Yaklaşık kırk dakikalık bir araba yolculuğu yapmıştık. Ulus tarafında kaldığı için gideceğimiz yer, bize bayağı uzaktı. Herkes sessizliğini korurken, ben de akan yolu izliyordum. Mihrem benden ilk defa bir şey istemişti, üstelik kendi için bile değil. Gerekirse her yeri altüst eder, yine bulurdum istediğini.

Saate baktığımda kızların eve geçmek için çıkmış olduklarını düşündüm. Gamze, Nazlı ve Mihrem’i kaldığımız eve götürecekti. Zaten yarın sabah da Iğdır’a geri dönecektik. Bu aralar biraz zorlanmaya başlamıştı. Oldukça iştahlı olmasına seviniyordum. Bir ara sürekli midesi bulandığından düzenli yemek yiyememişti ve kilo almak yerine vermeye başlamıştı. İlk üç aydan sonra düzene giren iştahlıyla ben de derin bir nefes almıştım.

“Buraya park edersek yürüyerek beş dakika.” Boş araziyi

gösterdiğinde yan yana durmuş arabaları görünce onayladım. Arabadan indiğimizde yanımıza bir adam geldi.

“Otopark burası, para vermeniz lazım.” Saçı sakalına girmiş, kırklı yaşlarının sonundaki adam önümüze dikilmişti.

“Ne kadar?” Elimi cebime atıp cüzdanımı çıkarttım.

“50 lira,” dediğinde parayı çıkartıp verdim. Fazla olsa bile umursamadım acelemiz olduğundan.

“Ben bakarım arabanıza, teybini falan çalarlar.” Uzattığım parayı hemen aldı elimden. Başımı sallayıp bizimkilerle birlikte yolun karşısına geçtim.

“Abi, o adama para mı verdiniz?” Genç bir delikanlı seslenince yan tarafıma doğru döndüm.

“Otopark parası,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Abi boş arazi orası, o adam da ayyaş, bugünkü şarap parasını sizden çıkartmış.” Oğlan gülerек konuştuğunda arkamı dönüp baktım ama adam çoktan toz olmuştu.

“Bugün de enayi parası yesin,” dedi Ercan omuzuma elini vurarak.

“Yürüyün gidin lan!” Hem Ercan’a hem de oğlana sertçe baktığımda gülmeyi kestiler.

Halden içeriye girdiğimizde çoğu tezgâh kapatmak üzereydi. Ben ve Emre sağ taraftan başlarken Uğur, Ercan ve Dursun sol taraftan dolaşmaya başladı. Herkese meyvenin Google’den bulduğumuz fotoğrafını gösteriyorduk. Halin içinde uzun süre dolaştıktan sonra bir tezgâhın önünde durduk.

“Teşekkürler abi.” Adamın birisi benim aradığım meyveleri tutuyordu. Yanımızdan geçerken hızla o tezgâha ilerledim.

“Az önce giden adama sattığın meyveden istiyorum.” Tezgâhta duran adama baktığımda başını iki yana salladı. “O meyve çok pahalı diye az getiriyoruz, sonunu da giden adam aldı,” dedi.

“Emre koş, adamı yakalayacağız!” Geri dönüp biraz önce yanımızdan giden adamı aramaya başladım.

Bizimkileri de arayıp her ihtimale karşı halin iki çıkışında beklemelerini söyledim. Emre'yle birlikte içerideki kişilere dikkatlice bakıyorduk. Adamın elindeki meyvenin poşetini hatırlıyordum bir tek, yüzüne bile bakmamıştım o an. Halin çıkışına yaklaştığımızda bulduk adamı.

"Kardeşim bekle bir dakika." Adamın önüne nefes nefese geçtiğimizde bize şaşkınlıkla bakıyordu.

"Buyurun, bir şey mi oldu?" Gayet düzgün biriydi, hâlden anlayacağını umuyordum. Derin bir nefes alıp, adama doğru döndüm.

"Aldığınız meyve son kalanmış; eşim hamile, aşeriyor. Rica etsem ücretini ödeyip alabilir miyiz sizden?" Adamın elindeki poşeti işaret ettim.

"Üzgünüm ama benim eşim de hamile. Bir haftadır bu meyveyi istiyor, gelmesini bekliyordum ben de." Omuz silkip cevap verdiğinde Emre'ye doğru döndüm. Yapacak bir şey yoktu.

"Tamam, iyi akşamlar size." Adam yoluna devam ederken biz de geri döndük.

"Şu manava gidip soralım, belki bulacağımız başka bir yer vardır." Yapacak başka bir şeyimiz yoktu zaten. Uğur, Ercan ve Dursun da yanımıza geldiğinde hep birlikte tekrar manavın olduğu dükkâna döndük.

"Abi, biz bu ejder meyvesini nereden bulabiliriz başka?" Adam bıraktığımız gibi olduğu yerde duruyordu.

"Sipariş verdim ama buraya gelmesi yarın öğleni bulur. Eskişehir'den geliyor sevkiyat, uğrayacağı yerler var buradan önce." Sabah dönmemiz gerekiyordu ve Iğdır'da benim bu meyveyi bulmamın imkanı yoktu.

"Abi, sen bize şoförün numarasını ver." Uğur öne çıkarak konuştuğunda adam şoförün numarasını verdi. Beklemeden arayıp, hoparlöre verdi konuşmayı.

"Alo," dedi birkaç çalıştan sonra telefonu açan şoför.

“Merhaba, Ankara’dan arıyorum. Şu an satış yaptığınız Ulus’taki haldeyiz. Mümtaz amca verdi numaranızı. Sizin kamyonunda ejder meyvesi varmış.” Ben adamın ismini bilmesine şaşırıırken Uğur manavın üstünde duran tabelayı işaret etti. Mümtaz Manav yazıyordu.

“Buyurun, siparişte bir sorun mu oldu?” Karşıdan gelen adamın sesiyle olaya odaklandık tekrar.

“Siparişte bir sorun yok ama bizim bir an önce ejder meyvesi almamız lazım. Siz yol güzergâhını bu numaraya mesaj olarak atın, biz de buradan yola çıkıyoruz. Kısa sürede sizden meyveyi alırız.” Uğur’un düşüncesi şu an en mantıklı olanıydı. Saat gece yarısına gelmek üzereydi ve her yer kapanmıştı. Başka açık bir yer de bulamazdık bu saatte. Halde kalanlar zaten yeni mal indirenlerdi ki onların hiçbirinde de yoktu.

“Tamam atıyorum şimdi, plakayı da gönderiyorum, oradan bulursunuz.” Şoför kabul ettiğinde derin bir nefes aldım. Uğur telefonu kapattıktan sonra konum ve plaka mesaj olarak gelmişti.

“Hadi bakalım, Eskişehir yolcusu kalmasın.” Ercan önden ilerlerken biz de peşine takıldık.

Halden çıktıktan sonra arabayı bıraktığımız araziye doğru yürüdük. Canım sıkılmıştı bu duruma, kızları tek bırakmak da içime sinmiyordu. Gerçi onlar başlarının çaresine bakarlardı ama yine de hamile hâliyle Mihrem’in geride kalması huzursuz etti beni.

“Hepimizin gitmesine gerek yok, yarın yola çıkacağız bir de.” Diğerlerine döndüm, Dursun Gümüşhane’ye gidecekti, onların uçağı da bizimle aynı saatteydi.

“Anca beraber kanca beraber. Amcasının aslanı istemiş, geri dönmek olmaz.” Emre elimi sırtıma hafifçe vurup geleceğini belli etti.

“Vallahi ben yarı yarıya amca - dayı olduğum için mecbur geleceğim.” Uğur omuz silkti. Mihrem’le güzel bir dostluk bağı vardı aralarında.

“Bensiz hiçbir yere gidemezsiniz, kim bilir ne maceralar
göcek başımıza.” Ercan’sız macera olmazdı tabii.

“Ha ben napacam kızlarla birlikte, tırnağıma oce mi sure-
ceğim.” Dursun’un da itirazıyla kaldığımız yerden yürüme-
re devam ettik.

“Hassiktir! Arabaya bakın!” Önden giden Ercan’ın ses-
lenmesiyle arabaya doğru ilerledik.

“Teybi mi çalmışlar?” diye sordum.

“Keşke teybi çalsaydılar, tekerlekleri yürütmüşler.”

Karşımdaki arabaya bakarken bir küfür savurdum. Ger-
çekten tekerlekleri çalmışlardı. Etrafta in cin top oynuyordu.
Öylece kalmıştık ortada.

“Bizim şarapçı teybe göz kulak olmuş ilk şişeyi içene ka-
dar ama tekerleklerle kadar ayık kalamamış.” Emre eliyle ara-
zinin yanında kartonların üstünde elinde şişeyle sızmış ada-
mı gösterdi.

Biz sağ sola bakarken biraz önce gördüğümüz Mümtaz
amca geldi. Dükkânı kapatmış, evine gitmek üzereydi. Bizi
görünce ne olduğunu sordu, biz de durumu anlattık. Asker
olduğumuzu öğrenince tereddüt etmeden arabasının anah-
tarını verdi. Sebze getirip götürdüğü kamyonla evine gide-
ceğini söyledi. Sabah arabasını geçireceğimize dair söz verip
teşekkür ettik. Sürücü koltuğuna geçtiğimde derin bir nefes
aldım.

“Semih, biri bizi de alıp götürmeden çalıştır şu arabayı.”
Ercan sağına soluna bakıyordu camdan.

“Beni götürmesi sıkar biraz, Mihrem adamı doğduğuna
pişman eder.” Gülererek arabayı çalıştırdım.

“Düğün bitti de rahatladım, bir ara Gamze arka masa-
daki kıza saldıracaktı.” Yola çıktığımda Emre başını iki yana
salladı.

“Gamze kurşuna dizer, Mihrem patlatır. Ayağınızı denk
alın.” Uğur durum tespitiinde oldukça haklıydı.

Ankara sınırından çıkarken sebze kamyonunun yol güzergâhında ilerlemeye devam ediyordum. Dikiz aynasından arkaya baktığımda Uğur ve Ercan gözlerini kapatmıştı. Sabahattan beri ayaktaydık, hepimiz yorulmuştuk. Arkadan telefon titreşim sesi geldiğinde Dursun, Emre'ye uzattı telefonu.

"Gamze," dediğinde Emre direkt telefonu aldı eline.

Uğur'un telefonuydu ama o hâlâ uyuyordu. Belki Emre'nin telefonu çekmediği için onu aramış olabilirdi. Emre beklemeden telefonu açtı. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes verdi.

"Sabaha karşı geleceğiz ve seninle görüşeceğiz Gamzeli. İkimiz, yalnız, özel olarak bir görüşme yapacağız. Söyle o yancılara da kocalarına aynen iletiyorum anlattıklarını. Orada biz gelene kadar bari uslu durun." Emre birkaç saniye sonra telefonu kapattı.

"Kızlara bir şey mi olmuş?" Endişeyle Emre'ye baktığımda derin bir nefes verdi.

"Arka masadaki kızlarla kavga etmişler, kızlar şikâyetçi olmuş. Polis gelmiş, nezarethaneye atmışlar." Arabayı ani frenle durdurduğumda herkes uyanmıştı sarsıntıyla.

"Bilmeliydim bir şeyler karıştırdıklarını." Bayram değil, seyran değil, eniştem beni niye öptü? Mihrem ve Gamze'yi yanlarında Nazlı'yla bırakınca bilmeliydim bir şey yapacaklarını.

"Geri dönüyorum," dedim nefesimi verirken.

"Bırak kalsınlar orada sabaha kadar, bir şey olmaz. Ben arıyorum şimdi, tanıdık başkomiser vardı, sen de tanıyorsun zaten." Arabayı tekrar çalıştırdığımda Emre, başkomiseri aradı.

Sebze kamyonunu bulmuş, ejder meyvesini almıştık. Ankara'ya geri dönerken internetten lastikçi bulmuş, aramış, adresi de vermiştik. Yolda benzinlikte durup aracın deposunu doldurduk. Geri arabayı bıraktığımız yere gidip Mümtaz amcaya arabasını verip tekrar teşekkür ettik. Arabanın lastik-

leri takılınca Emre kızların tutulduğu karakola doğru sürdü arabayı. Saat sekiz olmuştu, bu kadar saattir hiçbirimiz uyumamıştık.

“Siz burada inin, direkt eve geçin.” Uğur ve Ercan’ı eve en yakın yerde bıraktık. Bizim daha karakolda ne kadar kalacağımız belirsizdi.

Onlar indikten sonra karakola geçtik. Başkomiserle görüşüp kızların şikâyetten vazgeçmesi için talepte bulunduk. Bizimkiler de şikâyetçi olduğu için onları da nezarethaneye atmışlardı. Baskomiser kızları çağırınca kısaca konuşup şikâyeti geri çekmelerini sağladık. Polis eşliğinde nezarethaneye indik. Mihrem başını Gamze’nin omzuna dayamış, gözlerini kapatmıştı.

“Çıkıyorsunuz hanımlar.” Polisin sesiyle hepsi gözlerini açarken bizi gördüler.

Sessizce karakoldan ayrıldık. Mihrem hanım süt dökmüş kedi gibi sessiz kalırken eve girdiğimizde direkt odaya geçtik. Emre, Gamze’yi alırken Dursun da Nazlı’yı aldı. Elimde tuttuğum ejder meyvesi poşetini kucağına bıraktım.

“Hepsi yenecek.” Mihrem bir bana bir poşete bakıp tatlı tatlı gülümsedi.

“Yersem, bu olayı unutacak mıyız?” Hevesli bir şekilde sorduğunda başımı salladım.

Hevesle poşeti açtığında gördüğü meyveyle yüzünü buruşturdu. İçinden birini çıkartıp eline aldığı anda burnunu eliyle tıkadı. Gözlerini bana çevirdiğinde şimdi de ben ona gülümsüyordum.

“İnsan istediği meyveyi biraz düşünür karıcığım, üstelik çöplük gibi kokuyorken iki kez düşünür. Hadi, hepsi bitecek.” Yatağın üstüne oturup geriye yaslandım.

Mihrem bir tanesini zar zor yemeye çalışırken sonunda dayanamadım. Gerçekten hepsini yiyecekti. Poşeti elinden alıp ağzını bağladım sıkıca.

“O güzel aklından neler geçiyor, bilmiyorum ama ben yalnızca seni seviyorum ve istiyorum. Sen benim için dünyadaki en güzel kadınsın. Benim gözlerim senden başkasına kör, kulaklarım sağır, bir seni görüyor, bir seni duyuyor. Biliyorum hormonların bu aralar dengeni bozuyor ama şunu unutma güzelim ben sana âşığım.” Sıkıca sarıp sarmaladım kollarımın arasına çekip.

“Ben de sana âşığım, çok seviyorum seni,” dediğinde dünyalar benim oldu.

Bölüm 24

Karnıma atılan güçlü bir tekmeyeyle anlık olarak nefesim kesildi. Küçük bey son zamanlarda oldukça yaramazdı. Semih elini koyduğunda giderek artan bu hareketlilikle derin bir nefes aldım. Bir süre sonra sakinleşen bebeğim sanırım uykuya dalmıştı. Elimi karnıma koyup usulca okşadım.

“Rahat mısın güzelim?” Semih’in sorusuyla bakışlarımı karnımdan çekip gözlerine odakladım.

“Evet, gayet iyiyiz.” Gülümseyerek masadaki meyve suyuma uzandım. Hava aşırı derecede sıcaktı, yaz aylarının son günlerinde olsak dahi bunaltıcı bir nem oranına sahipti.

Evde oturmaktan o kadar çok sıkılmışım ki Semih’i sabah yakalayıp beni askeriye getirmesi için küçük bir ricayla tehdit etmiş olabilirdim. Sonuçta bu hamileliğin bir de bitişi vardı ki oldukça yakın bir zamandı. Son doktor kontrolüm üç gün önceydi ve doktorum her an doğumun başlayacağını söylemişti. Bu nedenle evde tek başına kalmam sakıncalıydı, her ne kadar askeriye eve yakın olsa da her an her şey olabilirdi. Bu yüzden Semih beni yanında askeriye getirmeyi kabul etmişti.

“Şu evrakları da imzalayayım, çıkalım yüzbaşım, yemeğe gidelim.” Semih’in yemek kelimesini söylemesiyle başımı hızlı hızlı salladım. “Yemek dedin beni kazandın üstüğüm.” Öpücük kondurdum biraz eğilip yanağına.

Kapı tıklatılıp, açıldığında Emre içeriye girdi. Normalde direkt girerdi ama herkes benim bugün burada olduğumu bildiğinden dikkat ediyordu. Elimdeki evrakları Mert'in masasına bıraktıktan sonra bize doğru döndü. Ben izine ayrılınca benim yerime Semih geçmişti bu odaya.

“Gamze gelecek birazdan yemeğe gideceğiz, siz de gelin.” Emre'nin teklifiyle birlikte Semih'e baktığımda o da bana bakıyordu. Başımı sallayıp onayladım, zaten dışarıda yiyecektik biz de.

“Olur, Mert bugün izinli. Arayalım, onlar da müsaitse hep birlikte oluruz.” Genelde yemeklerde hep birlikte oluyorduk ki ben bunu çok seviyordum. Uzun zamandır özlemini çektiğim büyük bir ailenin sevgi, neşe, mutluluk dolu o tamamlanmışlık hissini veriyordu bana.

Semih, Mert'i ararken Uğur ve Ercan da henüz askeriye de oldukları için haber vereceklerdi. İkisi kalplerinde birine yer açıp evlenip, hayatlarına birini almasalar da hâllerinden memnun görünüyorlardı. Mine, Gamze ve ben evli olduğumuz için çift yemeklerine Uğur gelme taraftarı değildi. Ercan ise nerede beleş oraya yerleş politikasına uyup çay sohbetlerine bile gelmek istiyordu. Bizim aramızda iş dışında konuşacak pek fazla şeyleri olmuyordu. Emre, Semih ve Mert genelde daha içe dönük sahiplenici olduklarından çok fazla aile içinde olanlardan konuşulmuyordu zaten.

Bizse tam aksine kızlarla aldığımız yeni elbiseden, bebek eşyalarına kadar her şeyi konuşuyorduk. Bize görüntülü aramalarda Nazlı da sık sık katılıyordu. Bir ay önce doğum yapmıştı, çok sağlıklı ve güzel bir kızı olmuştu. Gamze Ahu, iri mavi gözleriyle şimdiden dikkat çekici bir bebektir. Beyaz teni, birkaç telden uzun olmayan kumral saçlarıyla tam bir Karadeniz kızını andırıyordu bana göre. Gözlerini Dursun'dan, saç ve yüz yapısını Nazlı'dan almıştı. Elimi karnıma koydum son zamanlarda sık sık yaptığım gibi. Oğlumun kime benzeyeceğini düşünürken gözlerim Emre ile konuşan Semih'e

aydı. Kesinlikle babasına benzemesine itiraz etmezdim.

Karnıma giren hafif sancıyla duraksadım. Bugün oldukça azla hareketli olan oğlumla sancılarım gittikçe artıyordu. Semih'in elini uzatmasıyla yerimden kalktım. Masanın üstünde duran çantamı aldıktan sonra birlikte odadan çıktık. Emre, Ercan ve Uğur'u çağırmak için bizden önce çıkmıştı. Eskiye göre biraz daha ağır adımlarla ilerliyordum. Merdivenlere geldiğimizde bir kat ineceğim için zorlanmadan yavaşça hareket ettim.

"Havin nerede?" diye sordum Semih'e. Yeni gelen üsteğmen artık buraya alışmıştı. Hamileliğimin yedinci ayına kadar çalıştığım için onunla da konuşuyordum. Mine evlendikten sonra tek başına sitedeki evde kalmaya başlamıştı. Yanına ev arkadaşı almasını söylemiştik birkaç kez ama henüz uygun birini bulamamıştı.

"Bu gece nöbetçi." Semih'in kısa cevabıyla başımı salladım.

Aşağıya indiğimizde Emre, Gamze, Ercan ve Uğur bizi bekliyordu. Mert ve Mine daha sonra yemek yediğimiz restoranda katılacaktı bize. Gamze ile kısaca sarılıp ayaküstü konuştuk. Arabalara geçtiğimizde öne geçip, emniyet kemerimi taktım. Enseme yapışan saçlarımı bileğimdeki tokayla topladım. Üstümde krem tonlarında hamile elbisesi vardı. Son zamanlarda en rahat ettiğim düz taban bordo sandaletlerimle yemeğe gitmek için uygundum. Bütün gün evin içinde ip askılı elbiselerle dolaşıyordum, aldığım kiloların ve havanın etkisiyle çok çabuk bunalıyordum.

"Güzelim iyi misin?" Karnıma giren sancıyla yüzüm buruşunca Semih endişeyle baktı bana.

"İyiyim, son günlerde çok hareketsiz kaldım. Bugün biraz fazla gezince oğlun da rahat durmuyor. İçeride festival var sanırım." Ellerimi sakinleştirmek ister gibi karnımın üstünde gezdirdim. Semih de ellerini iki yandan karnıma koyup okşadı.

"Babacığım ne anlaşıştık seninle? Anneyi üzme yok,

çıkacağı zaman ben seninle bol bol futbol oynayacağım, o yüzden annenin karnını tekmelemek yerine top tekmeleyene kadar sakın kalacağız.” Yumuşak sözleri ve dokunuşlarıyla oğlumuzu sakinleştirirken tebessüm ettim. Babasının sesini tanıyordu, ne zaman Semih elini karnıma koyup konuşsa sakinleşiyordu. Semih üstüme eğildiği için saçları yüzüme değerken eğilip başından öptüm sevgiyle. Başını kaldırıp gözlerimin içine büyük bir aşkla baktı.

Arkadan çalan kornayla bir an da elim karnıma gitti koruma içgüdüleriyle. Ercan yanımdan geçerken bize gülüyordu. Semih küfürler eşliğinde arabayı çalıştırırken, Ercan çoktan askeriyeden çıkmıştı. Peşinden biz de ilerlerken arkamızda Emre’nin arabası vardı. Birlikte olduğumuz zamanlar sık sık gittiğimiz mangal evinin yoluna çıktık. Mine ve Mert’e de gideceğimiz yeri arayıp haber vermiştik. Uzayıp giden yolu izlerken geriye doğru yaslandım.

Geldiğimiz restoranın önünde arabayı park edince kapıyı açtım. Derin bir nefes aldım ki buna ihtiyacım vardı. Semih arabadan çıkıp benden tarafa geçti. Bir elini belime sarıp arabadan çıkmama yardımcı oldu. Son zamanlarda hareket alanım oldukça kısıtlanmıştı. Koluna girdiğimde diğerleri de arabalarını park etmiş, girişte bizi bekliyorlardı. Mine’yle de sarılıp selamlaştım. Evliliği çok güzel gidiyordu, yakın zamanda çocuk düşünüyorlardı Mert’le.

Restorana girdiğimizde üst katta her zaman oturduğumuz büyük masaya yerleştik. Oldukça aç hissediyordum kendimi. Siparişleri verdikten sonra çalan telefonumu çantamdan çıkarttım. Nermin annenin aradığını görünce beklemeden açtım. Neredeyse her gün iki kere arıyordu. Yarın gelecekti onlar da doğumun son haftasında yanımda olmak istiyorlardı. İki ay önce gelmiş, izne ayrıldığımda uzun süre kalmıştı. Bilmediğim o kadar çok şeyi öğrenmiştim ki ondan, bana kendi annem kadar sıcak davranıyordu.

“Efendim anne?” diyerek açtım telefonu. Semih bana ba-

kıp annesinin aradığını fark edince geri masadaki konuşmaya döndü. Sandalyemin arkasına koyduğu eliyle beni kendine yaklaştırmıştı.

“Kızım, nasılsınız?” Sevecen ses tonuyla birlikte ben de tebessüm ettim.

“İyiyiz anne, bizimkilerle yemeğe geldik. Sen nasılsın, babam nasıl?” Günlük rutin hâline gelen konuşmamızı yapıyorduk.

“İyiyiz kızım biz de, yarın sabah yola çıkacağız. Gelirken istediğin bir şey var mı?” Semih’e doğru bakıp sesimi biraz kısarak cevap verdim.

“Anne senin kurduğun minik salatalık turşularından getirsene gelirken bana. Onun tadını buradaki yediklerimin hiçbiri tutmuyor.” Ağzım sulanırken gözlerimin önünden küçük salatalık turşuları geçiyordu.

“Getiririm tabii kızım,” dediğinde gülen sesini duydum. Başımı kaldırdığım an gözlerini kısıp bana bakan Semih’le burun buruna geldim.

“Anne çocuğum salatalık turşusu olarak doğacak, gönderdiğin bidonlar iki gün olmadan bitiyor.” Semih’in sesli konuşmasıyla herkes gülerken kötü kötü baktım ona.

“Anne - kız arasına girilmez. Kıskanıyorsun bizi, değil mi, sana değil de bana gönderiyor annem diye.” Çemkirerek Semih’i azarladığımda bu hâlime güldü. Koluyla beni kendine çekip alnıma dudaklarını yasladı.

“Çok kıskanıyorum seni,” diyerek mırıldandı.

“Neyse anne, sonra konuşuruz,” dedim aceleyle. Kalbim yine hızını artırırken bir de annesine rezil olmak istemedim.

“Tamam kızım, sen bakma o haytaya, ben getiririm sana gelirken. Selam söyle.” Nermin annenin sözlerinden sonra, “Görüşürüz anne, sen de selam söyle,” dedim. Telefonu kapattıktan sonra Semih benden biraz uzaklaşmıştı.

Yemeklerimiz geldiğinde karnıma giren sancıyla nefesim

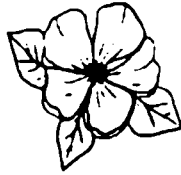
kesildi, kasılma gittikçe artarken Semih'in elini tuttum. Anında bana dönerken ağrı katlanılmaz bir hâl aldı. Derin derin nefesler almaya başlarken Semih'in sesini duyuyordum ama ne dediğini anlamıyordum. Birden havalandığımı hissettim, ellerim karnımı sıkıca sararken başım dönüyordu acıdan. Normal doğum sancısının nasıl olacağını doktorum anlatmıştı ama bu ona hiç benzemiyordu.

"Semih," diye fısıldadım zar zor.

"Mihrem benimle kal güzelim, ne olur aç gözlerini." Sesini son kez duyduğumda bilincim acıdan kapanmak için direniyordu.

Gözlerimi her ne kadar kapatmak istemesem de yoğun bir acıyla kasılan bedenim artık dayanamamış, karanlığın derin sularına gömülmüştü.

Kesik kesik bilincim yerine gelirken birisinin, "Ameliyathaneyi hazırlayın, anneyi kaybediyoruz!" diye bağırdığını duydum. Sonra sert bir zeminde olduğumu anladım, ellerim istemsizce karnımı sarmak isterken derin bir acıyla sarsıldım. "Bebeğin kordonu boynuna dolanmış, nefes alamıyor." Başka bir sestten çıkan endişeli sesle bağırmak istedim. "Kurtarın oğlumu," diye hastaneyi inletmek istedim ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Damarıma giren iğneyi hissettim ama acı eşiği o kadar yüksekti ki bilincim tekrar kayboldu.

Bir kâbusun içinde boğuşuyordum. Oğlum, bebeğim ellerimin arasından kayıp gidiyordu. Öyle çok canım yanıyordu ki çılgılık atmak, bana engel olan her şeyi yok etmek ve oğluma ulaşmak istiyordum. Göğsümün üstünde bir alev topu vardı sanki, gittikçe büyüyordu karşı koydum, direndim. Miran bana elini uzatmış, gülümsüyordu, uzun zaman önce gördüğüm bu huzurlu gülümseme beni yanına çağırıyordu. Yapamazdım, ona gidemezdim. Semih ve oğlum beni bekli-

ayrıldı. Gün ışığını gördüğüm an arkama bakmadan kaçtım
kayboldum.

Gözlerimi açtığımda acıyla derin bir nefes aldım. Elimin
içindeki sıcaklıkla parmaklarımı hareket ettirdim. Gözlerim
ışık odada odağını ararken birden elimin içindeki sıcaklık te-
rize yayıldı. Hışırtı sesleri gelirken elimdeki sıcaklık bir an
kayboldu ve ışık yandı.

"Mihrem, güzelim." Semih'in sesini duyduğumda gözle-
rim doldu.

"Semih," dedim gözümünden bir damla yaş düşerken.

"Buradayım, yanındayım." Gözlerinden yaşlar süzülür-
ken sesi titriyordu. Yanıma gelip uzattığım elimi sıkıca tutup
öptü.

"Çok kötü bir kâbus gördüm. Oğlumuz nerede?" Yanak-
larımdan süzülen damlalarla içimi çektim.

"Ben yanındayım sevgilim, geçti her şey. Oğlumuz göz-
lem odasında, sabah getirecekler. Çok zorlu bir ameliyat ge-
çirdin ama iyisin güzelim. Oğlumuz da çok iyi, bazı sorunlar
olunca seni acil ameliyata almak zorunda kaldılar. Şükürler
olsun, ikiniz de iyisiniz." Derin bir nefes verirken saçlarımı
okşadı.

"Oğlumuzu getir bana Semih, lütfen." Bir an önce gör-
mek istiyordum bebeğimi.

"Tamam, sen ağlama, ben oğlumuzu getireceğim." Semih
ayağa kalkıp arkasını döndü ve kapıya ilerledi.

Karnımın alt kısmı ağrıırken, gözlerimi sıkıca kapattım.
Başımı yastıktan kaldırıp hafifçe doğruldum. Üstümdeki has-
tane kıyafetini kaldırıp karnıma baktım. Kasık bölgemle kar-
nımın birleştiği yerde uzun bir kesik vardı. Normal doğum
yapmadığımı ve hastaneye baygın olarak geldiğimi varsayar-
sak sezaryen olmuştum. Kolumdaki serum kablosunu hare-
ket ettirmemeye çalışarak üstümü düzelttim. Başımdaki ağrı
giderek azalıyordu.

Gördüğüm rüyayı düşündükçe kalbim sıkışıyor, nefeslerim düzensiz bir hâl alıyordu. Hamile olduğum süre boyunca aklıma ne zaman Miran gelse içimde bir yerler sızlıyordu. En sıkıntılı olduğum an onu görmek ise tamamen bambaşka bir şeydi. Bilincim ne kadar derine itse de Miran'ın ölümünden kendimi sorumlu tuttuğum bir parçam vardı hâlâ. Gözlerimi sıkıca kapatıp açtığımda odanın kapısı açıldı.

Semih içeriye hemşire ile birlikte girdiğinde bütün her şeyi unutmuştum. Bana doğru getirilen tekerlekli bebek pusetiyle kalbim yeni bir duygu yoğunluğu altında ezildi. Oğlum, yokluğu dahi aklımı kaçırmama yetecek olan bebeğim. Hemşire pusetten alıp, kucağıma bıraktığında kokusunu içime çektim. Öyle güzel bir bebektir ki kapalı gözleri yavaşça açıldığında babasının bire bir aynısı olan kahve gözleriyle karşılaştım. Sanki ilk andan beni tanımişti. Minik elini tuttuğumda gözlerim yeniden doldu. Küçük parmağı elimi sıkıca sardı.

“Oğlum,” dedim sesim titrerken. Küçük bir mırıltı çıkardı cevap verir gibi.

“Küçük bey epey huysuzlandı, annesini görmemiş bütün derdi. Emzirme alıştırmalarına başlayalım isterseniz.” Hemşirenin önerisiyle gözlerimi bebeğimden ayırmadan, “Olur,” dedim.

Semih diğer yanıma geçerken hemşirenin yönlendirmesiyle birlikte minik oğlumu emzirmeye başladım. Bu çok tuhaf bir histi ve öyle mükemmeldi ki sürekli gözümü kırpmadan ona bakmak istiyordum. Aylarca karnımda taşımış, büyümesini beklemiştim. Kollarıma alacağım zamanı ipe çekmiş, hayallerini kurmuştum. Ama hiçbirisi şu an yaşadığım duyguyla kıyaslanamazdı. Bebeğim uykuya dalınca hemşire dikkatlice alıp pusetine bıraktı. Yatağın hemen yanında olduğu için rahatlıkla görebiliyordum.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa yatağın yanında çağrı butonu var. Serumunuzun içine ağrı kesici enjekte edeceğim, biraz uyuyup dinlenin siz de, yorucu bir ameliyat geçirdiniz.”

Hemşirenin sözleriyle başımı salladım. Gerçekten de yorgun hissediyordum. Seruma eklediği ağrı kesici ile odadan çıktı.

“Semih neler oldu? Yemek yiyorduk, sonrası yok bende.” Yanıma oturduğunda başımı göğsüne yasladım.

“Bir anda kasılmaların başladı, titriyordun. Seni kucağıma aldım, hastaneye geldik hep birlikte. Doktor bebeğin göbek bağı boynuna dolandığı için acil sezaryene aldı seni. Senin için de bebek için de çok tehlikeliydi, zehirlenme ihtimalin vardı. Oğlumuzu aldıktan sonra sana müdahale edildi. Durumunuz ikinizin de iyiydi sonunda. Doktor sabah uyanacağını söyleyince diğerlerini eve gönderdim, bir saat ancak olmuştur. Bebeğin ve senin eşyalarını alıp gelecek Emre ve Gamze. Bizimkiler de yoldalar, sabaha gelmiş olurlar.” Koku-sunu içime çekerken gözlerimi kapattım.

Ağrı kesicinin verdiği etkiyle ağrılarım azalırken, Semih’in beni sarmasına izin verdim. Oğlum sağlıklıydı, Semih yanımdaydı, her şey yolundaydı.

“Semih sana hiç sormadım ama bilmek istiyorum. Mirza’ya ne oldu?” Aylardır dile gelmeyen soruyu sormamla Semih’in bedeni gerildi.

“Olması gereken yerde, cehennemin dibinde.” Sert fısıltısının aksine elleri, beni incitmekten korkar gibi sardı. İçime dolan ani rahatlamayla içimi çektim.

Uyandığımda minik bir ağlama sesi odada yankılandı. Gözlerimi açtığımda Semih’i oğlumuzu kucağına alırken gördüm. Bana doğru döndüklerinde karşımda dünyanın en harika manzarası vardı.

“Oğlumuz acıkmış,” diyerek kollarımın arasına bıraktı. Dün hemşirenin gösterdiği gibi bebeğimi emzirdim. Kapı tıklatılıp açıldığında üstümü düzeltmiş, oğlumla ilgileniyordum.

“Biz geldik.” Gamze elinde bebek çantasıyla içeriye girdiğinde hemen arkasında Emre vardı.

“Hoş geldiniz,” dedim gülümseyerek.

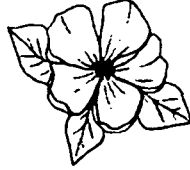
Sonrasında ise ziyaretçi trafiğimiz hiç bitmedi. Mine bugün izin almıştı; Mert, Semih’in yerine askeriye de kalmıştı. Uğur ve Ercan akşam geleceklerdi. Semih’in ailesi ise Gamzelerden hemen sonra gelmişti. Bir gün daha hastanede kalacaktık. Nermin anne ve Gürkan baba minik oğlumu aynı Semih’in küçüklüğüne benzettiler. Açıkçası ben de ilk gördüğümde Semih’e benzetmiştim.

“İsmi artık söylemek ister misiniz?” Emre’nin sorusuyla birlikte Semih’e baktım. Son ana kadar ismini söylememeye karar vermiştik.

“Emre Asaf olacak ismi,” dedim. Gamze ve Emre bize doğru dönerken şaşkınlık vardı yüzlerinde. “Asaf ismini seviyorum, Semih de yanına Emre’yi ekledi. Gürkan baba, okursun değil mi kulağına ismini?”

“Okurum tabii kızım,” diyerek onayladı Gürkan baba. Sonrasında oğlumu kucağına aldı ve ezanın ardından üç kez ismini tekrarladı.

“Senin adın Emre Asaf, senin adın Emre Asaf, senin adın Emre Asaf.” Böylelikle bebeğimin ismi de konmuş oldu.

“Hazırlıklar bitti mi?” Masaya son kez bakarken hem heyecanlı hem de telaşlıydım. Semih elindeki salata kâselerini masaya koyup bana doğru döndü.

“Güzelim sakın ol, her şey tamam. Neden bu kadar telaş yaptın, anlamıyorum.” Oldukça sakın çıkan ses tonu beni yatıştırmaya yeterli olacağını düşünmemiş olacaktı ki belimden tutup beni kendine doğru çekti.

“Bu vereceğimiz ilk büyük yemek olacak, nedense garip hissediyorum.” Bütün dostlarımız, aile olarak gördüğümüz herkes yanımızdayken sanırım her şey mükemmel olsun istiyordum.

“Her şey harika görünüyor çünkü sen harikasin.” Uzanıp boynumu öptüğünde huylanıp geriye doğru kaçarak ellerimi boynuna sardım.

“Birazdan burada olurlar zaten.” Saate baktığımda herkes dakik olduğu için geç kalacaklarını sanmıyordum. Üstelik aynı site içinde oturuyorduk ki iki dakikalık mesafeydi aramız.

“Ayrıca ekipten birisi yemeklerden birisine laf ederse, cezalarının ne olacağını bildiği için cesaret edeceğini de sanmıyorum.” Semih benimle dalga geçtiğinde parmak uçlarımda yükseklik yanağını ısırdım.

“Kocam da bunun farkında olursa çok güzel olur.” Tehdidim karşısında ellerini yukarı kaldırıp teslim bayrağı çekti.

Zil çaldığında düşüncelerim çoktan dağılmıştı, kapıya doğru ilerlediğimde yüzümdeki gülümsemeye gelenleri karşıladım. İlk gelen her zamanki gibi Emre ve Gamze’ydi. Tatlı paketini Gamze uzattığında aldım, sarıldığımızda içeriye geçtiler. Mutfaka paketi bırakıp salona geçtiğimde zil tekrar çalınca direkt kapıya doğru yöneldim.

“İyi akşamlar, komutan yengem.” Ercan içeriye bodoslama girdiğinde artık bu hâllerine alıştığım için hiç şaşırmadım.

“İyi akşamlar Mihrem.” Uğur sessizce yanımdan geçtiğinde Ercan’ın ardından salona ilerledi.

Ercan ve Uğur tekli koltuklara, Emre ve Gamze de üçlü koltuğun bir köşesine yerleşmişlerdi. İkili koltuğa, Semih’in yanına oturduğumda kolunun altına aldı beni. Başımı koluna yasladığımda parmakları saçımın ucuyla oynamaya başladı.

“Nasıl geçti yolculuk?” Emre’nin ailesini ziyarete gitmişlerdi geçen hafta. Havalarda soğumadan birkaç gün kalıp gelmişlerdi.

“Çok güzel geçti, Orhan babamla Zeynep annemi özlemiştim ben de. Uzun zamandır görüşemiyorduk Emre göreve gittiği için.” Gamze yüzündeki her zaman nahif gülümsemesiyle

cevapladı beni. Son zamanlarda biraz kilo almıştı, çok yakıştıyordu ona bu canlılık.

Kapı çaldığında ben kalkacakken, Semih beni durdurup kendi gitti kapıyı açmaya. Biraz sonra Mert, Mine'yle içeriye girmişti. Mine'yle sarıldığımızda onu da birkaç haftadır görmediğim için özlemiştim. Herkes yemek masasına geçerken kızlar servisi bana bırakmamış, hızla halletmişlerdi. Uğur sağ tarafımda, Semih sol, karşımda da Gamze oturuyordu.

"Asaf uyuyor mu?" Yanımda oturan Uğur'la sehpanın üstünde duran diyafonu işaret ettim.

"Bir saat kadar önce uyuttu Semih, yemekten sonra uyanır diye düşünüyorum." Bu ara emeklemeye başladığı için keşfetme dönemindeydik, her şey ilgisini çekiyordu. Uykuya dalma süreci de uzatmıştı, altı aylık olmuştu oğlum.

"Göreve ne zaman döneceksin Mihrem? Sensiz askeriye son zamanlarda çok sakın." Mert'in yüzünde gülümseme olsa da sakinlik konusunda haklıydı sanırım, bu aralar hiç olay yoktu.

"Bu yemeğin amacı aslında ay sonunda göreve geri dönmem. Hep birlikteyken paylaşmak istedim. Asaf henüz küçük, ayrılmak da zor gelecek ama iznim bitti hatta ücretsiz izin kullandım iki ay da. Haftada dört gün, belli saat aralığında geleceğim askeriye. Albayla konuştum, Asaf bir yaşına bastıktan sonrasında normal çalışma rutinime döneceğim."

Asaf'la ilgilenmek, ona bakmak hatta uyurken seyretmek bile çok başkaydı. Anne olmak böyle bir histi; onu her şeyden, herkesten korumak istiyorsunuz. Yüreğine degecek en küçük sızıdan, parmağına batacak dikenden, gözünden akacak yaştan en çok annesi olarak siz içerliyordunuz. Ben de böyleydim şu an. Ama her şeye rağmen mesleğime devam etmem gerekiyordu, oğlum ve oğlum gibi olan binlerce çocuk için. Onların hayatlarına güvenli bir şekilde devam etmeleri her şeyden önemliydi.

"Asaf'a bakacak birisini buldun mu?" Mine'nin sesini duyduğumda ona doğru döndüm.

"Semih'in annesi kalacak bizimle bir süre, açıkçası yabancı birisine de emanet etmek istemiyorum Asaf'ı." Beni sevgiyle saran adamın annesi olması bir yana, saygı duyduğum, gönülden bağlı olduğum, gönülden anne diyebildiğim birisiydi Nermin anne. Bu yüzden Asaf'a bakmak istediğinde gözüm kapalı kabul etmiştim.

"Çok iyi olur, sen de bu süre içerisinde daha iyi adapte olursun işe dönmeye."

Yemeğimizi yerken diyafondan gelen ağlama sesiyle yerinden kalktım. Semih kalkmak üzereyken omzuna bastırdım oturması için. Üst kata çıktığımda bebek odasına girdim. Çoğu gece bizim odamızdaki beşikte yatsa da kendi odasına alışması için arada odasındaki beşiği de kullanıyordum.

Uykudan uyanmış, babasının gözleriyle bire bir aynı olan gözlerini bana çevirdiğinde gülümsedim. Kucağıma aldığımda sakinleşti, mis kokusunu içime çekip başından öptüm.

"Annem, uyandın mı sen?" Bana karşılık olarak anlamadığım ama uyandığım söylediğini düşündüğüm kelime yığını bahşettiğinde bir öpücük daha kopardım.

"Terlemişsin, hadi yeni ciciler giyelim." Asaf'ı yerdeki oyun minderinin üstüne bırakıp giysi dolabını açtım. İçinden kıyafetlerini çıkartıp yere oturdum. Çoktan sağa doğru dönüp başını kaldırmış, bana bakıyordu.

"Ama olmaz anneciğim, şimdi üstümüzü değiştirmemiz gerek, sonra aşağıya inip amcalarını ve teyzelerini görebilirsin." Asaf'ı tekrar yatırdığımda kapı tıklatıldı.

"Dayısını da kabul ediyor musunuz?" Kapıya doğru baktığımda Uğur'u kapının pervazına dayanmış, ellerini göğsünde birleştirmiş dururken buldum.

"Gel tabii dayısı, bizim minik canavar yaramazlık yapmaya bile başladı. Annesinden kaçıyor artık." Asaf'ın üstündeki

kıyafetleri çıkartırken Uğur da yanıma gelmiş, Asaf'ı izli yordu.

"Çok küçük." Elini uzattığında Asaf işaret parmağını tutmuş, yeni bir şey keşfetmek üzere inceliyordu.

"Hadi bakalım dayısı, bu küçük senin kucağını istiyor."

Asaf'ı uzattığımda Uğur tereddüt etmeden kucağına aldı. Asaf doğduğundan beri sürekli bizi ziyaret ediyordu Uğur. Semih göreve gittiğinde özellikle kim burada kaldıysa, Emre ya da o, hiç boş bırakmayıp uğruyorlardı. Birisi çocuğumun amcası, diğeri dayısıydı.

Hiç yabancılık çekmeden Uğur'un kucağında kendine rahat bir alan bulduğunda oğlum dayısına güldü. Uğur'un yüzünde de aynı gülümseme vardı. Bir gün kendi çocuğunu da böyle kucaklayıp, sevgiyle büyümesini izlemek istiyordum. Onun gibi bir adam kesinlikle bunu hak ediyordu.

"Ona bakınca dünyanın ne kadar aydınlık bir yüzü olduğunu görüyorum ve umut etmemi sağlıyor. O kadar saf, temiz ve masum ki sanki hiçbir kötülük ona dokunamazmış gibi. Ama aynı zamanda öyle kötü bir yanını biliyorum ki bu dünyanın, öyle canice şeyler gördüm ki bir çocuk bu dünya için fazla mı diye düşünüyorum." İçindeki karmaşayı bana açtığında bir zamanlar benim de aklımdan geçen düşünceleri söylemişti.

"Uğur, sen ve ben onlardan farklıyız, biliyorum, aile diyeceğimiz insanlar şu an bir kat altta oturuyor, gülüyor, sohbet ediyor. Benim Semih'ten önce bir ailem yoktu, ben sadece var sanıyordum, o kadar. Çok fazla ihanete uğradım, kendi kanım dediğim insan yaptı bunu bana üstelik. Ama şimdi Asaf'a baktıkça hiç pişmanlığım yok. Üstelik Semih gibi bir adam var yanımda; aşk, güven, sadakat hepsini onunla yaşayarak öğrendim. Ondan bir parça da Asaf'ın gözlerinde yaşıyor. Bizim bebeğimiz, canımız, kanımız. Bu dünyaya bir çocuk getirmek akıl işi mi bilmiyorum ama onun ailesi olmak için onun güvenli, sevgi dolu bir hayat sürmesi için ikimizin de elinden

şeleni yapacağını biliyorum.” Ne kadar açıklayabildim ya da Uğur sözlerimden ne anladı, emin değildim ama kendi içinde sorguladıklarının belki ve cevabını verirdi söylediklerim.

“Hayatıma birisini almak istiyorum. Bakma öyle, henüz öyle birisi yok,” dedi şaşırdığımı görünce. Daha öncesinde Uğur’dan hiç böyle bir şey duymamıştım.

“Vakti çoktan gelmişti. Uğur sen sevmeyi çok hak ediyorsun, gerçekten yüreğini açman gerekiyor artık. Bize sırtlarını dönenler kötü diye herkes öyle olacak değil ya. Korkma bu kadar sevmekten, sevmekten. Her aile geçen cümle illa nefret edilesi olacak diye bir şey yok. Emre ve Gamze’ye bak, onların ailelerini her gördüğümde ne kadar sevgi dolu olduklarını söylemeye bile gerek duymuyorum. Semih’in ailesi de öyle, üç çocukları var ama hepsiyle ayrı ayrı ilgileniyorlar. Biz kötü tecrübeler yaşadık diye hayat hep adaletsiz olamaz ya.”

Sürekli kapalı tuttuğu kalbinin birisine karşı yumuşaması gerekiyordu artık. Taştan değildi ya, onun da duyguları, hisleri vardı. Uğur sevmeye ihtiyaç duyuyordu, her ne kadar dimdik dursa da arkadaş sevgisi başka, aile sevgisi başka, hayat arkadaşım dediğin kişinin sevgisi başkaydı. Şu an onlar benim dostumdu, yol arkadaşlarımdı. Semih ailem olmuştu, daha sonrasında kendi ailesini benim ailem yapmıştı. En sonunda da Asaf’la kendi ailemizi kurmuştuk. Uğur’un da bu hisleri tatmasını istiyordum.

“Umarım Mihrem, tek diyebileceğim şey bu. Emre ve Gamze’den sonra ufak da olsa bir ışık görmüştüm ama şimdi sizi de böyle gördükçe düşünmüyor değilim. Belki benim için de bahar bir gün gelir.” Gözlerindeki samimi duygu benim kadar onun da bunu umut ettiğini anlamamı sağladı.

Asaf’ı Uğur aldığı anda aşıya indik. Herkesin dikkati minik oğluma yöneldiğinde elden ele geçen bebeğimle yemeğimi yedim. Masayı kızlarla birlikte toplarken, Asaf babasının kucağında etrafa sevimli gülücüklerini saçıyordu. Emre

dayanamayıp kucağına aldığında en sevdiği amcasına gittiği için bir hayli mutluydu oğlum.

“Siz çocuk düşünmüyor musunuz?” Gamze, Mine’ye döndüğünde ben de merakla cevabı bekledim. Evleneli çok olmamıştı gerçi.

“Savcılık sınavlarına çalışmaya başladım, bir süre düşünmüyoruz. Hem evliliğe alışmak hem de baş başa biraz vakit geçirmek istiyoruz.” Yüzündeki parlak gülümseme ne kadar mutlu olduğunun en büyük ispatıydı.

O kadar çok yakışıyordlardı ki arada birbirlerine olan bakışlarını yakalıyordum ve bir kez daha ne kadar doğru bir tercih yaptıklarına şahit oluyorum. Mine duvarlarını zor da olsa kaldırmıştı Mert’e karşı, bunun karşılığı olarak da çok büyük bir sevgi almıştı. Mert ise Mine’nin onu kabullenmesi ve sevmesiyle hayatının en güzel dönemi yaşıyor gibiydi.

“Umarım sınavı geçersin, Ercan *avukat yengem* yerine *savcı yengem* der artık.” Sözlerime gülen kızlarla birlikte mutfaktaki sohbetimizi bitirip salona geçtik.

Asaf misafirlerinizin gitmesine yakın Semih’in kucağında uyuyakalmıştı. Semih, oğlumuzu yatırıp geldiğinde misafirlerimiz de kalkmak için hazırlanmıştı. Keyifli bir sohbetin ardından onları yolcu etmiştik. Derin bir nefes aldığımda yorgundum ama buna rağmen çok mutlu ve huzurlu hissediyordum kendimi. Aniden belimden tutulup çekilmemle havalandım.

“Semih ne yapıyorsun?” Şaşkınlıkla birlikte ellerimi boyuna doladım. Beni kucağına alan kocam hiç rahatsız gibi durmuyordu.

“Yine çok zayıfladın, Asaf’a hamileyken o kadar tatlıydın ki birazcık ağırlık hissetmeye başlamıştım sonunda.” Merdivenlere yöneldiğinde basamakları çıkmaya başlamıştı bile.

“Hayatım, sağlıklı bir bedene sahip olmak önemli,olan, kilolu ya da zayıf olmak değil. Ayrıca ben kilomdan şu an çok memnunum, yakında işe başlayacağım üstelik, formda olmam gerek.”

Hamilelik sonrası egzersizlerine başlamış, birden olmasa bile altı ay içinde hem yememe hem de egzersizlere dikkat ederek aşamalı olarak kilo vermiştim. Hâlâ fazladan birkaç kilom vardı ama işe başladığım zaman yoğun tempoyla gideceğine emindim. Zaten Asaf için de bu aydan sonra ek gıdaya başlayacaktık.

“Olsun, yanaklarının o elma hâlini de seviyordum ben.” Kapıyı açtığında başımı geriye doğru göğsüne yaslayıp alttan yüzüne baktım. Kirpikleri çok güzel görünüyordu.

“Karın kaslarımı özlemedin yani?” Tek kaşımı kaldırıp sorduğumda beni tam yatağa bırakacakken duraksadı.

“Karın kası diyorsun?” Gözlerini kıstığında sanırım ikimiz de ilk defa karın kaslarımı gördüğü güne gitmiştik.

“Ağzının suyu aka aka bakıyordun sevgilim.” Elimini yanağına koyduğumda yavaşça yatağa bırakmıştı beni. Başını hafifçe yana çevirip avuç içime dudaklarını bastırdı.

“Ben sana her zaman öyle bakıyorum. İçim gidiyor, öyle güzelsin ki öyle sevilesisin ki Mihrem, Allah şahit, gözümü bile kırpasım gelmiyor.”

Yan bakışı öyle güzeldi ki kahverengi keskin bakan gözleriyle içimi delip geçiyordu. Öyle soluksuz seviyordum ki onu, dilim damağım kuruyordu. Sözleriyle, gözleriyle başımı döndürüyordu hâlâ ilk günkü gibi olan aşkı.

“Seni çok seviyorum sevgilim,” diyebilirdim sadece. Onun kadar süslü kelimelerim yoktu belki ama içimdeki en büyük his, ona olan aşkımdı.

Dudaklarımız buluştuğunda bu aşkı birlikte paylaştığımız için çok mutluydum.

“Ba-ba. Hadi oğlum bir kez söyle.” Asaf’a elimdeki en sevdiği oyuncacı olan küçük ayıyı uzattığımda yüzüme gülcüklerini saçarak baktı.

“Anni!” Sevinçle bağırdığı isim ebeveyn olarak bana verilen değildi.

“Ba-ba. Bak, anne gibi iki hece o da, hadi güzel evladım, bir kerecik söyle. Bak söz veriyorum, bu gece odana değil, yanımıza yatıracağım seni.” Elimdeki ayıyı biraz daha salladım sabırla.

“Anni! Anni! Anni!” Bozuk plak gibi takılınca yine pes ettim ve ayıyı Asaf’a verdim.

“Görürsün, bak bakalım, yatabiliyor musun yanımızda.” Sıkıntıyla diz çöktüğüm yerden kalktığımda oğlum ilgisini oyuncacağa yöneltmişti.

“Uğraşma oğlumla bu gece yatağı değişecek olan sen olursun koca bebek.” Mihrem yanına geldiğinde oğlunuzun saçlarını okşayıp başından öptü.

“Anni! Bayk ay,” diyen oğlumuzla Mihrem dünyanın en güzel görüntüsünü izliyormuş gibi parladı.

Henüz kelimelerini yeni telaffuz etmeye başlayan Asaf en tatlı hâliyle biz bir şeyler söylemeye çalışıyordu. O kadar güzel görünüyorlardı ki oğlum ve karım, sonsuza kadar onları izlemek istiyordum.

“Çok güzelmiş bebeğim. Emre amcan senin için seçmiş, değil mi?” Mihrem ilgiyle oğlumuzla konuşurken ayıcığı ona uzattı Asaf gülümseyerek.

Emre ve Gamze’nin geldiği bir akşam birlikte otururken film izlemeye karar vermiştik. Televizyondan film açarken üç ayının olduğu bir çizgi film açılışa direkt karşımıza çıkmıştı. Asaf uyanık olduğu için başta tepki göstermemişti ama sonrasında ilgisini çekince o kadar çok gülmüştü ki biz de otu-

rup onunla çizgi filmi izlemiştik. Sonrasında Emre, adaşı için gidip çizgi filmdekine benzer olan oyuncak bir ayı almıştı. O günden beri Emre Asaf'ın favori oyuncuğu olmuştu.

"Semih, raporu teslim ettim çıkmadan ama yarın gitmeyeceğim, sabah bir sistemden kontrol eder misin?" Mihrem işe başlayalı üç ay olmuştu ama sorunsuz bir şekilde hem evi hem de işi yönetiyordu. Elimden geldiği kadarıyla ona yardımcı olmaya çalışıyordum.

"Tamamdır güzelim, sabah bakarım."

"Sejih."

Asaf'ın bana bakıp tek kelime etmesiyle donup kaldım. Bana ismimle mi seslenmişti?

"Mihrem, sen de duydun mu?" Sorumla birlikte öyle çok gülmeye başladı ki gözünden yaş geldi.

"Akıllı oğlum benim. Hadi Semih kim, göster bana." Mihrem onu öpücüklere boğup geri çekildi.

"Sejih." Oğlum, canım oğlum eliyle beni işaret etti.

"Ulan ben sana daha baba dedirtemiyorum, ne Semih'i? Beni çıldırtacak mısınız siz? Askeriyede herkes dalga geçmeye başladı benimle o kılıksız Ercan yüzünden. Kendi çocuğum beni tammıyormuş!" Bugün duyduğum sözler yine aklıma gelince kaşlarımı çattım.

"Hayatım, fazla takılmıyor musun? Bak tanıyor işte seni oğlumuz." dedi dudaklarını birbirine bastırıp gülmemeye çalışırken.

"Hiç konuşma Mihrem, bu olanlar biraz da senin yüzünden." Koltuğa çökercesine oturduğumda bütün morali bozulmuştu.

"Ben ne yaptım şimdi?" Koltuktaki yastığı bana attığında havada tuttum.

"Semih, Semih dersen çocuk da Semih der tabii." Bütün gün askeriyede ismimle seslendiği için alışkanlık olarak eve gelince de devam ediyordu. Bazen bu anlar gibi ondan bir iki

güzel kelime duyuyordum hayatım, sevgilim gibi. Şikâyetçi değildim gerçi ben, karım söylemese bile gözlerinde görüyordum dediklerini.

“Ne diyeyim Semih? Ben de mi baba diyeyim sana.” Yüzüme biraz sonra kahkahalara boğulacak gibi bakıyordu.

“Denemeye ne dersin?” Tek kaşımı kaldırıp ona doğru ilerledim.

Ellerimi beline sardığımda gülümsemesi büyüdü. Eğilip gülümsediği yerden öptüğümde başını omzuma yaslayıp saçlarının göğsüme dökülmesine izin verdi. Uzun zamandır kestirmedeği saçlarının yumuşaklığı avuç içlerimde dağıldı. Askeriyede sımsıkı yaptığı topuzun aksine evde açık bırakmayı seviyordu. Hem evde hem de işte dengesini öyle net kuruyordu ki ona hayran olmamak elde değildi.

“Görev emri geldi.” Sessizce kurduğu cümle göğsümün ortasına düştü.

Gerildiğimi bildiğine emindim, ellerini kollarıma koyup geriye doğru çekildi. Mihrem üst düzey bir askerdi, bunun olacağını biliyordum ama biz evlendikten ve Asaf doğduktan sonra bu ilk görev emriydi. Asaf dört aylıkken ben de bir süreliğine göreve gitmiştim ama iletişimimiz kesilmemişti, neredeyse her akşam konuşmuştuk sınırı geçmediğim için. Şimdi gözlerine bakarken bu emrin ciddi olduğunu görebiliyordum.

“Yer belli mi? Ne zaman yola çıkacaksın?” Beni geriye çektiğinde birlikte koltuğa oturduk. Mihrem kucağıma yerleştiğinde saç tutumları arasından parmaklarımı geçirdim.

“Sınır dışında olmayacağım ama gizlilik emri var. Emir bugün geldi, yarın yola çıkmam gerekiyor, ilk önce Ankara’ya gideceğim. Kara, orada bekleyecek beni.” Eski ekibinin toplanacağı kadar önemli bir meseleydi anlaşılan.

Kara, Mihrem’le ayrı kaldığımız dönem bize çok yardım etmişti. Mihrem’i koruması için ona gittiğimde beni geri çevirmemişti, sonrasında aramızda gelişen olaylar daha güçlü

bir dostluk bağı kurmamıza sebep olmuştu. Aradan geçen iki yıla rağmen hâlâ görüşüyor, Ankara'da olduğumuz zamanlar buluşuyorduk.

"Ne zaman döneceğin belli mi?" Sınır ötesi operasyonların zamanı olmazdı, biliyordum ama yine de soruyordum işte.

"Mümkün olan en kısa zamanda döneceğim. Halime ablayla konuşuruz, yatılı kalır ben olmadığım dönem, Gamze ve Mine de sık sık gelir zaten." Mihrem'in başı Asaf'a doğru döndüğünde, yerde oyun minderinde oturan oğlumuz oyuncaklarıyla oynuyordu. Başımı kaldırıp baktığında annesine kocaman gülümsedi.

"Gözün arkada kalmasın güzelim, sen kendini oraya odakla, dikkatinin dağılmasına izin verme. Kocan burada oğlunla seni bekleyecek. Biz baba - oğul takılırız aslan parçasıyla." Yüzünü biraz olsun güldürmek için ona takıldığımda gözlerini Asaf'tan çekip bana baktı.

Dolu dolu olan bakışlarını gördüğümde zorlukla yutkundum. İlk defa Asaf'tan ayrı kalacaktı, yüreğine sinen o duyguyu belki tam olarak bilemezdim ama şu anki hissi bile kalbimi sıkıştırmaya yetmişti. Ne kadar iyi bir asker olduğunu, görevine sadakatle bağlı olduğunu biliyordum. Mihrem'e tercih sunsalar gidip gitmeme konusunda, bu göreve gideceğine de emindim. Ama en nihayetinde o da bir anneydi.

Gözünden akan yaş hızla silmek için elini kaldırdığında elini tuttum. Akan gözyaşından öptüğümde kollarını boynuma sardı. Bütün çocuklar annesiz, babasız kalmasın diye kendini bu mesleğe adayan sevgilim bunun uğruna kendi çocuğundan ayrı kalmayı da göze almıştı. Bu ilk ayrılık yaralayıcı olsa da biliyordum ki zamanla bu gidip gelmeler daha kolay bir hâl alacaktı. Üstelik oğlumuzun annesiyle gurur duyacağına da emindim.

Mihrem kollarımın arkasından çıkıp gülmeye başladığında ayağa kalkıp Asaf'ı kollarının arasına aldı. Yanıma geldiğinde oğlumuzun ellerinden tutup ikimizin arasına bıraktı.

“Bebeğim, seni bir süreliğine babana bırakacağım için üzgünüm. Babanla iyi geçinin, uslu uslu anneyi bekleyin, olur mu?” Asaf, annesini ciddi bir ifadeyle dinlerken gözleri ışıldıyordu.

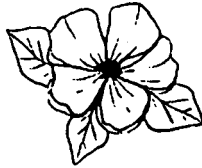
“Ba-ba.”

Asaf’ın iki hecelik kelimesinden sonra öylece donup kalmıştım. Mihrem gülümseyerek Asaf’ı öptüğünde kollarına alıp göğsüme doğru yattı.

“Babana kaldın diye yağcılık yapmaya mı başladın annem. Korkma, amcaların ve teyzelerin de gelecek, babanın eline bırakmazlar seni.” Her ne kadar dalga geçse de gözlerinin dolduğunu görebiliyordum.

Asaf’ı kucağıma aldığımda kokusunu içime çekip sürekli hareket hâlinde olan elini tutup öptüm. Göğsümün içinde öyle büyük bir patlama olmuştu sanırım, baba olmak böyle bir şeydi.

Annelik, “Bebeğin ilk kez anneye bütün bağlarıyla tutunduğu zaman gerçekleşir,” yazıyordu okuduğum bir ebeveynlik dergisinde. Babalık ise sonradan gelişir, bağ kurdukça kuvvetlenir ve derine inerdi. Asaf şu an dokuz aylıktı ve bizim bağımızın şimdiden çok güçlü olduğunu düşünüyordum. Babamın beni büyütürken söylediği sözler geliyor aklıma, daha iyi anlıyorum onu. Ben babamı çok severek, saygı duyarak büyümüştüm. Umarım aynı hisleri ileride oğlum da benim için düşünürdü. Ona iyi bir baba olmak için elimden geleni yapacaktım.

Mihrem

Göreve çıktığımız üçüncü gündü ve ben oğlumu çok özlemiştim. Dün gece telsiz aracılığıyla durumlarının iyi olduğu

haberi gelmişti. Semih'e güveniyordum, oğlumuzu en iyi şekilde bakacağından şüphem yoktu. Yine de kalbimin bir köşesi özlemle kavruluyordu.

"Kahve yaptım." Kara'nın uzattığı kupayı aldım.

"Teşekkür ederim. Bir haber var mı?" Telsiz onda durduğu için haberleri de ondan alıyordum.

"Olumlu kod geçildi, sorun yok. Endişe etme Mihrem, ikisi de iyi." Sözleri içime su serperken rahat bir nefes alıp kahvemi yudumladım.

Şu an bir binanın yirmi üçüncü katında karşı binadaki daireyi gözlüyorduk. Hedefimiz yurt içinde yeni kurulan bir örgüte fon sağlayan yabancı uyruklu bir iş adamıydı. Başka bir isim üstünden tuttuğu rezidansta örgütten haber bekliyordu. Bu üç günde hem dinleme hem de izleme yaparak bilgi topluyorduk. Şu anda elimizde onu tutuklayacak kadar delil vardı ama biz suyun yüzeyini değil, dibini görmek istiyorduk. Bu yüzden yosun tutmuş bir taşın üstünde durmuş, avımızı bekliyorduk.

"Bu kadar tedbirsiz olması kendine çok güvendiği için mi yoksa arkası sağlam olduğu için mi?" Yıldırım içeriye girdiğinde elindeki ses kayıt cihazının düğmesine bastı.

Adamın telefon konuşmasını dinlerken hepimiz dikkatliydik. Buluşma tarihi ve saati ayarlanmıştı. Sonunda bu işi bitirmek için adımlarımızı hızlandırabilecektik.

"Eve dün getirdiği kadından da bir şey çıkmadı, birkaç saat sonra çıkıp gitti zaten, amacı belli yani. Bunun dışında bir olayı yok, çantayı da yanında taşıyor. Kripto para kullandığını hesaba katarsak, bilgisayar çantada olmalı. Dün gece bilişim uzaktan erişimle şifreye göz attı ama üç denemeden sonra uyarı vereceği için operasyon bitene kadar devreye giremeyecekler." İşleyiş hakkında Yıldırım'dan aldığımız bilgiler bize operasyon hakkında nasıl ilerleyeceğimizin ipucunu veriyordu.

"Adamın kadınlara zaafı var, üç günde üç farklı kadın;

hiçbiri de iki saatten fazla kalmıyor.” Kara düşüncelere daldığında, aklından geçeni ben de biliyordum.

“Tereddüt etme, biliyorum ne düşündüğünü.” İçeriye birisinin girmesi gerekiyordu, bilgisayara uzaktan erişim olmasa bile en azından yer belirleyici cihaz da yerleştirilebilirdi.

“Başka bir yol da bulabiliriz.” Bana doğru döndüğünde gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir tereddüt vardı.

“Ben hâlâ aynı kişiyim Kara. Evli, çocuklu olmak asker olduğumu ve bu devlet için çalıştığımı değiştirmez. Ben yarın çıkıp evime, aileme gideceğim ama eğer buna engel olmazsak yüzlerce aile dağılacak, bunun da farkındayım. O yüzden sana son kez söylüyorum, tereddüt etme yüzbaşı.” Bizim işimizde duygulara yer yoktu, eğer bir saniye düşünürsen, tereddüt edersen hata yaparsın.

“Hazırlan, yarın gece o şerefsizin evine yanında götürdüğün kadın olarak sızacaksın. Bilgisayara sana verilen çipi yerleştir, eğer fırsatını bulursan saatine de dinleme cihazı takman gerekiyor. Yıldırım sana nasıl yapacağını gösterecek.” Kara’nın emrinden sonra Yıldırım cihazları getirmek için odadan çıktı.

“Emredersiniz komutanım.”

Geç saatlere kadar Yıldırım’la çalıştıktan sonra odalardan birisine geçip yatağa yattım. Başım ağrıyordu, sabah olmak üzereydi. Dün gece gözetleme işini Vural almıştı. İstihbaratla ortak yürüttüğümüz için görevi, ortalık çok gürültülü ve kalabalıktı. Vural’ın yanında iki görevli daha vardı. Üç bizden üç onlardan olarak altı kişilik ekibin her birisi özenle bu görev için seçilmişti.

Daha önce çıktığımız görevler kadar zorlu koşullarda olmasa da tehlike seviyesi aynıydı. Üç gün önce bindiğim uçakla herkesle olan iletişimim kesilmişti. Günlük olarak aldığım tek haber ailemin durumuydu. Her şeyin bir an önce temiz ve sorunsuz olarak bitmesi için üstüme düşen görevi yapmam gerekiyordu.

Gözlerimi kapattığımda aklımda oğlumun ve kocamın birlikte uyuduğu anlar vardı. Semih'in yanında küçücük kalan oğlum, babasının kucağında uyumayı seviyordu. Kolları arasında küçücük kalan Asaf'a o kadar çok dikkat ediyordu ki Semih, sanki en küçük hatada dünyası başına yıkılacak gibi temkinliydi.

Şimdi hatırlıyorum da ilk kucağına aldığı anda elleri titriyordu. Onu ilk defa böyle görüyordum, söz konusu ben olduğumda da hep böyle davrandığına emindim ama şimdi dışarıdan bir göz olarak baktığımda kocamın gözlerindeki o saf sevgi beni derinden etkilemişti. Sevdiğim adamın ikimizden bir parça taşıyan oğlumuza karşı bu kadar derinden bir sevgi beslemesi ona gözüm kapalı güveneceğimin de bir kanıtıydı.

Uyuduğumda aklımda hâlâ ikisi vardı. Rüyasız bir uykunun ardından uyandığımda öğle saatlerini bulmuştu. Kalkıp bir şeyler yedikten sonra Kara ve Yıldırım'la planın üstünden geçtik. Ben uyurken Vural uğramıştı ve Kara ona detayları vermişti. Herhangi bir sorun çıkmaması durumunda yarın bu işi kökünden çözecektik.

"Adamın her zaman gittiği bar belli, Vural da içeride sizi takip ediyor olacak. Biz buradan izleyeceğiz sizi." Kara, karşı binanın kat planlarını masaya serdiğinde dikkatlice inceleyip, kaçış noktalarını ezberledim. Bana döndüğünde ciddi ifadeyle, "Herhangi bir durumda, en ufak tehlike sezdiğin anda işareti veriyorsun," dedi.

"Tamamdır."

Toplantımız bittiğinde odaya dönüp hazırlanmaya başladım. Vural'ın benim için gönderdiği malzemelerin içinden sarı peruğu çıkarttım. Saçlarımı sıkıca toplayıp peruk tutucuyu taktım. Gözlerime yeşil renkte lensleri taktığında bir süre alışmak için bekledim. Daha sonrasında yüz hatlarıma aşırı durmayacak makyajla tamamladım işimi. Siyah deri elbiseyi giydiğimde sarı peruğu taktım. Saate baktığımda dokuzza geliyordu, tam zamanıydı. Yüksek topuklu siyah botları

giydiğimde tamamen hazırdım. Çantamın içine cihazları, bir miktar nakit parayı ve silahımı koydum.

Odadan çıktığımda Yıldırım bana bir kez bakmış, başını çevirmiş ve tekrar bakmıştı. Merak ediyorum, bu hâlde Semih'in karşısına çıksam ilk bakışta beni tanır mıydı? Bunu bir ara denemeyi düşünüyordum.

"Yüzbaşım, ne olmuşsun sen ya." Yıldırım ıslık çaldığında güldüm.

"Seni böyle görse Semih bizi tefe koyup çalsa şaşmam." Kara, kocamın ne kadar kıskanç olduğunu bildiği için söylüyordu ama biliyordu ki yine de Semih her daim bana güvenerdi.

"Geç kalmadan çıkıyorum ben." Kulağıma dinleme cihazını takıp aktif hâle getirdim. Aramızda gizli bir parola oluşturmuş, herhangi sorunda böyle iletişim kuracaktık.

"Mizgin, dikkat et." Kara'nın uyarısıyla başımı sallayıp kapıya doğru ilerledim.

Aşağıya indiğimde beni bekleyen taksiye bindim. Şoför de bizden birisiydi, görevi beni hiçbir aksilik olmadan gideceğim yere bırakmaktı. Geldiğimiz mekân oldukça lükstü. Çantamdan giriş kartını gösterdiğimde kapı benim için açıldı. İçeriye girdiğimde bar bölümüne ilerledim. Yüksek sandalyelerden birisine oturup barmene siparişimi verdim.

Etrafa baktığımda barın arka kısmına açılan kapı depoya gidiyordu. Evin planları dışında buranın da planlarını incelemiştim. Depodan inen merdivenlerden gizli geçide, oradan da müdavimleri için hazırlanmış kumarhaneye ulaşılıyordu. Dimirtri Petrova da Türkiye'deki günlerini burada eğlenerek ve her gece başka bir kadınla geceyi kapatarak geçiriyordu.

Restoran kısmından keyifli kahkahalar yükselirken barın etrafında da insanlar birikmeye başlamıştı. Dans pisti geride kaldığı için müzik rahatsız edici değildi. Yüksek tavanın ıslıklandırması içeriği hem aydınlık hem de ferah gösteriyordu. İçeriye ara ara yerleştirilen yüksek, yuvarlak masaların etra-

fına arkadaş gruplarını yerleşmişti. Restoran kısmıysa daha çok iş adamları ve eşlik eden kadınlarla çevriliydi. Benim gibi tek başına olan bar kısmında iki kişi daha vardı ama beklediğim kişi değillerdi.

Yanımdaki sandalye çekildiğinde başımı kaldırıp bakmadım. Dalgın bir şekilde önümdeki kokteyl dolu bardağa bakarken parmaklarımı üstünde gezdirdim. Üstüme düşen gölgeye aldırmadan ilgisiz durdum.

“Size eşlik edebilir miyim güzel kadın?”

Başımı yana doğru çevirip ilgisiz gözlerimi safir yeşili gözlere sabitledim. Elindeki viski bardağından aldığı yudumla kirpiklerinin altından bana baktı. Üstündeki takım elbiseyle oldukça karizmatik durduğu sugötürmez bir gerçektir.

“Hayır, yalnız daha iyiyim.” Başımı çevirip tekrar bardağıma baktım.

“Bu güzelliğin tek başına kalmasını hakaret sayarım.” Elini uzatıp saçıma dokunduğunda geri çekildim.

Çantamı alıp sandalyeden kalktığımda gitmek için hazırdım. Bir adım attığımda bileğimden tutulduğumda ileriye doğru çekildim. Bileğimi yukarı kaldırdığında yüzünde arsız bir gülümseme vardı.

“Böyle kaçarsanız yakalamak için daha fazla çaba sarf etmeme neden olursunuz.” Tek kaşını yukarıya doğru kaldırdığında zamanının geldiğini anladım.

“Bırak kolumu, manyak mısınız?” Bağırma ile birlikte bakışların bize doğru döndüğüne emindim.

“Hayranınızım diyelim.”

Yuh Vural, yuh, abart istersen. Karşımda duran adam istihbaratla aramızdaki bağ, benimse uzun zamandır tanıdığım, dost diyeceğim kişilerden birisiydi. Emre’nin kuzeni Vural Kurt, Semih’in de yakından tanıdığı birisiydi. Benim bilgilerimi ondan almıştı ne de olsa. Bu görevde içerideki ilk adımı onunla atacaktım.

“Defol git başımdan!” Ben bağırırken Vural beni hafif bir şekilde tutmaya devam ediyordu ama dışarıdan oldukça güçlü bir tutuş görünüyordu.

Gözleri bir an arkaya kaydıığında müdahale zamanı gelmiş olmalıydı. Çok geçmeden iki koruma gelmiş, Vural’ı dışarıya çıkartmak için benden uzaklaştırmıştı. Derin bir nefes alıp geri sandalyeye oturduğumda ellerim titriyormuş gibi barmenin bana uzattığı suyu aldım.

“İyi misiniz?” Bozuk ama anlaşılır bir Türkçe ile sorulan soru üzerine başımı kaldırdım. Uzun, yapılı bir vücut, mavi gözler, kumrala çalan sarı saçlar, o benim beklediğim adamdı.

“İyiyim, teşekkür ederim. Sadece tedirgin oldum.” Nazik bir gülümsemeyle baktığımda bundan cesaret alıp yanımdaki boş sandalyeye oturdu.

“Bazı insanlar gerçekten de çok ahmak. Sizin gibi bir serçeyi bu kadar ürkütmek, ne büyük talihsizlik.” Kısa bir an ellerime baktığında gözlerindeki o tehlikeli avını bekleyen yırtıcı bakışı yakaladım.

“Herkes sizin gibi nazik olamıyor maalesef.” Gülümsememi koruduğumda karşılık olarak bana elini uzattı.

“Kendimi tanıtmama izin verin lütfen, Dimitri Petrova.” Uzattığı elinin içine elimi bıraktığımda elimin üstünü eğilip öptü.

“Memnun oldum, Yasmen Aydın.” Elimini yavaşça bıraktığında geri çekildim.

“Yasmen, Fars mısınız?” Anında yakaladığı bilgi kırıntısıyla sohbet açmıştı.

“Anne tarafım Fars göçmeni, ben hiç gitmedim ama çok güzel bir ülke olduğu söyleniyor.” Attığı pası boşa çevirmediğimde konudan devam ederek daha önce Fars’ta bulunduğunu anlatmaya başladı.

Havadan sudan muhabbet ederken kendisi için gezgin bir iş adamı tanımı yapmıştı sadece. Şu an kimliğini kullandığım

Yasmen Aydın da iç mimar olarak gelişmekte olan bir şirkette çalışıyordu. Beni istediği kadar araştırabilirdi, mükemmel bir şekilde geçmiş izlerini hazırlamıştı Vural. Bunu daha önce de yapmıştı, onun için birisinin geçmişini var etmek ya da yok etmek sadece birkaç belgeye bakıyordu.

“Saat çok geç olmuş, ben kalkayım artık. Çok keyifli bir sohbeti Dimitri, teşekkür ederim.” Çantamı aldığımda yüzümde tuttuğum gülümsemeyle ayağa kalktım.

“Gidiyor musun? Üzüldüm, tek başıma kalacağım.” Gitmemi beklemiyordu ama ben de beklenmedik şeyler yapmayı istiyordum zaten.

“Yarın akşam Ankara’ya uçmam gerek bir konferans için, dinlenmem gerek. Buraya da kafamı dağıtmak için gelmiştim zaten.” Geriye doğru adım attığımda aramızdaki mesafeyi de açmış oldum.

“Yani bir daha burada göremeyeceğim seni.” Başımı hafifçe sallayıp onayladım sözlerini.

“İhtimaller hep vardır, belki başka bir yerde karşılaşırız. Hoşça kal Dimitri.” Cevap vermesine izin vermeden bar bölümünden ilerlemeye başladığımda kısa sürede resepsiyona ulaşmıştım.

Adımlarımı bir tık yavaşlatırken saymaya başladım. Bir, iki, üç, dört, beş. Tam önümde duran Dimitri elinde çantasıyla yolumu kesmişti.

“Yasmen, iznin olursa bu gece seni konuk etmek istiyorum. Çok leziz bir sıcak şarabım var, sana tattırmama izin ver.” Gözlerindeki derin ifade beni bırakmamak istediğini net bir şekilde gösteriyordu.

Ona tereddüt içinde baktım, kararsız kalmış ama aynı zamanda isteyip de cesaret edemeyen bir bakıştı bu. Alt dudağımı ısırıp, gözlerimi ondan kaçırıldığında usulca başımı salladım. Dimitri elini belime koyduğunda birlikte ayrıldık.

Taksiyle geldiğimi söylediğim için beni direkt arabasına yönlendirdi. Alkol aldığı için şoförüyle gelmişti. Kapıyı benim için açtığında arabaya bindim, yanıma yerleştiğinde iki gündür buna alışmış olan şoför hiçbir şey demeden arabayı çalıştırıp yola çıktı. Dimitri de oldukça sessizdi, şoförden miydi emin değildim ama dışarıya çıktığımız an gardını çekmişti. Sıcak bir şekilde gülümseyip, bir şeyler anlatan adamdan çok uzaktı. Belki de avlarına gösterdiği yüzü ve dışarıdaki yüzü çok başkaydı.

Araba durduğunda bildiğim sokağa girmişti. Şoför kapımı açtığında indim. Birlikte binaya girdiğimizde sessizlik bozulmadı. 21. kata geldiğimizde Dimitri cebinden çıkarttığı kartı okuttu, kapının açılmasıyla birlikte içeriye girdik. Etrafı incelemeye başlarken salona doğru arkasından ilerledim. Her şey düzgün ve sade görünüyordu, her an çıkıp gidilse burada birisinin yaşadığı belli bile olmazdı. Kiraya verilmeye hazır eşyalı bir daireydi sadece.

“Keyfine bak, hemen geliyorum.” Dimitri elindeki çantayla birlikte başka bir odaya geçerken koltukların olduğu alana yönelip uzun koltuğun bir köşesine oturdum.

Çok geçmeden gömleğinin birkaç düğmesini açmış, ceketini çıkartmış olarak geri geldi. Çantayı girdiği odada bırakmıştı anlaşılan. Mutfak ve salon birbirine bağlantılı olduğu için kollarını yukarıya doğru sıvayıp şarap kadehlerini çıkarttı.

Aklıma Semih geliyordu, acaba şu an Asaf’la birlikte uyumuşlar mıydı? İşime konsantre oluyordum ama bir yandan da ikisini düşünmekten kendimi alamıyordum. Dimitri iki şarap kadehiyle geldiğinde uzattığı kadehi aldım. Aramıza biraz mesafe bırakarak oturduğunda derin bir nefes verdim.

“Bakalım beğenecek misin?” Kadehini kaldırıp uzattığında iki kadehin birbirine değmesiyle çıkan küçük sesle kadehler birbirinden ayrıldı.

Kadehi dudaklarıma yaklaştırdığımda çalan telefonla

gözlerim Dimitri'ye kaydı. Oturduğu yerden kalkıp mutfak tezgâhının üstündeki telefonu aldı.

"Bu önemli bir telefon, kusura bakma," dediğinde gülümsedim.

"Sorun değil."

Dimitri arka tarafa yönelirken oturduğum koltuktan hızla kalkıp çantadaki dinleme cihazını çıkartıp önümdeki orta sehpanın alt kısmına takıp aktif hâle getirdim. Yerime geri oturduğumda Dimitri geri gelmişti. Çantamın içindeki ruju almış gibi göreceği şekilde içine atıp kapattım.

"Nasıl buldun?" Şarap kadehini işaret ettiğinde masanın üstüne bıraktığım kadehi yeniden aldım.

"Harika bir seçim, bu işten anlıyorsun." Kadehi parmaklarımın arasında çevirip kokladım.

"Beğenmene sevindim Yasmen."

"Türkiye'de ne yapıyorsun Dimitri?" Merakla sorduğumda kısa bir an bana baktıktan sonra geriye yaslandı.

"Yatırım yapıyorum, ülkeniz fazla güzel. Karşıma her gün yeni bir güzellik çıkarıyor, buradan kopmak zor olacak." Yüzündeki kayıtsız tebessüm oldukça tehlikeli duruyordu.

"Bundan yakında gideceğini mi anlamalıyım?" Tek kaşımı kaldırdığımda gidişi için henüz herhangi bir atakta bulunmadığı için yeni bir bilgiydi bu.

"Evet, iki gün sonra dönmeyi düşünüyorum. Üzüldün mü yoksa?" Keyif aldığı belli oluyordu sorumdan.

"Seni daha yakından tanımak isterdim." Yüzümdeki gülümseme içeriye girdiğimiz andan itibaren cezbedici bir hâl almıştı.

"Bu gece sana kendimi yeterince iyi tanıtacağımı düşünüyorum." Bana doğru yaklaştığında elindeki kadehi masaya bırakmıştı.

"Gözlerin gökyüzü gibi."

Sözlerimin ardından kapı çalmaya başladı. Dimitri olduğu yerde dururken oldukça sinirlenmişti. Bana özür dileyen bir bakış atıp kapıya doğru yöneldi. Kapıyı açtığı anda seslerini duyabiliyordum. Dimitri geri döndüğünde yüzünde telaşlı bir ifade vardı.

“Sorun mu var?”

“Arabama bir adam çarpmış, acil bakmam gerekiyor. Polis çağırmış, bir de bununla uğraşacağım.” Telefonunu cebine koyduğunda bana dönmüştü tekrar.

“O zaman ben gideyim, bayağı uğraşacak gibi görünüyorsun.” Çantamı alıp ayağa kalktığımda oldukça memnuniyetsiz görünüyordu.

“Yasmen, seni böyle bırakmak istemiyorum.” Elini uzatıp koluma dokunduğunda geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

“Yarın Ankara’ya gitmem gerek, ben de üzgünüm ama daha fazla kalırsam geç kalacağım hazırlık için. Şöyle yapabiliriz, bana numaranı ver, sana yazacağım, bir dahaki gelişinde telafi edelim.” Dimitri cüzdanından çıkarttığı kartı bana uzattığında gülümseyerek aldım.

Bu kadar kolay bırakmazdı beni ama tek seçeneği buydu. Çantayla birlikte beni evde bırakamayacağını biliyordu. Üstelik şu anda polisten kaçınıyordu, ülkeden ayrılması için herhangi bir olaya karışmaması gerekiyordu. Beraber asansöre bindiğimizde Dimitri birkaç kez daha özür diledi, ben de sorun olmadığını söyledim. Dimitri garaj kısmına inerken giriş kısmında asansörden indim. Diğer asansöre binip tekrar yukarıya çıktım.

Çantadan çıkarttığım şeffaf parmak izi bırakmayan eldivenleri elime geçirdim. Dimitri’nin kapıyı açarken kullandığı kartın bir kopyasıyla kapıyı açıp arkamdan kapattım. Salonu geçip bilgisayarın olduğu odaya girdim. Çantayı yatağın üstünde bulduğumda hareketlerimi hızlandırıp bilgisayarı çıkarttım. Usb belleği taktıktan sonra bilgisayarı açtım. Ekran-

da sayılar belirirken virüsü yaymak için başlayan geri sayımı kontrol ettim.

Dışarıdan müdahale edemediğimiz için en kısa yoldan siber saldırı yaparak virüs bulaştıracaktık. Çift taraflı bir yazılım yaparak ayna olarak kullanacağımız bilgisayarda her işlemi görecektik.

“Mizgin durum bildir.” Sessiz olan kulaklıktan Kara’nın sesini duyduğumda geri sayımı kontrol ettim.

“İki dakika kaldı.”

“Dimitri yukarı çıkıyor, acele et, daha fazla tutarlarsa şüphe edecek.” Son bir dakika kalmıştı, yukarıya çıkması da aşağı yukarı aynı süreye gelirdi.

“Kahretsin Mizgin, hemen çık oradan.”

Ekran geri eski hâline döndüğünde hızla belleği çıkartıp bilgisayarı aldığım gibi çantanın içine koydum. Yatağın üstünü düzelttikten sonra çantamı alıp hızla kapıdan çıktım. Kartı kullanıp kapıyı tekrar kilitlerken asansörün kapısı açıldı. Yan taraftaki merdivenlere açılan kapıyı açtığım gibi kendimi merdivenlere attım.

“Mizgin, çıktın mı? Bir şeyler söyle.” Telaşlı gelen bir sesle sormuştu. Kara’ya sorun olmadığını söyledim.

Merdivenleri kullanarak iki kat aşağıya indim ve asansöre bindim. Binanın kameraları Dimitri tarafından döngüye alınmıştı yani buraya girip çıktığıma dair her şey tamamen yok edilmişti. Aynı şekilde Dimitri de kendi izlerini siliyordu.

Yoldan bir taksi durdurup Yasmen için ayrılmış evin adresini verdim. Yazılım yüklenmiş, virüs çoktan işlemeye başlamıştı, dinleme cihazını da yerleştirmiştım. Görev başarılıydı.

Benim ardımdan Vural, Kara, Yıldırım da eve gelmişti. Hepimiz salondaki koltuklara oturduğumuzda başımdaki peruğu çıkartıp ortaya attım. Başım ağrımaya başlamıştı artık. Saçlarımı serbest bıraktığımda saç diplerimi ovdum.

“Bütün listeler, para akışı sağlanan isimler, arka fonlar artık elimizde. Dimitri’yi izlediğimiz süreçte görüştüğü bütün şüphelilere şafak operasyonu yapılacak. Kendini güvenceye almak için herkesin kirli dosyasını tutuyormuş. Yarın akşama işimiz bitmiş olur.” Vural’ın sözlerinden sonra rahatladım, bir an önce evime dönmek istiyordum.

Birkaç saat sonra sabah olacağı için hepimiz dinlenmek için çekildik. Vural operasyonun düğmesine bastığında eş zamanlı baskınlarla ele geçirilen listelerdeki isimler yakalandı. Dimitri sadece bizim tarafımızdan değil, iş yaptığı kişiler tarafından da izleniyordu. Üstelik bileğinde sürekli kalp atışlarını kontrol eden bir cihaz vardı. Cihazın çıkması, kalp atışlarının durması ya da aşırı artması durumunda bütün delillerden kurtulacaklardı. Bu yüzden Dimitri’yi bayıltamaz, alıkoyamaz ya da öldüremezdik.

Uyandığımda hepimiz gitmek için hazırlandık. Kara, Ankara’ya dönerken Yıldırım sınır dışına çıkacaktı. Vural’ın bir süre daha burada işi vardı. Uçağa bindiğimde aklımda sadece oğlum ve kocam vardı, onları çok özlemiştim. Iğdır havaalanına indiğimde küçük bavulumu alıp dışarıya çıktım.

Yürürken gözlerimin kapatılmasıyla bir an durdum. Bu tanıdık his o kadar güzeldi ki büyük avucu yüzümden çekildiğinde arkamı döndüm. Kucağında oğlumuzla bana bakan kocam boş olan kolunu açtığında sıkıca sarıldım ona. Asaf da beni gülücüklerle karşılamıştı, oğlum da ayrı kaldığımız zamanda beni özlemişti.

“Nasıl haberin oldu?” Geleceğimi söylememiştim kesin olmadığı için.

“Vural haber verdi sen uçağa bindiğinde.”

Asaf’ı kucağıma aldığımda yanaklarından, burnundan, alnından defalarca kez öpüp kokusunu içime çektim. Özlediğimi şimdi daha fazla hissediyordum, şu birkaç gün o kadar uzun gelmişti ki kalbimin üstündeki ağırlık kalkmış gibiydi. Ne kadar zorlu görevlerden gelirim geleyim, hayatım ne

kadar tehlikede olursa olsun, her döndüğümde ikisini aynı sıcaklıkla kucaklamak her şeyi unutmamı sağlayacaktı. Sevdığım adam ve oğlum, onlar benim her şeyimdi.

Günler hızla geçerken Emre Asaf bir yaşına girmişti. Askeriyeye döneli altı ay olmuştu, bu süreç içinde işe tekrar adapte olmuştum. Ev ve iş arasında bazen yorulsam da huzurum ve mutluluğum asla eksilmiyordu. Uzunca araştırdığımız bir bakıcı serüvenimizin sonunda karşımıza çıkan Halime ablaya emanet etmiştik oğlumu. Bir oğlu bu sene üniversiteye başlamış, kızı ise geçen sene evlenmişti Halime ablanın. Eşi vefat etmiş, o da tek kalınca bebek bakmaya başlamıştı. Lojmanda bebeğine baktığı aile taşınunca bize önermişlerdi, biz de çok iyi anlaşmış, kabul etmiştik. Oğlum gün geçtikçe Semih'e daha çok benziyordu. Bazen bir bakışı bile aynı oluyordu.

Ercan, Emre, Mert ve Uğur amcaları arasında en çok Emre'ye düşküncüydü. Aralarında aynı isim oldukları için mi bilinmez, farklı bir bağ oluşmuştu. Henüz küçük yaşta olmasına rağmen Emre'yi her gelişinde ayrı bir heyecanla karşılıyor, onunla ilgilenmesini, oyun oynamasını seviyordu.

Bizim kızlarla olan dostluğumuz da ilerlemiş, Mine ve Gamze'nin yanında Havin ile de sohbetimiz olmuştu. Nazlı'nın dünya güzeli bir kızı vardı. Mine ise henüz yeni hamileydi. Her şey bizim için çok güzel ilerliyordu.

"Komutanım." Kapı açılınca düşüncelerimin arasından sıyrılıp Semih'e baktım.

"Buyurun üstüğmenim," dedim.

"İzin verirsiniz bu gece Mert'in bebeğini kutlamak için dışarıya çıkacağız erkek erkeğe." Tek kaşımı kaldırırken yürek yiyen kocama baktım. Ben o düğün faciasından sonra tek bırakır mıydım acaba seni?

"Aşağıya o tek çıkma düşüncesine sahip olan arkadaşları toplayın. Birkaç soru soracağım." Semih başını sallayıp içini çekerken odadan çıktı. Elime telefonu alıp grup aramasını başlattım.

Yaklaşık yarım saat sonra karşımda duran Semih, Emre, Mert, Uğur ve Ercan hazır olda bekliyordu. Askeriyeden içeriye giren arabadan inen Gamze ve Mine de yanıma geldi.

"Bu gece dışarı çıkacaklarmış kızlar," dedim alayla gülerken.

"Askeriyede yürek mi yediriyorlar Mihrem?" Mine imayla konuşup bana doğru dönerken omuz silktim.

"En son çıktıklarını unutmuşlar herhâlde," diyerek katıldı Gamze de.

"Sayın komutan yengem, hoca yengem ve savcı yengem. Şimdi bu üçünü anladık da biz neden bu sorguya kurban gidiyoruz?" Ercan'ın isyaniyla birlikte ona baktım.

"Bütün bunlar senin başının altından çıkmıyor sanki Ercan? Adım kadar eminim, sen dedin tek çikalım diye." Gamze'nin gözlerini kısmasıyla Ercan zorlukla yutkundu.

"Uğur kusura bakma, kurunun yanında yaş da yanarmış. Sen de onlarla birliktesin." Mine de Uğur'a durumu açıklarken, "Alıştım Mine ben, alıştım," dedi Uğur başını iki yana sallayıp.

"Mihrem, sevgilim-" diyen Semih'in sözünü kestim.

"Yürüyüş kararı al! Askeriye etrafında elli tur 'Yaylalar, yaylalar'. Başla!" Sert ve yüksek ses tonumla sağa dönüp yürüyüş kararı aldılar. Semih en önde, Emre arkasında, Mert, Uğur ve Ercan'la koşmaya başladılar.

"Koş dev, koş! Iğdır küçük bir yer," diye bağırdım arkasından.

"Sizin kantinin limonatası güzel oluyor," dedi Gamze eliyle saçlarını geriye atarak.

“Aynen içim yandı, ferahlayalım.” Mine de onaylayınca askerlerden birini çağırıp üç limonata istedim.

Biz ağaçların altında oturup limonatamızı içerken bizimkiler koşu kararında “Yaylalar, yaylalar” sayıyordu. Semih bana bakıp öpücük attığında güldüm. Ah, bu adamı çok seviyordum!

Son’suza...

Sevda Karası

Ben tam üç yıl önce vazgeçmiştim kalbimi bıraktığım adamdan.

Şimdiyse öyle bir zamanda çıkıp gelmişti ki ne gidecek bir yerim vardı ne de kaçacak bir köşem. O beni hatırlamazken benim bütün anılarım onunla doluydu. Sırma her, "Abim geliyor," dediğinde kayboluyordum ortadan. Bu zamana kadar o beni görmemişti madem, bundan sonra da 'Ben ona kendimi göstermem," demiştim. Gerçi hoş, o bir tek onu görüyordu, Eylem'i.

Sonra vazgeçtim, işte daha doğrusu vazgeçtiğimi sandım. Bir gece ansızın çalan bir telefonun sabahında, kendimi bulduğum odanın içinde onunla yüz yüze geldim. Sekiz yıldır tanıdığım adamın ilk defa elini tuttum, gözlerinin içine baktım ve ismimi söyledim. Dışarıdan bakan birisi yeni tanışan iki kişiyi görse de birisi diğerinin kokusunu hafızasına kazıyacak kadar yakındı diğerine. Kader ya da tesadüf demeyeceğim ama eğer gelmişse kapıma, geri de çevirmeyeceğim.

Ben Kara'yı bir kez verdim ellere, bu sefer gitmesine izin vermeyeceğim.

Ellerimle söküp atacağım gerekirse o kıza ait her şeyi, yıkayacağım sevgimle. En başta göstereceğim aslında onu sevenin kim olduğunu ve sevilmenin ne demek olduğunu. Bütün izlerini silene kadar durmayacağım.

Artık Eylem yoktu, şimdi Sevda zamanıydı. Sevda'nın Kara'sı olma zamanıydı.

Restoranın içinde dolaşan gözlerim hissetmiş gibi kapıya odaklandı ve o an restoranın kapısından kararlı adımlarla içeriye girdi. Dik bir duruş sergileyip içeriye adımını attığı gibi bütün dikkatleri de üstüne çekmişti. Gözüm onun üstünde olsa bile etraftaki bakışların da farkındaydım. Üstünde siyah kot ceket, siyah kot pantolonu ve asker botları vardı. Baştan aşağıya benim gibi siyah giymişti. Gözlerimiz birbirine değdiğinde birkaç adım ilerimde durmuştu.

Ben onun gözlerine bakarken mevsimler değişti, kuruyan dallar yeşerdi ve bir kuş havalandı gökyüzüne özgürce. Bir kırlangıç ilk kez kanatlarını açıp uçtu mavi derinliklerde ve bir balık ilk kez anladısız yaşayamayacağını. Bense kırlangıç gibi önce havalandım kanatlarımı açıp, sonra sudan çıkan balık gibi nefessiz kaldım. Onun karşısındaydım ve bu kez ilk defa karşısında bulacağı kişi bendim.

“Merhaba,” dedim ilk adımı atarak. Beni gördüğüne oldukça şaşırılmış, kaşları yukarı doğru havalanmış ve dudakları aralanmıştı.

“Sevda?” Sorar bir ses tonuyla konuştuğunda ismimi bir kez daha onun dudakları arasından çıkmasını dinledim.

Güzeldi, çok güzeldi bu his.

“Boşuna endişe etme, aradığın kişi benim.” Elimle karşımdaki sandalyeyi gösterdiğimde anladığını biliyordum, sandalyeyi çekip oturdu.

Ve biz yıllar sonra bir kez daha karşı karşıyaydık.

